

KEVIN J. ANDERSON
și DOUG BEASON

Sfârșitul

Kevin J. Anderson
și
Doug Beason

Sfârșitul

Traducere din limba engleză
Liviu Radu

www.virtual-project.eu

Părinților mei, care au tolerat insistența mea nebunească de a fi scriitor, de a studia astronomia și istoria Rusiei și de a nu face absolut nimic care mi-ar fi permis să-mi găsesc o slujbă normală. Sunt mândru că mi-au citit poveștile și recunoscător că m-au încurajat chiar și atunci când ficțiunile mele nu erau atât de... șlefuite, cum sper că sunt acum.

KJA

Părinților mei, pentru că mi-au permis să cunosc lumea.

DB

CUPRINS

Mulțumiri

Personajele dramei

PRIMA PARTE – MAREEA NEAGRĂ

1. Curba mortului
2. Cuprins de-o presimțire
3. Bună ziua, rază de soare
4. Simpatie pentru diavol
5. Alunecos când e umed
6. Omul de nicăieri
7. Inflamabil
8. Cerc pentru aterizare
9. Angel
10. De la nouă la cinci
11. Imaginează-ți
12. Desperado
13. Trafic
14. Pe plajă
15. Întrebare
16. Femeie frumoasă
17. Celebrare
18. Lungul drum spre casă
19. Profesore, profesore
20. Iepurele alb
21. Alergând în pustiu
22. Întrerupere de comunicații
23. Răscruce de drumuri
24. N-o să mai trecem niciodată prin asta
25. Cântecul rămâne același
26. Călătorie gratuită
27. Muncind pentru a trăi
28. Zăpăcit și buimăcit
29. Numărătoare inversă finală

PARTEA A DOUA – COLAPSUL

30. La treisprezece kilometri înălțime
31. Nu ne căutați, o să vă căutăm noi
32. Apucă-te de treabă
33. Din nou în șa

34. Fuga
35. Ștampilat cu un sărut
36. Ultima șansă
37. Condamnat la dragoste
38. Cumpărături prin cartier
39. Voi supraviețui
40. Cowboy de oraș
41. Vibrații bune
42. Lunga călătorie cu trenul
43. Împușcături
44. Vă rog, domnule poștaş
45. Sac de dormit
46. Cowboy spațial
47. Bine ai venit în coșmarul meu
48. Dacă voi cădea
49. Fuga în junglă
50. Incendiind casa
51. Spânzură-l

PARTEA A TREIA – CONSECINȚELE

52. Trăiască șeful
53. Niciun fir de iarbă
54. Acasă în munți
55. Pe autostradă
56. Dă-mi găzduire
57. Salut, la revedere
58. Ghiuleaua
59. O dovadă de încredere
60. Călătorie
61. Fantezie rock & roll
62. Cu trenul spre stele
63. Nave din lemn
64. Sus, sus și mai departe
65. Ciocanul lui Lucifer
66. Căinii războiului
67. Spectacolul continuă
68. Când lumile se ciocnesc
69. Început de furtună
70. Patruzeci de mii de căpetenii
71. La extreme
72. Cântec de lebedă

- 73. Iarăși singur
- 74. Rezistența
- 75. În direct din concert
- 76. Pământul rabdă

Mulțumiri

Kristinei Kathryn Rusch pentru corecturile importante din text și intrigă, și pentru ochiul ei de redactor; Marinei Fitch pentru prompta și competența de supervizare a (ceea ce credeam noi că este) versiunii finale; Laurei Anderson, pentru informațiile privind funcționarea unei societăți de asigurare; Robertei Leong și lui Doug Rountree pentru că ne-au prezentat Pacific Stock Exchange și ne-au făcut (oarecum) să pricepem despre ce-i vorba; lui Mike McGuire și Ken Williams, pentru ajutorul oferit în ceea ce privește speculațiile economice; Ritei Anderson pentru că a transcris unele capitole înregistrate pe o microcasetă; membrilor Wordshop – Michael C. Berch, Michael Paul Meltzer, Claire Bell, M. Coleman Easton, Avis Minger, Lori Ann White, Gary Shockley și Dan Marcus –, care au citit prima versiune a manuscrisului și au făcut numeroase sugestii utile; lui Patrick Nielsen Hayden, pentru inspiratele sale sugestii redacționale; și soției mele Rebecca și fiului meu vitreg Jonathan, pentru dragostea, răbdarea și faptul că nu se rușinează de realizările mele (KJA).

Mulțumiri deosebite doctorului Clifford E. Rhodes, pentru informațiile despre explozibili din citrice și doctorului Don Petit pentru lămuriri; doctorului Stu Nozette și studenților săi pentru informații despre orbite; doctorului Charles Sheffield pentru că ne-a fost mentor; locotenentului colonel doctor Don Erbschloe pentru informații despre aviație; doctorului D. Allan Bromley, fost consilier prezidențial pentru probleme științifice, pentru că i-a permis lui DB să colaboreze cu echipa de la Casa Albă; lui Rat Zeringue pentru dialectul *coon-ass*, Tamarei, Amandei și soției mele Cindy pentru că au fost de față (DB).

Personajele dramei

San Francisco, California

Connor Brooks – marinar

Miles Uma – căpitan, petrolierul *Oilstar Zoroaster*

Ed Dailey – secund

Dr. Alex Kramer – microbiolog la Oilstar

Maureen Kramer – soția lui

Jay Kramer – fiul lui

Erin Kramer – fiica lui

Dr. Mitchell Stone – asistentul lui Alex

Jackson Harris – militant pentru protecția mediului

Daphne Harris – militant pentru protecția mediului, soția lui Jackson

Todd Severyn – inginer petrolist

Dr. Iris Shikozu – de la Universitatea Stanford

Francis Plerry – Biroul de Poliție a Mediului

Emma Branson – director economic, Oilstar

Henry Cochran – cadru de conducere la Oilstar

Moiră Tibbett – cercetător la Sandia, Livermore

Dave Hensch – student la Stanford

Orenio – paznic

Jake Torgens – militant radical pentru protecția mediului

Reverendul Timothy Rudge – pastor al bisericii baptiste a Grației
Divine

White Sands, New Mexico

Dr. Spencer Lockwood – fizician, conducătorul proiectului pentru
sateliți solari

Rita Fellenstein – inginer șef

Dr. Lance Nedermeyer – conducător de proiect la Departamentul
Energiei

Dr. Gilbert Hertoya – director al instalației lansatorului electromagnetic

Juan Romero – tehnician

Dr. Arnold Norton – cercetător la Sandia

Albuquerque, New Mexico

Generalul de brigadă Ed Bayclock – comandantul bazei aeriene
Kirtland

David Reinski – primarul din Albuquerque
Sergeant Caitlyn Morris – mecanic de elicopter
Colonelul David – comandantul laboratorului Phillips
Colonelul Nichimya – comandantul grupului de personal al bazei

Washington DC

Henry Holback – președintele SUA
Harald Wolani – vicepreședintele SUA
Onorabilul Jeffrey Mayeaux – președintele Camerei Reprezentanților
Franklin Weathersee – șeful de cabinet al lui Mayeaux
Generalul Wacon – președinte al Statului Major Interarme

În alte locuri

Heather Dixon – agent de asigurări (Flagstaff, Arizona)
Al Sysco – director, Societatea de Asigurări Surety (Flagstaff, Arizona)
Dick Morgret – proprietar de benzinărie (Death Valley, California)
Carlos Bettario – rancher (Death Valley, California)
Locotenent Bobby Carron – pilot de F/A-18, Marina SUA (China Lake, California)
Locotenent Ralph *Dezgustătorul* Petronfi – coechipierul lui Bobby (China Lake, California)

PRIMA PARTE
MAREEA NEAGRĂ

Curba mortului

Străbătând valurile de șapte metri, superpetrolierul *Zoroaster* trecea prin Pacificul acoperit de noapte, ca un cetaceu imens din oțel.

Lung cât trei terenuri de fotbal și lat de șaiszeci de metri, petrolierul firmei Oilstar era unul dintre cele mai mari obiecte construite vreodată. Vremea și apa sărată lăsaseră o patină de rugină pe o punte ce fusese cândva vopsită în argintiu. În urma navei, dâra arăta ca un cazan clocotind, plin cu spumă verde, scăldat de lumina lunii.

Cu patru zile în urmă, superpetrolierul părăsise portul Valdez din Alaska, după ce-și umpluse cele douăsprezece rezervoare uriașe cu țiței extras din Golful Prudhoe. Umplut complet, *Zoroaster* se târâse afară din Golful Alaska, îndreptându-se apoi către rafinăriile Oilstar din Golful San Francisco.

Reprezentanții Oilstar afirmau că nava imensă putea funcționa cu un echipaj minim, de douăzeci și opt de persoane, datorită sistemelor extrem de eficiente, computerizate, de avertizare și de navigare. Referatele interne ale corporației includeau termeni precum *marja de profit în creștere* și *plasare inferioară*. Numai munca îndelungată, oboșitoare înlătura plictiseala echipajului.

Nimeni nu dorea să se gândească la ce-ar putea să se întâmple cu o navă atât de mare... și cum ar putea să răspundă cei câțiva oameni de acolo în caz de urgență.

Coridorul scund din cambuza lui *Zoroaster* era gol. Bine. Singurele sunete erau mormăitul continuu al petrolierului, șoaptele Pacificului și zumzăitul îndepărtat al motoarelor. Toți dormeau. De-a lungul coridorului, ușile cabinelor, de culoarea cenușie a țevilor de pușcă, fuseseră închise pe timpul nopții. Oricum, nava putea tot timpul a vaporii de petrol.

Connor Brooks nu ezită. Transpirat de emoție, apăsă pe butonul de alarmă de incendiu. Va avea loc un balamuc teribil și va putea distruge încântat hârtiile, apoi se va face nevăzut. Să găsească tâmpiții ăia de la Oilstar explicații!

Urlete electronice se auzeau prin interfon, făcând să răsunecoul pe toată nava. Drace, tare mai răcnește! Connor apucă tava din metal și fugi pe scările apropiate către punte. Trebuia să se miște iute. Tot planul lui depindea de respectarea timpului prevăzut. Hai, hai!

Inima lui Connor bubuia, în timp ce individul fugea pe scări, iar

șurubelnița din buzunar i se izbea de picior. Părul blond, lung, îi fâlăia în spate, iar pielea capului i se acoperise de sudoare. Idiotul ăla, căpitanul Miles Uma, va avea nevoie de câteva secunde ca să răspundă la semnalul de alarmă, iar Connor o să-și încerce norocul. În timpul prevăzut, bineînțeles.

Fusese nevoit să-i scoată pe toți pe punte ca să poată umbla prin dosarele personalului și să șteargă orice dovadă care i-ar fi adus necazuri cu autoritățile. Pe măsură ce *Zoroaster* se apropia de capătul călătoriei de patru zile spre San Francisco, timpul pe care-l avea Connor la dispoziție se scurta. Petrolierul urma să treacă prin Golden Gate în mai puțin de o oră.

Îi venea să-și tragă șuturi în fund cu cizmele lui grele, marinărești. Fusese prins cu câteva cărți de credit pe care le săltase din portofelele altor membri ai echipajului. Mare scofală! Nu pierdea niciunul mai mult de vreo cincizeci de dolari în urma cumpărăturilor făcute cu o carte de credit furată! Și Connors nu-și imaginase că o să observe cineva mai înainte ca el să părăsească nava, în San Francisco. Cine folosea cărți de credit pe un petrolier, de făceau atâta scandal?

Connor merita o perioadă decentă în viață. Măcar una. Fugise în Alaska ca să se ascundă de-o grămadă de lucruri pe care nu voia să și le amintească, lucruri pe care alții refuzau însă să le uite. Portul Valdez, din Strâmtoarea Prințul William era plin de slujbe jengoase, lucru la bandă în pescării sau la curățatul petrolierelor, înainte să fie umplute la conducta transalaskiană. Se angajase pe *Zoroaster* ca matroz de rând, asta însemnând să servească masa și să curețe toalete. Connor nu-l luase în calcul pe căpitanul Uma, un căpățânos și jumătate. De ce era lumea plină de asemenea jigodii?

Uma n-avea de gând să-l lase în pace, așa că trebuia să se ocupe de problemă.

Fugind de sunetul asurzitor al alarmei de jos, Connor se apropie de puntea superioară, cu tava în mână. Un șorț de bucătar, pătat, îi acoperea trupul musculos.

Se opri o clipă, să-și tragă răsuflarea. Îi venea să fluiera, ca să pară că se poartă ca de obicei, dar ar fi fost prea de tot. Bătrânul era în tura de noapte – ăsta nu-și părăsea niciodată postul? Afurisit amestec de negru cu eschimos! Scund și îndesat ca un urs, cu piele oacheșă, păr negru, creț, barbă uriașă și sprâncene groase – arăta exact ca o gorilă ce încearcă să se dea drept om. Își păstra uniforma curată și nu bea tărie. Deloc.

Căpățânosul Uma se întoarse auzindu-l pe Connor intrând.

– Brooks! Ce naiba faci aici?

Connor, stăpânindu-și zăpăceala, schiță un zâmbet supus și răspunse:

– V-am adus gustarea de seară, domnule căpitan!

Căpățânosul îl ignoră și se întoarse spre secund:

– De unde-i alarma asta afurisită, Dailey?

Acesta se uită la un panou de afișaj, îndreptându-și ochelarii pe nas:

– E cu două punți mai jos, domnule!

– Chiar în cambuză? Bine măcar că nu-i la încărcătură.

– Mda, zise Connor, abia am venit de acolo. Arată destul de rău, ceilalți vă cheamă. Cred că interfonul s-a stricat, adăugă el, dând din umeri, în timp ce alarma continua să se văicărească.

– Controlul incendiilor e activat, domnule căpitan, spuse secundul.

Uma părea bănuitor.

– Dailey, preia comanda. Brooks, pune mâncarea aia undeva și vino cu mine. De ce nu m-ai anunțat?

Connor înjură în gând. Acum trebuia să meargă cu Căpățânosul! Cum naiba să ajungă la dosare?

Secundul privi prin fereastra largă, pătată cu sare, a punții, zgâindu-se prin geamul gros spre luminile pâlpâitoare care se zăreau pe coastă.

– Domnule căpitan, ne apropiem de farul Point Bonitas. Mai sunt doar două mile până la Golden Gate. Pilotul din golf vine către noi, să urce la bord și să ne conducă.

– Nu pot să stau aici, în timp ce-mi arde nava! replică Uma, din ușa punții de comandă. Brooks, mișcă-te!

Connor se abținu să nu-l *asiste* pe Căpățânos cu un șut în fund. Trebuia să întârzie și să-l scoată din circulație pe secund. Cizmele grele ale căpitanului bocăneau pe treptele corodate ca niște cărămizi ce cădeau pe un gong din bronz.

Connor puse mâncarea pe masa hărților, păstrând tava grea din metal. În clipa în care căpitanul dispăru din vedere, Connor se răsuci, izbind tava din metal de țeasta secundului. Acesta întinse un braț către marinar, apoi căzu într-un genunchi. Ochelarii i se sparseră când căzură pe podea. Încă două lovituri în cap și omul rămase inconștient.

– Îmi pare rău, colega, zise Connor, în timp ce zdrobea ochelarii de pe podea cu călcâiul cizmei murdare. Trebuia să te duci cu Căpățânosul.

Aruncă tava într-o parte, iar zăngănitul ei fu acoperit de vaietul răsunător al alarmei. Se repezi la biroul cu dosarele personalului, de lângă postul căpitanului. Încuietorile sigure nu reprezentaseră o

prioritate, având în vedere echipajul redus al superpetrolierului și călătoriile lungi. Connor forță broasca, folosind șurubelnița. Lovi cu palma în mânerul ei, iar sertarul se deschise.

Scotoci printre mape și-și găsi propriul dosar. Raportul lui Uma despre incident și un mandat de arestare. Se întunecă la față. Trebuia să dispară înainte ca balamucul din jur să se oprească.

Connor răvăși și alte dosare – doar cât să câștige un pic de timp când vor porni să-l vâneze. Poate va reuși să se strecoare de pe navă fără să-l vadă cineva. Privi prin geamul punții și văzu luminile diminuate de ceață ale orașului care se apropia. Păreau foarte îndepărtate. Trebuia să se grăbească.

Se întoarse să plece. Căpitanul își dăduse probabil seama că alarma fusese o înșelătorie și nu se îndoia cine o provocase. Dailey rămăsese țeapăn pe podea, lângă ochelarii spărți.

Era timpul s-o șteargă.

Trânti ușa de metal, în urma lui, când părăsi puntea și răsuci puternic roata încuietorii. În timpul călătoriei de patru zile de-a lungul coastei de vest, Connor nu văzuse niciodată ușa punții închisă. Rezemându-se de perete, lovi cu răutate în roată cu cizma lui grea. Roata se înțepeni.

– Încearcă să explici asta, căpitane! rânji el.

Vor avea nevoie de un aparat de sudură ca să deschidă ușa. Connor sprintă pe punte. La urma urmei, treaba putea să meargă!

Mugetul alarmei zgâria urechile. Ușile cabinelor se deschideau, iar membrii echipajului care nu erau de schimb se împleticeau, amețiți, pe coridor. Marinarii răcneau unii la alții, încercând să afle ce s-a întâmplat. Instinctiv, trei matrozi se repezîră în noapte, să pornească tunurile de apă, dar nu văzură cargourile de țitei arzând.

Pe puntea a doua, căpitanul Miles Uma nu văzu vreun semn de foc. Înfundându-și șapca pe părul creț, examinează alarma de pe perete și văzu că fusese declanșată intenționat. Înțelese totul și-l copleși un val de furie rece. Se înroși la față și răcni:

– Îl omor pe Brooks!

Simți un nod în stomac, din cauza groazei, când își dădu seama ce greșeală făcuse. Brooks nu-l urmărise pe scară. Jigodia era încă pe punte, cu Dailey. Chiar dacă avea un echipaj redus, Uma știa că ar fi trebuit să-l încarcereze pe ticălos.

Se aflau aproape de strâmta și înșelătoarea Poartă de Aur. Prea aproape. Iar Brooks pregătea o tâmpenie. Uma se repezi către punte.

Ușa punții era închisă, iar roata părea înțepenită. Uma se opinti, dar roata nu se răsuci. O izbi cu pumnul.

– Deschideți imediat ușa!

Nu primi niciun răspuns. Ascultă și auzi țiuitul de avertizare al radarului pentru evitarea ciocnirilor. Minte îi funcționa la viteză maximă, iar în stomac simțea noduri imposibil de suportat. În a patra zi a călătoriei lor de două mii de mile ajunseseră într-un punct crucial, în *gaura acului*, în canalul adânc de sub podul Golden Gate, ce ducea la rafinările Oilstar din Golful North. Curba Mortului.

Uma era îngrozit de propria-i prostie, de excesul de încredere în sine. Căpitanul Joseph Hazelwood făcuse același lucru pe *Exxon Valdez* – părăsise postul de comandă într-un moment critic. Uma își dădu furios un pumn în cap. Tâmpitul!

Se dădu înapoi și lovi cu piciorul cât de tare putu. Ușa groasă din metal nu se clinti.

Un marinar apăru pe scări, urmat de alți doi. Uma ar fi preferat să fi apărut după ce ar fi venit de hac ușii. Acum vedeau toți cât de neajutorat era.

– Ce s-a întâmplat, domnule căpitan? Întrebă marinarul.

– S-a blocat ușa, îi răspunse Uma, fără să se întoarcă spre el.

Izbi din nou, suficient de tare ca să simtă o durere puternică. Se aruncă, lovind cu umărul.

– Ajutați-mă! ceru el, cu vocea brusc răgușită.

Împinse marinarul înainte. Li se alătură un altul, dar toți trei izbiră zadarnic ușa. Uma se întoarse spre marinarul de pe trepte:

– Adu-mi o rangă, orice! Mișcă-te!

Amortizat de ușă, sunetul alarmei ce anunța ciocnirea continua să sune.

Pe puntea vastă, sunetul alarmei răsună în noapte. Connor se întreba dacă oare Căpățânosul se întorsese pe punte. Ar fi vrut să fie acolo, să vadă expresia lui Uma pe când încerca să deschidă ușa blocată.

Connor se grăbi către magazine, către bancurile de comandă ale pompelor și către vanele tunurilor de apă. Totul era ud din cauza stropilor și unsuros din cauza rezidurilor de țiței. Rupse în bucăți hârtiile incriminatoare, stând cu fața spre briza puternică a oceanului, și aruncă bucățile peste bord. Ghemotoacele albe luciră în lumina lunii, apoi dispărură pentru totdeauna. Dacă s-ar putea ascunde până când nava va acosta la doc, apoi să se facă nevăzut...

Privi de-a lungul navei, spre cele douăsprezece cisterne, spre

pasarela ce cobora spre centrul punții, spre vanele de presiune și de vid. *Zoroaster* era atât de lung, că echipajul trebuia să meargă cu bicicleta dintr-un capăt la altul al navei. N-ar fi trebuit să aibă probleme să găsească un loc în care să stea ascuns câteva ore.

Nu putea să sară în apă și să înoate la mal. Cu câțiva ani în urmă, cu un costum adecvat și cu o placă de surf ar fi încercat. Apele reci, iuți, ale golfului erau celebre – și, chiar încărcat, dacă era la capacitate maximă, șase dintre nivelurile petrolierului se ridicau deasupra apei. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să pună lucrurile în mișcare, dar lui Connor nu-i plăcea să piardă timpul plănuiind. Făcea ce trebuia, apoi încerca să se adapteze, dacă amănuntele nu se potriveau.

Alarma încetă deodată, aruncând nava într-o tăcere deplină. În depărtare auzi sunetele asincrone ale sirenelor de ceață, din jurul podului Golden Gate. Prin ceața rară, luminile orașelor de pe litoral mărgineau țărmul ca niște lumânări de Crăciun. Connor se bucura că se întoarce din nou în civilizație.

Conturul sclipitor al podului Golden Gate părea foarte, foarte aproape.

Folosind o țeavă pe post de pârghie, marinarii deschiseră ușa, lăsând-o să atârne într-o singură balama îndoită. Uma împinse ușa de-o parte, permițând accesul. Îl zări pe secundul Dailey în genunchi, gemând și încercând să se ridice.

Podul Golden Gate era prea aproape.

Uma sări cele trei trepte către comenzi, apoi se opri să privească, dincolo de puntea udă a lui *Zoroaster*, la ceea ce se afla în față. Golden Gate se apropia, o deschidere strâmtă în apele calme ale golfului. Podul atârna deasupra căii lor, cu o dantelărie clipitoare de faruri de automobil. Promontorii stâncoase se iveau din valuri, acolo unde farul arunca raze înspre mare.

Uma știa că pilonul dinspre nord al podului se sprijinea pe stânci ce se întindeau din țărmul Marin. Dar pilonul dinspre sud se ridica direct din apă, lângă San Francisco, construit pe un banc de stânci aflate la o adâncime de cincizeci de picioare și la o distanță de un sfert de milă de țărm.

Pentru o fracțiune de secundă, Uma îngheță. Cariera lui se terminase. Nu putea salva nava la timp. Minte i se înnegură, incapabilă să cuprindă dezastrul ce era pe cale să se întâmple în fața ochilor lui, totul doar din cauza prostiei sale.

Petrolierul imens avea nevoie de aproape doi kilometri ca să

cotească și de patru zile ca să capete viteză. Dar căpitanul nu putea să privească neputincios. Răcni în interfon:

– Înapoi cu toată viteza!

Mormăitul scrâșnit din camera motoarelor păru încordat, necooperant. *Zoroaster* se zgâlțâi de schimbarea subită, când motoarele răspunseră.

Radarul pentru evitarea ciocnirilor piui, un sunet care-l sperie mai mult decât sirena de incendiu. Examină ecranele de la postul navigatorului. Cercuri roșii, de pericol, înconjurau silueta petrolierului și pylonul sudic al podului. Prin radio, vocea unui operator de la Garda de Coastă continua să ceară o explicație.

Mută canalul stației radio pe frecvența Gărzii de Coastă.

– Alarmă! Aici petrolierul *Oilstar Zoroaster*. Ne îndreptăm spre Golden Gate. Declarăm că avem o situație de urgență și ne pregătim să abandonăm nava!

Uma se uită la radar, urmărind calea pe care avea să se deplaseze petrolierul. Nava se îndrepta direct spre unul dintre cei doi piloni care sprijineau Podul Golden Gate. Mormăi, trăgând de cârmă spre babord cât îi permitea comanda electronică.

Poate reușea să facă vaporul imens să se clintească un pic într-o parte. Doar un pic. Uma porni sirena asurzitoare din cabinele echipajului. Se întreba câți membri ai echipajului vor crede că-i altă alarmă falsă și se vor întoarce în culcușurile lor.

Ținea bine cârma către babord. Își simțea trupul stors, secătuit. În spatele lui, unul dintre marinari mormăi:

– Hai, o să reușim... o să reușim.

Căpitanul privi pe fereastră. Podul se apropia, ca un stâlp gigantic. Inerția îl ducea pe *Zoroaster* către el, iar tot ce putea să facă Uma era să stea și să privească.

Zoroaster aproape că rată ținta.

Dar pentru o navă de două sute de mii de tone, mare cât Empire State Building, aproape nu-i suficient. Petrolierul izbi zidul de ciment ce înconjura pylonul dinspre sud și-l zdrobi.

Încetinit, dar nu oprit de impact, *Zoroaster* își frecă latura de la pupa de ciment și oțel. Carcasa dublă oferea protecție împotriva loviturilor minore și a accidentelor maritime, dar nu împotriva unui impact monstruos ca acela. Forța inerțială sfâșie cele două straturi, de parcă ar fi fost făcute din hârtie. Petrolierul se agăță de resturile zidului din beton, așezându-se pe stratul de stânci din adânc.

Dintre cele douăsprezece cisterne ale petrolierului, cinci plesniră imediat. După câteva minute, oboseala metalului mai adăugă trei.

Zoroaster conținea peste un milion de barili de petrol – patruzeci și două de milioane de galoane. Cea mai mare parte a acestuia începu să se scurgă în Golful San Francisco.

Țițeiul curgea ca un sânge negru.

Cuprins de-o presimțire

Telefonul sună din nou.

Singur în grajd, Alex Kramer țeșăla cei doi cai. Insista să ignore durerea, indiferent cât de tare îl tortura leucemia. Avea multă experiență în privința durerii.

Derivația telefonică pe care-o trăsesese până la acareturi suna subțire, enervant. Alex o ura.

Se uită la telefon, dar nu se mișcă. Țărâitul aparatului părea că-l spintecă. Nu voia să discute cu nimeni. În zilele mai bune, Jay sau Erin s-ar fi grăbit să ridice receptorul – Jay așteptându-se să fie vreun coleg de facultate, Erin un prieten de la liceu. Dacă nu apuca telefonul înaintea lor Maureen, soția lui. Alex nu trebuia să se ostenească să răspundă la telefon.

Dar, într-un an dezastruos, își pierduse întreaga familie – Maureen și Erin ucise când un camion-cisternă le izbise, pe un drum bătut de vânt. Jay pierise în ultimul conflict din Orientul Mijlociu. Aplecându-și capul ca să privească în urma lui, la conacul mare, gol, Alex se întreba de ce se obosește să rămână într-o locuință atât de spațioasă.

Pentru că nu vreau să părăsesc fantomele de aici.

În cele din urmă, după ce sună a patra oară, telefonul rămase tăcut. Singurele sunete erau provocate de agitația neîncetată a cailor, de briza dimineții ce sufla printre stejari și pini și de păsările de pe colinele împădurite din comitatul Marin, din California. Alex se întoarse la cai, simțindu-se ușurat. Era un efort prea mare să aibă de-a face cu oamenii, chiar în problemele cele mai banale. Un efort mult prea mare.

Își strânse lucrurile pentru ritualul călăritului. Mișcându-se cu grijă, din cauza durerii din trup, plin de respect față de amintirile sale, o înșeuă pe Stimpy, iapa ciocolatie, cu coamă blondă care aparținuse ficei sale. Mâine îl va lua pe Ren, propriul lui cal. Celor doi cai le plăcea să facă mișcare, iar Alex avea nevoie de această scuză ca să iasă afară.

Ținând frâul, Alex întinse brațul printre urechile iepei, apoi îi strecură zăbala în gura lui Stimpy. După ce așează căpăstrul, strânse cataramele. Ca să ridice șaua largă, după modelul celor din vest, avu nevoie de cea mai mare parte a puterilor ce-i rămăseseră, dar calul așteaptă răbdător. Alex se odihni o clipă, ținându-se de cornul șei. Îl durea chiar și când respira. Se aplecă sub trupul lui Stimpy, să strângă chinga. În cele din urmă se trase în afară și se ridică în șa.

Fără să se grăbească, Stimpy ieși din grajd, la soare. În aerul curat, letargia lui Alex dispăru. De când își amintea, folosise drumurile de pământ de pe colinele împădurite, la nord de San Francisco, pentru plimbarea călare de dimineață. El și Erin le exploraseră cu ani înainte, gonind, mâncând la iarbă verde sandvișuri preparate după „rețeta secretă” – unt de alune cu jeleu – pe care ea le făcea întotdeauna înainte de plimbare.

Sub bariera de stejari, înconjurat de un ocean de iarbă foșnitoare, Alex găsi locul liniștit, pașnic... departe de iadul de la rafinăria *Oilstar*, unde lucra. Se ducea la birou de trei ori pe săptămână – o concesie făcută de conducere. *Până te refaci după necazul pe care l-ai avut*, de parcă așa ceva ar fi fost posibil.

Oilstar îl obligase să petreacă cinci ședințe cu consilierul pentru sănătate și echilibru psihic, o tânără cu ochi de cremene și păr blond, scurt, care părea o masă de bucle lipite de cap. Bătuse în masă, cu o unghie vopsită în roșu, în timp ce-i explica stadiile durerii profunde: șoc, apoi neîncredere, furie și, în final, resemnare. Alex o ascultase politicos, colaborând cât mai puțin posibil. De fiecare dată când se termina ședința, nu se simțea altfel, nu înțelegea mai mult despre modul în care îi fusese luată familia, și nu se simțea mai bun de muncă. Cel puțin se dovedea că *Oilstar* considera valoroase cercetările lui pentru bioremediere.

În timp ce Alex călărea, dimineața era atât de luminoasă și de proaspătă, că parcă își bătea joc de el.

La amiază, Alex se întoarse în casa lui pustie și trase perdelele, să se ascundă de lumina veselă a soarelui. Remarcă luminița roșie, clipitoare, a robotului telefonic, dar decise că n-avea chef să aibă de-a face cu el pentru moment. Trecu prin sufragerie și bar, coborî în hol, unde camerele copiilor rămăseseră goale și tăcute, și ajunse în dormitorul principal. Făcu un duș, folosind apă suficient de fierbinte ca să izgonească pentru moment durerea, apoi se îmbrăcă grijuliu, de parcă hainele ar fi fost făcute din sticlă. Se gândi să-și mănânce prânzul, dar stomacul lui nu era pregătit pentru așa ceva. În cele din urmă derulă mesajul telefonic.

Rezemat într-un cot de spătarul canapelei, ascultă vocea lui Mitchell Stone, adjunctul său de proiect din laboratorul de microbiologie.

– Alex, unde ești? Nu ascuți știrile, pentru numele lui Dumnezeu? După chestia aia cu *Zoroaster*, șefii caută orice cale să-și salveze scaunele. Poate reușim să-l scoatem pe Prometheus din dulap. Sună-mă

și vino aici cât de iute poți, da?

Când mesajul se termină, Alex se încruntă la aparat plictisit. Nu, nu urmărea știrile și fu surprins că Mitch își închipuia că le urmărește. Nu mai pornise televizorul de o lună. *Prometheus*? Lucrarea era veche de un an, Prometheus era doar un precursor al șirului de bacterii pe care-l dezvoltau ei acum.

Oilstar socotise munca lui Alex ca un fel de circ, ca o momeală pentru mișcările ecologiste populare. Cuvântul cheie era *bioremediere*, asta însemnând cultivarea microbilor naturali care aveau poftă să mănânce ceea ce omul dorea să distrugă. De altfel, multe companii făceau cercetări cu microbi care să digere deșeuri toxice, plastic, chiar și gunoiul menajer.

Pe când fiica lui, Erin, avea șaptesprezece ani și se aliniasc brusc unor cauze politice, mârâise mai întâi că Alex lucra pentru o companie petrolieră mare, mormăind fraze pe care le reținuse din manifeste. Apoi Erin se aprinsese de mândrie când aflase că el încerca să vină de hac plasticului nedegradabil ce acoperea maidanele țării.

Prometheus fusese doar un pas pe drumul acela, o bacterie ce descompunea anumite componente ale țigetei, octani primari și anumite lanțuri moleculare. Nu era o chestie teribil de folositoare, după opinia celor de la Oilstar.

Ce avea Mitch în minte? Și ce naiba era *Zoroaster*? Porni televizorul plin de praf și descoperi, fără să fie surprins, că transmisia prin cablu fusese oprită. Singurul post pe care reuși să-l prindă, din cauza colinelor din jur, difuza un serial siropos, o imagine grăunțoasă cu niște capete care vorbeau.

Resemnat, Alex încercă să telefoneze, dar linia era ocupată. Ascultă semnalul, apoi puse receptorul în furcă. Era dornic să-i spună lui Mitch să-și rezolve singur problemele, apoi să închidă. Poate că după ce va străbate lungul drum spre rafinărie, i se va limpezi mintea.

Luă o jachetă, din cauza răcorii primăverii, și se duse la camioneta lui, un Ford, cu tracțiune pe patru roți. Din grajd, caii necheză spre el, și multe ciori croncăniră din pini. Alex se opri o secundă, respirând aerul proaspăt, fără să se gândească la nimic, înainte să urce în camionetă. Conduse mașina de-a lungul drumului bătut de vânt, către șosea, apoi se îndreptă spre podul Richmond.

Conduse în tăcere, apoi porni radioul, sperând să afle la ce se referise Mitch când vorbise de *Zoroaster*. Răsuci butonul și la început prinse doar posturi care difuzau muzică sau reclame, apoi dădu peste *National Public Radio*, unde era o discuție lungă despre efectele petelor

de petrol produse de *Exxon Valdez* și *Torreycanyon*, ale scurgerii din Insulele Shetland și ale altor accidente ale unor petroliere. Alex se întreba de ce problema asta devenise atât de importantă. Poate era aniversarea unuia dintre dezastre, sau ceva asemănător. Mergea exact la limita vitezei reglementare și alte mașini îl depășeau mereu.

La început Alex fusese omul cu idei în laboratorul de bioremediere, lăsându-i pe Mitch și pe ceilalți să se ocupe de amănuntele plictisitoare privind managementul și întocmirea documentelor. Mitch intra în panică cel puțin o dată pe lună, din cauza termenelor.

La o jumătate de oră după ce plecase de acasă, Alex părăsi șoseaua și coti spre întinsa rafinărie Oilstar. Pe când se apropia de gardul din plasă de sârmă, văzu o coloană de demonstranți în fața porții păzite. Într-o parte se vedeau camere de televiziune. Demonstrația părea pașnică. Oilstar adusese gardieni suplimentari, precum și o mână de polițiști din patrurile de poliție rutieră californiană.

Alex ridică din sprâncene. Un grup sau altul găsea motive să protesteze la Oilstar de mai multe ori pe an, dar de fiecare dată când se plănuia un protest, grupările respective informau Oilstar și mass-media locală. Se simțea obosit de toate astea și furios că demonstranții îi făceau viața și mai grea. Voia doar să stea acasă și să se odihnească.

Pe când camioneta trecea pe lângă protestatari, văzu pancartele obișnuite arătând păsări de mare și vidre acoperite de petrol, craniul cu oasele încrucișate; cuvântul *Zoroaster* era repetat peste tot. Poate că, la urma urmei, era ceva important. Poate că avusese loc altă scurgere de petrol. Lucra pentru Oilstar de suficient timp ca să știe că întotdeauna vor fi scurgeri de petrol... și că trusturile petroliere vor jura că nu se va mai întâmpla niciodată.

Altă dată, fiica lui, Erin, ar fi fost printre protestatari. Erin se implica de fiecare dată când descoperea o cauză. *Salvați balenele. Nu folosiți hârtie igienică colorată...* Deși nu înțelegea întotdeauna motivațiile lui Erin, nu fusese niciodată aspru sau disprețuitor față de ea. Era o fată deșteaptă și plină de întrebări, iar Alex nu putea să răspundă la multe dintre ele. Era însă bucuros că se arăta atât de pasionată.

Dar Erin nu trăise destul ca să se alăture acestor demonstranți de la porțile rafinăriei, și de aceea el se simțea plictisit de protestatari.

Trecu prin mulțime fără niciun incident, apoi își continuă drumul prin rafinărie, pe lângă o mulțime de țevi și rezervoare, turnuri de distilare, cu cisterne uriașe de petrol pe colinele înconjurătoare. Locul arăta ca un coșmar industrial pictat de Escher, amplificat de șuierături și duhori.

Mai târziu se trezi lângă biroul de la etajul al doilea din anexa pentru cercetare a rafinăriei. Scotocind printre chei, deschise ușa și intră, ignorând mesajele galbene lipite pe ușă. Biroul lui arăta prea curat, prea ordonat. Nu avusese niciodată timp să facă ordine pe când era cufundat în muncă. Acum nu făcea nimic, dar își așezase cu grijă hârțile în teancuri ordonate.

O fotografie a familiei lui Alex se afla pe birou, zâmbind toți patru, un moment înghețat din trecut. Propria-i imagine îi stătea în față, cu ochelari cu ramă din metal și păr încăruntit, deasupra unei bărbi ascuțite. Lângă el se afla Maureen, puternică și zveltă. Jay, în vârstă de douăzeci și unu de ani, cu păr roșcat tuns scurt, chiar înainte să se înroleze, cu mustața abia vizibilă; mica Erin cu păr de culoarea căpșunilor și sprâncene negre, cu piele fără cusur, o frumusețe de care băieții din liceu nu avuseseră parte. Erin ar fi zdrobit o mulțime de inimi dacă ar fi trăit să intre la colegiu.

– Tocmai la timp, Alex, zise Mitch Stone din ușă. Am stabilit deja o întâlnire pentru mâine cu Emma Branson și ceilalți grozavi. Trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum.

La douăzeci și opt de ani, cu o carieră rapidă, Mitch avea grijă să se îmbrace impecabil. Se tunde la două săptămâni, purta costume de calitate și cravată, chiar și în laborator. În public, Mitch lua partea Oilstar-ului și vorbea bine. Nu încerca să-l plictisească pe Alex, dar prioritățile lui ciudate, politica biroului și *urgențele* constante făcuseră ca Alex să nu mai aibă pic de respect pentru el. Alex își aminti de vremea când și el avusese atât de multă ambiție.

– Inginerii execută acțiuni subacvatice ca să scoată țițeiul rămas în rezervoare, zise Mitch, numărând pe degete. Valurile fac prăpăd în spărtură. Echipetele din bărci întind zăgazuri în jurul petei, dar există o grămadă de bărci pline de curioși, protestatari, resturi duse de mare și tot felul de chestii care stau în drum tuturor. Cea mai corectă estimare este că un sfert de milion de barili s-au scurs deja în golf, și continuă să curgă. *Zoroaster...*

Alex ridică o mână, ca să-l oprească. Observă că-i tremurau degetele.

– Mitch, nu știu despre ce naiba vorbești. Spune-mi ce-i un *Zoroaster*, înainte să continui.

Mitch se holbă la el.

– Vrei să spui că nu știi? Hai, vino!

Apucându-l pe Alex de mânecă, Mitch îl conduse pe coridorul acoperit cu covoare în sala de mese.

Un miros acru, încins se ridica din zațul de cafea din oală. Cești spălate – nu erau două la fel – stăteau în pete umede pe șervețelele cafenii de hârtie, între chiuvetă și cuptorul cu microunde. Televizorul era pornit, cu sonorul dat tare. Patru oameni stăteau pe scaunele neconfortabile, din plastic, la mesele din imitație de lemn, privind CNN-ul. Alex nu mai văzuse o asemenea expresie de atenție pe figurile privitorilor de la primul război din Golf.

– Pare a fi cea mai mare scurgere de petrol care a avut loc vreodată, zise Mitch. Mult mai mare decât cea de pe *Exxon Valdez*. Numai că de data asta nu-i în Alaska, e chiar în golful San Francisco!

De pe un elicopter, camera TV privea în jos, spre epava petrolierului *Oilstar Zoroaster*, cu latura despicată de pilonul sudic al podului Golden Gate. Un montaj de filmări, începând cu imagini din zori, trasau creșterea scurgerii în timpul zilei. Bărcile înconjurau marginea petei.

Alex își simți genunchii înmuindu-se. Îi era rușine că minimalizase reacția lui Mitch și indignarea protestatarilor. Durerea pătrunzătoare din oase păru brusc coplesitoare.

Televizorul arăta pescăruși acoperiți cu reziduuri lipicioase, cadavre de vidre de mare plutind. Mulțimea stătea temătoare la Fisherman's Wharf, privind petrolul ce se apropia. Respirația lui Alex se accelera. Îl durea capul, începând cu o apăsare pe tâmpile ce nu voia să dispară. Programul continuă cu un lung film de arhivă despre dezastrul din 1989 al lui *Exxon Valdez*.

– Indivizii de sus, din grădinile administrației, sunt cuprinși de panică, zise Mitch, punând o mână pe umărul lui Alex. Ar încerca orice pentru un pic de publicitate pozitivă. Putem profita, dacă primim aprobare să folosim Prometheus ca să ajutăm la curățat.

Mitch nu părea afectat de imaginile de la televizor. Adăugă în șoaptă:

– Vom fi eroi chiar dacă n-o să meargă!

Alex se scutură de mâna lui Mitch și privi pata de petrol de pe apă, lichidul gros scurgându-se spre țărm. Își aminti vremea când el și fiul lui, Jay, petrecuseră zile întregi plimbându-se pe promontoriile stâncoase. Mai ales pe vremea când Jay îi spusese că vrea să abandoneze colegiul și să se înroleze în armată...

– Care-i problema, Alex? se încruntă Mitch. Nu vezi ce ocazie avem? adăugă el, venind mai aproape.

– Ocazie? replică Alex, cu o voce ca un geamăt.

Cu timpul, de la moartea celor din familia sa, își ascunsese emoțiile în spatele unui zid de slăbiciune și apatie. Rareori, zidul plesnea, lăsând să se vadă furnalul ce ardea în interiorul lui. Nu fusese niciodată un om

violent, dar mersese, luni de zile, pe gheața subțire a emoțiilor intense.

Alex își răsuci mâna dreaptă; durerea interioară îi transformă răsuflarea în cuțite de gheață, iar Mitch stătea *al naibii de aproape*. Brusc, îl împinse pe Mitch înapoi – nu tare, dar suficient să-l răstoarne peste un scaun și să cadă pe podea.

– Ai dreptate, Mitch, zise Alex, dar n-ar trebui să fii atât de ticălos din cauza asta.

Bună ziua, rază de soare

Spencer Lockwood își feri ochii de soarele strălucitor. Deșertul din jurul localității White Sands, din New Mexico, arăta mai degrabă ca suprafața Lunii decât ca o rezervație națională, în care accesul era interzis. Dune deprimante din nisip de ghips se întindeau spre orizont, întrerupte doar de tufișuri târâtoare, plante de yucca și stânci de lavă. Culmile tocite ale Munților Orgii sclipeau ca un miraj. Căldura făcea ca aerul prăfuit să miroasă ca pulberea de pușcă.

Numeroase rachete și sisteme de ghidare fuseseră testate în centrul de cercetare din White Sands, în existența de o jumătate de veac a acestuia. În munții dinspre est se afla Trinity, unde fusese detonată în 1945 prima bombă atomică. Spre nord, rampa de lansare – lungă de opt kilometri – a unui prototip de tun-lansator se întindea spre culmile Oscura, unde, cu o lună înainte, avusese loc prima lansare experimentală a unui satelit, pe o orbită terestră joasă. Istorie, o grămadă de istorie.

Spencer era decis să nu adauge doar o notă de subsol la istoria centrului din White Sands, dorea să scrie un întreg capitol.

Acum își dăruise atenția micilor antene metalice care acopereau terenul împrejmuit. Mii de receptoare pentru microunde, ca niște bicicști, umpleau o zonă circulară de deșert, cu diametrul de doi kilometri, făcând-o să semene cu o perniță uriașă pentru ace. Un gard din sârmă ghimpată înconjura *ferma antenelor*.

Spencer îngenunche lângă una dintre antenele cu înfățișare gingașă și pipăi sârma flexibilă. *Lucrează astăzi pentru mine, copile!* Realizase întregul proiect cu un buget subțire și se temea că acest experiment ar putea eșua din cauza vreunei pene stupide. O pană ce putea fi prevenită. Iar birocrații vor opri tot circuitul.

– Hei, Spence!

Întoarse capul. Înconjurat de construcții miciute din sârmă, părea a sta în centrul unui lan de porumb metalic. Punând mâna streășină la ochi, văzu o femeie stângace, cu o pălărie australiană, venind spre el. Rita Fellenstein era o vrăjitoare a tehnicii, dar alesese să fie o combinație de cloșcă și de dătătoare de șuturi pentru grupul ce se ocupa de sateliți solari – inclusiv pentru Spencer.

– O să meargă, zise Rita. Nu-ți face griji.

– Verificam legăturile, pentru ultima oară, replică Spence, ștergându-

și mâinile de pantaloni.

– Nu te mai crispa atât! mormăi Rita, înconjurând firele, începi să te porți ca Nedermyer.

– Te-ar putea concedia, pentru o asemenea observație.

– Să concedieze o angajată a unui laborator național? Fii serios. Hai să ne înapoiem la rulotele de comandă. Reporterii vor să discute cu tine.

Spencer simți un nod în gât.

– Trebuie să verific chestiile astea.

Avea impresia că, de fiecare dată când părăsea zona, pierdea legătura cu una dintre antene, de obicei din cauza unui șobolan de deșert, ce săpa sub cabluri.

– Nu-i nevoie să le verifici. Le-ai verificat deja. Le-am verificat și eu. Și tehnicienii au făcut același lucru. Du-te să vorbești cu ziariștii înainte să înceapă treaba.

– Nu-mi place să răspund la întrebările lor stupide, zise el, dându-și seama că nu prea părea un vizionar ce făcea istorie.

– Bine, Nedermyer nu se teme să discute cu presa, replică Rita, punându-și mâinile în șoldurile înguste. O să se prezinte ca unul care apără interesele Departamentului Energiei de noi, niște tineri savanți inconștienți. Dacă nu te duci acolo, ziariștii îl vor cita pe el, nu pe tine. Vrei să ajungă la Washington un punct de vedere contrar proiectului?

– Bine, bine, zise Spencer, observând un zâmbet în umbra pălăriei ei. Mă predau. Individul a încercat întotdeauna să-mi strice ploile.

Dintre toți birocratii care vizitaseră ferma antenelor solare, Lance Nedermyer fusese cel mai greu de înțeles pentru Spence. Nedermyer își făcuse o reputație strălucită în tinerețe, avusese un viitor promițător în cercetare. Dar un apropiat al Casei Albe îl atrăsese pe scena politică din Washington, iar scânteia curiozității științifice se stinsese. *Febra Potomacului*, așa era numită evoluția asta. Nedermyer renunțase la șansa de a face cercetare adevărată, în schimbul câștigării de influență politică.

Spencer se îndreptă spre rulotele vechi de la marginea fermei antenelor. Păși peste rețeaua ca de spaghetti a firelor de pe sol, care lega sute de antene asemănătoare biciuștilor. Chestia nu trebuia să arate bine ca să meargă, nici nu-l costase ochii din cap. Tocmai în asta consta frumusețea.

Alergă, ca să țină pasul cu Rita, care avea picioarele lungi.

– Am pierdut noțiunea timpului, mărturisi el. Care-i următoarea trecere pe deasupra noastră?

Rita răspunse fără să se uite la ceas, continuând să meargă:

– Alpha Unu este prevăzut peste patruzeci de minute. Va rămâne doar cinci minute, Alpha Doi și ceilalți sosind imediat după el. Vor trece douăzeci și patru de ore până când Cei Șapte Pitici vor fi din nou la locul potrivit.

Cei Șapte Pitici, un ciorchine de sateliți mici, captatori de energie solară, înconjurau Pământul la o înălțime doar de patru sute optzeci de kilometri, repartizați pe orbite diferite și apăreau deasupra bazei unul după altul. Spencer se minuna de simplitatea conceptului. Nu putea să pretindă paternitatea totală a ideii, dar avusese rolul principal în punerea ei în practică.

Sateliții transformau energia solară simplă în microunde. De îndată ce primul satelit apărea deasupra orizontului, emitea o rază de energie focalizată spre câmpul de antene, nu cum făceau sateliții de comunicații cu milioane de conversații telefonice pe care le transmiteau spre Pământ. Poanta era să folosești mai mulți sateliți mici, cu orbită joasă, în locul unuia singur, mare.

Spencer petrecuse ani de zile luptându-se pentru proiectul lui, încercând să convingă politicieni neinteresați sau indivizi din armată că-i cea mai bună metodă de extragere de energie din soare. Rețelele pasive, cu eficiență redusă, de la sol, puteau genera puțină energie, suficientă doar pentru consumul unor ferme locale. Doar desfășurând panouri solare enorme în spațiu, apoi transmițând energia sub formă de unde prin atmosferă energia solară ajungea rentabilă într-o asemenea măsură, încât diferența de preț să conteze.

Dar alți experți tehnici își susținuseră propriile idei în fața acelorași comitete. Și, pentru că aceia care luau decizii nu cunoșteau nimic – sau prea puțin – despre subiect, erau impresionați mai degrabă de prezentări spectaculoase și de cei care vorbeau frumos în public decât de un conținut tehnic solid.

Testul lui Spencer ajunsese, în cele din urmă, la partea practică, iar azi urma să le vină de hac celorlalți. Spera ca programul lui cu sateliți mici să fie la fel de simplu în practică pe cât îl prezentase în reclame.

Rita trânti ușa camionetei vechi, cenușii, apoi se năpusti pe drumurile temporare brăzdate. Ploile puțin frecvente din New Mexico aruncau doar câțiva centimetri de apă, iar solul se usca după aceea, devenind tare ca betonul. Spencer își lăsă capul în jos, să nu se lovească de tavan în timp ce țopăiau către cele câteva clădiri. Încercă să spună ceva, dar dinții îi clănțăniră în timp ce camioneta sălta. Rămase tăcut până ajunseră la centrul de comandă.

Înlătură repulsia lui obișnuită față de fondurile sub standarde pe care guvernul le alocase proiectului său. Poate că reporterii nu vor filma prea mult facilitățile de locuit. Blocul principal era alcătuit dintr-un grup de trei rulote din producția anilor '60, care fuseseră folosite pentru diferite experimente în White Sands. O grămadă de plasă de sârmă înconjura complet rulotele, formând o cușcă Faraday gigantică, unde oamenii se aflau în siguranță, dacă fascicolul de microunde de pe sateliți ar fi ratat ținta.

Zumzăitul continuu al instalațiilor portative de aer condiționat se auzea în exteriorul zidurilor albe din aluminiu. O mână de cabluri răsucite, din fibră optică, lega îndepărtata fermă a antenelor de panoul de comandă dinăuntru.

– Pune-ți ecusonul, Spence, zise Rita. Fă-te frumos pentru ziariști.

Își scoase ecusonul lucios din buzunar și-l prinse de guler. Fotografia era groaznică, asemănătoare celei de pe permisul de conducere. Păr șaten care nu voia să stea pieptănat, ochi albaștri un pic prea mari, arsuri de soare vizibile și o față subțire, cu o expresie de parcă ar fi înghițit o lămâie. Spencer se aștepta chiar să aibă necazuri dacă va fi nevoie să fie identificat după fotografia aceea.

Rulotele răcoroase, mirosind a umezeală, îl făceau să se simtă bine, după ce se copsese în deșert. Singurele lumini din interiorul rulotei erau cele ce se strecurau prin jaluzelele trase sau sclipirile ecranelor calculatoarelor. Becurile fluorescente din tavan fuseseră stinse. Un tonomat, cumpărat dintr-o cafenea veche de lângă Alamogordo, stătea adormit într-un colț.

Echipa de ziariști din Albuquerque își așezase echipamentul într-un alcov mic, mărginit de pereți despărțitori mobili. Spencer sperase că vor fi mai mulți reprezentanți ai mass-media, dar marea neagră din San Francisco monopolizase cea mai mare parte a timpului de emisie al posturilor de televiziune.

Oamenii lui Spencer sușoteau într-un ton precis, staccato, verificând mesajele de la ferma antenelor, calibrând micii sateliți solari.

– DE la telefon, Spence. Voiau să suni acolo de îndată ce sosești.

Spencer dădu din mână a lehamite. Avea lucruri mai importante de făcut decât să stea la taclale cu hârțogarii de la Departamentul Energiei.

– Spune-le că sunt ocupat. Cum stăm cu timpul?

Rita Fellenstein privi un monitor de calculator. Culorile de pe ecran se reflectară pe figura ei îngustă.

– Douăzeci și trei de minute până când Alpha Unu intră în acțiune.

Du-te și pupă-te cu cei de la DE – simt o nevoie psihică să te facă să vorbești. În felul ăsta pot să se împăuneze cu succesul tău.

- Ceva trafic aerian? se interesă Spencer, ignorându-i sugestia.
- Cerul este curat, verificat de turnul de control din El Paso.
- Legăturile de date?
- Verificările răspunsurilor sunt fără erori.

Cu un deceniu în urmă, operațiunea ar fi necesitat de zece ori mai mulți oameni și un buget de o mie de ori mai mare. Spencer se uită în jur cu o satisfacție calmă, mulțumit că proiectul lui reușise, împotriva înțelepciunii tradiționaliste a celor din DE. Birocrația Marii Științe adăuga mii de colțuri inutile, pe care trebuia să le ocolești, după ce-ți dădeai seama că nu erau necesare.

Ridică vocea, acoperind murmurul din încăpere:

– Gata, băieți, aveți undă verde! Știți toți ce aveți de făcut – nu-i nevoie să stabilim priorități. Vreo problemă?

Rulota rămase tăcută, cu excepția zgomotului de fond al echipamentelor și al instalației de aer condiționat. Reporterii stăteau în jur, mișcându-se de pe un picior pe altul, reglându-și microfoanele, neînțelegând detaliile dar simțind că se întâmplă ceva important.

– Bine, anunțați DE că-i dăm drumul.

Rulota se umple de activitate. Spencer era emoționat, anticipând că, în cele din urmă, își va vedea proiectul funcționând. O voce îl întrerupsese, părând că avusese nevoie de ani de antrenament ca să ajungă la acea rezonanță nazală. Spencer simți un nod în stomac.

– Nu-mi place politica dumitale de *doar răspuns negativ*, doctore Lockwood. Statistica dovedește că o metodologie de verificare folosind cunoștințe pozitive are un procentaj de succes apreciabil mai mare. DE preferă să adopti această procedură, așa cum face restul lumii civilizate.

Trupul solid al lui Lance Nedermeyer umplea aproape tot coridorul rulotei plină de lume. Deși în încăpere era răcoare, pe fruntea roșie a lui Nedermeyer se scurgeau broboane de transpirație. În momentul acela, era probabil singurul om din baza de la White Sands care purta costum și cravată. Spencer voia să-i spună: *Oamenii mei își cunosc treaba, Lance. Munca în echipă se dovedește uneori mai eficientă decât controalele.* Dar, orice ar fi dorit, Spencer nu-și putea permite să-l ignore sau să-l enerveze.

– Mulțumesc pentru sugestie, Lance, o voi include în comentariile ce le voi face după test.

– Aș fi mulțumit dacă le-ai introduce în procedura de operare.

– Mulțumesc, Lance.

Spencer se ghemuise deja în fața unui post de comunicații, operat de Juan Romero. Romero, cu păr negru, lung, și mustață pe oală, arăta ca un bandit dintr-un western ieftin – și juca intenționat un asemenea rol.

Romero extinse o porțiune a ecranului, arătând o imagine a fermei antenelor luată din vârful unui turn de treizeci de metri, de lângă rulote. Imaginea receptoarelor metalice se vălurea din cauza căldurii, semănând cu cea a sute de degete ce se întindeau să prindă radiațiile invizibile.

– Șaizeci de secunde, zise Rita Fellenstein.

Spencer își umezi buzele; uscăciunea deșertului părea acum deosebit de pătrunzătoare.

– Ați conectat tonomatul? șopti el.

– A fost primul lucru pe care l-am verificat, răspunse Romero, ridicând vocea ca să-l audă Nedermyer, apoi rânji fără să fie văzut.

Spencer simți privirea lui Nedermyer. Ziaristii șuşoteau. Camerele TV erau ațintite asupra tehnicienilor care actualizau continuu starea sistemului.

– Oameni buni, spuse Spencer, cu voce tare, vom capta pentru prima oară energie solară emisă direct din spațiul cosmic. Țineți pumnii strânși!

În colțul din stânga sus al postului din fața lui, cifre marcau numărătoarea inversă. Spencer se întreba dacă ar trebui să le citească pentru birocrații din capitală. Se alătură șoaptelor celorlalți, care citeau semnalele luminoase:

– Trei... doi... unu... bingo!

Imaginea televizată din deșert nu se schimbă. Romero și Spencer priviră ecranul. Nu vedeau niciun indiciu că milioane de jouli de energie ar ploua din spațiul cosmic în brațele întinse ale mieii de antene pentru microunde.

Echipele de reporteri ar fi dorit, probabil, să vadă o rază uimitoare, verde, a morții, izbind în jos de pe orbită. Rulota rămase tăcută, toți își țineau răsuflarea. Nu se întâmpla nimic.

Clic!

O lumină puternică umplu rulota, apoi un zumzăit. Sunetul formației Beach Boys cântând armonios umplu aerul. Spencer zâmbi când acordurile melodiei *Căldura soarelui* se revărsară din tonomat. Toți izbucniră în răs și începură să aplaude. Spencer zâmbi cu gura până la urechi. Romero îl bătu pe umăr.

Nedermyer se holbă la tonomat. Muzica deveni tot mai puternică, până când difuzoarele începură să urle.

Spencer se întorcea în stânga și-n dreapta, strângând mâini. Echipa lui îl felicita, îl bătea pe umăr.

– Hei, cineva să anunțe DE!

Rita dădea din mână, cu un telefon mobil:

– Spence, secretarul adjunct vrea să discute cu tine!

– Spune-i că monitorizez testul.

Un dop de șampanie pocni, iar Spencer fu stropit. Se desprinsese de petrecăreți și se îndreptă spre reporteri. Acum nu-i era frică să le vorbească. Auzea voci care strigau valorile performanțelor.

– O eficiență de convertire a energiei de treizeci și cinci la sută! Cu acest rezultat, am depășit prevederile proiectanților!

Nedermyer stătea cu brațele încrucișate, cu buzele strânse într-o linie îngustă. Bătea din picior, dar nu părea a se mișca în ritmul muzicii. Culoarea din obrajii birocratului era mai întunecată decât cea a bronzului.

Spencer făcu un semn din cap către tonomat:

– Ești mulțumit, Lance?

– De ce să fiu? De scamatoria asta?

– Am fi putut folosi orice. Ne-am gândit că ar fi mai... memorabil decât un osciloscop.

– Fiecare echipament de diagnoză pe care grupul dumitale l-a cumpărat are un scop, doctore Lockwood! Oferă mult mai multe informații pentru o analiză competentă decât cutia asta zgomotoasă!

– Care-i problema, Lance? întrebă Spencer în șoaptă. Nu vezi că merge? Acordă-ne un pic de încredere!

Șoapta lui Nedermyer avea ascuțimea unei baionete:

– Am petrecut un an încercând să storc bani pentru proiectul cu care vă amuzați voi, și l-ați transformat într-o comedie! Am renunțat la o duzină de proiecte la fel de meritorii ca să-ți procurăm fonduri, doctore Lockwood, și uite ce impresie ai făcut! Imaginează-ți titlurile din ziare: Guvernul irosește milioane ca să acționeze un tonomat cu energie din spațiul cosmic! Ești prea tânăr ca să-ți amintești cum a urlat publicul pentru că astronautii de pe Apollo s-au amuzat prea mult pe lună? Toți se așteaptă să te porți *respectabil* în situații ca aceasta. Nu puteai să te porți ca un om mare pentru câteva minute?

Tonomatul cânta *Mă plimbam*. Lumea chicotea în rulotă. Vocea Ritei acoperi zgomotul de fond:

– Liniște! Comutare peste un minut! Vine Alpha Doi!

Spencer se întoarse spre Nedermyer, încercând să revină pe un teren neutru:

– Suntem gata pentru următorul satelit. Vrei să vezi mai de aproape?

Nedermeyer își păstră brațele încrucișate:

– Pot să văd – și să aud – din locul în care stau.

Spencer se duse, îmbufnat, lângă Rita. Trei telefoane și două laptopuri erau îngrămădite lângă postul ei de lucru. Chiar așezată, savanta cea slăbănoagă era aproape la fel de înaltă ca reporterul ce se uita peste umărul ei. Rita îi arată graficul de pe ecran:

– Alpha Unu este pe cale să treacă dincolo de orizont. Vom pierde contactul curând.

Reporterul trase microfonul și vorbi în el:

– Credeam că acești sateliți stăteau deasupra noastră tot timpul.

– Pentru a face acest lucru, ar fi trebuit să plasăm sateliții atât de sus, încât fascicolul de unde s-ar fi împrăștiat prea mult când ar fi coborât spre Pământ. Fascicolul de la sateliții cu orbită joasă stă destul ca să-l mulgem. Dar fiecare satelit stă deasupra noastră doar cinci minute.

– Asta înseamnă că ferma antenelor va genera curent doar câteva minute pe zi?

Spencer se întreba dacă reporterul nu-și făcuse temele sau făcea pe prostul doar ca să clarifice lucrurile pentru telespectatori.

– Nu, avem șapte sateliți, în patru orbite planare diferite, pentru o acoperire mai largă, răspunse Rita.

– Cei Șapte Pitici, rânji reporterul.

– Exact. Suntem siguri că putem să captăm fascicolul de microunde de la primul satelit. Șmecheria este să trecem la următorul satelit *fără să întrerupem curentul*. Dacă există o suprapunere suficientă a fasciculelor, rețeaua electrică nu va sesiza diferența.

Din față se auzi un strigăt:

– Doi, unu... transfer! L-am captat pe Alpha Doi!

Spencer remarcă faptul că nu existase vreo pâlpâire a luminii, nici vreo deformare a muzicii tonomatului. Petrecerea se porni din nou.

Rita continuă să vorbească, ținând un discurs pregătit dinainte, pe care fiecare membru al proiectului îl cunoștea pe dinafară:

– Cel puțin unul dintre Cei Șapte Pitici este în legătură cu White Sands patruzeci și șase la sută din timp. Dar poate să fie prea jos sau într-un unghi nefolositor. Sperăm ca mai târziu să avem un șir continuu de sateliți deasupra Pământului, ca să nu pierdem niciodată legătura – cel puțin în timpul zilei. Sperăm ca mai târziu să construim mai multe ferme de antene de-a lungul traseului, încât atunci când un satelit pierde legătura cu o fermă să se comute la alta.

Reporterul înregistra toate informațiile, dar Rita nu se potoli:

– După ce avem toate astea, energia va fi gratuită. Deoarece costul plasării pe orbită a sateliților mici va scădea, sistemul nostru va deveni mai economic și mult mai puțin poluant decât orice alt sistem energetic cu baza pe Pământ. Încă douăzeci de sateliți sunt în magazinele ermetice ale Laboratorului pentru Propulsie prin Reacție. Vom mai avea nevoie de încă șaptezeci pentru a completa sistemul, dar strategia constă în a demonstra întâi că sistemul funcționează. Sateliții solari nu se uzează, ei continuă să funcționeze, să tot funcționeze...

Alte urale se auziră în rulotă, după câteva momente:

– Alpha Trei a fost comutat cu succes. Au fost comutate trei, mai sunt patru.

Sărbătorirea fusese mai potolită, de data asta. După primul succes marcant, următoarele evenimente păreau mai puțin semnificative.

– Ce părere aveți despre scurgerea de țigări de pe *Zoroaster*?

Spencer întrerupse interviul. Sperase să se pună o astfel de întrebare. Rita păru ușurată. Spencer se apropie prea mult de microfon și se trase cu grijă înapoi, în timp ce vorbea:

– Imaginile vorbesc singure. Până nu dezvoltăm surse alternative de energie, ca aceasta, vom tot avea astfel de accidente.

Era foarte mulțumit de ceea ce spusese. Alesese bine cuvintele și nu se îndoia că postul de televiziune la va folosi ca atare.

După un timp, cel de-al șaptelea satelit trecu dincolo de orizont. Lumina scăzu, tonomatul se opri. Spencer se simți brusc obosit.

Ca un drogat care scotocește după încă o doză, se uită în jur, căutând ceva care să mai păstreze emoția încă un pic. Îl descoperi pe Lance Nedermyer stând într-un colț, singur, vorbind la telefon. Nedermyer își lărgi nodul la cravată, apoi întoarse spatele petrecerii.

Spencer își ținu gura, dându-și seama că trebuia să încerce să repare ce se mai putea repara. Se duse lângă Nedermyer de îndată ce acesta închise telefonul.

– Se pare că a fost un succes total, Lance, zise el. Vom avea o mică sedință peste zece minute, despre datele preliminare.

– Am văzut tot ce-am avut nevoie, zâmbi silit Nedermyer.

– Păcat că secretarul de stat n-a putut să fie aici.

– Nu era nevoie, am fost eu prezent. Dacă ați terminat testul, plec spre Albuquerque. E un drum de trei ore.

Spencer îl urmă, furios că Nedermyer refuza orice încercare de comunicare. Afară, soarele părea că-și explodează strălucirea. Cu un efort, Spencer zise, cu voce prietenoasă:

– Deja spre Albuquerque?

Nedermyer își scoase cravata și se duse spre mașina pe care o închiriasse. Solul scârțâia sub picioarele lui.

– Așa am spus.

– Nu pot să-ți mai arăt nimic?

– Am spus că am văzut tot ce aveam nevoie...

Spencer își pierdu răbdarea și-l apucă pe individ de cot. Mâna acestuia era cărnoasă, așa cum arăta și individul.

– Lance, nu poți să negi că ceea ce s-a întâmplat azi marchează o nouă eră. Când toți sateliții vor fi pe orbită...

Nedermyer se scutură de strânsoarea lui Spencer. Mijindu-și ochii, din cauza luminii puternice, scotoci în buzunar după o pereche de lentile de soare, pe care le prinse pe ochelari. Spencer se văzu reflectat în lentile.

– N-ai înțeles nimic, Lockwood, nu-i așa? zise Nedermyer.

– Ce să înțeleg? răspunse Spencer, oprindu-se.

Nedermyer făcu un semn cu mâna către rulotă, apoi către ferma antenelor.

– Toată chestia asta e un joc pentru tine. O scamatorie. Poate că ai captat atenția publicului, dar eu o să am de-a face cu artileria grea când o să ajung acasă. Ce-o să spun Congresului când o să fiu întrebat de ce DE cheltuie bani ca să asculte muzică pentru surfiști?

– De ce faci asta? întrebă Spencer, mijindu-și ochii. Nu poți fi atât de încuiat!

– Abia am telefonat la centru, doctore Lockwood, replică birocratul, mergând spre mașină, dar scoțându-și ochelarii și îndreptându-i spre Spencer. Am recomandat ca Academia Națională de Științe să revadă programul tău înainte să cheltui alți bani.

– Asta o să dureze o jumătate de an! Avem minisateliți gata de lansare! Sunt construiți...

– O să mă întorc peste o lună să văd rezultatele complete ale testului. Și ar fi bine să rezulte ceva bun pentru știință. Joacă după reguli, Spencer. Așa face toată lumea.

Își puse din nou ochelarii de soare și se duse la mașină.

Spencer privi norul de praf împrăștiindu-se, pe măsură ce Nedermyer se îndepărta. Nu știa cât timp stătuse acolo când ușa rulotei se deschise și Rita Fellenstein îl strigă:

– Hei, Spence! Reporterii vor să discute iar cu tine!

Încă șocat, Spencer continuă să privească drumul pe care mașina lui Nedermyer dispăruse, într-un miraj neplăcut.

Cineva pusese tonomatul în priza de la rețeaua principală.

Acordurile lui *Nu te sinchisi, dragă* se revărsau pe ușă.

Simpatie pentru diavol

Alex Kramer mergea spre ocean, urmând amintiri mai detaliate decât orice hartă. Prin ceața dimineții, parcurse drumuri înguste din promontoriul Marin, în care stânci abrupte întâlneau marea lângă picioarele podului Golden Gate. La cotituri, unde se vedeau imagini ca de carte poștală ale podului și cerului de deasupra San Francisco-ului, turiștii se înghesuiau să vadă negreala care se întindea jos. Îl scârbeau.

Toată noaptea, Alex fusese copleșit de știrea scurgerii de țiței, stând doar cu o lumină aprinsă în conacul pustiu și urmărind, iar și iar, același film. I se părea ceva asemănător dezastrului care-i distrusese viața.

În golf, petroliere mai mici trăsese ră lângă *Zoroaster* și încercau să-l golească de petrol, într-o operațiune disperată. Bărci încercau să întindă zăgazuri în jurul petei ce se întindea. Sute de oameni se agitau cu tot felul de echipamente, dar părea inutil. Majoritatea eforturilor depuse de Oilstar păreau îndreptate în a spune oamenilor că marea neagră nu era atât de rea pe cât se credea, că lucrurile erau ținute sub control.

Alex trecu pe lângă vechile forturi Baker și Cronkhite, cu bateriile și amplasamentele lor pentru tunuri, aflate sus, pe culmi. Peisajul era monoton, dar cu nuanțe izbitoare de culori, de la verdele profund al șirurilor de chiparoși la cafeniul gălbui al ierbii rare și la portocaliul strălucitor al macilor sălbatici californieni.

El și fiul său, Jay, petrecuseră momente foarte frumoase plimbându-se pe promontoriu. Nu se gândise să revină aici, din cauza fantomelor pe care ar fi putut să le întâlnească de-a lungul drumului. Chiar și apa îi amintea de vremea când el și Jay sorbiseră din același bidon și plesăiseră cu picioarele goale în valurile de lângă stânci. Pe drumul de coastă avusese loc ultima lor plimbare înainte ca Jay să-și urmeze unitatea în Arabia Saudită.

Acum Alex cobora panta către capătul drumului din Rodeo Cove, o porțiune izolată de-a lungul coastei, chiar la nord de Golden Gate, folosită doar pentru surf extrem de către cei cu echipament impermeabil sau de către țičniți. Parcă pe asfaltul crăpat și ieși din camionetă, incapabil să-și dezlipească privirea de pe țărnm. Se ținu de portiera deschisă a mașinii. Mirosul de hidrocarburi umplea aerul, acoperindu-l pe cel de sare și iod al oceanului. Ochii și nasul îl usturau.

Curentul refluxului supsesse țițeiul de pe *Zoroaster* în mare, unde se

împrăștiase. Apoi, la sosirea fluxului, valurile aruncaseră mîzga neagră pe țărîm, într-o pată ce se tot lățea.

Alex voia să fugă de oroarea aceea. Stomacul lupta cu greutatea unei îngrețoșări ce fierbea. Dar picioarele se mișcau printr-o voință proprie, ducându-l spre plajă. Cinci oameni, îmbrăcați călduros în blugi și cămăși de flanelă, priveau și nu spuneau nimic.

Pe plajă erau pancarte ridicate în grabă: PERICOL, NU ÎNOTAȚI și APĂ CONTAMINATĂ. În mod normal de-un cafeniu frumos, cu pietricele negre, nisipul era acoperit acum de-o crustă opacă de țiței. Valuri vâscoase lingeau malul.

Pescăruși murdari de petrol pluteau deasupra valurilor, căutând ceva de mîncare. Se roteau zăpăciți de această bizară consistență a oceanului. Mai departe, pe mare, zornăiau geamanduri. În mod normal, bărcile de pescuit ar fi plutit pe hulă – nu și azi, și nici pentru mult timp de acum încolo. La linia fluxului, alge se îngrămădeau printre stînci, împreună cu scoici, toate muribunde.

Cu câțiva ani înainte, Alex și Jay începuseră aici o lungă călătorie cu rucsacurile în spate. Drumul de coastă se întindea de-a lungul promontoriului pe kilometri întregi, iar ei doi merseseră prin aerul răcoros toată ziua, privind în jos, de pe marginea fărîmicioasă a culmilor, la valurile ce se spărgeau de țărîm.

Jay urmase un an cursuri la University of California, din San Francisco, deși nu era interesat de școală. În timpul preumblării lor de trei zile, Jay îi comunicase știrea lui Alex: decisese să se înroleze. Jay se scărpinase în părul lui roșcat, scurt, se uitase la Alex, apoi în altă parte, apoi din nou la el. Pielea lui albă se înroșise, de parcă i-ar fi fost rușine că se răzgîndise privitor la ceea ce voia să facă în viață.

– Știu că nu-i ce doreai să fac, spusese atunci Jay.

Sorbise nervos din bidon, i-l oferise lui Alex, care refuzase.

Jay se uitase iar în altă parte și înșurubase capacul metalic al bidonului.

– Dar nu vreau să merg la colegiu, cel puțin nu acum. Vreau să-mi măsoar puterile în alt fel și cred că armata poate să facă asta.

Alex fusese surprins, dar nu dezamăgit. El și Maureen încercaseră să lase multă libertate copiilor. Erin și Jay erau inteligenți și rezonabili; puteau să decidă singuri.

– Dacă tu crezi că așa-i cel mai bine pentru tine, Jay... E de preferat să te răzgîndești decât să continui ceea ce ști că-i o decizie greșită.

Jay, care nu-și mai îmbrățișase tatăl din clasa a opta, pusese un braț pe umerii lui Alex, îl strânsese puțin, apoi grăbise pasul, stînjănit.

Alex își amintea vizita celor doi ofițeri, care-l informaseră că Jay fusese ucis într-o încăierare de noapte de la granița saudită, în unul dintre războaiele petrolului...

Acum mugetul valurilor îi suna ca un bombardament îndepărtat.

Alex rămase nemișcat pe linia fluxului. Boabe întunecate se rostogoleau pe plajă. Valurile frământaseră țițeiul și apa într-o substanță elastică și cleioasă – *spumă* – care se prindea de orice.

Un pescăruș zbură deasupra, cu ciocul larg deschis. Valurile spumegau, aducând petrolul mai aproape, iar Alex se dădu iute înapoi.

Vântul rece îi bătea în față. Aceeași pată de țiței va cuprinde golful, se va întinde în jurul insulei Alcatraz, Insulei Angel, al Debarcaderului Pescarului și al Embarcadero-ului. San Francisco fusese numit cel mai frumos oraș din lume – iar acest nume îi fusese răpit brutal de *Zoroaster*. Văzând efectele de aproape, Alex simți cum zidurile ce înconjurau furia și disperarea sa se cutremură, se sfărâmă.

Chiar în momentul acela, conducătorii firmei Oilstar căutau cu disperare îmbunătățirea relațiilor cu publicul. Ar fi înghițit orice momeală le-ar fi oferit Alex Kramer, chiar dacă se vedea evident cârligul. Panica înlătura bunul simț.

Alex răsuflă adânc, încercând să ignore durerea din piept. Mitch Stone avea probabil dreptate gândind că microbul Prometheus putea ajuta la curățatul petei de țiței. Era o rană ce nu putea fi ignorată.

Tremurând, Alex se aplecă și-și cufundă degetele în mazăga de-un cafeniu-negricios de pe țărm. Degetele i se murdăriră, acoperite de un strat ce semăna cu sângele.

Sânge și petrol. În viața lui, cele două aveau multe în comun.

Alunecos când e umed

Epava petrolierului *Oilstar Zoroaster* zăcea ca un cadavru lângă pilonul sudic al podului Golden Gate, aplecată într-o parte. Pe podul de deasupra treceau mașini pline cu oameni care întindeau gâtul, să privească.

Bărcile Gărzii de Coastă, barje ale firmei *Oilstar* și bărci particulare de pescuit se repezeau ca vulturii asupra unui hoit, să continue operațiunile masive de descărcare. Provocând valuri micuțe lângă *Zoroaster*, un petrolier mai mic – *Tiberius* – se freca de carcasa acestuia. Pompele încercau să extragă țițeiul din *Zoroaster* mai iute decât se scurgea în golf.

Pe măsură ce rezervoarele se goleau, superpetrolierul avariat se ridica tot mai mult din apă. Pompele introduceau ca balast apă din golf, pentru a împiedica nava să se ridice și să-și piardă echilibrul precar.

Atârnat de stâlful de sud al podului, *Zoroaster* fusese despicat de aceleași stânci submarine care loviseră vaporul cu aburi *Rio de Janeiro*, cu un veac înainte. *Rio* dusese jumătate dintre pasageri și echipaj în afunduri, iar acum *Zoroaster* zăcea pe aceleași stânci, gemând sub marea cu viteză de șase noduri.

Stând pe puntea lui *Zoroaster*, Todd Severyn vârî umărul puternic, care-l durea, sub un furtun uriaș de transfer, ce făcea legătura cu mai micul *Tiberius*. Alți oameni din echipa de descărcare se luptau cu furtunurile, ridicându-le peste parapetul punții și învărtind scripetii ca să le aducă la deschizăturile din punte. Todd încerca să răcnească ordine, muncea cât cel mai harnic din echipă și, în același timp, vomita.

Todd își propti picioarele pe puntea alunecoasă, menținându-și un echilibru precar pe cizmele sale grele de lucru. Vaporii împuțiti de hidrocarburi îi ardeau ochii și nasul, din cauza substanțelor petrochimice răspândite în aer. Dar mișcarea de răsucire și înclinare a epavei în marea agitată îi făcea greață unui bărbat din Wyoming, ca Todd, mai mult decât mirosul țițeiului.

Lucrase în domeniul petrolului cea mai mare parte a vieții sale, începând în uzinele de prelucrare a petrolului din sisturi de lângă Rock Springs, înainte ca *Oilstar* să-l trimită în Kuweit, Birmania, Alaska și Marea Nordului. Acum i se încredințase o instalație lângă coastă, în apropiere de New Orleans, prima lui slujbă importantă – dar nu răspunsese până atunci de o sarcină atât de groaznică precum

descărcarea lui *Zoroaster*.

– Hai, băieți! răcni el, în zgomotul pompelor, vântului și al petrolului ce bolborosea departe, jos.

Răgușise de atâta răcnit, iar echipa lui se împleticea, cuprinsă de-o epuizare amestecată cu panică. Deasupra, elicoptere înzestrate cu camere TV se roteau, pentru a surprinde aspecte dramatice. Spectatori priveau de pe pasarelele podului Golden Gate. Era ca un circ cu trei niveluri. Todd ar fi vrut să se întoarcă în Wyoming. Ultima oară când umblase de capul lui pe câmpii, doar cu un cal, o pătură și o raniță cu obiecte personale, părea să fi fost cu un milion de ani în urmă. Mda, doar cu câteva luni. Dar era mai plăcut decât munca asta ucigătoare.

Pe apă, aparatele de absorbție care bubuiau printre concentrațiile cele mai mari de petrol, se înfundau. Separatoarele încercau să adune țițeiul, dar nu făceau față puhoiului potopitor. Remorchere pentru curățat se străduiau să desfășoare estacade de reținere din nailon, perdele lungi care atârnav sub apă, prinzând în laț petrolul, ca să fie adunat de bărcile de recuperare. O barjă ancorată lângă insula Alcatraz primea petrolul recuperat în recipiente. Bărți de pescuit particulare și nave mici, de agrement, își adăugau și ele eforturile, adunând în hârdaie de cinci galoane țițeiul puturos direct de pe suprafața apei.

La pupa lui *Zoroaster*, peretele de patru etaje al cabinelor avertiza cu litere mari, batjocoritoare: NU FUMAȚI, PREVENIȚI ACCIDENTELE și ÎN PRIMUL RÂND SIGURANȚĂ.

Todd se chinuia cu trei oameni să prindă furtunul de transfer în deschizătura cisternei 7. Se mișca într-o frenezie abia controlată, ca și restul echipei. Până la urmă reușiră. Zgomotul infernal, vaporii înnebunitori și puntea alunecoasă făceau condițiile groaznice.

Todd scoase o cheie fixă din buzunarul adânc al hainei jechoase și strânse șurubul.

– Porniți pompele! răcni el, ridicând mâna înmănușată.

Mai departe, pe punte, pilotul elicopterului firmei Oilstar făcu semn cu mâna că l-a observat, apoi spuse ceva în microfonul radioului. După câteva momente, furtunul se cutremură, pentru că pe *Tiberius* pornise pompa. Țițeiul începu să curgă din cisterna lui *Zoroaster*.

Todd se împletici spre balustrada punții. Mantaua de ploaie îi acoperea mare parte din trupul osos, dar reușise totuși să se mânjească de petrol pe față și pe părul castaniu. Oftă și scuipă peste balustradă.

Dedesubt, petrolul negru-cafeniu continua să bolborosească, curgând din coca sfârâmată a navei, ca o fiertură scârboasă într-un cazan. Petrolul alcătuiuse un strat de peste o jumătate de metru la

suprafața apei. Dacă ar fi fost după el, l-ar fi aruncat pe căpitanul petrolierului chiar în mizeria aia. Idiotul ar fi trebuit măcar să piară o dată cu nava, ca un adevărat căpitan, după ce provocase un asemenea dezastru.

O dată cu marea și cu vremea agitată, era posibil ca petrolierul să se desprindă și să se cufunde în canalul adânc. Dacă se întâmpla așa ceva, s-ar fi scufundat cu opt sute de mii de barili de petrol ce rămăseseră încă la bord. Încercătura s-ar fi scurs în golf în ani de zile.

Dar Todd avea o treabă de făcut, și era gata să-și rupă șalele ca s-o facă. Nu putea da timpul îndărăt și să prevină accidentul. Trebuia să-și ignore dezgustul ce-l simțea văzând pagubele uriașe devenind și mai groaznice cu fiecare clipă. Întreaga lume îl privea, dar el trebuia să se concentreze asupra muncii. Să fie calm. Va avea timp să se enerveze mai târziu – să se îmbete, poate să-l caute pe căpitan și să-i tragă câteva șuturi. În timp ce alții își pierdeau timpul jelindu-se și văicărindu-se, Todd Severyn se străduia să facă ceva.

Își scoase mânușile groase, le vârî în buzunar și căută în manta. Scoase stația de emisie-recepție și comută pe canalul coechipierului său de pe *Tiberius*.

– Glenn! Dă-mi niște date. Cât am descărcat până în prezent?

Radioul scoase niște trosnituri, după un moment de tăcere.

– Aproape cincizeci de mii de barili. Foarte bine pentru o zi de muncă...

– Fir-ar să fie, bombăni Todd, e doar o mică parte din ce-i înăuntru!

Auzi un zgomot de fond alcătuit din țipetele de pe *Tiberius*, iar Glenn se răsti la el:

– Atunci ține-ți gura și pompează! Facem tot ce se poate!

Furtunurile de transfer pompau de vreo cincisprezece minute, sugând baril după baril din cisternele lui *Zoroaster*, când se porni vântul. Todd îngheță, întrebându-se ce belea mai putea avea loc. Operațiunile de descărcare aveau loc de obicei pe vreme bună, dar acum vedea marea devenind agitată. Ceața dispăruse, dar cerul era cenușiu, ca o budincă din fum.

Puntea începu să trosnească, iar nava se lăsă într-o parte, mărind înclinația.

Todd se grăbi să se prindă de balustradă, în timp ce-l cuprindea panica. Îi auzi pe ceilalți șase oameni de pe petrolier țipând. Nu-i plăcea să lase treaba neterminată, nu-i plăcea să fugă atunci când condițiile se înrăutățeau – dar nu era idiot. Știa când să renunțe. Apăsă pe butonul de emisie al stației:

– Nava devine instabilă, Glenn. Mă gândesc să închid prăvălia.

Se uită la ceas. Se apropia ora marelui pericol, când superpetrolierul se ridica foarte mult în echilibrul lui instabil.

– Severyn, ne vor omori dacă plecăm, răspunse *Tiberius*. Se scurg mii de galoane pe minut.

Lui Todd îi venea să dea cu stația de emisie-recepție de punte.

– Dacă *Zoroaster* se scufundă, pe el n-o să fie niciun om al meu! Am ordonat elicopterului să înceapă transportarea oamenilor la bordul vostru.

– Mai bine discuți cu cei de la Oilstar...

– E treaba mea și eu răspund.

Dacă Emmei Branson nu-i plăcea, n-avea decât să iasă din biroul ei de sus și să facă treaba singură.

Închise stația și ridică mâna, ca să atragă atenția echipei. Arată către elicopter, apoi ridică patru degete. Văzând semnele lui, primii patru încetară munca și se împleticiră pe puntea alunecoasă, în pantă, către elicopter, care părea la o distanță de vreo opt sute de metri. Pilotul porni motorul, în timp ce-i aștepta. După două minute, elicea începu să se rotească.

Radioul păcăni:

– Oilstar e de acord, Severyn. Dar de îndată ce vremea se îmbunătățește, ne întoarcem.

Stomacul lui Todd se întoarse pe dos la gândul că în cisterne rămăsese încă mult petrol. Țipă, pentru că vântul se pornise din nou:

– După ce elicopterul va duce prima încărcătură cu oamenii mei, vom desface legătura dintre cele două nave. Încetați pompatul din cisterna trei. O deconectăm chiar acum. Trei dintre noi rămânem aici ca să pregătim furtunul, când va sosi momentul.

Se întoarse să-i vadă pe cei patru urcându-se în elicopter. Elicea deveni o pată neclară, iar aparatul se desprinsese de punte, îndreptându-se spre *Tiberius*.

În timp ce Todd privea elicopterul coborând pe puntea celui alt petrolier, *Zoroaster* gemu sub picioarele lui, înclinându-se și cufundându-se mai adânc. Todd căzu în spate și se opri într-o magazie de metal montată pe punte. *Rămâi calm*, își spuse el, dar gândul la petrolierul care aluneca de pe stâncile submarine și plonja către adâncuri îl umplea de-o groază pe care încerca s-o oprească înainte s-o remarce oamenii săi.

Jimmy Mack, un puști cu ochii mari, abia de câteva zile angajat al firmei, începu să țipe că-și asumau riscuri prostesti. Todd se grăbi să-l

ajute să deconecteze furtunul de la cisterna trei.

– O să-mi respect promisiunea – nimeni n-o să se cufunde o dată cu nava asta!

Cei doi desfăcură furtunul și-l târără către balustrada punții. Petrol negru se scurgea din capătul lui, murdărind puntea. Todd transmise prin radio să înceteze pompatul din cisternele șapte și opt.

– Începeți să dezlegați nava, zise el. Cuvintele sunau de parcă ar fi dat greș, iar acest lucru îl înfurie. Fiți gata să trageți celelalte furtunuri.

Elicopterul se ridică de pe puntea petrolierului mai mic și începu drumul înapoi. Muncind cât doi, Todd și tovarășii lui desprinseseră cârligele grele, care asigurau legătura dintre *Zoroaster* și *Tiberius*. Vibrațiile ritmice ale elicopterului deveneau tot mai puternice, pe măsură ce se apropia de zona de coborâre de pe superpetrolier.

– Deconectați furtunurile! răcni Todd. Mișcați-vă!

Când un talaz mare izbi nava, *Zoroaster* se cutremură, aruncând oamenii înapoi, spre tunurile cu apă. Todd se lovi la cot de o țeavă roșie, dar reuși să se prindă de balustrada stației de monitorizare a spumei. Totul mergea pe dos. Todd se simțea de parcă stătea în calea unei avalanșe. Unul dintre oameni se lovi cu casca de o vană de scurgere, iar apa începu să curgă dintr-o țeavă.

Nemaifiind legate, cele două petroliere se îndepărtară cu câțiva metri.

Furtunul de transfer de la cisterna șapte se desprinseseră, împrăștiind țiței în toate direcțiile. Cu un pocnet puternic, furtunul de la cisterna opt se rupse. *Zoroaster* începu să se lase într-o parte, îndepărtându-se de *Tiberius*.

– Se cufundă! răcni Todd, și pentru o clipă voi să fugă, cuprins de-o panică oarbă, către puntea goală pentru elicoptere, dar trebuia să aibă grijă de echipa lui; îl întoarse pe Jimmy Mack către platforma de aterizare. Du-te! Acum!

– Da, domnule!

Cei trei începură să se târască spre puntea pentru elicopter, aflată lângă puntea de la pupa. Erau acoperiți cu o mazăgă de petrol; plăcile de metal ale punții erau alunecoase din cauza țițeiului. Jimmy Mack căzu în genunchi, dezorientat și panicat. Todd întinse mâna lui mare și-l ajută să se ridice.

– Ți-am spus că-mi țin cuvântul!

Elicopterul încercă să se așeze pe punte, dar petrolierul se cutremura puternic. Todd se prinse de-o frânghie, ca să-și țină echilibrul. Exact când cei trei ajunseră în cercul de aterizare, elicopterul

se ridică și se roți pe deasupra, lăsându-i pe Todd și pe ceilalți doi jos, răcnind după el să se întoarcă. Petrolierul se cutremură din nou.

Pe o latură a navei, petrolul negru părea un smârc scârbos, bolborosind ca lava. Vaporii îi arseră fața și ochii lui Todd, ca un acid. Nu-și imagina o moarte mai cruntă decât aceea de a se îneca în țiței.

Elicopterul se roți deasupra lor și ateriză derapând, țopăind pe punte. Fără să aștepte încetinirea elicei, Todd și ceilalți se aplecară și se târără spre ușa deschisă. Se trântiră înăuntru, o grămadă de trupuri murdare de petrol. Urcat ultimul, Todd atârna afară pe jumătate, când aparatul se ridică.

Pilotul zbură fără să vorbească, cu fălcile încleștate, în timp ce se ridicară și se îndepărtară de suprastructura lui *Zoroaster*, care se zgâlțâia. Todd se târi într-o poziție din care vedea mai bine prin fereastra de plexiglas zgâriat.

Jos, *Tiberius* se îndepărta de *Zoroaster* care se scufunda. Alunecând în jos, rotindu-se într-o parte, de parcă și-ar fi pierdut sprijinul pe stâncile de la Fort Point, *Zoroaster* se duse la fund ca o avalanșă filmată cu încetinitorul. Stomacul lui Todd se strânse. Apa și petrolul formară o spumă cenușie, sub violența plonjonului. Coca superpetrolierului plesni, aruncând ca un gheizer, țiței negru în apă.

În fața ochilor lui, dezastrul devenise de o mie de ori mai mare.

În ciuda operațiunilor disperate de descărcare, aproape cincizeci de milioane de galoane de țiței rămăseseră în cisternele scufundate. Apa rece, întunecată, acoperi petrolierul în mai puțin de cincisprezece minute.

Todd privi, scârbit. Din interiorul lui *Zoroaster*, petrolul se va scurge ani de zile... și acum nu mai exista niciun mijloc de a-l opri.

Omul de nicăieri

Scurgerea de țitei de pe *Zoroaster* era ca o furtună groaznică într-o încăpere mică, dar președintele Camerei Reprezentanților, Jeffrey Mayeaux, trebuia să zâmbească în timp ce stătea în fața auditoriului, pentru o nouă conferință. Simțea o plăcere amară știind că sosise pe scenă cu trei ore înaintea vicepreședintelui. Vicele cu figură de cocoș nici nu știa că fusese pus în umbră.

Un tehnician, în blugi și cu un tricou de-un galben șters veni în grabă și se gârbovi, verificând legăturile microfonului de pe podium. Mayeaux intră, flancat de șeful său de cabinet, Franklin Weathersee, și de un mastodont din Serviciul Secret. Își aținti ochii asupra reporterilor. Arătau ca niște pești într-un acvariu, iar el avea să-i înghită cu oase cu tot. Avea expresia *Fac parte din guvern, am venit să vă ajut*.

Onorabilul Jeffrey Mayeaux va face tot ce va putea ca să exprime mai întâi grija sa și va spune cuvintele necesare pentru a da speranțe. Era bun la așa ceva. Da, guvernul va face tot ce-i posibil pentru a ajuta zona San Francisco în această criză. Cu siguranță.

Ramura executivă va fi cuprinsă de frenezie în seara asta.

Mayeaux fugise devreme de la conferința lui din Acapulco, numai ca să o ia înainte vicepreședintelui. Fără să facă vreun anunț oficial, el era primul funcționar de rang superior care reacționase la acest dezastru serios – iar șefii de la Casa Albă nu vor obține nimic de data asta. Mayeaux va fi cel care va strânge mâini și va săruta copilași. Vicepreședintele Wolani – Doamna Simpatie – va avea parte de problemele nasoale abia după câteva ore. Întreaga escapadă va aduce măcar zece bătrâne la salariul de lobbyist al lui Mayeaux, după ce se va retrage din Congres, peste un an.

Vreo șase camere de luat vederi se grăbiră să se poziționeze, în timp ce el se întorcea, să se aranjeze în postura care-l avantaja cel mai mult. Ochi o brunetă deșteaptă, care agita un microfon cu sigla KSFO. Privind felul în care strânsese degetele în jurul microfonului, ținându-l aproape de buzele ei roșii, Mayeaux se gândi că arăta delicios de erotic. Admirând umbra sânilor atrăgători prin bluza de mătase, Mayeaux își propuse să țină minte să-l pună pe Weathersee să-i ofere un interviu neoficial, *direct la sursă*, înainte să zboare înapoi spre coasta de est. Deseori, reporterițe dornice de promovare erau gata de orice pentru o informație. Oricum, nu poți ști dacă vei fi refuzat, decât dacă întrebi.

Ca și alți politicieni din Louisiana, Mayeaux nu se sinchisea de scandaluri. Alegătorii lui le priveau cu fascinația spectatorilor ce asistă la un accident de mașină – dar, din moment ce știau unele slăbiciuni evidente ale lui Mayeaux, nu încercau să afle aspectele mai puțin vizibile. O veche zicală spune că în orice persoană suma viciilor este egală... așa că indivizii care păreau curați aveau, mai mult ca sigur, câte ceva de ascuns... Conform acestei teorii, un sfânt ca vicepreședintele Wolani smulgea, probabil, picioarele unor broaște vii.

Mayeaux se îndreptă, valorificând tot ce se putea din înălțimea lui de un metru și șaiszeci și cinci de centimetri. Rosti prima frază lent, cu grijă pentru a ascunde rămășițele de accent cajun, așa cum făcea întotdeauna în cuvântările publice.

– Incredibil de devastator, spuse el. Acest lucru ar putea să anuleze tot progresul făcut în domeniul protecției mediului timp de decenii. Am contactat personal Agenția Federală pentru Rezolvarea Situațiilor de Criză pentru a le încuraja strădaniile. I-am sfătuit să apeleze la Garda Națională, dar, bineînțeles, asta depinde de guvern. Am înțeles că vicepreședintele urmează să sosească, deci puteți să-l întrebați direct. Poate să apară în orice clipă.

– Domnule președinte al Camerei!

Mayeaux cercetă mulțimea, până prinse privirea brunetei. Ridică sprânceana un pic, înainte de a da din cap spre ea. Nu-i păsa de întrebarea ei, dar trebuia să-și păstreze imaginea publică. Se întrebă cât de dificil va fi s-o cucerească.

– Vă rog!

– Cum va afecta această problemă propunerea pentru noul impozit pe benzină? Guvernul va returna propunerea Camerei, solicitând majorarea impozitului, care să fie folosit pentru curățarea mediului?

O categorisi imediat: tipul de reporter dur, arrogant și direct, căutând un subiect de succes. Dornică să facă orice pentru asta – și putea să pună pariu că temperamentul lui fierbinte, de louisian, o va satisface.

– Nu văd cum ar putea președintele să refuze să semneze legea, mai ales acum, cu necazurile pe care le are chiar în America.

– Anticipați o luptă? Va fi aceasta o demonstrație a calităților dumneavoastră de președinte al Camerei?

Mayeaux își luă expresia *grav și înțelegător*, pentru a masca indiferența deplină față de testarea calităților sale. Nu-i păsa de asta, iar anul următor o să spună adio la tot rahatul ăsta.

– Încercăm cu toții să acționăm în cadrul sistemului, doamnă. Am păstrat o strânsă legătură cu vicepreședintele Wolani, care se

străduiește să-și facă timp, printre sarcinile pe care le are, să vadă personal acest dezastru, declară Mayeaux, înăbușindu-și un zâmbet înainte ca acesta să-i apară pe figură. Sunt convins că la întoarcerea sa la Washington, îl va convinge pe președinte de necesitatea acestei legi. Dacă nu, atunci va trebui să forțez mâna altora...

O fulgeră pe brunetă cu un zâmbet fierbinte, apoi se întoarse spre ceilalți, să răspundă la alte întrebări.

După un timp, privi ceasul din fundul sălii pentru conferințe de presă. Vorbea de zece minute. Destul de bine. Scurt și plăcut. Reporterii își vor aminti sclipirile lui mai degrabă decât mesajul; trebuia să-i mulțumească personal noului autor de discursuri, o tipă deșteaptă, care reușise să termine textul în timpul zborului de la Acapulco.

Scuzându-se, Mayeaux zâmbi pentru ultima oară brunetei, după care răspunse peste umăr unei întrebări, în timp ce era condus în antecameră. Weathersee, un element de stabilitate în întreaga carieră a lui Mayeaux, dar fără niciun pic de umor, se trase mai aproape și spuse calm:

– Emma Branson așteaptă sus, într-un apartament particular.

– Parc-ai fi o cloșcă, Franklin!

– Vrea să discute cu tine, adăugă șeful de cabinet, ignorând remarca.

Mayeaux privi în jur și nu văzu niciun pericol: ziariștii plecaseră, nu asculta nimeni, își făcuse spectacolul...

– Târfa aia bătrână? Nu-mi pot permite să fiu văzut cu ea, mai ales acum. Legăturile cu Oilstar pot fi foarte dăunătoare pentru reputația mea.

– Credeam că plănuiai să lucrezi pentru ea, replică Weathersee, foarte calm.

– După ce o să demisioniez, Franklin, după cum știi prea bine!

– A venit pe intrarea din spate. N-a văzut-o nimeni. Spune că-i ceva foarte urgent. Se grăbește și solicită puțin timp...

– Bine, bine, mormăi Mayeaux, lăsându-se condus către ascensor.

Știa cine dirijase donațiile care-i susținuseră campania electorală. Chiar dacă alte mari companii petroliere se feriseră de contribuții directe, Emma Branson și Oilstar jucaseră un rol prea important ca să fie ignorate.

Ieșiră din lift, iar Weathersee rămase lângă ușă, pe hol, în timp ce Mayeaux intră în cameră, reușind o perioadă incredibil de lungă să nu se agite.

Mayeaux îi zâmbi larg doamnei Branson, în timp ce parcurse în grabă podeaua cu covor bej, ca să sărute pe amândoi obrajii femeia cu

figură de șopârlă. Se gândi că s-ar putea alege cu buzele degerate – Doamne, știa că individa fusese cândva măritată, dar nu-și imagina pe cineva regulând-o de bunăvoie pe hoașca aia.

– Asta-i ca o săptămână pe vremuri acasă, dragă, apărăm mediul înconjurător, ne întâlnim cu prietenii, zise el, afișându-și rânjetul cel mai călduros, după care scutură de zor mâna cucoanei, care semăna teribil de mult cu o mumie. Ce mai faci? Ce tragedie cu petrolierul ăla!

Emma Branson zâmbi, dar ochii ei arătau duri, ca o freză petrolieră cu diamante. Purta un colier din perle mici pe gâtul cu piele încrețită, ca la iguane. Pe televizorul din fundul apartamentului era dat în reluare interviul lui Mayeaux. Individa nu părea încântată de el. Doamna Branson luă un clondir cu scotch și turnă câte două degete în două pahare, după care întinse unul bărbatului.

– N-avem timp de rahaturi – conducerea corporației mă așteaptă. Scurgerea asta de petrol va face mult mai mult rău economiei decât mediului, Jeffrey. Vom rezolva problema în câteva luni, dar companiile petroliere vor plăti veșnic. Vom fi târați prin tribunale în următorii cincizeci de ani.

Branson își puse paharul pe masă, fără să soarbă din el. Mayeaux nu scoase un cuvânt. Indiferent ce voia de la el bătrâna fecioară de oțel, nu implica pălăvrăgeală. Doamna Branson trecu direct la fondul problemei:

– Speram să vorbesc cu tine înainte de conferința de presă. Păreai foarte entuziasmat de noul tău impozit. Cât de departe ai de gând să împingi lucrurile?

Mayeaux sorbi un pic de scotch. Avea o aromă de fum, ca de turbă. Foarte curat. Un malț unic – trebuia să admită că tot ce avea legătură cu Emma Branson era de prima calitate. Zăbovi suficient ca s-o facă să creadă că răspunsul lui nu era spontan.

– Îmi pare rău, Emma. Scurgerea asta de petrol se dovedește a fi catalizatorul pentru noul impozit, iar eu sau băieții din umbră nu putem face nimic împotriva lui. Există prea multe amintiri în spatele acestei taxe. Fiecare post de televiziune din țară e năpădit de imagini cu *Zoroaster*, oamenii cer un țap ispășitor – vor să strângă pe cineva de boașe, nu contează pe cine. Impozitul ăsta e o cale de a-i convinge că așa ceva *nu se va mai întâmpla*. Știi, o chestie precum *războiul care va pune capăt războaielor*. Un rahat propagandistic, dar asta este.

– Crezi cu adevărat că poți să folosești banii ăia ca să cumperi echipament mai eficient sau să faci petroliere mai bune? Întrebă doamna Branson. Crezi că dacă vor avea chile triple vor fi mai sigure?

Petroliere mai mici înseamnă petroliere mai multe, trafic mai intens înseamnă accidente mai multe. Simplă statistică. N-o să câștigi nimic.

Mayeaux își agită băutura și o dădu pe gât. Ar fi putut, la fel de bine, să se joace cu un aligator. Emma Branson era personal responsabilă pentru contribuții de peste cinci milioane și, chiar cu banii ăștia, avusese noroc că fusese reales. Dacă toate celelalte state, în afară de Louisiana, n-ar fi avut limitări de vârstă pentru cei aleși, Mayeaux n-ar fi căpătat niciodată avantajul vechimii, necesar pentru a fi ales președintele Camerei Reprezentanților în anul acela. Pură baftă, un *fait accompli* înainte ca noile reguli de selecție să-și facă loc în sistem. Cu antecedentele sale n-ar fi putut să urce mai sus – dar cu sprijinul doamnei Branson devenise un lobbyist priceput pentru industria petrolieră. Teribil de priceput, cu legăturile pe care le avea.

Oftă și puse paharul pe masă, lângă băutura neatinsă a cucoanei. Păcat de scotch-ul ăla atât de bun! O privi în ochi.

– Emma, ai întotdeauna un țel. Uneori atât de politizat, încât mă zăpăcești, ca să nu mai pomenesc de ce le faci prietenilor mei. Spune-mi ce vrei, iar când o să ajung la Washington o să îngrop legea aia în subcomitete. O să-mi pun oamenii să obțină o soluție de compromis, făgădui el, întinzându-se și prinzându-i mâinile.

Emma își trase mâinile, dar nu se certă cu el. Când bărbatul ajunsese la ușă, zise, cu vocea ei aspră:

– O să citesc cu atenție *Congressional Record*, Jeffrey. Amintește-ți ce planuri de viitor ai. Nu mușca mâna care te hrănește! Sau o să te strâng *eu* pe tine de boase, adăugă ea zâmbind, după o scurtă pauză.

– Mă duc în capitală chiar acum, ca să rezolv treaba, răspunse Mayeaux, forțându-se să chicotească, păstrându-și rânjetul lipit pe figură.

Lângă ușă, Weathersee îl însoți la ascensor și-i spuse:

– Avionul vicepreședintelui sosește peste o oră. Vrei să faci parte din grupul care-l va întâmpina?

Rânjetul lui Mayeaux se topi de îndată ce părăsiră holul.

– Nu, ce naiba! L-am întrecut pe ticălos și nu vreau să fiu văzut în umbra lui. E suficient de rău că i-am promis Emmei Branson că o să caut o alternativă pentru impozitul pe energie.

Își trecu în revistă opțiunile – trebuia să existe o cale să nu-i supere pe cei din industria petrolieră.

Weathersee ridică o sprânceană, apoi se uită la ceas, în timp ce așteptau liftul.

– Nu mi-am închipuit că vrei să rămâi. Am rezervat locuri la o cursă

care pleacă în mai puțin de-o oră...

Se întrerupse și privi în jur, când ușa ascensorului se deschise. Nu coborî nimeni, iar ei intrară.

– Dacă n-ai cumva alte planuri. Pot să-ți păstrez apartamentul la hotel.

Mayeaux oftă și zâmbi:

– Oferă-i brunetei de la KSFO un interviu în exclusivitate, în seara asta. Comandă o cină în cameră. Șampanie. O să plec mâine dimineață. Și sun-o pe soția mea, spune-i că am fost reținut.

– Să pun echipa să caute alternative pentru impozitul pe petrol?

– Să se întoarcă Huey Long în groapă? refuză Mayeaux, clătinând din cap. Nu avem cum să oprim treaba asta, indiferent ce i-am promis Emmei Branson. O să trimit legea din nou la negocieri, să treacă mai departe din inerție – cât timp n-o să mă noteze nimeni nicăieri, Emma n-are decât să-și facă iluzii. O să cer un vot deschis, să nu mă poată acuza de nimic.

Ascensorul se zgudui și se opri. Când ușa se deschise, o mulțime se năpusti spre el. Președintele Camerei, Jeffrey Mayeaux își instalează zâmbetul și începu să strângă mâini. Detectă două tinere dulci, cărora li se scurgeau ochii după el.

Ura munca, dar, Doamne, bine mai era să fii congressman!

Inflamabil

– Urmăm planul nostru de rezervă? întrebă Emma Branson, privindu-și adjuncții, aflați în cea mai apăsătoare sală de conferințe din întregul sediu al firmei Oilstar. Putem spune asta? Trebuie să găsim o imagine pozitivă pentru Oilstar!

– Am salvat echipajul petrolierului – ce zici de chestia asta?

– Ce fel de imagine pozitivă e asta? mârâi doamna Branson. Am salvat un căpitan care dă vina pe un marinar misterios care a dispărut. Publicul ar vrea să-i vadă împușcați pe toți membrii echipajului de pe *Zoroaster*.

Charlene Epstein, o adjunctă cu părul blond-cenușiu coafat sobru, bătu cu palma într-un teanc de cărți groase pe care nimeni nu se ostenise să le citească până atunci.

– Cred că am îndeplinit toate cerințele legale, dar planul e cuprins în opt volume. Șase mii de pagini de fraze complicate și diagrame, pe care nu s-a gândit nimeni că va trebui să le urmeze!

Branson dădu din cap, scârbită, nu și surprinsă. Discuția continua de dimineață în același fel. Sosise de la scurta întâlnire cu Mayeaux, de după conferința de presă a acestuia, cu chef de țipat. Numără pe degete:

– Organizația pentru Responsabilitate în Industria Petrolieră l-a semnat, la fel și Departamentul transporturilor, cel de Interne, cel pentru Energie, Agenția pentru Patente, Forța de Intervenție a Gărzii de Coastă în Zona Pacificului, Institutul American al Petrolului. N-a *citit* nimeni planul ăsta blestemat?

– Toți au trecut iute peste el, doamnă Branson, îi răspunse Henry Cochran. Nimeni n-a crezut că poate avea loc o scurgere de petrol de un milion de barili.

– Ce norocoși suntem că am apucat așa ceva! se răsti Charlene, iar adjuncții doamnei Branson începură de îndată să se certe între ei.

Șefa toleră un moment țipetele haotice, suficient cât să li se descarce un pic nervii, apoi pocni cu palma în masă, ca o învățătoare. Adjuncții tăcură imediat.

– Deci, spuse ea cu voce aspră, am scris toate documentele astea ca să ne acoperim, dar nimeni nu știe la ce ne-am obligat. Avem o armată de demonștrânți la poartă. Oamenii mă amenință cu moartea și

niciunul dintre voi nu are idee ce-ar trebui să facă Oilstar.

– Nu-i chiar atât de simplu, o întrerupse Chester, cu figura și chelia acoperite de sudoare, care făcea ca ochelarii să-i alunece pe nas.

– Termină cu rahaturile! îl repezi doamna Branson. Ce-i cu operația de descărcare? Cât am scos din *Zoroaster* înainte să se scufunde?

Walter Pelcik se uită la cifrele lui, trecându-și degetele dolofane prin barbă și zise:

– Șaptezeci și cinci de mii de barili. O cantitate foarte bună, pot să spun. Separatoarele au strâns ceva din ceea ce plutea la suprafața apei, adăugă el, după ce privise altă bucată de hârtie. Dar rămâne oricum o cantitate imensă care a rămas în epavă și care se va scurge din ea ani de zile.

Charlene Epstein se cutremură și exclamă:

– Avem o scurgere de petrol de cinci ori mai mare decât estimarea *maximă* în cazul *Valdez* – iar acest lucru nu se întâmplă într-un târg de undeva, din Alaska, ci chiar aici, în San Francisco.

– Ne vor lega pe toți, spuse Cochran, dând din cap; apoi își scoase ochelarii. Ar trebui să ne schimbăm numele și să emigrăm în Argentina.

– Termină cu chestiile astea, domnule Cochran! îl muștrului doamna Branson. Oilstar va accepta responsabilitatea pentru scurgerea de țiței. Vom face tot ce se poate ca să curățăm locul. E limpede? Am cerut toate separatoarele disponibile în lume? Avem nevoie de mai multe estacade? Ce mai putem face ca să limităm dezastrul?

Walter Pelcik își încrucișă mâinile pe burtă și spuse:

– Am cerut de toate. Celelalte companii ne ajută, mai mult pentru reclamă.

– Ce opțiuni mai avem? întrebă Charlene, punând o cizmă grea pe un scaun. Nu ne vor lăsa să declanșăm o ardere controlată. Indivizii de la Managementul Calității Aerului din zona Golfului preferă să miroasă vaporii împuțiți de petrol timp de un deceniu, decât să fie afumați câteva zile cu fum negru.

Doamna Branson încercă să-și amintească tot ce știa despre propriile lor soluții și se interesă:

– Cum stăm cu dispersanții? Avem o grămadă – de ce nu-i folosim?

– Nicio șansă! îi răspunse Pelcik. Ecologiștii cântă toți aceeași melodie în privința asta și știi cât de puternice sunt grupurile lor când *sunt de acord* într-o privință.

– Dispersanții împrăstie petrolul, care alcătuiește o suspensie în apă, o lămuri Cochran, aplecându-se peste masa de conferință. Acum, țițeiul plutește la suprafață. După folosirea dispersanților, se va amesteca în

apă, va face ca lucrurile să pară în regulă cât sunt văzute de la distanță – dar petrolul în suspensie va ucide peștii și va distruge lanțul trofic.

Branson oftă, exasperată. Pentru prima oară în viață se simțea înfrântă.

– Vreți să spuneți că nu mai avem nicio soluție? Ce sugerați să facem? Să ne trântim pe jos și să ne dăm duhul? Nu cred că nu avem nicio alternativă!

– Mai rămâne Argentina, zise Cochran, zâmbind fără vlagă.

În ușa, un tânăr tuși, să le atragă atenția. Purta cravată și haine scumpe. Lângă el stătea un bărbat mai în vârstă, în blugi și cu o cămașă din flanelă.

– Mă scuzați. Sunt Mitchell Stone, iar acesta este doctorul Kramer. Avem o ședință cu doamna Branson? Întrebă el, uitându-se la ceasul pe care-l purta la mână, apoi zâmbi înainte ca vreunul dintre adjuncți să-i poată răspunde. Se pare că am sosit la timp, pentru că vă vom oferi ceva ce poate rezolva criza.

Pentru o clipă bizară, doamna Branson își aminti povestea lui Faust. Se întreabă dacă Stone îi va oferi o soluție magică... doar în schimbul sufletului ei.

Cochran le privi ecusoanele, apoi se întoarse și se uită în agenda cu întâlniri:

– Oh, indivizii de la bioremediere!

Doamna Branson le aruncă o privire obosită. Doctorul Kramer se ținea în spatele lui Stone, care părea cam prea plin de sine. Decise în care dintre ei urma să aibă încredere, bazându-se pe prima ei impresie. Kramer arăta obosit, părea că nu-i atent la ceilalți, cu focul din privire abia mcnind. Își aminti un referat în care fusese menționat numele lui Kramer, ceva despre faptul că-și pierduse familia într-un accident, ceva legat de fondurile firmei Oilstar pentru coroane funerare. Semnase scrisoarea de condoleanțe chiar ea.

– Ce putem face pentru dumneavoastră, domnilor? Suntem în mijlocul unei ședințe foarte importante.

Stone schiță un zâmbet. Când pași în încăpere, mirosul puternic al coloniei lui se amestecă în ceața groasă de fum de țigară.

– Avem nevoie să ne ascultați un moment. Ce veți decide după aceea, vă privește.

Adjuncții se încrunțară, din cauza tupeului cu care năvălise peste ei.

– O să vă răpim puțin timp, interveni doctorul Kramer, foarte stânjenit.

Mitch se îndreptă spre un retroproiector, aflat în colțul încăperii.

Trase un set de folii de sub braț și trânti unul pe retroproiector, apăsând butonul care aprindea becul. Se văzu imediat titlul, lângă sigla albastră-aurie a companiei Oilstar: PROIECTUL PROMETHEUS.

– Prezentarea asta e cu adevărat necesară? oftă doamna Branson. Am văzut atâtea folii că nu mai cred că oamenii mei mai sunt în stare să gândească singuri. Povestește-mi despre ce-i vorba.

Stone ezită, apoi stinse retroproiectorul.

– Sigur, zise el, apoi trase puternic aer în piept. În secția de bioremedieri căutăm un mod de a folosi microbi pentru a distruge substanțe aflate în mediu, deșeuri toxice și altele de același fel. Doctorul Alex Kramer, aici prezent, și cu mine, conducem o echipă care studiază căile de a distruge polimerii cu lanțuri lungi, aflați în gunoaie. Știți, pungi din plastic, sticle pentru băuturi, ambalaje... Gunoaiele alcătuite din acești polimeri se descompun foarte lent. Noi încercăm să accelerăm procesul.

– Scuză-mă, interveni Walter Pelcik, ridicând glasul; barba lui țepoasă, castanie, era zburlită. Aici avem de-a face cu o scurgere de țiței!

Stone ridică un pic vocea și continuă, fără să ia în seamă întreruperea, vorbindu-i direct doamnei Branson, de parcă era singura care conta. Un tip deștept. Dar ar face bine să ajungă la subiect în următoarele secunde.

– Ca prim pas, am dezvoltat un organism pe care l-am numit Prometheus. Acest microb are un apetit deosebit pentru octani – molecula cu opt atomi de carbon din benzină... și din țiței – în momentul acela, n-am văzut la ce-ar putea fi folosit, dar, pentru orice eventualitate, am cerut o licență de la Administrația pentru Hrană și Medicamente. De ce-ar fi dorit cineva să descompună țiței? Dar acum se pare că ați putea să folosiți micul nostru miracol.

Stone se uită la ceilalți. Doctorul Kramer stătea lângă el, agitându-se, dar fără să-l întrerupă. Camera de ședințe deveni tăcută, de îndată ce informația fu lansată.

– Lasă-mă să spun lucrurile mai direct, interveni doamna Branson, în care se ivise o senzație neașteptată: speranța. Ne oferiți un fel de microb care mănâncă țiței?

– Nu tot, răspunse doctorul Kramer, făcând un pas înainte și trecând în fața lui Stone. Numai componenta octanică și unele dintre hidrocarburi.

– Și ce lasă în urmă? merse direct la țintă doamna Branson. Cu ce fel de drăcie toxică o să avem de-a face? Vom avea necazuri mai mari

decât avem acum, ca în cazul în care am folosi dispersanți?

– Nu, scutură viguros din cap doctorul Kramer. Octanul este compus doar din atomi de carbon și hidrogen. Când Prometheus descompune octanul, rezultă bioxid de carbon și apă, poate și un pic de hidrogen sulfurat – ca ouăle stricate – din sulful conținut în amestec. Nimic toxic. Eficient.

Stone continuă:

– Din studiile noastre, știm că douăzeci și cinci la sută din țiteiul de pe *Zoroaster* constă în hidrocarbonați ușori, care se vor evapora de la sine în câteva zile. Restul va fi distrus lent, prin fotooxidare și de microorganismele ce există, în mod natural, în apă. Această etapă va dura ani de zile. Vă oferim, zise el cu ochii strălucind, un mod de a scăpa de toți octanii din scurgerea de țitei. Asta, plus efectul de evaporare, va scădea cantitatea de petrol, ce se vede în golf, cu circa șaizeci și cinci la sută în *câteva zile* și nu va lăsa în urmă niciun fel de poluare.

Doctorul Kramer își dresе glasul și-l completă:

– Trebuie să spunem că acest Prometheus nu atacă hidrocarburi cu lanțuri mai lungi. Asta a fost problema noastră în lupta cu gunoaiele din plastic. Vom rămâne cu reziduuri ca smoala, ce vor fi arătate în continuare la știri.

Inima doamnei Branson bătea puternic, femeia se înroșise la față.

– Dar din punctul de vedere al publicului, mai mult de jumătate din pată va dispărea? Un efect dramatic și evident.

– Spune-ați că ați cerut o licență de la Administrația pentru Hrană și Medicamente – de ce n-o aveți? Și ce se întâmplă dacă microbul se răspândește? se interesează Cochran. Cum vom scăpa de ceea ce am dezlănțuit?

Doctorul Kramer dădu din cap și spuse încrezător, provocându-i parcă să îndrăznească să-l contrazică:

– Nu-i ceva neobișnuit. Trec ani până Administrația pentru Hrană și Medicamente studiază cheștiile astea. Oricum, putem să obținem o renunțare la drepturi, în caz de urgență. Cealaltă problemă se va rezolva de la sine. Aceste microorganisme nu sunt indigene. Le-am extras din ocean, din adâncurile golfului Mexic. Le-am încrucișat cu alți mâncători de petrol de pe plajele strâmtorii Prințul William, din Alaska. Vor înflori un timp, mâncând lanțurile din țiteiul răspândit, dar vor muri curând. Nu vor suporta clima, iar sursa lor de hrană va dispărea o dată cu pata de țitei. Nu se pot deplasa prin aer.

– Am demonstrat acest lucru de mai multe ori, prin teste de

laborator, adăugă Stone. Vă putem arăta rapoartele. Doctorul Kramer are toate registrele laboratorului.

– Mda, trebuie să facem ceva, spuse doamna Branson, bătând darabana cu unghiile în masă. Și propunerea voastră pare foarte, foarte bună pentru Oilstar.

– Nu-i un leac universal, îi atrase atenția Kramer.

– Suntem interesați în soluții pentru problema actuală, îi replică ea. Am nevoie de ceva spectaculos care să confirme că Oilstar face tot ce poate. Dacă presa va fi satisfăcută, va căuta alte subiecte. Cât de curând putem avea microbul? Când îl putem încerca?

Stone răsfoi foliile, verificând informațiile pe care ar fi trebuit să le cunoască foarte bine – dacă nu cumva juca rolul de individ extrem de conștiincios.

– Prometheus a fost testat cu succes. Avem o grămadă de rapoarte. Am păstrat o rezervă, iar microbul se reproduce repede. Este unul dintre avantajele sale. Putem să-l împrăștiem peste pata de țitei a doua zi după ce obținem renunțarea la pretențiile juridice din partea Administrației pentru Hrană și Medicamente.

– Nu-s convins de chestia asta cu microbi, bombăni Cochran. Îmi imaginez că oamenii se vor plânge și mai tare că folosim organisme obținute prin inginerie genetică decât s-au plâns de pata de țitei.

– Scuzați-mă, interveni doctorul Kramer, de parcă ar fi anticipat problema. Să nu lăsați pe nimeni să ridice o asemenea obiecție. Microorganismul nostru este obținut prin încrucișarea naturală a unor microbi. Nu prin inginerie genetică.

Doamna Branson făcu semn că n-o interesează. Partea asta nu conta, auzise ce trebuia să știe.

– Dacă oamenii vor împiedica eforturile noastre de a curăța pata de petrol, vom avea un avantaj moral, pentru că le vom oferi o soluție *și ei nu o vor dori*.

Apoi se uită pătrunzător la Stone și doctorul Kramer și anunță:

– Măine dimineață vom ține o conferință de presă, o ședință obișnuită. Vom lăsa publicul să decidă – iar Oilstar va câștiga oricum.

Cerc pentru aterizare

– Intervenție de urgență! Vultur Unu, aici e turnul de control din Albuquerque. Repet, intervenție de urgență!

Chelălăitul stației de emisie-recepție îl smulse pe generalul de brigadă Ed Bayclock dintr-o discuție liniștită de vineri, din biroul bazei. Sosise timpul să intre în acțiune.

David Reinski, tânărul și energicul primar din Albuquerque, nu remarcase apelul de urgență și continua să pălăvrăgească:

– Domnule general, înțelegerea de la White Sands poate aduce foloase și pentru Albuquerque, ca și pentru Kirtland. Puteți sublinia acest lucru în discursul dumneavoastră de la dineu?

Reinski i se adresa lui Bayclock de parcă ar fi fost egali.

– Liniște, vă rog! zise Bayclock, ridicând mâna, în timp ce se străduia să audă transmisia prin stație.

– Guzzle Treizeci și Șapte se apropie, anunță aparatul; vocea de dincolo părea stridentă, încordată. Cinci oameni la bord cu necesitate de aterizare forțată în cinci minute. A fost declarată starea de urgență.

Într-o clipă, Bayclock se schimbă total, înlăturând din minte problemele banale, de felul înțelegerii pe care abia o semnase cu Zona de Acțiune a Rachetelor din White Sands și a dineului pentru premiere, ce urma să aibă loc și la care primarul Reinski dorea să-l prezinte. Nu mai avea timp de asemenea aiureli.

Dumnezeu dăruise oamenilor diferite talente și nu oricine se pricepea să rezolve situații de urgență așa cum se pricepea el.

Se aplecă în față, rămânând pe scaunul a cărui piele încinsă trosni, când generalul se întinse să ridice aparatul de emisie-recepție din suport.

– Turnule, aici Vultur Unu! Dă-mi amănunte!

Bayclock privi pe fereastră pista de aterizare a aeroportul internațional din Albuquerque, pistă ce se întindea cinci kilometri în pustiu, dar nu văzu niciun avion apropiindu-se.

– KC-10A nu poate să-și retragă lonjeroanele, domnule, răspunse vocea din turn. Comenzile au fost afectate de un test cu microunde puternice efectuat la laboratorul Phillips. Pompa principală s-a defectat și nu mai pompează combustibil. Avionul vine dinspre est și se îndreaptă spre deșert, unde echipajul se va autopropulsa...

– Anulați operațiunea! ordonă Bayclock; KC-10 era un aparat mare, proiectat ca avion de aprovizionare cu combustibil, care ar fi explodat ca o bombă dacă s-ar fi prăbușit. Împrăstiați spumă pe pistă și dirijați-l încet către aterizare. Cercetătorii de la laboratorul Phillips o să se ocupe de el, mai târziu.

– *O aterizare forțată?* se minună vocea din turn. Domnule general, noi respectăm instrucțiunile pentru cazuri de urgență!

– M-ai auzit, se rățoi generalul, care n-avea timp să dea explicații fiecăruia în parte. Condu-i jos, ca să văd starea aparatului. O să-i văd la punctul de începere a aterizării, la cinci kilometri de pistă. Apoi lasă-mă pe mine să decid ce vom face. De aia sunt plătit, băiete!

În timp ce aștepta răspunsul, Bayclock se uita la pereții biroului, la fotografiile înrămate cu avioane de luptă, la referatele îngrămădite pe birou. Tânjea după zilele în care se aflase în carlingă apăsând butoane, pornind motoare și înălțându-se în stratosferă. Nu înlănțuit de-un birou.

Slujbă de birou. Cuvintele făceau să i se strepezească dinții. Un lucru de care se temuse în timpul celor treizeci de ani de carieră în aviație. Oamenii adevărați nu pot zbura cu un birou. Dar lui Bayclock îi fusese oferită o stea, împreună cu șansa de a sluji țara ca general ce comanda un număr mare de oameni, deci mai multă responsabilitate. Nu era avid de putere, dar credea că un om trebuie să-și slujească țara cu toată priceperea lui. Și puțini oameni aveau îndemânarea să facă treburile pe care le făcea zi de zi Bayclock. Nu putea să refuze avansarea în grad doar pentru că trebuia să renunțe la zbor.

– De ce durează atât de mult? se rățoi el către radioul tăcut.

Simțea sudoarea rece scurgându-se sub uniforma curată.

– Am discutat cu echipajul, Vultur Unu. Le-am spus planul dumneavoastră, iar ei insistă...

– Spune-le să facă aterizarea forțată, zise Bayclock apăsând pe butonul de transmisie, sau o să regrete că nu s-au prăbușit cu avion cu tot! Nu au calificarea să ia asemenea decizii!

Respiră adânc. El nu comenta ordinele superiorilor și nu accepta ca alții să le comenteze pe ale lui.

– Înțeles, se auzi răspunsul bățos din turn.

Ținând stația de emisie-recepție de model vechi în mână, Bayclock se întinse să-și ia șapca albastră de aviator. Apoi se răsti către Reinski, în timp ce se îndrepta spre ușă:

– Dacă vreți să veniți cu mine, domnule primar, ar trebui să vă puneți în mișcare!

Reinski sări în picioare, dar generalul plecă fără să aștepte vreun

răspuns, trecând pe lângă ofițeri și angajați civili, care se dădeau la o parte din calea sa. Nu le acordă nicio atenție – mergea pur și simplu ca pe pilot automat, îndreptându-se către automobilul de serviciu.

Țâșni din clădirea statului-major, dotată cu aer condiționat, simțind arșița uscată izbindu-l ca o măciucă. Se repezi la mașina parcată în spațiul rezervat, apoi se întoarse către Reinski, care tropăia pe trepte după el.

– Veniți cu mine?

– Da, mormăi Reinski, gâfâind.

Șoferul generalului nu era prin preajmă, dar Bayclock putea să conducă și singur.

– Grăbiți-vă, domnule Reinski, dar să nu mă încurcați!

– Taci și dă-i drumul, generale. E vorba de-o urgență, zise Reinski, urcând în mașină, apoi, cu un rânjel stânjenit, adăugă: domnule general.

Bayclock mârâi ceva către tânărul primar, apoi oftă. În timp ce semnaliza ieșirea din parcare, reuși cu greu să evite ciocnirea cu o mașină care sosea. Cu colțul ochiului îl văzu pe Reinski străduindu-se să-și pună centura de siguranță. Scotoci prin bordul mașinii și scoase un microfon.

– Turnule de control, aici Vultur Unu. Mă îndrept spre capătul pistei. Care mai e situația cu Gâtlej Treizeci și Șapte?

– Împrăștiem spumă pe pistă, răspunse, printre trosnituri, radioul.

– Avionul se va prăbuși? întrebă Reinski, în vocea lui simțindu-se un amestec de teamă și speranță.

– Posibil, răspunse generalul, aruncând o privire către primarul ce se agita pe scaunul din față. Nu și dacă pot să-l ajut.

Când ajunseră la pistă, Bayclock sări din mașină, lăsând ușa să se bălângăne în balamale. Duse mâna la ochi, căutând pe cerul deșertului avionul ce urma să sosească. Mirosul de asfalt încins se ridica de pe pistă. Automobilul suprasolicitat scotea tot soiul de scârțâituri, în timp ce stătea sub soare. Când Reinski i se alătură, Bayclock zise, fără să se întoarcă:

– Avionul este o cisternă zburătoare, cu un furtun de alimentare, pe care nu-l poate trage înăuntru. Problema constă în faptul că furtunul nu-i din cauciuc – e o țeavă de oțel, lungă de șapte metri, care atârână în jos. Echipajul crede că va scoate scânteii, de parcă ai aprinde o rachetă, când se va freca de pistă. Oamenii din echipaj nu pot să arunce combustibilul, așa că vor să abandoneze avionul.

– Și nu le permiteți.

– Bineînțeles! Nu fără să văd despre ce-i vorba. Oamenii aflați în asemenea situații au tendința să intre în panică și să reacționeze exagerat. Eu trebuie să decid, și o să decid. Ce facem acum, ne jucăm de-a cine știe câștigă?

Reinski își holba ochii, privind cerul. Numai că nu se uita unde trebuia.

– Dar dacă oamenii ăia mor pentru că...

– N-o să-i las să facă vreo prostie, domnule primar. După ce vor zbura pe deasupra noastră, o să le spun ce să facă.

Nu voia să-i fie distrasă atenția, trebuia să se concentreze, să fie gata să-și schimbe opinia într-o clipită.

– Oamenii mei au încredere în mine, adăugă el.

Reinski continuă să caute pe cer avionul cisternă defect.

Bayclock auzea discuții fragmentate prin radio, în timp ce turnul de control ținea legătura cu avionul cisternă. La cinci kilometri de ei, camioanele traversau pista, împrăștiind spumă cu substanțe antiincendiar. Ambulanțe, camioane de intervenție, de pompieri, vehicule ale poliției din Kirtland, așteptau la marginea pistei.

Bayclock își pipăi buzunarele, căutând o țigară, un pachet cu gumă de mestecat, ceva care să-l țină ocupat. Luă microfonul și zise:

– Turnule, aici Vultur Unu, spune-mi care-i situația.

– Nicio schimbare, Vultur Unu.

– Fă-mi legătura direct în carlingă.

Cel din turn nu părea foarte dornic:

– Ah... Terminat.

Generalul strânse microfonul:

– Gâtlej Treizeci și Șapte, mă auzi?

Replica suna enervată:

– Vultur Unu, știți ce naiba faceți, domnule general?

– Bineînțeles. Ascultă, sunt la cinci kilometri la est de pistă adu avionul aici la o sută cincizeci de metri și o să-ți spun ce să faci. Ai suficient timp să aterizezi sau să te îndrepti spre deșert, dacă o să-ți permit. Ai înțeles?

Vocea ce se auzea prin radio suna tristă și obosită.

– Am încheiat, Vultur Unu.

Bayclock urmări avionul coborând peste munții Manzano, la est de Albuquerque. Simți un imbold subit pe când își concentra atenția asupra problemei. Știa că putea s-o rezolve. Bayclock nu greșise niciodată într-o situație de urgență. Niciodată.

– Te văd, Gâtlej. Arăți bine.

Enormul KC-10 se mișca atât de lent, că părea un zeppelin.

Aparatul gigantic trecu de el, zgomotos, aproape de sol. Bayclock trebuia să ia iute o decizie. Inima îi bătea puternic. Știa că echipajul se temea, se ruga, se baza pe el. Importanța situației îl copleșea pe general. Lângă autoturism, Reinski spunea ceva, dar Bayclock nu se lăsa distras de restul universului.

Își forță privirea, uitându-se pentru o clipită la lonjeronul de alimentare. Privi iute în altă parte, apoi înapoi la lonjeron, ca să aibă confirmarea a ceea ce abia văzuse. După care spuse repede în microfon:

– Gâtlej Treizeci și Șapte, furtunul este rigid și întins atât de mult că se va rupe la aterizare. Adu avionul pe pistă – repet, adu avionul pe pistă!

Replica îngrozită veni imediat din avionul cisternă, aflat la mai puțin de trei kilometri de pistă:

– Dacă furtunul nu se rupe, va scoate scânteii și vom lua foc!

Noroc că deciziile le iau eu, gândi Bayclock și ordonă:

– Adu avionul jos!

Pilotul nu confirmă ordinul decât prin două clicăituri rapide ale radioului. Bayclock urmări cum aparatul coborî cei o sută cincizeci de metri rămași. Ultimele câteva secunde părură să dureze o veșnicie. Hai, hail!

Avionul ridică botul în aer, iar roțile se repeziră să prindă pista, ca ghearele unei păsări de pradă. Furtunul lung izbi asfaltul acoperit de spumă. O fulgerare scurtă îi dădu lui Bayclock sentimentul subit, îmbolnăvitor, că luase o decizie greșită, că avionul cisternă se va transforma într-o minge de foc, de mărimea celei de la Nagasaki.

Dar furtunul se rupse și se rostogoli în tufărișurile uscate. Avionul se clătină, apoi atinse solul. Patină, iar roțile ridicară spumă ce învălui aparatul. Bayclock vedea doar o minge uriașă de praf, spumă, gunoi și resturi, în timp ce ambulanțele și pompierii se grăbeau către pistă.

Bayclock izbi cu palma în automobil, ridicând un nor de praf. Apoi sări în mașină și porni spre pistă, abia dându-i timp primarului Reinski să urce și el. Nu-i păsa dacă primarul ar fi venit după el, pe jos.

Când ajunseră lângă KC-10 care sfârâia și se răcea pe asfalt, generalul văzu dăre lungi de apă și praf pe fuselajul acestuia. Echipajul se împleticea pe o scară lungă din aluminiu. O ambulanță duse oamenii de acolo. Se liniști văzând pompierii ducându-se la avionul cisternă și împrăștiind substanțe ignifuge pe fuselaj.

Dosarul perfect al generalului Bayclock nu fusese încă pătat.

Angel

În mijlocul golfului San Francisco, voluntarii se strânseseră pe împădurita Insulă Angel, pentru a întâmpina marea neagră ce venea. Stând pe malul stâncos, arătau ca apărătorii disperați ai unei cetăți, mobilizați împotriva unei forțe copleșitoare.

Pe digul din golfulețul Ayala, Jackson Harris se străduia să nu se lase zdrobit de disperare. Luptau de trei zile și sarcina părea imensă, imposibilă – dar dacă ar fi crezut că era o muncă fără speranță, n-ar mai fi fost în stare s-o facă. Simțea arsuri în stomac, din cauza furiei.

În timp ce echipele de curățare ale corporației se concentraseră în jurul podului Golden Gate, Debarcaderul Pescarului și alte zone foarte vizibile, Harris aflase cu mânie că acestea abandonaseră unul dintre locurile sale favorite din zona golfului. El și soția sa, Daphne, telefonaseră fără încetare pentru a aduce echipa pe rezervația din insula aflată în mijlocul golfului. Apelaseră la rețeaua lor de activiști și strânseseră voluntari pentru a proteja Insula Angel. Grupul primise echipament de la câteva firme din Oakland, care donaseră zeci de cisterne și tone de pungi de plastic pentru gunoi, în care să pună zdrențele pline de petrol și alte resturi de la curățarea plajei.

Vaporii acri de chimicale se amestecau cu duhoarea trupurilor în descompunere ale păsărilor și peștilor. Privind dincolo de apa agitată, Harris vorbi prin radio către bărci:

– Continuați-vă căutarea. Strângeți toate păsările și vidrele de mare pe care le găsiți.

Vor încerca să le salveze pe cele care trăiau, dar și cadavrele erau importante în procesul pe care-l vor intenta corporației Oilstar.

Harris ridică degetul de pe butonul de emisie. Își scărpină barba zburlită. Nu se răse de zile întregi. Oricum, izolată și primitivă Insulă Angel nu-i oferea această posibilitate. De altfel, nu prea dormise în ultimele trei zile.

Lângă Capul Stuart, zona insulei aflată cel mai aproape de pata de țitei, grupul lui Harris scufundase butoaie de cincizeci și cinci de galoane pline cu ciment, de care ancoraseră un șir lung de parapeți, alcătuiind un V inversat. Între parapeți atârnavă plastice groase, ca un dig care să spargă șuvoiul de țitei și să-l facă să ocolească insula. Cu o zi înainte, când apăruse șuvoiul, V-ul despicase petrolul... dar nu suficient. Acum curentul negru ocolise obstacolul și se îndrepta spre

țarm.

Harris părăsi digul și porni pe drumul prost întreținut, care urca. La grătarele cu cărbuni pentru picnic, grupe de puști voluntari frigeau o cantitate nesfârșită de hot dogs și hamburgeri pentru lucrătorii înfometăți. Harris își întinse brațele ce-l dureau, dar decise că mai avea încă forță. Nu aveau timp pentru odihnă. Nu aveau niciodată timp pentru odihnă. Pata continua să se miște, distrugând, și doar el și voluntarii lui îi stăteau în cale.

Pe malul apei, oameni cu cizme de cauciuc stăteau în țiței. Foloseau găleți de douăzeci de litri ca să adune stratul gros de petrol de la suprafață, apoi treceau gălețile pline următorului din șir. Adunându-și ultimele puteri, Harris se vârî în șir, în locul unui individ ce părea gata să se prăbușească. Omul dădu din cap, mulțumindu-i, apoi se împletici către zona murdară pentru mâncat și se prăbuși pe o masă veche pentru picnic.

Un radio zdravăn bubuia, împrăștiind muzica unui post din San Francisco, dar prea puțini dintre voluntari păreau să audă acordurile. Harris iubea muzica, dar în ultimele zile capacitatea lui de a iubi ceva părea a fi fost anulată de pătura de petrol ce se întindea.

Șirul lui de voluntari aduna țiței, găleată cu găleată. Ar fi trebuit să adune *zece milioane* de găleți, ca să înlătore tot petrolul risipit de *Zoroaster*. Harris refuza să admită că era o muncă fără speranță, pentru că acest lucru ar fi spart balonul fragil de putere care-l făcea să continue.

După ce umplu o găleată grea, Harris o înmână următorului din șir, care îl goli în cisternă. Harris se uită la cizmele lui din cauciuc, cu carâmbi înalți, la pelerina galbenă de ploaie și la mănușile din pânză groasă, toate mânjite cu petrol puturos, cafeniu, mai închis la culoare decât pielea sa.

Radioul portativ, pe care-l avea la brâu, transmise:

– Jackson, aici Linda. Trebuie să ne întoarcem. Barca e supraîncărcată.

Dădu mai departe altă găleată și ieși din șir. Își scoase mănușile și luă radioul.

– Bine. O să trimit altă echipă.

După câteva minute, o barcă de pescuit trase la chei. Harris chemă alt grup, să ajute la descărcatul animalelor moarte și a celor încă vii. Printre alți voluntari fugi să dea o mână de ajutor și soția sa, Daphne.

Îngrijită și puternică, cu pielea foarte închisă, arăta minunat chiar și cu salopetă murdară, mânjită cu petrol pe figură și transpirată. Când

Daphne studiase dreptul la Berkeley, probabil că nu se imaginase într-un asemenea loc. Dar Daphne voia să-i ajute pe cei aflați la nevoie, voia să protejeze mediul și se angajase într-o firmă mică din Oakland, ca să poată lucra ca voluntar într-o societate de ajutor juridic.

Îi zâmbi obosită lui Harris, se întinse să-l sărute, mângîindu-l cu petrol, apoi râse. Pe buzele ei, petrolul avea gust rău de medicament. Momentul de veselie dură doar o clipă, apoi ambii se întoarseră să ajute la căratul animalelor bolnave pe dig.

Le duseră mai întâi pe cele vii – vidre de mare, rândunici de mare, pescăruși. Toate scăldate în țitei. Trei oameni se străduiau să tragă din barcă primul leu de mare. Acesta aluneca, zbatându-se încet. Ochii lui mari, câprui, erau încercuiți de roșu, ceea ce indica o hemoragie.

Harris știa ce făcea petrolul organelor interne ale ființei care se zbătea. Ficatul va ceda, incapabil să filtreze o cantitate atât de mare de otravă din circuitul sangvin. Intestinele lui vor fi imobilizate, împiedicând absorbția substanțelor nutritive. Simți că-l apucă furia. Își aminti sutele de lei de mare răspândiți la Debarcaderul Pescarului, stând la soare și răcnindu-și mulțumirea.

Multe animale, inclusiv cele salvate, vor muri oricum din cauza scurgerii de țitei. Penele sau blana îmbibate de petrol nu vor mai apăra viețuitoarele de frigul din golf. Multe nu vor putea înota și se vor cufunda în apele acoperite de mazăgă.

Daphne și ceilalți duceau animalele la baie, unde exista o pompă manuală de apă, și le frecau cu apă cu săpun, folosind perii, ca să îndepărteze petrolul. Daphne lucra iute, mișcându-și mâinile în afara razei de acțiune a ciocului unui pescăruș alarmat de gesturile ei, prea epuizat ca să se zbată, dar cuprins de panică și amețit încercând să ciupească orice obiect aflat în apropierea lui.

Echipa lucra în tăcere, fără nicio urmă din obișnuita veselie a voluntarilor angajați într-o acțiune de amploare. Chiar dacă animalele vor supraviețui și vor fi eliberate, se vor întoarce în golf, unde vor fi contaminate încă o dată. Imaginea fapturilor chinându-se sfâșia sufletul lui Jackson. Nu le putea lăsa pradă unei morți lente, pline de cruzime. Soarta le era potrivnică, dar asta nu-i oprea să încerce.

Radioul bubuitor anunță ultimele știri despre pata de petrol și povești, pe scurt și interesant, despre eforturile eroice ale voluntarilor pe Insula Angel, ceea ce provocă printre ascultători urale obosite, dar pline de căldură. Apoi reporterul spuse:

– Delegatul pentru relații cu publicul al firmei Oilstar, Henry Cochran, susține că eforturile lor de a curăța pata sunt reduse din

cauza restricțiilor de mediu, care împiedică folosirea tuturor mijloacelor.

O voce lentă, cultivată, vorbește în continuare, în numele companiei petroliere, citind o declarație pregătită anterior:

– Avem soluții inovatoare, rezultate după ani de cercetare, pentru rezolvarea acestei probleme, dar guvernul spune că sunt necesare *săptămâni* de studiu înainte de a putea intra în acțiune. E ridicol! Uitați-vă la golf – cum să stăm liniștiți, știind că există un posibil remediu? Măine, Oilstar va ține o ședință pentru a discuta un plan crucial pentru reducerea petei cu patruzeci la sută într-o perioadă de patru, cinci zile, fără niciun fel de reziduuri toxice. Putem fi întârziți – din nou – de birocrație și bârfe, dar avem o soluție. Dacă guvernul federal și cel statal nu ne vor lăsa s-o folosim, nu blamați compania Oilstar!

Jackson Harris privește peste apă, către partea de nord a golfului. Vede unde se termina podul Richmond – San Rafael, lângă rafinăria Oilstar. Cum puteau să facă asemenea declarații ridicole? Patruzeci la sută din pată în câteva zile? Fără reziduuri toxice? Dispuneau de o baghetă magică?

Nu avea încredere în marile companii petroliere, dar acestea n-ar fi făcut asemenea declarații dacă n-ar fi avut *ceva*. Și, văzând succesele relative, minore, ale voluntarilor lor, voia să dea o șansă firmei Oilstar.

De la nouă la cinci

Heather Dixon privea setul de bilete de avion din mâna noului ei șef, încercând să-și stăpânească frustrarea. Albert Sysco bătea cu biletele în palmă, în timp ce stătea pe colțul biroului ei, într-o încercare de a părea mai înalt.

– Îmi pare rău, Heather. Cei din Boston s-au răzgândit în ultima clipă și mi-au cerut să mă duc eu. Își închipuie că oamenii vor fi mai receptivi dacă au de-a face cu manageri, nu cu albine lucrătoare.

Rahat, gândi ea, Societatea de Asigurări Surety știa că va face el această călătorie de îndată ce-a fost promovat în locul meu.

Sysco vârf biletele în buzunarul de la piept al costumului său din poliester. Heather cunoștea traseul: un avion mic din Flagstaff, Arizona, unde se afla sediul din vest al Societății de Asigurări Surety, până la Phoenix; de acolo un avion mare până pe aeroportul International, din San Francisco. Sysco urma să călătorească împreună cu patru directori de nivel mediu, toți bărbați, niciunul mai calificat decât ea.

Avocați care vâneau clienți prin ambulanțe se repeziseră asupra petei de țitei provocată de *Zoroaster* ca lăcustele, dornici de procese. Industria asigurărilor pregătea apărarea, gata să se opună revendicărilor. Conducerea principală a Societății Surety, din Boston, anunțase deja planul de a susține că pagubele provocate de scurgerea de petrol puteau fi considerate ca rezultat al puterii Divine sau al unei acțiuni teroriste, care nu erau acoperite de majoritate polițelor. Sysco va zbura la San Francisco, va sta în hoteluri de lux, lăsând *albinele lucrătoare* acasă, în Flagstaff.

– Și ce să fac cât vei fi plecat? întrebă Heather, știind foarte bine ce urma să-i spună.

– Să ai grijă de biroul meu.

De luni de zile, Sysco făcea observații neplăcute despre incompetența lui Heather Dixon, despre lipsa ei de interes față de Surety și despre incapacitatea ei de a lucra în echipă. Dacă n-ar fi fost manevrele în propria favoare a lui Sysco, postul de director al departamentului de autosesizări i-ar fi fost încredințat ei.

Heather decise nu numai să spere, dar și să se roage ca avionul să se prăbușească pe drum. Nu o prăbușire gravă – doar una cât Sysco să nu fie găsit niciodată, să supraviețuiască un timp în deșertul Arizona și să moară lent, chinuitor, de sete. Poate ceilalți directorai vor trebui să-l

mănânce... dar vor muri otrăviți.

– O să fac tot ce pot, domnule Sysco, declară ea entuziasmată, bătând din pleoape, ca o puștoaică fără minte, cum insinuase el că este.

Nu știa cum să poarte o rochie cu mișcări de felină grațioasă. Era înaltă și bine făcută, dar nu suficient de grațioasă ca să fie model. Mama ei zicea că-i șleampătă. Părul ei roșcat atârna drept. În cei treizeci de ani, Heather încercase zeci de stiluri, lung, scurt, chiar și o creastă stacojie punkistă. Nimeni nu băgase de seamă.

Albert Sysco nu-și dădu seama de sarcasmul răspunsului ei.

– Mă întorc peste trei zile. Încearcă să nu faci prea mult prăpăd.

Se întoarse să plece, un om de dimensiuni medii în exterior, dar mult prea mărunț în interior.

Heather îi arătă degetul mijlociu pe sub birou. Auzi un chicotit și se întoarse. O zări pe Stacie, cealaltă asistentă pentru rezolvarea sesizărilor, care o privea de la biroul ei. De îndată ce Sysco dispăru, Stacie repetă gestul lui Heather.

Heather zâmbi. Lucra la Surety de șapte ani, dar nu putea să spună că-i plăcea slujba.

Telefonul sună, dar Stacie îl ignoră.

– Cel puțin n-o să-l vedem la figură câteva zile, zise ea.

Heather dădu din cap și adăugă:

– Cred că aici voi petrece o vacanță mai bună decât dacă aș fi mers cu el.

Imaginează-ți

Toți tipă. Toți susțin că ar trebui să nu se mai întâmple niciodată. Nimeni nu a învățat nimic.

Alex Kramer se simțea zăpăcit, stând în mijlocul unei furtuni de țipete și acuzații, la ședința din blocul-turn al firmei Oilstar. Ar fi vrut să țipe și el, să sucească niște gâturi în nebunia situației: plină de zgomot și furie, neînsemnând nimic. Ar fi vrut, mai mult decât orice, să fie acasă, singur, căutându-și pacea.

Știuse că ședința publică de la Oilstar va fi un circ, dar nu-și închipuise că el însuși va fi aruncat în centrul ei. În încăpere era o adevărată casă de nebuni, care-l lăsase fără cuvinte. Stând pe podium, închise ochii și respiră adânc, încercând să ignore durerea provocată de cancerul ce-i măcina trupul.

Mitch Stone, la început dezamăgit că nu fusese ales ca vorbitor de către doamna Branson, stătea în primul rând – într-un costum nou și cravată, bineînțeles –, rânjind a sprijin către Alex.

Auditoriul mormăia ca o mulțime cu torțe, gata să asedieze castelul savantului. Alex se prinse de masă cu mâinile țepene, folosind-o ca pe o ancoră. *Măcar de-aș rezista până la capăt.*

În încăpere, spectatorii se agitau pe scaunele pliante din metal, care trosneau când oamenii se așezau. Camere de luat vederi, pe trepiede, se aflau în fiecare colț. În fundul camerei, o cafetieră din argint deasupra flăcărilor pâlpâitoare, albastre, ale spirtierei. În jurul ei, grămezi de cești din plastic. Alex putea mirosi teama, putea simți furia palpabilă ridicându-se în valuri dinspre auditoriu. Îi întări hotărârea.

Nu se va mai întâmpla niciodată, promit!

Alex văzu două tabere în rândul spectatorilor: luddiții și tehnonaziștii. Luddiții se temeau de schimbare, motivând că industria cauzase în primul rând dezastre. Voiau să distrugă lanurile rezistente la boli pentru că *erau modificate genetic*, doar ca să se plângă mai târziu de folosirea pesticidelor; sau voiau să *elibereze* animalele din laboratoarele medicale, iar apoi să se plângă de lipsa de progrese în cercetările împotriva SIDA sau a cancerului.

În cealaltă tabără, tehnonaziștii credeau că știința poate rezolva orice problemă, că savanții pot mângăli ceva pe o tablă și scoate imediat la iveală un leac miraculos, datorat câtorva nopți nedormite și unei asistente drăguțe. Ar renunța la verificări, echilibrări și reguli de

siguranță, motivând că soluțiile *naturale* sunt prea lente, prea tardive și prea ineficiente.

Alex se cutremură de durere, dar rămase ca o statuie în fața strigătelor mulțimii. După ce va arunca prima pietricică, pentru a declanșa avalanșa purificatoare, putea să se prăbușească și să lase evenimentele să-l îngroape. Dar nu va face acest lucru până nu va reuși să pună totul în mișcare.

Sunetul – care spărgea timpanele – unui claxon îi șocă pe toți, făcându-i să tacă. Alex privi în jur.

Stând pe un scaun către marginea scenei, conducătoarea Oilstar, Emma Branson, ținea în mână claxonul. Pielea ei plină de riduri și pudrată pălise, din cauza furiei stăpânite. Ridică vocea atât, încât nu mai avea nevoie de microfon:

– Încetați cu prostiile!

Lângă scenă, doi paznici tresăriră și se pregătiră. Prezența lor îl stânjenea pe Alex. Cineva trăsesese asupra casei doamnei Branson în timpul nopții trecute, spărgând ferestrele de la parter. Rafinăria Oilstar fusese amenințată – de două ori în mai puțin de douăsprezece ore – că au fost plasate bombe, iar demonstrații blocaseră porțile rafinăriei. Înainte să intre în sala de ședințe, toți cei din auditoriu trecuseră printr-un detector de metale.

În noaptea anterioară, Mitch îl ajutase pe Alex să-și alcătuiască prezentarea. Doamna Branson insistase ca Alex să fie cel care să vorbească la conferință, sugerând că Mitch arăta prea tânăr, că un cercetător mai în vârstă, ca Alex, avea mai multă credibilitate.

– Oamenii au văzut prea mulți șmecheri buni de gură, spusese ea. Să le oferim altceva.

Iar acum doamna Branson păși pe scenă, netezindu-și rochia și privind în jos la mulțimea potolită, ca o profesoară acră ce anunță ținerea peste program a întregii clase:

– Dacă-l veți lăsa pe doctorul Kramer să termine de vorbit, o să auziți cum vrea Oilstar să rezolve problema. De ce să ne certăm înainte să aveți vreo informație?

Alex încercă să-și amintească frazele pe care urma să le rostească. Privi notițele, apăsă pe butonul retroproiectorului și se întoarse să vadă folia de pe ecran.

Imaginea arăta un țărm din Alaska, cer cenușiu, apă de culoarea oțelului. Plaja era plină de pietre, totul era plin de-un strat gros de petrol. Aici era începutul întregii povești.

– Vedeti aici o parte a malului Strâmtorii Prințul William după

scurgerea de petrol din *Exxon Valdez*. Ne pare cunoscută tuturor.

Își dădu seama că mormăia cuvintele și-și dresе glasul înainte să treacă la următoarea imagine. Un dreptunghi din plajă, treizeci de metri pe douăzeci, fusese izolat. Femei și bărbați în pelerine galbene stăteau în afara frânghiilor.

– Ca o parte a curățirii, Exxon a cheltuit *zece milioane* de dolari pentru a testa o activitate de bioremediere, similară celei pe care o propune Oilstar. Au răspândit un fertilizator numit Inipol pentru a ajuta bacteriile din mediul înconjurător să distrugă pe cale naturală sărurile cu volatilizare lentă și hidrocarburile cu lanțuri simple din țițeiul scurs.

Trecu la următoarea imagine, arătând același test. De data asta, stâncile dintre frânghii arătau o cantitate redusă de murdărie neagră. Lăsa să se simtă în vocea sa un pic de furie și dorința de a se apăra:

– După zece zile, concentrația de bacterii naturale din solul plajei a crescut de o sută de ori și vedeți deja beneficiile. Este evident că acest fel de tratament a avut efecte substanțiale.

Alex sorbi din apa călăie, apoi continuă să arate folii care demonstau progresul bacteriilor mănăitoare de petrol.

– Nici Exxon, nici Asociația pentru Protecția Mediului n-a investigat ce bacterii au făcut cea mai bună treabă, dar Oilstar a avut în lucru un program de bioremediere timp de mai mulți ani. Am făcut cercetări asupra bacteriilor din Alaska și a mostrelor din adâncul oceanului, din apropierea zăcămintelor de petrol. Noi credem că am găsit ceva ce poate reduce efectele scurgerilor de petrol.

– Ce se întâmplă dacă aceste bacterii vor fi în libertate? întrebă Jake Torgens, un binecunoscut ecoterorist, care organizase demonstrații și proteste; poliția îl interogase în legătură cu amenințările cu bombe, de la rafinare.

– Singurul mod de a-l pune pe Prometheus să lucreze, răspunse doamna Branson, este să-l lăsam în libertate – dar numai pe scurgerea de petrol. Nu putem construi un dom deasupra golfului San Francisco. Administrația pentru Hrană și Medicamente a urmărit dezvoltarea acestui microb din prima zi, iar noi am decis grăbirea procesului de acordare a licenței, renunțând la drepturi. Pe de altă parte, microbul nu poate trăi în aer. E adevărat, domnule doctor Kramer?

– Testele noastre arată că-i perfect sigur... începu Alex.

– Așa a spus Oilstar și despre superpetroliere! strigă cineva.

La masa lungă din stânga podiumului, unul dintre reprezentanții guvernului trase un microfon spre el. În fața fiecărui reprezentant se afla un teanc de rapoarte, redactate de Alex și Mitch, referate interne și

copii revăzute ale unor articole din ziare. Alex să îndoia că mulți dintre reprezentanți înțelegeau măcar titluri precum „Exprimarea segmentelor de ADN plasmoid transpuse în microorganisme naturale pentru degradarea de hidrocarburi specifice”.

– Apreciez inovația Oilstar, spuse reprezentantul guvernului, și cred că trebuie să încurajăm testele și efectuarea unui studiu detaliat.

O femeie cu părul scurt, din primul rând al tehnonaziștilor, sări în picioare și strigă:

– Au făcut deja testele! Citiți rapoartele – ce vreți mai mult? Chiar și afurisita de Administrație pentru Hrană și Medicamente spune că-i sigur! Pagubele sunt din ce în ce mai mari cu fiecare secundă în care stați și vă certați!

Doamna Branson zâmbi, cu o răbdare exagerată. Înfățișarea ei părea să spună *Vedeți cine-s oamenii rezonabili?* și zise:

– Nu arunci o ceașcă cu apă peste o casă care arde, ca să testezi dacă oprește focul.

Alex bătu în microfon, pentru a atrage atenția:

– Vreau să accentuez că un test, pe o secțiune anume a petei de petrol, așa cum s-a făcut cu fertilizatorul din Strâmtoarea Prințul William, nu-i edificator. Prometheus nu-i făcut să rămână dincolo de-o frânghie de barieră, dar este un organism cu autolimitare. Testele noastre de laborator au avut succes. Doamna din public are dreptate – fiecare secundă de întârziere mărește costurile ecologice ale scurgerii de petrol. Trebuie să facem tot ce putem și să vedem cum funcționează.

– Și dacă nu funcționează? întrebă o femeie de la Asociația pentru Protecția Mediului.

Alex dădu din umeri și răspunse calm:

– Atunci vom încerca altceva.

Se întoarse, auzind zgomot la intrarea pentru public. Un bărbos îmbrăcat cu o pelerină mânjită cu petrol își croia drum printre doi paznici, împingându-le mâinile.

– Am trecut prin detectorul vostru de metal și n-am nicio armă, răcni el, de parcă ar fi intenționat ca publicul să-i audă fiecare cuvânt. Lăsați-mă să intru!

Pe scenă, doamna Branson înțepeni. Paznicii se strânsesă lângă ea.

Alex îl recunoscă pe intrus, pentru că-l văzuse la știri, pe care le urmărea obsesiv după scurgerea de țitei. Harris. Jackson Harris, cel care conducea voluntarii din Insula Angel. Într-o mână, Harris ținea o pungă mare de plastic, pentru gunoi. Cizmele și pantalonii săi erau

murdari de țigari. Nările i se lărgiseră, în timp ce se apropia de scenă. Unul dintre paznicii doamnei Branson își deschise tocul pistolului.

Harris se duse spre masa birocratilor, privind membrii consiliului orașenesc, delegații Gărzii de Coastă, ai Organizației pentru Responsabilitate în Industria Petrolieră, ai Serviciului pentru Pește și Animale Sălbatic, ai Administrației pentru Hrană și Medicamente și ai Asociației pentru Protecția Mediului. Apoi căută în punga sa.

Reprezentanții se traseră înapoi, de parcă Harris urma să scoată un pistol automat. În loc de asta, scoase o masă neagră, care avusese cândva pene. Când o ținu în mână, forma aceea se desfăcu, lăsând să atârne aripi lungi. Petrol dens se scurse pe masă, pătând teancurile de rapoarte.

Harris lăsa pasărea să cadă pe masa din lemn. Un pelican. Ciocul lui lung se deschise, iar pasărea își trase încet aripile spre trup. Trăia încă, dar nu pentru mult timp.

– Ce-i asta? strigă un consilier din Sausalite, scandalizat, trăgându-și scaunul înapoi.

– *Asta-i ce se întâmplă în realitate acolo, omule. Această pasăre este una dintre miile care mor*, răspunse Harris. Dacă v-ați mișca fundurile grase de politicieni și v-ați murdări mâinile, ați înțelege de ce suntem atât de supărați! Încetați cu pălăvrăgeala și *faceți* ceva! răcni el către toți, apoi se întoarse către Alex, ce încremenise pe podium. Nu vorbești despre vreun virus militar sau despre vreun rahat de inginerie genetică, nu-i așa, domnule de la marea companie de petrol?

– Nu, șopti Alex, abia clătînând din cap. Sunt bacterii naturale.

Deși nu bacterii *apărute pe cale naturală*, nu mai adăugă el.

Harris se întoarse spre public și spuse:

– Oilstar ne-a vârat în necaz și-i vom trage la răspundere mai târziu – dar acum, dacă au o soluție, cum de *n-o încercați*? O s-o fac eu însumi, dacă Oilstar îmi dă un pic din rahatul lor mâncător de petrol. Puteți să mă arestați după aceea, dar măcar am făcut ceva!

Doamna Branson se întoarse pe podium. Alex îi dădu microfonul. Conducătoarea firmei Oilstar părea decisă să facă oarecare progrese, de parcă asta ar fi fost suficient să potolească atacurile împotriva ei.

– Mulțumesc, domnule, dar este responsabilitatea noastră, zise doamna Branson. Apreciez grija dumneavoastră – noi am uitat care-s efectele reale ale dezastrului. Oilstar își va asuma riscul, anunță ea, după ce trase puternic aer în piept. Și va accepta consecințele legale. Pe răspunderea mea, Oilstar va răspândi Prometheus, folosind elicopterele noastre, piloții noștri, echipamentul nostru. Și vom face

acest lucru cât mai iute posibil.

Apoi arată spre pelicanul muribund de pe masă și se încruntă la reprezentanții companiei.

– Dacă vom întâlni vreo piedică din partea guvernului în încercarea noastră de a curăța mizeria asta, vă garantez personal că veți avea parte de cel mai mare proces din istoria Californiei.

Însoțită de paznici, Emma Branson se îndreptă, cu o demnitate plină de sine, spre ieșirea din sală.

Înainte ca atenția să revină asupra lui, Alex coborî de pe scenă. Mitch îl bătu pe spate:

– Am reușit!

Alex simți că lumea se încetosează. Branson pusese roțile în mișcare; el o fraierise, așa cum îi fraierise pe toți. Închise ochii, pentru a rupe legătura cu balamucul din cameră – și rămase doar cu vidul din sine.

Nu se va mai întâmpla vreodată. Cu certitudine.

12

Desperado

Petrolistul Todd Severyn zdrobi un găinaș uscat de pescăruș sub cizmă, apoi se plimbă de colo-colo pe digul Oilstar care se întindea în canalul adânc din golful de nord. Petrolierele ca *Zoroaster* urmau să ancoreze și să lege la conductele de transfer, ca să descarce încărcătura în cisternele ce umpleau colinele din jurul rafinăriei.

Zorile erau calme, o vreme perfectă pentru zbor. Ceața părea să se împrăstie, dar Todd simțea duhoarea de petrol pe apă, cu mult înainte de a-l vedea.

Elicopterul corporației Oilstar, special dotat să împrăstie o soluție plină cu microbul Prometheus, aștepta pe docul uzat. Pilotul – o femeie – stătea pe scaunul său, cu picioarele atârând afară din carlingă. Părea plictisită, în spatele ochelarilor de soare tip oglindă. Era plătită cu ora, chiar când se afla la sol.

Todd primise ordin să împrăstie microbul mâncător de petrol în dimineața aceea – dar dacă inspectorul statal nu sosea înainte să apară ordinul de interdicție al tribunalului, trebuia să amâne totul. *Probabil în așteptarea unei sentințe sau până vor citi în stele că au o karma bună. Niște încrezuți californieni!* gândi Todd.

Șefii erau blocați într-o bătălie legală privind microbul Prometheus. Oilstar insista să folosească un observator de la biroul statal al Poliției și Inspecției Mediului. PIM solicitase, în schimb, un expert în microbiologie de la Universitatea Stanford. Obținerea aprobării PIM pentru un eventual fiasco echivala cu lipirea unui timbru poștal pe fond, dar Todd nu era plătit să ia decizii pentru Oilstar – ci să le pună în practică.

La capătul dinspre mal al digului, doctorul Alex Kramer stătea într-o baracă de metal, postul de comandă al operațiunii de împrăștiere a microbului. Savantul nu prea vorbea. Cu ochelarii, cu barba căruntă, cu părul rar, cenușiu, Alex îi amintea lui Todd de tatăl său, rămas la ranch.

Todd se uită din nou la ceasul de la mână și se îndreptă spre elicopter. Vesta cu puf și blugii noi îi ținneau de cald, erau țepene și neconfortabile.

– Iisuse, păcat că nu ținem spectacolul ăsta pe șosea!

Oilstar stabilise zone false pentru aria de împrăștiere a microbului, ceea ce va amăgi temporar reporterii, maniacii ecologiști și agențiile ce verificau aplicarea regulamentelor – dar curând își vor da seama cu

toții de adevăr. Todd voia să pornească operațiunea înainte de asta. Niciodată să nu ceri voie, e mai ușor să te scuzi mai târziu.

Uneori regreta că a părăsit Wyomingul, unde vedea de la distanță munții cu vârfurile acoperite de zăpadă, cerul albastru de deasupra, unde putea să conducă o rulotă pe drumuri nesfârșite fără a întâlni pe cineva zile în șir. Ar fi putut să trăiască decent conducând ranchul părinților lui, dar în loc de asta alesese să intre în ingineria petrolieră.

Munca lui pentru Oilstar îl dusesese în locuri în care niciun om zdravăn la minte n-ar fi dorit să meargă: deșertul din Kuweit, cu dunele lui fără formă, întrerupte doar de focuri fumegânde și de distrugerile războiului; Marea Nordului rece, cu vânt mușcător și nori cenușii, ca vopseaua de camuflaj a navelor de război, cu apa biciuită de vârtejuri turbate; sau junglele din Indonezia, cu insecte de mărimea șobolanilor și cu o umiditate mai deasă decât petrolul pompat din pământ.

Dintr-un anumit motiv, ciudătenia Californiei îl plictisea mai mult decât oricare dintre celelalte locuri. La început, Todd crezuse că-i luat în bășcălie când cineva îi spusese să aștepte până când *faza lunii* era propice pentru răspândirea microbului lui Kramer. În cele din urmă descoperise că funcționarul dorise să-i spună că trebuia să aștepte *mareea!* Ce aiuriți!

Nu înțelegea nimic: de ce Branson voia să ignore legea, împrăștiind microbul... ca după aceea să-l oblige pe Todd să aștepte un simplu inspector și un observator de la universitatea Stanford? De ce nu răspândeau, pur și simplu, micile gângănii ale lui Kramer? De ce înrăutățeau lucrurile așteptând? Oamenii nu aveau bun simț în țara *fructelor, nucilor și fulgilor*.

Măcar Todd vedea lumina de la capătul tunelului, știind că în curând contractul lui cu Oilstar va înceta. Asta este bine, când ești consultant. Vii, îți faci treaba, iei paralele și pleci. Putea să găsească o grămadă de treburi, dar prefera să se întoarcă întotdeauna în Wyoming, să-și limpezească mintea.

În aerul limpede al dimineții, zgomotul strident al roților pe pietriș îl făcu să se întoarcă. Văzu o mașină de mărime mijlocie urcând pe drumul îngust de pe marginea apei. Remarcă, ușurat, culoarea cafenie a mașinilor statului, apoi descoperi un însemn rotund pe ușă. Poliția și Inspekția Mediului. Amortizoarele zăngăneau, în timp ce vehiculul sălta prin gropi. Mașina ajunsese la poarta deschisă în gardul de plasă de sârmă și coti încet spre digul Oilstar. Șoferul părea excesiv de atent. Todd se grăbi să-l întâmpine.

Ușa pasagerului se deschise brusc și din mașină ieși o tinerică

măruntă. Cu păr lung, negru, și trăsături blânde, atractive, asiatice, inspectorul nu semăna deloc cu ceea ce aștepta Todd. Se pregătise pentru un birocrat în costum. Femeia purta teniși, blugi și un tricou confortabil. Măcar nu venise cu îmbrăcăminte de femeie cu succes în afaceri: fustă neagră și bluză.

O categorisise pe inspectoarea statală înainte ca ea să-l observe: recent absolventă a unui colegiu din est – Mary Washington, Amherst, Bryn Mawr... Probabil dorea să se remarce descoperind vreun scandal cu deșeuri toxice, ca apoi să se mute la Washington. Fiind asiatică și femeie, acest succes ar ține clovnii Șanselor Egale în extaz ani de zile.

Probabil că detesta muzica country & western.

Dar Todd își puse cu forța o expresie neutră pe figură, gata să-și facă necesarul dans al datoriei, decis să ridice elicopterul de la sol. Își atinse borul pălăriei de cowboy și zise:

– Scuzați-mă, doamnă. Sunt Todd Severyn, director al testului doctorului Kramer. Am pregătit totul și vă așteptam. De îndată ce veți inspecta echipamentul, putem să-i dăm drumul.

Încerca să pară amabil, cu bun simț.

Cu spatele la el, femeia scoase o servietă din mașină. Se întoarse și privi bluza de bumbac, vesta, cizmele de cowboy și pălăria. Părea să-și facă o părere despre Todd la fel de iute cum își făcuse el una despre ea.

– Ai greșit persoana, Tex.

Tex? se încruntă Todd.

– Scuzați-mă...

– Îl cauți pe domnul Plerry.

Șoferul ieși din mașină, își aranjă costumul și se apropie.

– Domnul Severyn? întrebă el, cu un zâmbet abia schițat, întinzând mâna; era slab de tot, cu mustață și avea păr de-un alb imaculat, pieptănat pe spate. Îmi pare bine să vă cunosc. Sunt Francis Plerry, director al Poliției Mediului. Emma Branson mi-a cerut să vin personal – ne cunoaștem de mult.

Plerry își dresă glasul și se întoarse pentru prima oară spre elicopter. Todd ar fi vrut să-i rupă gâtul – nu erau la o distracție!

– Îmi pare rău că am întârziat, a trebuit să trec pe la Stanford, s-o iau pe doamna doctor Shikozu. Dumneaei s-a oferit cu bunăvoință să vă însoțească atunci când veți elibera microbii. Iris, ați făcut cunoștință?

Shikozu întrerupse conversația cu un gest iute de nerăbdare.

– N-avem timp, domnule Plerry. Judecătorul Steinberg a semnat deja ordinul de oprire și trebuie să fim în aer înainte să-l aducă cineva. Să mergem, Tex!

Todd se holbă la muierea cu limba ascuțită. Nu era vina lui că erau încă pe pământ.

– Ei bine, v-am așteptat, doamnă.

Prelungi cuvântul doamnă, știind că o va enerva.

– Îmi pare bine să te cunosc, Tex, zise ea, luându-l prin surprindere.

Lucirea din ochii ei îl făcu să se întrebe dacă făcea pe afurisita în mod intenționat... și se amuza.

Plerry zâmbi obosit și continuă:

– Doamna doctor Shikozu este profesor asistent la Stanford, specializată în microbiologie și chimie a polimerilor. Expertiza sa va fi de-o valoare inestimabilă în asigurarea publicului că este vorba de o acțiune sigură și bine gândită.

Shikozu și Todd se uitară la el, întrebându-se pe cine credea că fraierește.

– Trecem la treabă? întrebă Shikozu, încrucișându-și brațele în fața tricoului, iar Plerry păru jignit de întrerupere.

Todd avu un moment de dificultate, încercând să-și ascundă rânjetul.

– Ar fi cazul, zise el. Microbii sunt într-o canistră, sub carlingă. Vom începe împrăștierea după ce sunteți de acord. Estimăm că va dura câteva ore ca să acoperim întreaga pată.

Îi conduse spre elicopter. Pilotul se cățăra la locul său.

Shikozu îl privi pe Todd în ochi, în timp ce stăteau lângă elicopter, și spuse:

– Am testat un lot de microbi originali congelați ai lui Kramer, la Stanford. Nu-mi porți ranchiună, nu-i așa?

– Nici vorbă, doamnă, răspunse Todd, cuprins subit de căldură. Eu doar lucrez aici, iar munca mea este să împrăști microbi.

– Bine, răspunse Shikozu și se aplecă, ca să se uite sub elicopter. Să verificăm echipamentul de împrăștiere. Apoi putem începe treaba.

Se ghemuiră sub pânțele elicopterului, iar femeia examinează aparatura. Todd nu avea idee la ce se uita individă.

Se uită în jur iute când auzi zgomot de mașini care se apropiau. Un convoi de vehicule ce claxonau, gonind pe drumul îngust de pe țărm. Un camion cu pietriș de la cariera din apropiere se opri, blocând pentru moment șuvoiul de mașini.

– Pornește elicea! strigă Todd către pilot.

Femeia apăsă pe butoane, dar Todd nu văzu să se întâmple ceva. Se uită din nou în spate. Camionul cu pietriș își forța motorul, iar mașinile nu vor fi ținute în loc prea mult timp.

– E vreo problemă?

Pilotul se uita în jos, verificând ceva, și-i răspunse:

– Dă-mi două minute și o să zburăm.

– Nu poți mai iute?

Femeia se întinse în stânga, apăsă un comutator.

– O să ard motorul, dacă mă grăbesc.

Todd se întoarse către Iris:

– Trebuie să luați iute o decizie, doamnă.

– Cred că sistemul de dispersie pare potrivit, zise ea, ridicându-se, iar Todd îi mulțumi în sine pentru că simțise situația de urgență. Sunteți de acord, domnule Plerry?

Privea cu ochii mari mașinile care treceau peste pietrișul împrăștiat în fața porții din plasa de sârmă. Ușile mașinilor se deschideau.

– Da, zise Plerry, retrăgându-se de lângă elicopter. Pare în regulă.

Dădu iar din cap, ca și cum ar fi vrut să se autoconvingă. Elicea elicopterului începu să se rotească încet.

Vehiculele din convoi erau vechi și uzate, broscuțe Volkswagen, Chevrolet Novas, camionete Ford, multe acoperite cu pancarte: **MAI ÎNTÂI PĂMÂNTUL ȘI SPARGEȚI LEMNE, NU ATOMI!**

Iris se aruncă în elicopter, în partea pasagerului, apoi se trase pe scaunul din spate. Elicea scotea un uruit puternic. Iris strigă, prin fereastra laterală:

– Hei, Tex! N-au venit să-ți vândă produse Avon! Mișcă-ți fundul înăuntru, poți să vezi totul din aer!

Todd se înroși tot. Cineva îi spunea lui să se grăbească! Se cățăără în elicopter.

Pe dig, Alex Kramer ieși din baraca ruginită de metal, privind uimit grupul ce se apropia. Părea șocat de intervenție, apoi ridică mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

– Dă-i drumul! strigă Todd către pilotul elicopterului.

Pulsul lui o luase razna, de parcă ar fi fost într-o situație gravă, ca atunci când se repezise în elicopter să scape de pe *Zoroaster*, care se scufunda. Pilotul își umflă guma de mestecat, cu ochii invizibili în spatele ochelarilor de soare, apoi replică:

– OK, tu o să plătești dacă o să ard ceva. Puneți-vă centurile.

Un bărbat fugea în fața celorlalți pe dig, făcându-și loc printre resturile și echipamentul îngrămădit acolo. Într-o mână ținea, ca o armă, o bucată de hârtie împăturită. Era Jake Torgens, cunoscut pentru că bătea cuie în trunchiurile copacilor, ca să nu poată fi transformate în

cherestea. Cuvintele lui Torgens nu se auzeau, în mugetul tot mai puternic al elicei. Todd se aplecă și-i mimă *nu pot să te aud*, arătând mai întâi la urechile sale, apoi spre elicea elicopterului.

Pilotul trase de manșă, iar aparatul vibră, părăsind digul. Rămase atârnat în aer o clipă, ca un bondar, înainte de a se ridica mai sus.

Torgens, ținând strâns hârtia, mări viteza. O clipă, Todd avu impresia că o să sară după elicopter, să se prindă de trenul de aterizare, ca în filmele cu James Bond. Dar individul se opri, amenințându-i cu pumnul.

Elicopterul se îndepărtă de digul Oilstar, spre sud, pentru a trece pe sub podul Richmond – San Rafael.

– Nu-i înțeleg pe indivizii ăștia, îi mărturisi Todd lui Iris. Țipă ca Oilstar să curețe pata, apoi țipă când încercăm s-o curățăm. Dacă am asculta asemenea oameni, am fi încă în peșteri, discutând despre pericolul focului.

Iris se uită la el, cu o sprânceană ridicată. Bărbatul nu văzuse niciodată ochi atât de negri ca ai ei.

– Interesant că faci o asemenea analogie tocmai când suntem pe cale să împrăștiem un microb numit Prometheus!

– Ai dreptate, zise Todd, dornic să nu-i arate că nu înțelesese la ce se referise. Eu aș vrea să-i împrăști pe indivizii ăia...

Elicopterul se îndreptă spre mijlocul petei, iar acolo începură răspândirea microbului.

13

Trafic

În timp ce avionul lui Spencer Lockwood cobora spre aeroportul International din San Francisco, acesta privea traficul de pe autostrada de dedesubt. Razele soarelui produceau curcubeie sclipitoare pe pata de petrol întinsă peste golf.

Nu voia să fie aici. Se simțea ca un politician gândindu-se la zâmbetele, strângerile de mâini și pălăvrăgelile pe care va trebui să le împartă printre colegii de la laboratorul național Sandia, din Livermore. Muncă în rețea, o numea Nedermeyer, dar care nu prea avea legătură cu adevărata muncă. Spencer ar fi vrut să fie înapoi în New Mexico, punând la punct experiențele cu sateliți solari – erau multe analize și corecturi de făcut. Aici pierdea timpul.

Se muștră, în gând, pentru asemenea atitudine. *Potoleşte-te! Până la urmă, merită!*

Ceilalți pasageri își răsuceau gâturile, ca să privească prin sticla dublă a ferestrelor avionului. Spencer se strâmbă, văzând cât de mult se întinsese petrolul pe apa verde-albastră. Cu un zâmbet satisfăcut, își dori să colinde lumea, șoptind *Gândiți-vă la energia solară!* în urechile tuturor.

Se frecă la ochi și ceru stewardesei să-i aducă altă ceașcă de cafea. Lui Spencer nu-i plăcea să zboare devreme, dar altfel ar fi trebuit să mai piardă o zi cu drumul. Și, ori de câte ori Spencer pleca, Rita Fellenstein se distra cu echipamentul de la ferma antenelor. Și, cu toate că modificările făcute de ea funcționau ca vrăjite – în majoritatea cazurilor – lui Spencer nu-i plăcea să le descopere după ce fuseseră făcute.

Auzi un șuiert sub fuselaj când trenul de aterizare își ocupă locul. Stewardesele se agitau, strângând șervețele și cești din plastic. Spencer își puse servieta sub scaun, ținând-o cu picioarele. În ea se aflau diapozitive ce arătau succesul răsunător al mini-sateliților ce zburau pe deasupra fermei antenelor. Nu trebuia să piardă vremea, ci să le arate, să mai câștige câțiva suporteri și să se întoarcă înapoi la White Sands.

Sandia, unul dintre cele trei mari laboratoare naționale, dispunea de o imensă instalație principală la baza aeriană Kirtland, din Albuquerque. Dar o mare parte din lucrările privind energiile alternative aveau loc în laboratorul lor mai mic din Livermore, din California, spre est de San Francisco, la circa o oră de mers cu mașina.

Având fonduri la discreție, Sandia plătitise o parte din testele cu minisateliții lui Spencer, precum și lansatorul electromagnetic, lung de câțiva kilometri, care funcționa pe culmea Oscura, din White Sands.

Cererea lui Spencer de a vorbi înaintea savanților specializați în probleme de energie de la Livermore părea o idee bună. După ce lucrase ca absolvent la Caltech sub conducerea unui laureat al premiului Nobel, apoi obținuse patentarea cu succes a mai multor invenții care aduseseră un profit frumos, Spencer se considera un puști dibace, care-și obținea succesul în fața unor comitete răuvoitoare. Dar, după scepticismul nerezonabil al lui Lance Nedermeyer, Spencer decisese să devină mai vizibil printre colegii săi. Lucrând de capul lui, cu un buget redus și cu o mână de tineri revoluționari, avea nevoie de *validare* mai mult decât orice.

Spencer se lăsă pe speteaza scaunului și-și repetă în gând cuvântarea pe care o pregătise. După eșuarea lui *Zoroaster* întreaga presă contribuise la propaganda împotriva dependenței de petrol.

Claxoanele răcneau, roțile scrâșneau...

Spencer apăsă pe frână, aproape ridicându-se în picioare în Mazda închiriată. Simți că-l inundă un val subit de sudoare rece. Femeia din Mercedesul albastru din spatele lui gesticula spre el, după ce reuși să frâneze.

După un moment, necesar ca să-și revină, se uită la șirul de mașini blocate. Traficul nu avansa pe podul San Mateo. Mașini, rulote, camioane și motociclete se opriseră, în ambele direcții.

Spencer plecase de la aeroport pe al doilea pod ca lungime dintre cele cinci ce împânzeau golful. În timp ce capătul de vest al podului San Mateo se ridica mult, pentru a permite trecerea navelor mari, restul se afla doar la câțiva metri deasupra apei întinse, ca un drum ce plutea pe golf.

Coborî fereastra, dar briza mirosea ca un amestec de ouă clocite și cauciuc ars – duhoarea cumplită a componentelor volatile din țigări. Strâmbând din nas, Spencer ridică iute la loc fereastra. Porni radioul și bătu darabana cu degetele în volan. Nu găsea niciun fel de muzică. Buletinele de știri continuau să vorbească despre *Dezastrul Zoroaster*, folosind expresia ca pe un slogan. Fără îndoială că va figura pe următoarea copertă a revistei *Newsweek*.

Lui Spencer nu-i plăceau traficul, șoferii idioți, claxoanele, fumul de eșapament. În asemenea momente aprecia șoseaua lungă, largă, din New Mexico, unde puteai accelera și zbura cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, fără să întâlnești niciodată pe nimeni.

Ieși din mașină și se cățăără pe ea, încercând să vadă ce blocase traficul. Văzu doar mașini oprite. Se uită la ceas, întrebându-se dacă va ajunge la ședința de la prânz de la Laboratorul Național Sandia. La naiba, își fixase prea devreme întâlnirea, dar ar fi trebuit să aibă suficient timp – dacă și-ar fi amintit să-și ia o rezervă pentru blocări de trafic.

Și alții ieșiră din mașini. Copiii alergară la parapetul podului, privind spre apa uleioasă. Părinții strigau la ei să se întoarcă. Spencer se uita cu un amestec de uimire și dezgust la stratul gros, ca o cangrenă, din golf. Prin contrast, White Sands, cu rețeaua lui de antene lucitoare pentru microunde, părea atât de liniștit, de tăcut, de curat...

Mii de oameni veniseră aici să arunce o privire asupra celei mai mari pete de petrol din istorie. Unii coborau până la apă și luau în sticle un suvenir, așa cum se lua cenușă vulcanică de la muntele St. Helen. Trase aer adânc în piept, apoi fu cuprins de tuse.

Un sunet înfundat de elice umplu aerul. Probabil un elicopter al poliției ce supraveghea blocarea traficului. Își imaginează o voce răcnind într-un microfon:

– E în regulă, acolo jos! Toată lumea să urce în mașini și, la trei, s-o ia din loc!

Pe măsură ce bâzâitul devenea mai puternic, apără un elicopter ce zbura la înălțime mică, venind dinspre nord. Vopsit în verde-strălucitor, aparatul nu aparținea poliției. Elicopterul zbură îndelung, împrăștiind ceva pe suprafața apei. Spencer se încruntă. Vreun dispersant?

Se uită atent când elicopterul zbură înapoi, împrăștiind în continuare ceva pe apă. Spencer își duse mâna pavază la ochi, urmărind aparatul care zbura la mică înălțime deasupra podului. Apoi se ghemui în mașină, pentru că o ceață fină coborî peste automobilele oprite. Deși nu putea mirosi nimic, din cauza duhului petrolului, speră că nu fuseseră stropiți cu ceva toxic. După ce avionul trecu de ei, Spencer văzu un bidon enorm atârând sub fuselaj.

Mai mulți dintre spectatorii de pe pod fuseseră stropiți. Săriră iute să se adăpostească, dar elicopterul își continuă zborul spre sud. Spencer folosi ștergătoarele ca să-și curețe parbrizul de stropi, pe care-i împrăstie ca pe un strat de vopsea transparentă pe geam. După scurt timp, umezeala se evaporă, lăsând doar un rest mărunt, o pojghiță elastică. Spencer așteptă ca mașinile să se pună în mișcare.

În cele din urmă, mult timp după ce elicopterul dispăruse din vedere, automobilele aflate departe de el porniră. Oftând ușurat, Spencer porni motorul, se mai uită o dată la ceas, apoi începu târâtul

către laboratoarele Sandia.

14

Pe plajă

La șaptezeci de metri deasupra apei, Todd Severyn nu reușea să decidă ce era mai rău: zgomotul monoton, care-i spărgea timpanele, al elicopterului... sau radioul pilotului, care răcnea *We Built This City*. Măcar călătoria era un pic mai confortabilă decât evadarea aceea nebunească de pe puntea lui *Zoroaster*, cu câteva zile înainte.

Încetase de mult să discute cu Iris Shikozu, care stătea în spatele lui, ghemuită în strâmtul compartiment pentru pasageri. Între radioul pilotului și curentul de aer rece ce năvălea prin fereastra deschisă de lângă el, oricum nu putea auzi mare lucru. Se gândi, plin de dor, la călăritul prin Wyomingul plin de iarbă și se concentrează asupra supravegherii testului. Stând acolo, nu se simțea mai folositor decât un manager de mâna a doua.

Pilotul își aranjă ochelarii de soare pe nas și se pregăti să mai facă un tur. Inerția îl împinse pe Todd în peretele rece, din metal, al cabinei, atunci când femeia roti elicopterul în loc, ca pe o giruetă de pe vremuri. Trase maneta pompei de stropit și eliberă o ceață fină din soluție de nutrienți în care înotau microbi *Prometheus*. Prima trecere fusese chiar peste mijlocul petei. Zborurile celelalte urmau un model clasic de acoperire, ca un mozaic.

Todd se întoarse să privească pe fereastră. Putea să zărească petele decolorate de nămol ale golfului South. Pojghițe negre de petrol mărgineau bancurile de nisip din apa puțin adâncă.

O urmări pe Iris, care se uita pe lângă el la apa de dedesubtul lor. Era evident că nu împărtășea entuziasmul lor pentru vietățile lui Kramer, dar nu mărturisi nici urmă de scepticism când o întrebă direct ce crede. Poate făcea parte dintre indivizii care văd întotdeauna latura rea a lucrurilor. Paharul era pe jumătate gol, nu pe jumătate plin. Dar Iris credea că se va întâmpla *și ceva bun* în urma răspândirii microbilor, altfel n-ar fi fost acolo.

Femeia se aplecă și-i răcni în ureche, sperându-l:

– Ești sigur de temperatura inițială a canistrei?

Ce importanță are asta? Dar răspunse:

– Sigur. Am avut grijă să urmez instrucțiunile doctorului Kramer cuvânt cu cuvânt. Microbii erau aproape de congelare. Acum s-au trezit și-i timpul să-și ia micul dejun.

– *Dacă* treaba merge, zise Iris.

– O să meargă, ripostă Todd, enervat de atitudinea ei.

El își făcuse treaba, ca și toți ceilalți din echipă. În ceea ce-l privea, terminaseră munca, acum trebuiau să aștepte.

Todd se rezemă de speteaza scaunului, care vibra, și se uită la Iris. Pe buzele ei se vedea o umbră de zâmbet. Bărbatul nu-și dădea seama dacă se lipise de el intenționat. Se întoarse, să-și ascundă stânjeneala.

La următoarea trecere, ajunseră imediat la petrol, zburând doar la trei metri de suprafața apei. Elicopterul provoca vârtejuri. Ciudat, dar Todd se simțea mai în largul lui la înălțime redusă. Lucrul ăsta îi amintea de vremurile de altădată, când zbura cu elicopterul tatălui său, să adune o parte din vite de pe pășunile neîngărdite din Wyoming.

Pilotul apăsă iar mânerul pompei de stropit. În urma lor rămase o dără de ceață fină, ce cobora către apă. Elicopterul trecu la mică înălțime peste podul San Mateo, unde se înghesuiau mii de mașini pe fâșia îngustă de beton. Todd se uită la oamenii care se zgâiau la ei. Probabil că spectatorii n-aveau idee de ceea ce se întâmpla.

Radioul pâraî. Pilotul apucă receptorul fără să dea drumul manșei. Îl recunosc pe cel care vorbea și spuse:

– E pentru dumneavoastră, domnule Severyn. E domnul Plerry, de pe dig.

Todd se uită la Iris, care dădu din umeri. Orice contact cu digul însemna necazuri, iar Todd nu avea chef să se oprească din acțiune. Nu în mijlocul treburilor. Oftă și se întinse să ia microfonul.

– Aici Severyn. Ce s-a întâmplat, domnule Plerry?

După câteva pocnituri, vocea lui Plerry se auzi puternic:

– Domnule Severyn, lucrurile au cam scăpat din mână. Grupul de aici are un mandat al tribunalului și insistă să vă opriți din acțiune și să vă întoarceți pe dig.

Todd se enervă. Ce să-ți spun! Avea o treabă de făcut și o s-o facă, pentru binele întregii țări!

– Ce-ați spus? Nu vă aud!

Citise despre lucruri asemănătoare petrecute în timpul curățirii petei de petrol provocate de *Exxon Valdez* – tentative serioase de îndepărtare a țiteiului fuseseră întrerupte de ciondăneala birocratilor. Scoase microfonul pe fereastră, ținându-l în bătaia curentului. Apoi îl trase înapoi și strigă:

– Transmisia e de slabă calitate, Plerry. Probabil că zburăm prea jos.

– Domnule Severyn, continuă Plerry, cu vocea speriată. Pot să vă citesc mandatul prin radio. Nu-i nevoie să vi-l înmâneze. Cred că-i mai bine să opriți stropirea. Ar fi o dovadă de bună credință din partea

dumneavoastră.

Todd scoase din nou microfonul pe fereastră, izbindu-l de data asta de peretele elicopterului.

– Cred că-i vorba de electricitate statică, Plerry. Trebuie să verificăm radioul când ne întoarcem. Am terminat.

Întinse microfonul pilotului. Atât femeia pilot, cât și Iris se uitară la el. Todd dădu din umeri.

– Ce-or să facă? Degeaba închizi ușa grajdului după ce-au fugit caii...

– Dar nu-i etic, Tex, spuse Iris.

Todd își încleștă dinții. Etic? Nu înțelege care sunt prioritățile?

– Uite ce-i. Am spus la Oilstar că o să fac treaba asta – iar eu îmi respect cuvântul. Mai bine mă scuz după, decât să cer mai întâi voie. Am plănuir să curăț țițeiul în felul cel mai eficient pe care-l știu. Și asta fac.

– Indiferent ce va fi, îl completă Iris, dând din umeri.

Pe digul Oilstar, încercând să stea departe de ceilalți, Alex Kramer urmărea testul, din baraca de metal. Simțea arsuri la stomac din cauza spaimii și a nervozității. Avea în încheieturi o senzație ciudată, parcă ar fi mers pe gheață...

Afară, protestarii îl înconjuraseră pe Plerry, care încerca să le răspundă la întrebări. Apăruseră și două microbuze cu mini-camere ale posturilor locale de televiziune. Alex se ghemui în baracă. Lupii puteau să pătrundă oricând pe ușă. Își imaginează fantoma lui Erin printre ei. Închise ochii și respiră puternic. Toată atenția pe care trebuise s-o suporte în ultimele zile îl epuizase. Trebuia să mai reziste încă o oră. Apoi nimeni nu-l mai putea opri pe Prometheus.

De când avusese loc scurgerea de petrol, Alex se întreba dacă soarta nu-l distrusese intenționat, asigurându-se că el nu mai avea nimic de pierdut. Absolut nimic. Fusese o decizie enorm de grea. Dar acum Prometheus fusese împrăștiat și nu mai avea de ce să fie îngrijorat. Se simți cuprins de ușurare.

Todd Severyn reușise să termine împrăștierea microbului, acum elicopterul se întorcea la dig. Curând se va dezlănțui iadul.

Cineva bătea la ușa barăcii. Înainte ca Alex să apuce să răspundă, ușa fu spartă.

– Doctore Kramer, vă rog să ieșiți, zise un bărbat, cu un tricou sub o bluză cu glugă. A venit poliția să vă aresteze, pe dumneavoastră și pe domnul Severyn.

Alex clipi când ieși la soare. Mergea ca un automat. Elicopterul verde al firmei Oilstar apăru pe cer, îndreptându-se spre dig. Jake Torgens, bărbosul care năvălise pe poartă agitând mandatul, chemă oamenii, pentru ca elicopterul să aibă loc pentru aterizare. Plerry stătea singur la adăpostul mașinii sale, uitându-se în jos.

După ce elicopterul ateriză pe digul de lemn, mai mulți protestatari se repeziră spre el. Torgens strigă:

– Așteptați un moment!

Când ușa pentru pasageri se deschise, iar Todd ieși, Torgens se duse la el cu mandatul, însoțit de un polițist în uniformă.

– Trebuia să te oprești!

– Domnule Severyn, vă arestez, zise polițistul.

– Da? Sub ce acuzație?

– Pentru punerea în pericol a averii și vieții oamenilor. Pentru împrăștierea unei substanțe posibil toxice sau cu efecte necunoscute.

Todd scoase un sunet obscen și replică:

– Acuzații false, și știți asta. Am acționat ca să ajut oamenii și averea lor, curățând mizeria asta. Ar fi fost o crimă *să nu* folosesc substanța doctorului Kramer ca să scăpăm de pata de petrol!

Polițistul dădu din umeri. Alex veni lângă Todd. Pentru prima oară, după luni de zile, se simțea ușurat, eliberat de-o greutate enormă. Putea lăsa lucrurile în voia lor. Partea cea mai grea fusese făcută.

– O să-mi puneți cătușe? întrebă el.

– Nu, nu cred că-i necesar, răspunse surprins polițistul.

– Nu fii îngrijorat, doctore, îi spuse Todd. Oilstar ne va scoate pe cauciuc în câteva ore.

– Știu, mormăi Alex. Ce s-a făcut e bun făcut.

Todd râse, vorbindu-i ostentativ lui Alex, dar ridicând glasul suficient ca să fie auzit de toți:

– Nu-i caraghios că scrântiții ăștia nu se arată decât atunci când știu că-i prea târziu? Vor să câștige cu orice preț. Dacă microbul Prometheus nu are succes, pot să folosească acuzațiile. Dacă va curăța pata de petrol, atunci își vor ține gura. N-au cum să piardă. Dar noi am făcut ce trebuia.

– Da, zise Alex, am făcut ce trebuia.

Se duseră la mașina poliției. Când se așeză pe bancheta din spate, Alex simți o resemnare calmă. Nu mai fusese într-o mașină a poliției.

Ușa se trânti, ținându-l pe Todd în mașina încălzită, ce mirosea a aer închis. Nu se simțea ca un criminal. Nu-i rămăsese, într-adevăr, nimic de pierdut. Lăsase o moștenire Pământului.

Nimic asemănător scurgerii de petrol de pe *Zoroaster* nu va mai avea loc vreodată. Pentru a garanta acest lucru merita să sacrifici totul.

15

Întrebare

Străduindu-se să vadă ceva prin parbrizul murdar al Mazdei închiriate, Spencer Lockwood urmă indicatoarele de circulație care-l îndrumau către parcare pentru vizitatori, din fața clădirii administrației laboratoarelor Sandia. Își apucă servieta și fugi în hol. Întârziase o jumătate de oră, ceea ce însemna că va trebui să renunțe la vizitarea laboratorului unui coleg. Spera să nu fie ceva care ar fi sprijinit proiectul minisateliților.

Semnă în registrul vizitatorilor, în timp ce recepționera o suna pe Moira Tibbett, persoana lui de contact la Sandia. Tibbett, adjunctul conducătorului unui program pentru energie de la Sandia, fusese de acord să-l conducă pe Spencer în turul standard al laboratoarelor. Îi trimisese prin fax un program preliminar – dar îl pierduse printre hârtiile de pe biroul supraîncărcat din White Sands.

Sorbind cafeaua amară dintr-o ceașcă din plastic, în timp ce aștepta la recepție, Spencer se agita, nervos. Privi broșurile tehnice colorate, din vitrină, care descriau cum va rezolva Sandia toate problemele energetice ale națiunii, din următorul veac.

Nu-i semn bun, gândi el, din moment ce el venea din afară, cu un proiect care le făcea concurență. Se așeză și răsfoi iar graficele, ținându-le pe genunchi. Se întrebă dacă trebuia să-și scoată cravata din servietă și s-o poarte. Poate că în California oamenii erau mai indolenți, dar Sandia avea reputația de a fi mai formalist decât alte laboratoare naționale.

Când Moira Tibbett apăru pe ușă, Spencer se ridică să-i strângă mâna.

– Îmi pare rău că am întârziat. Traficul...

Doamna Tibbett era înaltă și solidă, îmbrăcată într-un costum banal și neconfortabil.

– Nu te sinchisi. Știm cum e cu traficul aici.

Îl conduse spre ușă și înmână paznicului în uniformă copia roz a formularului obligatoriu pentru intrare.

– Ne bucurăm că ai venit să arunci o privire, doctore Lockwood. Cunoști programul nostru pentru energie?

– Puțin, răspunse Spencer, încordat.

Venise aici ca să-și prezinte *propriul program*, iar dacă se putea, să obțină și ceva sprijin. Dar *schimbul de idei* agreat la Sandia părea a fi un

filtru unidirecțional.

În după-amiaza aceea, descurajat și dorind să abandoneze, Spencer intră în aula de la Sandia, încercând să-și păstreze calmul. Până la urmă, își pusese cravata.

În timpul vizitelor, cercetătorii își făcuseră reclamă la proiectele lor, insinuând că toți ceilalți iroseau banii și timpul contribuabililor. Ocupați să lupte cu colegii lor, nu aveau chef să vadă apărând un program pentru folosirea energiei solare, al cuiva din afară. Se părea că ideea acestei călătorii nu fusese prea bună...

Sala era pe jumătate plină. În încăpere existau trei sute de scaune, acoperite cu tapițerie de-un albastru închis. Moira Tibbett stătea dreaptă și severă la tribuna din centrul scenei de lemn. Sunetul vocilor oamenilor ce discutau între ei forma un zgomot de fond nu prea puternic. Spencer își propuse să vorbească puternic, chiar dacă indivizii nu păreau să aibă chef să asculte.

Apoi, așteptându-și rândul, Spencer strânse mâinile unor savanți, șoptind cuvinte potrivite, prin care susținea că-i făcuse plăcere să le viziteze laboratoarele; ca răspuns, ei își exprimară dorința de a-i asculta expunerea. Dar sinceritatea părea departe, ca și fondurile suplimentare... îi era tot mai greu să continue să se prefacă.

Doamna Tibbett bătu în microfon, ca să potolească mulțimea. *A sosit momentul spectacolului!* gândi Spencer. Își trecu în revistă graficele, încercând să le ordoneze mai favorabil discursului. Nimic nu i se părea potrivit.

– Conducătorii colocviului sunt încântați să vi-l prezinte pe doctorul Spencer Lockwood, începu Moira Tibbett, scoțând niște notițe din buzunarul taiorului și privindu-le. Doctorul Lockwood este un produs Caltech, terminând facultatea, masteratul și doctoratul în fizică acolo – un lucru neobișnuit pentru Caltech. A lucrat sub conducerea lui Seth Mansfield, în domeniul fizicii particulelor elementare, ajutând la realizarea lucrărilor pentru care Mansfield a obținut premiul Nobel.

Spencer zâmbi ușor, răspunzând aplauzelor izolate. De obicei minimaliza contribuția lui: fusese doar un asistent, un autor secund la trei dintre articolele lui Mansfield.

– ... experiențele sale cu undele de energie au fost răsplătite anul trecut cu premiul E.O. Lawrence. Doctorul Lockwood a extins lucrările sale inițiale referitoare la microunde pentru a include zeci de mici sateliți ce captează energia solară și a realizat recent o serie de teste revoluționare, despre care vrea să ne informeze acum. Doctore

Lockwood?

Spencer privi mulțimea. Plasă prima folie pe retroproiector și luă indicatorul cu laser, pregătindu-se pentru ce-i mai rău. Putea să rezolve o asemenea situație. Mai avusese de-a face cu un auditoriu sceptic.

Se simțea ca supraviețuitorul unui naufragiu, înconjurat de rechini.

După patruzeci de minute, apărură comentarii reci, politicoase. Ultima folie a lui Spencer, o listă intitulată CONCLUZII, rămăsese afișată pe ecran, dar nimeni n-o privea. Colegii puneau întrebări formulate ca să devină sursă de discuție a propriilor lor proiecte, și care nu reflectau vreun interes față de lucrările lui Spencer.

– ... mult mai puțin eficientă decât energia geotermică...

– ... ce spuneți despre impactul efectelor ionizării, care nu există în cazul energiei obținute prin fuziune nucleară?

Spencer răspundea la fiecare comentariu cât se putea de precis, gândindu-se la Galileo apărându-și crezul în fața Inchiziției. Fără să fie văzut din sală, strânse puternic tăblia mesei, înfigându-și unghiile în imitația de lemn. Se trezi că sorbea des din paharul cu apă, știind că era un gest nervos, dar fiind incapabil să se oprească. Apa avea gust amar.

– ... nu-i adevărat că etanolul artificial e mai ușor de obținut?

– ... acum, când centralele nucleare sigure sunt mai ieftine...

Partea rebelă a lui Spencer era amuzată de comportamentul lor, diferit de stereotipul popular al savantului logic, calm. Se spunea că savanții constituie singura armată din lume care-și ucide răniții...

În cele din urmă se sătură de tot rahatul ăla. Spencer stinse retroproiectorul și-și strânse foliile.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Tâmpiților, ar fi vrut să adauge el, dar, în loc de asta, zâmbi.

În timp ce un val de aplauze ipocrite se răspândi în rândurile spectatorilor, Spencer încercă să se destindă. Indivizii nu se uitau la rezultate, nici măcar nu căutau alternative. Fiecare persoană răspundea de o soluție diferită pentru rezolvarea aceleași crize energetice și fiecare dorea să-și valideze propria zonă de cercetare. Dacă Lance Nedermeyer își făcea jocul politic la Washington, trebuia să-l facă și el.

Moira Tibbett îl conduse spre ușa laterală.

– Doctore Lockwood, trebuie să-mi cer scuze, zise ea, privind în jos și părând mâhnită. Toți văd chestia asta ca un joc cu sumă zero. Există o anumită cantitate de bani disponibili, iar dacă apare ceva nou, trebuie să moară cineva. Nu că n-ar fi de acord cu dumneata din punct de

vedere științific...

– Înțeleg, răspunse Spencer, cu un zâmbet silit, și-și desprinse ecusonul de vizitator, pe care i-l înmână. Dacă vrei să mă conduci la ieșire, să-mi iau mașina pe care am închiriat-o...

– Sigur, zise ea, conducându-l cu pași țepeni. Pot să-ți recomand niște restaurante din zonă, dacă vrei...

– Nu-i nevoie.

Deși zborul de întoarcere avea loc abia a doua zi la amiază, Spencer nu intenționa să mai rămână acolo nici un minut.

Femeie frumoasă

Teancul de hârtii ce urmau să fie semnate căzu de pe masă și se risipi pe covorul din biroul președintelui Camerei Reprezentanților. Jeffrey Mayeaux era prea ocupat să pipăie rochia tinerei autoare de discursuri ca să observe.

Femeia se lăsă pe spate pe tăblia de lemn lustruit, desfăcându-și picioarele și rezemându-le de scaunele grele. Pânza fustei fâșâi, frecându-se de suprafața mesei. Degetele lui Mayeaux o prinseră de încheietură – femeia era musculoasă, fără pic de grăsime. Probabil că muncea mult în sala de forță, alergând în training, transpirând, agitându-și picioarele frumoase. Închise ochii și rânji. Venise timpul pentru alt soi de exerciții aerobice.

Individa rămase tăcută, fără obișnuitele gemete pe care le aștepta. Mai degrabă îl refuza decât îl accepta. Mayeaux luă acest lucru ca o provocare. Cum o chema? Tina... *Tanya*. Un nume grozav. Îl excita numai când se gândea la el.

Își vârî degetele sub elasticul dresului ei și-l trase în jos pe șolduri, mângâindu-i pielea fierbinte cu vârful degetelor. Mayeaux își simți sudoarea curgându-i pe spinare, în pantaloni. Femeia se arcui, lăsându-i loc să acționeze cu mâinile.

Tanya purta o rochie fără cusur, de culoarea piersicii, care-i venea foarte bine. Mayeaux o dădu din calea lui și-și frecă degetele de movila dintre picioare, trăgând nervos de pânza roz a chiloților din bumbac. Vârî un deget sub chiloți, frecând un moment părul pubian, mângâind-o. Mirosul ei puternic de excitație ajunsese în nările lui, amintindu-i de prima vizită făcută în Cartierul Franțuzesc. Pulsul i-o luase razna, din cauza excitației. Își strecură degetul mijlociu înăuntru.

– Oh! făcu ea.

În sfârșit! Tânăra autoare de discursuri îl privi, apoi se uită într-o parte.

Lucrurile erau puțin altfel decât atunci când Mayeaux fusese tânăr, în New Orleans, strecurându-se noaptea pe strada Bourbon și zgâindu-se la curve și travestiți. Își aminti că regulase zece femei diferite, în mansarde umede, puturoase, cu ferestrele deschise, din stradă ridicându-se sunetele diferitelor formații de jazz care se întreceau. Pe atunci trebuia să se străduiască zdravăn să aibă cu cine să se culce, dar acum femeile veneau la el. Unul dintre avantajele de a fi membrul cel

mai în vârstă al parlamentului. Trebuia să fie recunoscător sistemului care-i permitea asta, doar pentru că venea dintr-un stat în care nu exista limită de vârstă. Iar partea cea mai frumoasă era că soția lui îi permitea. Așa se înțeleseră.

Tanya se arcui pe masă, închizând ochii și întinzând bărbia, în extaz. Cuprinzându-și capul cu brațele, femeia își rotea limba încet peste buze. Avea păr roșcat, lung, cu bucle subtile, ținut pe spate de agrafe. Părul pubian era des și aspru.

– Să trecem la treabă serioasă, ca în Louisiana, zise Mayeaux și chicoti.

Tanya păru că nu-l aude, dar lui nu-i păsa. Își aranjase bine treburile, se aranjase pe viață sprijinind proiectele pentru fabrici de conserve din carne de porc din Louisiana, iar la sfârșitul legislaturii putea să-și ia o slujbă de lobbyist. Nu intenționa să candideze din nou. Dorea doar să-și primească răsplata cuvenită înainte să părăsească biroul.

Își desfăcu centura, își trase pantalonii și chiloții în vine, o prinse pe Tanya de coapse, se poziționă și se împinse în ea fără alte preliminarii. Avea o întâlnire peste zece minute.

După care începu să pompeze, iar Tanya își ridică picioarele și mai mult, deschizându-se pentru el. Răsufiau amândoi greu. Pielea ei se freca de lemnul lustruit al mesei. El rânji, știind că membrii comitetului vor sta la aceeași masă peste o oră. Dacă vor întreba, o să-i convingă că urmele de pe masă erau de la gogoși. Se întrebă dacă vor fi în stare să simtă mirosul de sex.

Mayeaux se păstra în formă și făcea treabă bună în pat – sau pe podea, sau pe masă... Dar niciuna dintre drăgălașele alea tinere nu s-ar fi uitat a doua oară la el dacă ar fi fost agent de asigurări sau băcan. Femeile știau cum se face carieră...

Puterea era un afrodisiac puternic...

Cu coada ochiului, Mayeaux observă o expresie ciudată pe figura Tanyei, un strop de plictiseală. Știa cum să-și joace rolul – el îi explicase în termeni clari, făcea parte din obligațiile postului. Sperase doar ca individa să nu-i transmită vreo boală. Oricum, după vasectomie, nu putea fi dat în judecată pentru paternitate.

Escapadele lui deveniseră legendare, ca ale lui JFK. Continua să încerce să depășească limitele, dar hotarul părea să se mute de fiecare dată când comitea o indiscreție. Presa îl plăcea, părea mai degrabă amuzată decât scandalizată.

Împingându-se iar și iar, Mayeaux își lipi coapsele de ale Tanyei, ținând-o strâns de mijloc, să nu alunece pe masă.

Ușa se deschise brusc, iar șeful echipei lui, Franklin Weathersee intră în încăpere. Mayeaux se blestemă în gând pentru că uitase să încuie. Weathersee privi spectacolul de pe masa de ședințe, apoi ieși calm din încăpere.

Tanya gemu, speriată, și se trase de lângă el, rostogolindu-se pe masă. Mayeaux se strădui să nu izbucnească în râs. Femeia smunci chiloții, trăgându-i la loc, apoi netezi stofa rochiei. În timp ce-și aranja părul, Mayeaux avu impresia că vede ușurare pe figura ei.

Mayeaux își încheie pantalonii și strigă pe ușă:

– Weathersee, nu puteai să bați la ușă?

Nu se supărase pe el, individul îl salvase de prea multe ori. Ușa se deschise un pic.

– Îmi pară rău, domnule, zise Weathersee, lăsând un maldăr de hârtii pe podea. Aici sunt materialele pe care doreați să vă uitați pentru călătoria la baza aeriană din Kirtland. Privind Legea transferului de tehnologie.

După care, vărând capul pe ușă, se uită la femeie, apoi la Mayeaux și continuă:

– Dacă ați terminat, vicepreședintele Wolani vă așteaptă la telefon.

Fără să scoată o vorbă, Tanya fugi pe lângă el. Mayeaux se încruntă, dar privi cu admirație fundul femeii. Se întrebă când va termina ceea ce începuse. Dacă nu cu ea, trebuia să găsească pe altcineva.

Dar acum îl aștepta vicepreședintele.

17

Celebrare

După ce-și petrecuse dimineața în închisoare, Todd nu se sinchisea că drumul până la casa lui Alex Kramer e lung, atât timp cât putea să țină fereastra deschisă, să-i bată aerul proaspăt în față.

Multe se întâmplaseră în dimineața aceea, iar colinele îl calmau. Porni radioul și cântă împreună cu el un cântec vechi al lui Willie Nelson. Era gata să se dezlănțuie la sărbătorirea victoriei, acasă la Alex. Împrăștiind microbul Prometheus, Todd aprinsese lumina de la capătul tunelului.

După cum se așteptase, Oilstar îi scosese pe Alex și Todd după câteva ore petrecute în închisoarea comitatului Contra Costa. Avocații de la Oilstar fuseseră pregătiți. În cursul după-amiezii, Emma Branson apăruse la televizor, tunând împotriva intervenției agențiilor guvernamentale care nu făceau nimic.

Todd nu mai avusese probleme cu legea până atunci și nu-l deranja că în dosarul lui apăruse un arest. După ce acuzația va fi retrasă, va fi iar curat. Avea multă încredere în microbul lui Kramer.

Pe neașteptate, ajunse la conacul lui Alex, care era pe jumătate ascuns de copacii înalți. Coti brusc camioneta Ford, oprind apoi în drum, chiar înainte să intre într-un drumeag acoperit cu pietriș. Niciuna dintre mașinile parcate pe peluză și în drum nu părea a fi mai veche de trei ani și erau mai multe mașini străine decât americane. Dădu din cap. Aceiași idioți băutori de apă minerală care plângeau economia americană își dădeau dolarii vreunei companii de automobile din Germania sau Japonia.

Ieși din cabină și-și puse pe cap pălăria de cowboy. În timp ce mergea pe alee, privi gardul din scânduri ce se întindea de-a lungul conacului cu un singur nivel. Lângă colțul acestuia se afla un grajd mic. Inspiră adânc. Mirosul familiar de bălegar îi arătă că Alex avea cai. Un lucru la care nu se așteptase din partea savantului tăcut.

Una dintre secretarele de la birourile de bioremediere răspunse la sonerie. Nu o secretară, se corectă el. În California femeile își spuneau *asistente în administrație*. Era foarte machiată și îmbrăcată să te dea gata. Se întrebă cum ar arăta în blugi.

Todd nu avu timp să spună nimic, pentru că ea strigă celor dinăuntru:

– Hei, a venit și celălalt pușcăriaș!

Stația stereo difuza muzică clasică, interpretată la pian și viori. Oamenii se îngrămădeau în sufrageria principală, lângă un bar mic, unde se serveau singuri. Pe o masă se găseau gustări preambalate: sărățele, legume porționate, brânză. O ușă glisantă din sticlă stătea întredeschisă, dând într-o verandă și în curtea din spate. Alți oameni glumeau și râdeau în bucătărie. După hainele pe care le purtau, Todd presupuse că oaspeții se opriseră aici în drum spre casă.

Nu văzu însă gazda. Se întrebă dacă Alex locuia singur într-o casă atât de mare. Nu prea arăta a burlac. Însă, cu toți oamenii strânși acolo, cu sunetul muzicii și al conversației, casa părea... nefolosită, de parcă ar fi fost închisă multă vreme.

Todd luă o sticlă de bere Coors din frigider și sorbi din ea, simțind gustul spumos în gură. Rămase singur, fără să participe la conversație, privind lumea pe care n-o cunoștea. Încercă să zâmbească, în timp ce strângea mâini, acceptând felicitări pentru treaba făcută și pentru că încălcasese sistemul. Încercând să evite viitoare discuții, se aventură într-un hol îngust.

Cineva trecu pe lângă el, spre baie. Pipăind în jur, deschise ușa unei camere. Medalii, extrase din ziare și imaginea unei nave de luptă atârnavă pe perete, lângă fotografia unui tânăr în uniformă militară. Alte fotografii înconjurau memorialul: Alex cu băiatul, băiatul în apa oceanului, cu un ghioc în mână...

Pe peretele alăturat era o fată. Fotografii ale ei, la diferite vârste, erau aranjate în cerc: balerină, cercetașă, majoretă a galeriei liceului, împreună cu mama ei – tot ce un tată iubitor și mândru putuse să adune...

Gândurile lui Todd fură întrerupte de o voce puternică și de o palmă pe spate:

– Cowboyul Todd. Hai, să ne simțim bine, să sărbătorim!

Todd se întoarse și-l văzu pe adjunctul lui Alex, Mitchell Stone.

– Ce mai faci, Mitch?

Se întrebă dacă Mitch fusese la un colegiu scump din est ca să învețe să fie o asemenea belea.

– Excepțional!

Mitch îl cuprinse după umeri. Un miros de vin îl înconjură, amestecat cu aromă de brânză. Mitch sorbi din paharul pe care-l ținea într-o mână și zise:

– După cum merg lucrurile, o să-ți datorăm mult mai mult decât salariul de consultant.

– Adică?

– Ne-ai transformat în eroi! răcni Mitch, iar Todd nu-și imagina ce găsea individul atât de amuzant. Este o zi mare pentru viitorul lumii!

Todd se extrase de sub brațul lui Mitch și-l trase pe acesta pe hol, închizând ușa în urma lor. Se întreba ce însemnau pozele. Cine era în ele? Imaginea lui Alex și a... copiilor săi?... îl stânjenea. Dorea să respecte intimitatea lui Kramer.

– Să lăsăm microbul să lucreze, Mitch, înainte să...

– Am văzut cu ochii mei. N-are cum să dea greș.

Ridică paharul spre Todd. Conținea o băutură de culoarea piersicii, cu bule mici care se ridicau de la fund. Todd ridică sticla pe jumătate plină de bere.

– Cred că trebuie să iau alta. Ne mai vedem!

Fugi înainte ca Mitch să apuce să articuleze vreo replică. Se duse în sala de la intrare, în încăperea aglomerată, sperând să se piardă printre cei aproximativ cincisprezece oameni. Ar fi vrut să asculte Outlaws, Charlie Daniels sau altă muzică country, dar o melodie țopăitoare ar fi agitat spiritele prea mult.

Se gândi să iasă în curte, poate să se ducă să vadă caii, când îl descoperi pe Alex Kramer stând afară singur, rezemat de-un stâlp al gardului și ținând un pahar în mână. Alex arăta amuzat, ținându-și ochelarii în mână, de parcă s-ar fi bucurat de o glumă secretă. Privea în depărtare, către colinele din spatele casei. Părea că nu-i conștient de petrecere.

Todd porni către ușa glisantă și se lovi de cineva care se retrăgea de lângă bar. O farfurie căzu pe podea.

– Îmi pare rău, zise Todd, privind către femeia mărunțică, ce se aplecase să strângă gustările împrăștiate; purta o bluză roșie și pantaloni negri.

– Nu mă așteptam să fii o balerină, cu cizmele alea, răspunse Iris Shikozu, ridicându-și paharul de pe podea. Dar speram că-ți coordonezi cât de cât mișcările.

Todd se uită la cizmele lui, cu un amestec de stânjeneală și furie.

– Cine a lovit pe cine? întrebă el, aplecându-se s-o ajute.

Iris își dădu la o parte firele de păr negru care-i căzuseră peste ochi și zise:

– Cred că o să reușesc dificila sarcină de a aduna singură sărățelele astea. Dar, adăugă ea, reconsiderându-și poziția, ai putea să-mi aduci altă farfurie cu mâncare.

Ușurat că are ceva de făcut și dornic să scape de alte cuvinte sarcastice, Todd își făcu loc spre masa cu gustări. Puse jos sticla pe

jumătate golită de bere, luă o farfurie curată și începu să înghesuie pe ea cartofi prăjiți, salam, ardei, măsline. Se opri brusc. Iris nu părea o persoană căreia să-i placă salamul și cartofii prăjiți. Consternat, se uită la mâncare, încercând să-și dea seama ce ar fi preferat – nu știa cum arată tofu. Dar măsline i-ar fi plăcut? Nu, probabil erau prea sărate. Se decise pentru morcovi proaspeți, țelină, conopidă și broccoli. După care alegea câteva sărățele – hrană sănătoasă, conțineau doar făină – un ou curățat și un miez de anghinare.

Duse farfuria, dar n-o găsi pe Iris nicăieri. Îi trecu prin minte că se ascunsese, ca să-și bată joc de el. Apoi farfuria îi fu luată din mână.

– Să ți-o iau, înainte s-o răstorni, zise Iris.

Până să se poată stăpâni, Todd mârâi:

– Oare cu ce te-am supărat? Și unde te-ai ascuns?

Iris își reveni din surpriză cu o viteză remarcabilă și zâmbi.

– Ei! Cowboyul poate să gândească! Dar te grăbești să tragi concluzii. Căutasem ceva cu care să curăț murdăria de pe covor, îi zise ea, arătându-i o cârpă.

Când se aplecă, Iris lovi paharul cu vin alb pe care-l pusese pe covorul de-un albastru-cenușiu.

– Oh, ce naiba!

Ridică iute paharul din plastic, aproape gol, și șterse repede balta ce se întindea. Todd luă o mână de șervețele din hârtie și îngenunche, s-o ajute să curețe pata.

– Nici tu nu ai calități de balerină, rânji el.

– *Te-ai prins*, recunosc eu, zâmbind.

După ce șterseră tot ce se putea, Todd se ridică. Iris își dădu părul din ochi și rămase tăcută un moment, înainte de a spune:

– O să-mi iau alt pahar cu vin. Vrei o bere? Apoi, continuă ea, făcând parcă un efort, ai putea să mă ajuți să mâncăm morcovii ăștia.

– Sigur, răspunse Todd, clipind surprins.

După aceea ieșiră pe ușa glisantă, spre verandă. În lumina după-amiezii se vedeau colinele Marin, într-o panoramă largă. Țarul pentru cai ocupa cea mai mare parte a curții din spate. Un desiș de pini Ponderosa începea la vreo cincizeci de metri de casă și se întindea spre culmi.

Iris vorbi prima:

– Știi, înainte de scurgerea de țitei, oamenii te-ar fi spânzurat numai dacă ai fi sugerat ideea de a răspândi microbii Prometheus într-o zonă populată.

Bărbatul dădu din umeri.

– Faci ce ai de făcut. Într-o situație de urgență nu poți să stai și să aștepți comitetele să rezolve ceva. Mulțumesc pentru ajutor.

– N-am fost acolo să te ajut. Reprezentăm interesele statului.

– Așa-i.

Sorbi din bere și privi în jur. După un moment, întrebă:

– Cunoști pe cineva de aici?

– Am recunoscut câțiva cercetători, dar nu-s prietenă cu angajații unei companii petroliere.

Tăcerea fu apăsătoare câteva secunde, înainte ca Todd să vorbească din nou:

– Ce fel de oameni întâlnești în California? Nu prea îți place aici, nu-i așa?

Femeia păru să se gândească înainte de a răspunde:

– Îmi place munca pe care o fac.

– Nu te-am întrebat despre asta.

– În ceea ce privește munca, te duci unde-i de lucru. Nu putem trăi toți în Texas!

– Sunt din Wyoming, nu din Texas. Dar nici nouă nu ne plac aglomerările.

Petrecură restul timpului discutând. Deși avea tendința să fie incisivă, Iris deveni foarte deschisă când Todd îndepărtă discuția de universitate și relațiile ei la Stanford.

Când Todd termina a treia bere, lumea începuse să se ducă acasă, la cină, de parcă s-ar fi auzit un semnal secret. Todd nu voia să plece, dar își dădu seama că toți ceilalți își luaseră rămas bun de la Alex și că rămăseseră doar el și Iris. Afară, apusul împrăștia culori difuze pe cer.

Alex intră prin ușa glisantă a verandei, privind în jur de parcă ar fi verificat că totul era în ordine. Todd și Iris se uitară la el.

– Scuzați-mă, zâmbi rușinat Kramer. Nu-s amator de petreceri, dar soția mea primea oaspeți, cândva. Ar fi pregătit totul mai bine decât mine – oamenii nu plecau niciodată înainte de miezul nopții.

– Am de condus mașina până în Stanford, zise Iris. Mulțumesc că m-ați invitat, domnule doctor Kramer. Mă bucur că am avut ocazia să discutăm, Todd.

– Și eu.

Bărbatul tăcu o clipă, după care propuse:

– Ce-ar fi să mergem să cinăm? Am mâncat ca un iepure: morcovi, frunze de țelină...

– Trebuie să trec pe la laborator înainte să ajung acasă. Poate, zise ea, ezitând, poate altădată.

– Bine, răspuse Todd, încercând să-și ascundă dezamăgirea – cel puțin nu-l refuzase complet.

Oricum, nu cunoștea niciun restaurant prin zonă, iar de-ar fi găsit unul, ar fi servit doar preparate californiene, unde o farfurie cu vinete tăiate cubulețe și fasole bătută, împreună cu un cartof nou fiert și puțin broccoli opărit este considerată mâncare. Ar fi vrut să-i arate lui Iris o friptură bună, dar probabil că ea nu mânca deloc carne.

Todd nu era sigur ce simte pentru ea. Era cu cel puțin cincisprezece ani mai tânără decât el, mai scundă cu mai bine de treizeci de centimetri și avea limbă ascuțită – nu semăna deloc cu femeile cu care se întâlnea de obicei, care erau impresionate de petroliști grosolani. O privi cum îmbracă un pulover negru și-i face semn iute cu mâna. Todd o urmări deschizând ușa și se întrebă dacă s-o urmeze. Știa că nu se pricepe să înțeleagă semnalele. Poate că, dacă ar fi invitat-o din nou – nu, probabil că ar fi plecat, pur și simplu. Femeia închise ușa după ea, lăsându-l pe Todd ciudat de însingurat.

Alex se uită la el, apoi privi în altă parte. Îi părea lui Todd un bătrân singuratic.

– Hai afară, Todd, o să-ți arăt grajdul.

Își luă paharul și se ridică de pe sofa. Zgomotul cailor se auzea prin ușile deschise ale verandei. Totul părea senin și pașnic. Îi amintea lui Todd de ranchul părinților săi.

Lui Todd i-ar fi plăcut, dar nu voi să se impună, așa că-și controlă dorința din glas.

– Mulțumesc, dar voiam să-mi iau rămas bun. Trebuie să mă întorc...

– Aiurea! Nu-i nimeni aici care să te deranjeze. M-ai ajutat mult astăzi, adăugă el, trecându-și mâna prin barba căruntă și zâmbind fără vlagă. Rămâi. Hai să vedem caii.

– Vrei să călărim?

Alex se gândi îndelung, apoi răspuse:

– De ce nu? Va fi întuneric curând, dar ei cunosc drumul. Ne va lua doar un minut să-i înșeuăm.

Todd îl urmă până la țarc. Iarba uscată fâșâia sub tălpile lor. Alex deschise poarta, dar când încercă s-o închidă la loc, lăsă capul în jos, de parcă l-ar fi cuprins un val de slăbiciune. Todd închise poarta și zise:

– Te simți bine, Alex?

– N-am nimic, bombăni Alex și se împletici spre grajd, de parcă ar fi fost stânjenit că Todd observase criza lui.

Ștergându-și mâinile de blugi, Todd se apropie de cei doi cai. Cine ar

fi crezut că savantul acela introvertit avea așa ceva?

– De cât timp îi ai?

– Fiica mea, Erin, era înnebunită după cai. A primit un ponei când împlinise opt ani. Când a împlinit paisprezece, i-am dăruit calul ăla în parte ciocolatiu, Stimpy. Acum patru ani. Ieșeam la plimbare de două ori pe săptămână.

– Nu bănuiam că-ți place să călărești.

Alex scotoci în buzunar după o bucată de zahăr și se duse la calul din apropiere, un palomino; în cealaltă mână ținea frâul.

– Ocupau o mare parte din viața mea, dar nu prea am avut timp de ei, în ultima perioadă. Probabil că au nevoie de exercițiu, ca și mine.

Palomino-ul întinse botul la mâna lui Alex, iar bucata de zahăr dispăru. Alex puse iute frâul și-i întinse hățurile lui Todd.

– Țasta-i calul meu, Ren. Continuă tu.

– Copii tăi călăresc mult? Cred că le-am văzut pozele într-o cameră...

Alex înțepeni, apoi răspunse scurt, cu voce răgușită.

– Erin și Jay au murit.

– Îmi pare rău, n-am știut... mormăi Todd, teribil de stânjenit.

– Nu-i nimic, acum mi-am revenit, zise Alex cu o voce stăpânită, care-i contrazicea cuvintele. Sunt bucuros că ești aici, să mă ajuți să plimb caii.

Puseră șeile pe cai, într-o tăcere plină de stânjeneală. Apoi Todd urcă pe palomino. Alex părea să ferească de atingerea altora calul fiicei sale.

Ren reacționează sub Todd, gata să răspundă imboldurilor. Iar faptul că era călare îi trezi lui Todd amintiri. Petrecuse mulți ani în tinerețe călărind pe propriul lui cal, muncind din greu la ranch. Uitase cât de mult îi lipsea călăritul, cât de puțin timp avea să facă ceea ce îi place, în timp ce gonea în jurul lumii rezolvând cazurile de urgență ale firmei Oilstar.

Îl lăsa pe Alex în frunte. Cei doi parcurseră câmpurile întinse din spatele conacului, apoi urmară o cărare, printre copaci. Din cauza apusului ce se apropia, totul lucea într-o lumină blândă. Aerul avea un miros amestecat, umed, de iarbă și pin. Caii scoteau sunete puternice, de parcă ar fi gâfâit, foșnind prin iarbă.

– E plăcut, Todd... Nu m-am mai plimbat călare de când a început porcăria cu *Zoroaster*.

Caii cunoșteau terenul, încetinind pe măsură ce panta devenea mai abruptă. După douăzeci de minute ajunseră în vârful colinei din spatele

ranchului lui Alex. De pe creastă, Todd văzu lumini risipite prin vale, case despărțite de hectare de teren, în loc de îngrămădeala nesfârșită din San Francisco. După un timp, întrerupse tăcerea:

– Mai că aș putea să mă instalez acolo, jos. Nu-mi vine să cred că suntem atât de aproape de oraș.

În lumina slabă, expresia lui Alex, când răspunse, nu putea fi descifrată.

– Dacă ți-a plăcut, poți să vii și să călărești oricând ai chef. O să ai mai multă grijă de cai decât mine.

Todd se ridică în șa, iar pentru moment cuvintele îi înțepeniră în gât. În cele din urmă, reuși să spună:

– Adevărat? Grozav!

Vocea îi suna pițigăiată, din cauza emoției. Iar pe figură i se întinsese un zâmbet larg.

– Dar numai dacă promiți să îngrijești bine caii. Eu nu mai sunt bun de nimic acum.

– Asta-i o promisiune pe care o s-o respect cu plăcere!

Pe figura umbrită a lui Alex apăru un zâmbet abia schițat.

– Eu și Erin petreceam după-amiezile călărind, după ce mă întorceam de la serviciu. Apoi goneam către casă, chiar și noaptea. Îi plăcea să dea dovadă de curaj...

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu voce înăbușită, apoi tăcuse. Todd așteptă să continue, dar când Alex vorbi din nou, schimbă subiectul:

– Terminasem școala fără să mă fi apropiat vreodată de un cal. Maureen, soția mea, mi-a cerut să o duc la un picnic călare, povesti el, și râse, pentru prima oară în seara aceea. Eram un novice, iar calul și-a dat seama. De îndată ce ne-am îndepărtat de grajd, calul meu s-a oprit și a început să pască iarbă. Nu voia să se miște din loc, indiferent ce-aș fi făcut.

Todd îl lăsa să vorbească, începând să vadă omul în altă lumină. Se întrebă cât timp petrecuse Alex rătăcind prin casă, plin de regrete pentru ce i se întâmplase, lui și familiei sale.

Todd își aminti de momentele din viața lui, când se lovise de lucruri pe care nu le putea schimba. Când iubita lui din școală, Kelly, îl părăsise pentru un individ care se înrolase în marină, petrecuse luni de zile frustrat, umilit, amintindu-și zilele fericite, descoperind capcane emoționale prin albume și sertare. Dar Todd știuse că puteai uita momentele rele – cel puțin pentru un timp. Se descărcase călărind și făcând tot felul de trăsnaî la ranchul părinților lui, până când tatăl său îl

amenințase cu bătaia. Alex avea și el nevoie să se descarce.

Trăgând de hățuri și lovindu-și calul cu călcâiele, Todd îl făcuse pe Ren s-o ia la goană. O idee stupidă când avea de-a face cu un cal necunoscut, știa prea bine, dar faptul că era iar călare pe un cal îl entuziasma. Simțea puterea din mușchii animalului și era încântat. Simțea bucuria de a trăi din cap până-n tălpile cizmelor.

Alex privi peste umăr, uimit de zgomot, și-și întoarse calul.

Todd trase de hățuri și strigă:

– Hai, Alex, gonește spre casă!

Nu așteptă răspuns și-l lovi cu palma pe Ren pe coapsă, slobozind un răcnet:

– Yiii-hah!

Palomino-ul răspunse imediat, ca și cum și-ar fi amintit un joc vechi.

Todd auzea doar zgomotul calului ce trecea prin tufișuri, ce galopa prin iarba înaltă, uscată. Ochiul se obișnuiseră cu lumina serii. Todd l-ar fi îndemnat pe Ren în continuare, dar îl lăsase pe Alex în urmă. Bărbatul mai în vârstă părea să nu aibă chef să-și amintească trecutul.

Panta se micșoră, iar Todd încetini goana calului. De îndată, auzi din spate zgomotul produs de alt cal ce galopa.

Todd îl îndemnă pe Ren să se pună din nou în mișcare, dar Stimpy părea dornică să-l întreacă pe Ren. Alex se ghemuise în șa, îndemnându-și calul să mărească viteza. Todd văzu pe figura lui o expresie concentrată.

Cei doi goniră iute prin luminiș, îndreptându-se spre grajd. După ce traversaseră poiana și ajunseră la țarc, Alex se afla cu trei lungimi în fața lui Todd.

Recunoscându-și înfrângerea cu un hohot de râs, Todd trase de hățuri, oprindu-și calul. Coborî și-l bătu pe Ren pe gât. Râse din nou, simțindu-se cuprins de căldură, apoi exclamă:

– Ce goană!

Alex o plimbă pe Stimpy în jur, chicotind, apoi spuse:

– Știi, chestia asta a fost periculoasă.

– Ren cunoștea drumul, explică Todd și se întinse să apuce frâul lui Stimpy, ajutându-l pe Alex să descalece. Cum bine ai spus, caii ăștia aleargă seara, zise el, bătând-o ușor cu palma pe Stimpy. Te ții bine în șa, Alex. Am crezut că ești un gentleman rancher, tipul ăla de om care ține o pereche de cai și-i călărește din când în când, fără să știe prea bine ce face. Am greșit.

Alex clătină din cap și sări de pe calul ciocolatiu-cafeniu. Figura lui părea să oglindească o îndoială subită, de parcă s-ar fi prăbușit ceva în

el. Avea umerii căzuți și se ținea de șa, de parcă s-ar fi sprijinit de ea.

– Alex, te simți bine? Pare că te frământă ceva. Te întrebi dacă microbul Prometheus acționează cum se cuvine?

Alex clătină din cap, în timp ce se întoarce să o ducă pe Stimpy în grajd, apoi spuse:

– Nu, nu-i asta. Pur și simplu m-am simțit bine și nu știu ce să fac cu un asemenea simțământ. N-am mai avut așa ceva de mult timp. Cred că ar trebui să pleci, zise el, agitat, continuând să stea întors cu spatele spre Todd. Trebuie să fac curățenie... și am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

– Sigur, Alex, răspunse Todd, scormonind cu cizma în praf. Mulțumesc că mi-ai permis să rămân.

– Nu, Todd, eu îți mulțumesc, zise Alex, întorcându-se spre el, ținând calul ciocolatiu de frâu. O să vii aici curând să călărești? Îmi promiți? E un lucru important pentru mine, adăugă el, privindu-l cu ochi ficși prin ochelari.

– Sigur, răspunse Todd, îți promit. Și-mi țin întotdeauna promisiunea.

Lungul drum spre casă

Spencer Lockwood scotoci prin torpedoul mașinii și scoase harta Californiei din pachetul primit când închiriasse mașina. Nu-i arăta multe amănunte, dar avea nevoie doar de autostrăzile principale pentru a-și găsi drumul spre casă.

Zborul spre Albuquerque avea loc abia a doua zi, iar Spencer nu avea chef să aștepte în Livermore. Ar fi trebuit să stea într-o cameră mică de hotel, să citească niște ziare, să se culce devreme, să se lupte cu traficul până la aeroportul din San Francisco, apoi să zboare spre New Mexico.

Sau să se întoarcă acasă cu mașina, în același timp. Părea o călătorie banală, un drum lung, liniștit.

La Caltech, pe când era student, Spencer și amicii lui săreau în mașină și plecau în weekend, spre munții San Gabriel, Palm Springs sau Tijuana. Trecuseră ani de când nu mai făcuse așa ceva.

Lui Spencer îi plăcea ideea de a nu fi distras, de a avea timp să se gândească la ale lui. Șofatul îl liniștea, iar fâșâitul roților pe asfalt îi dădea un simțământ de libertate.

Anulase biletul de avion, apoi anunțase că va face predarea mașinii închiriate la aeroportul din Albuquerque. Avea destul timp la dispoziție să facă transferul acela de tehnologie! Rânjind, Spencer verifică indicatorul de benzină – rezervorul era trei sferturi plin. Trecu de două ori prin posturile de radio, căutând muzică, apoi se decise, în cele din urmă, pentru un post care difuza muzică din anii șaizeci. Îndreptă mașina spre est, pe autostrada interstată 580.

Peisajul întins părea că-și deschide brațele, urându-i bun venit. Șoseaua cu cinci benzi pătrundea într-un șir de coline acoperite cu iarbă, ce se ridicau ca niște cazemate pe partea de est a Livermore-ului. Lanțul de munți Altamont avea ceva special și era unul dintre peisajele lui favorite când venea în Livermore, la Sandia. De-a lungul munților, pe kilometri întregi, se înșirau turbine eoliene, una după alta, șiruri după șiruri. Cea mai mare fermă eoliană din lume capta briza ce cobora dinspre culmi, punând-o să învârtă lame albe de aluminiu și să genereze curent electric.

În timp ce trecea, își suci gâtul privind diferite modele de mori de vânt: modelul standard ca o floarea-soarelui, turbine eoliene cu trei pale, elice cu două pale, ce se roteau de se vedea doar o pată fără

contururi. Turbine Darieus, cu axă verticală, stăteau chiar lângă șosea, ca niște teluri gigantice, învârtite de briză.

Stimulentele din impozite pentru dezvoltarea energiilor alternative făcuseră majoritatea morilor de vânt din Altamont rentabile pe vremea administrației Reagan. Dar când creditele din impozite se terminaseră, mulți investitori își vânduseră morile de vânt, iar unele turbine fuseseră lăsate în părăsire. Dar ferma eoliană producea încă o mare cantitate de electricitate, care era vândută rețelei energetice a statului.

Morile de vânt acționau într-un mod asemănător celui în care funcționa ferma antenelor pentru microunde din White Sands. Mori de vânt în est, sateliți pentru energie solară în sud-vest. *Scurgeri de petrol în vest*. Spencer zâmbi: viitorul își va croi drum, mai devreme sau mai târziu.

Mașina goni mai departe, lăsând morile de vânt în urmă.

Central Valley se întindea peste Marea Câmpie, chiar în mijlocul Californiei.

Fără haosul panicard al mașinilor în jurul lui, Spencer conducea cu plăcere și-și lăsa mintea să hoinărească. Îi plăcea să viseze în timp ce gonea pe-o autostradă pustie, înconjurat de spații deschise, cu orizontul întins. Creierul îi funcționa de zor, găsind tot felul de idei trăsnite, până descoperea ceva potrivit.

Nu avea de gând să lase drumul ăsta să se irosească.

Se gândi la minisateliții săi, orbitând deasupra fermei antenelor. Tehnologia de colectare nu avea nimic nou. Celulele fotoelectrice cu siliciu fuseseră create în 1954, când prototipul reușea doar o conversie de șase la sută din lumina soarelui. Criza de energie din anii șaptezeci declanșase un efort enorm de cercetare pentru folosirea energiei solare, *curată și inepuizabilă*, aducând celulele fotoelectrice la o eficiență de douăzeci la sută. În 1989, o celulă cu concentrator folosea lentile pentru a focaliza razele de soare pe suprafața celei, mărin și mai mult eficiența. Arseniura de galiu și alte tipuri de materiale fotoelectrice se arătau promițătoare. Spre deosebire de generatoarele electrice, celulele solare nu aveau elemente în mișcare și puteau lucra la nesfârșit, dacă erau protejate de stricăciuni. Și nu produceau niciun fel de poluare.

Dar aplicarea pe scară largă a energiei solare era dificilă din cauza costurilor – de o mie de ori mai mari decât în cazul electricității produse de centralele cu petrol, cărbune sau hidroenergetice.

Acum, după ce demonstrase cu succes tehnica captării de fascicule

de microunde focalizate, emise de pe orbite joase, echipa lui Spencer rezolvase problema. Dar mai erau elemente practice de luat în seamă, precum numărul de minisateliți ce puteau fi lansați și numărul de ferme de antene ce puteau fi risipite în teren.

Singura cale de a convinge oamenii era să completeze experimentul, să producă energie adevărată pentru oameni adevărați. Nu va fi greu să se conecteze la rețeaua energetică din New Mexico.

Echipa lui Spencer lucrase cu un buget redus. Viața din facultate, chiar cu ajutorul generos al profesorului Mansfield, îl învățase să se descurce. Mulțumită referatului călduros al lui Lance Nedermeyer, gașca lui Spencer din White Sands va primi doar o sumă minimă de bani, cât să-și continue treaba – un buget de întreținere, îi ziceau cei de la Departamentul Energiei. Cât să țină lumina aprinsă și să plătească portarul. Dar folosirea ingenioasă a resurselor putea contrabalansa reducerile bugetare. Puteau să *vândă* electricitate Companiei pentru Servicii Publice din New Mexico.

Spencer intenționa să-și caute surse proprii de finanțare, să continue cercetările pe care și le putea permite. Acesta era genul de provocare care-i plăcea.

Apăsă pe accelerația Mazdei, așteptându-se să audă motorul zumzâind mai puternic, dar întinderea vastă amortiza zgomotul. Abia aștepta să ajungă în White Sands.

Profesore, profesore

Prefăcându-se că învață dintr-o carte de matematică furată, Connor Brooks stătea la o masă în aer liber a uniunii studenților din Stanford și se uita după următoarea sa țintă. Campusurile reprezentau locuri unde găseai ușor victime.

Dădu din cap. *Învață-i minte pe ticăloșii ăștia bogați! Dă-le o lecție pe care n-o vor învăța în clasele lor de încrezuți!*

În primele ore de după eșuarea lui *Zoroaster*, Connor se dăduse la fund. Planul său inițial fusese să se ascundă pe petrolierul gigantic și să fugă după ce vor acosta la terminalul Oilstar. Dar lunaticul ăla de Uma vârâse nava în pod. Apoi Căpățânosul încercase să dea toată vina pe el!

Însă Garda de Coastă și mass-media văzuseră cât de cusute cu ață albă erau scuzele acelea. Un căpitan este răspunzător pentru nava lui. Uma n-ar fi trebuit să părăsească puntea, indiferent că se declanșase sau nu alarma de incendiu, și n-ar fi trebuit să fie deloc un asemenea fascist – era doar o problemă de timp până se răzvrătea echipajul. Pe lângă asta, petrolierele ca *Zoroaster* trebuiau să aibă mecanisme de siguranță mai bune, sisteme de evitare a ciocnirilor astfel făcute, încât niciun căpitan Căpățânos să nu poată lovi poduri. *Unii oameni nu învață niciodată.*

Își plimbă privirea de colo-colo, scrutând grupurile de puști cu fețele pline de coșuri. Ecuatiile fără înțeles din cartea de matematică se încețoșau sub ochii lui. Oamenii chiar înțelegeau o asemenea aiureală? Studenții se relaxau sub umbrele cu dungi albe și roșii, bând bere și mâncând pizza. Unii stăteau singuri. Aruncă o privire unui puști cu păr lung, castaniu, și cu o încercare ratată de mustață. Tipul golea sticle de bere de import, una după alta, citind un roman gros, clasic după toate probabilitățile. Mai devreme sau mai târziu, puștiul o să se scoale și o să se ducă la toaletă...

Exista o șansă din cinci ca idiotul să-și lase rucsacul nepăzit. Lui Connor îi plăcea să facă figuri urâte altora.

După vreo cincisprezece minute, puștiul își puse romanul în ediție populară pe masă, îl apăsă cu mâna, să fie sigur că nu se închide, apoi se ridică. Se frecă pe spate, își scărpină ceafa, apoi se îndreptă spre ușa de sticlă, dispărând înăuntru.

Lăsase rucsacul pe loc.

Connor clătină din cap, văzând prostia adolescentului. Se sculă și se

întinse, lăsând cartea de matematică pe masă. O s-o ia cineva, până la urmă. Străduindu-se să arate cât mai natural, Connor se duse la o ușă, apoi se întoarse la masa părăsită, de parcă ar fi fost a lui. *Nu vă uitați la mine. Am uitat să-mi iau lucrurile.*

Cartea dolofană, așezată deschisă pe masă, era *Cânt de slavă*, de Ayn Rand. Iisuse, chiar tipul de prostioară pe care ai vrea s-o citești, stând în grădină, într-o după-amiază însorită de primăvară. După ce aruncă o privire în jur, Connor își puse pe umăr rucsacul puștiului. Apoi, după ce se gândi o clipă, luă cartea, dădu câteva pagini, să nu mai fie deschisă în locul în care o lăsase puștiul, și o puse la loc pe masă, zâmbind.

După care plecă iute, dar fără să arate grăbit. În timp ce mergea, Connor pipăi rucsacul, simțind sub degete țesătura netedă din nailon. Probabil că i-l cumpăraseră părinții, chiar înainte să înceapă semestrul.

Ocoli clădirea și trecu pe lângă o rampă din beton, ce ducea la o cofetărie, lângă care se aflau două umbrele de-un verde închis. În jur plutea un miros acru de gunoi vechi. Uneori era plăcut să stai și să urmărești expresia de rătăcire și de zăpăceală a fraierilor când descopereau că le-a dispărut avutul, dar Connor nu avea chef de așa ceva azi. Stătuse câteva zile la Stanford. Până la urmă, polițiștii din campus aveau să-l prindă. Trebuia să părăsească zona golfului cât mai curând.

Se așeză pe marginea fântânii care nu funcționa și coborî de pe umeri rucsacul. Din punctul acela strategic, Connor privi studenții care umblau prin clădirea uniunii, ca să folosească telefoane publice sau copiatoare. Nici urmă de puști.

Connor deschise rucsacul și găsi trei carnete cu arc, cu coperte albe și cu ștampila roșie a librăriei Stanford. În ele, puștiul luase notițe precise, meticuloase, despre folosirea metaforelor de către Melville. Connor aruncă carnetele pe jos.

În buzunarul din față, Connor găsi un baton de ciocolată, pe care îl vârî în buzunarul pantalonilor. Mai găsi o mână de creioane și pixuri, două cupoane pentru pizza, iar tocmai când se pregătea să renunțe, descoperi o bancnotă de douăzeci de dolari, vârată chiar lângă căptușeală. Nu era portofelul puștiului, ci doar niște bani pentru cazuri de urgență, pe care-i ținea la insistența părinților îngrijorați, să-i aibă pentru cazul în care s-ar întâmpla ceva. Foarte bine, Connor avea nevoie de ei mai mult decât puștiul. Douăzeci de dolari erau totuși douăzeci de dolari!

Abandonă sacul și se plimbă prin târgul în aer liber, trecând pe lângă vânzători de postere, pe lângă bijutieri cu marfa întinsă pe mese; cineva

vindea casete cu corul bărbătesc din Stanford. Aerul mirosea a iarbă proaspătă.

În jurul lui se înghesuia mulțimea, dar niciunul dintre studenți nu se uita la el. Deși avea grijă să fie rezonabil de curat, Connor începuse să arate a vagabond. Găsise niște cămine cu dușuri și – dacă păraai că știi ce faci – nimeni nu te oprea.

Connor intenționa să se întoarcă în nordul Arizonei. Părinții lui locuiau în Flagstaff, dar nu mai vorbise cu mama și tatăl său de doisprezece ani. Dar putea să se înapoieze, cu un rânjel de fiu risipitor. Cum zicea zicala? *Casa este acolo unde, dacă te duci, trebuie să te primească...* Dorea să se stabilească undeva pentru un timp și să se gândească la ceea ce va face după aceea.

Connor găsi un chioșc cu afișe care anunțau studenții ce filme rula în aulă, ce întâlniri religioase aveau loc în campus, cine dorea coleg de cameră și altele. Privi anunțurile și ceva îi atrase atenția. Un bilet era fixat de-o parte, o hârtie portocalie, cu un mesaj scris de mână și multiplicat la copiator:

DU-MI MAȘINA LA ATLANTA PENTRU 500 DOLARI

Connor răsuflă adânc. În sfârșit, ceva folositor! Se uită la adresă și smulse biletul.

Căminul se numea Roble Hall – numele fusese pronunțat Rou-BLI de persoana care-i răspunsese la telefon. Connor Brooks îl găsi după ce rătăci prin campus timp de-o oră.

Căminul cu trei etaje era un edificiu înalt din gresie, acoperit cu iederă, de parcă ar fi fost scos direct dintr-un film. Ușile fuseseră vopsite în alb. Interiorul mirosea a clădire veche. Covorul verde-măsliniu era ros. Connor greși scara, se întoarse într-un hol plin cu canapele ce arătau de parcă ar fi fost furate de la Armata Salvării, apoi căută până găsi camera pe care o căuta.

– Hei! strigă studentul care deschise ușa. Tu ești tipul care vrei să-mi conduci mașina? Sunt Dave Hensch.

Ce caraghios! Hensch părea un personaj dintr-un roman cu studenți bogați: pulover larg deschis la gât, peste o cămașă albă imaculată, curea neagră, mocasini. Părul castaniu era tuns scurt, iar figura lui de copil avea o culoare rozalie care sugera că era un naiv.

Connor îi zâmbi cât putu mai frumos, își dădu părul lung, blond, pe spate, și întinse mâna. Încercă să nu-și arate disprețul față de idiot.

– Salut, sunt Connor. Îmi pare bine să te cunosc.

Hensch îl conduse într-o cămăruță cu mobilă din lemn, vopsită într-un cafeniu strident, și cu un pat acoperit cu o cuvertură roșie.

– O să zbor la Atlanta la sfârșitul verii și aș vrea ca mașina să fie acolo când sosesc. E un drum lung. Ești sigur că poți? N-ai ore în semestrul acesta?

Connor se așează pe scaunul tare din lemn de lângă masă și-și luă un aer relaxat, care-i făcea pe fraieri să aibă încredere în el. În scrumiera de metal se găsea o coajă veche de banană, care masca mirosul de spital din cameră.

– Fac o pauză în semestrul ăsta. Am rude în Atlanta, pe care nu le-am văzut de mai mulți ani. Fără a mai pomeni că școala cea mai bună e să bântui prin țară.

– Da, știu, îl aprobă Hensch. Părinții m-au trimis în Europa din același motiv.

Connor începuse să se plictisească.

– Bine, Dave, despre ce mașină-i vorba?

– Un Gremlin AMC vechi, zise Hensch, stânjenit. Nu râde. E probabil cea mai rablagită mașină din campus, dar au fost primele mele roți. Am cheltuit cu reparațiile mai mult decât m-a costat, dar sunt atașat de ea. Poți s-o conduci?

– Sigur, sunt gata să plec oricând. Ești sigur că te poți descurca fără ea următoarele săptămâni? Întrebă el, cu o voce prefăcut îngrijorată.

– Pot să închiriez oricând una, dacă am nevoie, răspunse imediat Hensch.

– Îmi imaginez că poți...

Ticălos bogat! O să te învâț eu minte!

– Ieri am fost cu niște prieteni să vedem pata de petrol, zise Hensch, privind pe fereastră. Un pretext de a ne plimba. Ca să putem spune că am văzut cu ochii noștri. Ai fost acolo?

– Mda, am văzut-o de aproape, mormăi Connor, frecându-și mâinile. Îmi plătești banii înainte, nu? Așa se procedează de obicei. Păstrez chitanțele și când ajung la Atlanta îmi decontezi doar cheltuielile de benzină și de cazare.

Știa că forțează nota dar cuvintele lui păreau rezonabile.

– Asta nu-mi dă prea multă siguranță, răspunse Hensch, părând cuprins de îndoială și înroșindu-se, de parcă-l stânjenea să discute despre bani. Înțeleg că, de obicei, se plătește jumătate înainte și jumătate la sfârșit. Vei primi restul când vei livra mașina.

Connor dădu din umeri, apoi decise să forțeze norocul.

– Mi se pare în regulă, dacă așa crezi că-i bine. Dar ai putea să-mi dai un avans de-o sută ca să am de cheltuieli? Știi cât de mult voi avea de plătit pentru benzină ca să străbat țara. Îmi va fi greu să dau totul

din buzunarul meu...

Hensch tăcu un timp, apoi scoase portofelul și extrase din el mai multe bancnote, cu un gest ce dovedea că era obișnuit să numere bancnote de cincizeci de dolari.

– Ce zici de trei sute? Jumătate plus cincizeci. E bine?

– Facem târgul, prietene, zise Connor, întinzându-se să ia banii și să-i strângă mâna lui Hensch.

– Oh, aș vrea să-ți văd permisul de conducere, pentru identificare. Ai avut vreun accident?

Connor îngheță o clipă. Acum avea loc adevăratul test. Avea un permis de conducere, bineînțeles, dar numele lui fusese afișat în ziare, de când fugise de pe epava lui *Zoroaster*. Dacă Hensch îl recunoștea?

Dar dacă ezita, strica totul. Scoase portofelul din buzunar și-i arătă permisul.

– N-am avut niciun accident din liceu. Am avut o amendă pentru depășire de viteză anul trecut, dar am mers la lecțiile de circulație și nu mi-a fost trecută în permis. Cred că sunt un șofer sigur.

Hensch abia se uită la permis și remarcă apoi cărțile de credit din portofel. N-avea de unde să știe că sunt furate.

– Asta-i tot. Voiam doar să mă asigur că ai permis.

Connor fu prea șocat ca să se simtă ușurat.

Hensch scotoci printre cheile de pe un inel și scoase două.

– Te conduc la mașină. O să-ți dau adresa rudelor mele din Atlanta, cu indicații detaliate, plus niște numere de telefon pentru cazuri de urgență. Îți rămân recunoscător.

Connor strânse mâna întinsă a lui Hensch.

– Nu, Dave, eu îți mulțumesc.

Connor condusesese mai mult de-o oră și jumătate, fugind din zona golfului South și luând-o pe autostrada interstată 5, principala arteră de circulație din California prin monotona Central Valley.

Rablagita AMC Gremlin arăta ca un obuz care nu explodase la impact. Caroseria avea culoarea lavandei, cu dungi late, curbe, albe. Probabil că vehiculul vechi nu valora mai mult de cinci sute de dolari, cât plătea proprietarul său să fie condus de-a latul țării.

Și consuma o groază de benzină.

În timp ce motorul zăngănea și dădea rateuri, ducând mașina cu maximum optzeci și cinci de mile pe oră, Connor urmărea cum coboară indicatorul de benzină. Alte mașini treceau pe lângă el ca niște pești ce înotau prin apă, *numai* el se târa. Când ajunsese la orașul Santa

Nella, aflat la întretăiere de drumuri, se opri la o stație de benzină.

Santa Nella avea o mână de restaurante fast food, o moară de vânt gigantică – pe care se afla o reclamă pentru supă de mazăre – și câteva moteluri, deși Connor nu-și imagina pentru ce motiv ar vrea cineva să rămână în pustietatea din Central Valley. Mașinile veneau și plecau, în graba șoferilor care stătuseră atâta vreme la volan, că nu mai aveau răbdare să zăbovească un pic.

Câte un vehicul stătea lângă fiecare pompă, iar proprietarii vârau furtunurile în rezervoare. Connor așteptă la rând, în urma unei camionete Chevrolet, de culoarea bronzului. Bătea darabana cu degetele în bord. În fața lui, un bătrân – ce purta o șapcă albastră cu o reclamă pentru îngrășămintă – se mișca liniștit, cu viteza ierbii care crește.

– Apasă pe mâner și benzina o să curgă singură, tataie, mormăi el. Așa funcționează!

Când, în cele din urmă, îi veni rândul, Connor ieși și lăsa deschisă ușa ce scârțâia. Deschise rezervorul Gremlinului și apucă furtunul. Un miros de ouă clocite se ridică din rezervor. Strâmbă din nas.

– Pute de parcă ar fi putrezit ceva acolo!

Vârî furtunul și începu să pompeze, ținându-și figura în jos, să nu fie recunoscut. Benzina curgea în rezervor, în jur se răspândeau vapori puternic mirositori.

Se duse la fereastra casierului, plăti cu bani gheață și plecă mai departe.

Altă mașină îi luă locul. Șoferul luă furtunul, îl vârî în rezervor și se strâmbă, simțind duhoarea reziduală de sulf.

Connor intenționa să conducă toată noaptea, să ajungă în Los Angeles, apoi să cotească spre est, către Las Vegas, iar de acolo să se îndrepte către Arizona. Nu șofase niciodată pe distanța aceea, dar presupunea că putea s-o parcurgă într-o zi sau două de drum.

Dar, plin de banii clovnului din Stanford, Connor decise să-și petreacă noaptea într-un motel drăguț, să facă o baie bună, să se radă și să arate prezentabil.

Dar Gremlinul încetă să mai funcționeze cu vreo oră înainte să ajungă în Los Angeles. Abia trecuse de creasta Grapevine, șirul de munți ce apărau Central Valley de suburbiile metropolei din sudul Californiei. În jur se înălțau coline, acoperite cu pete strălucitoare de portocaliu, purpuriu și alb, ale florilor de pe pajiști, care acum se

transformau în umbre întunecate sub indigoul închis al cerului.

Motorul începu să tușească în timp ce mașina urca în trecătoare, iar camioanele încărcate o depășeau. Apoi gemu, de parcă l-ar fi copleșit durerea, după care tuși din nou. Când ajunse în vârful culmii, iar panta începea să coboare, Connor slăbi apăsarea pe accelerație.

Indicatorul arăta că mai avea un sfert de rezervor de benzină. Bătu în bord, dar acul urcă doar până la mijloc. Ce naiba! Stația aia prăpădită din Santa Nella pusese apă în benzină! Gremlinul scotea niște sunete de parcă ar fi avut indigestie.

Continuă să miște volanul și să apese pedala. Furios, aprinse semnalizatoarele de avarie. Se înnoptase. Dacă motorul murea acum, o încurca în mai multe feluri. Nu putea să cheme depănarea, nici să aștepte să-l ajute vreo patrulă de poliție rutieră. De îndată ce-ar fi aflat cum îl cheamă, i-ar fi pus cătușele.

Abia trecuse de un grup de stații de benzină și restaurante, că motorul muri definitiv. Scrâșni și scoase un geamăt de moarte, permițându-i lui Connor doar să tragă la marginea drumului.

Dezgustat, ieși din mașină și trânti ușa. Automobilele treceau pe lângă el pe șosea. Un camion cobora panta. Văzu șirul de lumini și se întrebă de ce, dintre toate mașinile, trebuise s-o aibă tocmai pe cea care nu rezistase decât câteva ore.

Ridică apoi capota și duhoarea de ouă clocite îl înconjură ca un nor. Îi păru rău că nu are nicio posibilitate de a-și manifesta furia, cum ar fi strangularea lui Dave Hensch. Cum se așteptase Hensch să ducă rabla aia până-n Georgia? Nu era de mirare că nu voise s-o conducă el! Connor începu să se întrebe dacă puștiul și amicii lui din Stanford nu se stricau de râs, întrebându-se unde o fi rămas în pană fraierul lor. Merse în jurul Gremlinului și trase un șut în roți.

Bombănind, Connor abandonează mașina stricată și merse de-a lungul drumului. O mașină îl claxonă, iar el îi arată degetul mijlociu, ca răspuns. Se îndreptă către ieșirea din șosea, încercând să-și imagineze cum o să găsească alt mijloc de transport.

Iepurele alb

Laboratorul din Stanford al lui Iris Shikozu arăta ca alte laboratoare de cercetare, aranjate să corespundă excentricităților conducătorului temei, fără ca acestuia să-i pese că alții s-ar fi speriat. Iris se simțea aici ca acasă, știa unde se găsea fiecare lucru și nu se sinchisea dacă și celor din jur le era la fel de ușor.

Ca un șobolan care-și găsea drumul printr-un labirint, Iris trecu printre calculatoare, dispozitive automate, cititoare de microfilme, o electroforeză, carnete de notițe și analizoare de imagini. Când respiră, aerul i se păru încărcat, mirosul de metal și plastic al echipamentului nou amestecându-se cu cel de stătut.

Aparatura stereo a laboratorului răspândea muzică interpretată de formația rock Kansas. Colegii ei nu-și imaginau cum se putea concentra în zbieretul muzicii, dar un auditoriu care aplauda și muzica o încărcau cu energie. Îi plăceau concertele. Făcând concurență muzicii, o pompă cu difuzie zumzăia de zor, ținând la joasă presiune recipientele ce conțineau microbi; pompele criogenice de la capătul încăperii își aduceau și ele contribuția la zgomotul de fond.

Ținând în mână o ceașcă din plastic, plină cu cafea neagră, tare, Iris stătea în fața unei table albe care ocupa tot peretele. Ecuatiile chimice erau scrise cu albastru, verde și negru. Unele erau înconjurate cu roșu. Altele aveau semne de exclamare. Un aparat de fotografiat Polaroid stătea deasupra unui dulap plin. Mai multe fotografii stăteau pe cutia cu creioane colorate, în ele fiind înregistrate ecuații importante ce fuseseră scrise pe tablă.

Iris n-avea timp să-și copieze lucrările în carnetele de rapoarte ale laboratorului. Polaroidul lucra mai iute.

Plimbându-se, femeia studia ecuațiile și bătea cu degetele în masă în ritmul muzicii. Voia să înțeleagă de ce prezicerile ei, bazate pe mostra cu organisme Prometheus, oferită de Kramer, erau atât de diferite de măsurătorile făcute în pata de petrol. Ecuatiile vitezei de reacție, încercuite în roșu, erau de zeci de ori mai mici. Micuțele organisme se supraîncărcaseră cumva, așa cum făcea creierul ei sub efectul cafelei. Dar Iris nu găsea catalizatorul ce stârnise microbii. O îngrijora când nu înțelegea ceva.

Problema Prometheus o captivase atât de mult, încât nu mai observa nimic altceva. Sorbi iar din cafea, fără să-i pese că se răcise.

Iris pierduse de mult socoteala ceștilor cu cafea pe care le băuse în dimineața aceea.

Se rezemă de tablă și încercă să-și lămurească lucrurile. Credea că înțelege cum acționează Prometheus. Prometheus mânca octani – opt atomi de carbon și zece de hidrogen, într-un lanț drept – descompunându-i în apă și bioxid de carbon. Dar niciun organism nu mânca numai hrană și, având în vedere miile de componente ale țigeliului, microbii scuipau hidrocarburile cu lanțuri mai scurte și moleculele cu cicluri aromatice.

După ce avusese loc împrăștierea microbilor, imaginile multispectrale luate de avioanele NASA ce zburau la mare altitudine arătau o scădere însemnată a densității petrolului din pată. Prometheus descompunea țigeliul de o sută de ori mai iute decât se așteptaseră. Televiziunea și presa începuseră să spună povești despre miracolul făcut de Kramer.

Chestia plăcea teribil celor de la Oilstar, dar Prometheus nu trebuia să se comporte astfel.

Iris luase probe de la suprafața petei de petrol care fusese tratată cu Prometheus. Descoperise o cantitate mare de bioxid de carbon, ca produs rezultat, după cum se aștepta, dar găsisese și urme substanțiale de bioxid de sulf și acid sulfuric.

Alex Kramer și Mitchell Stone îi furnizaseră mostra doar cu o săptămână în urmă. Kramer susținuse că mostra rămăsese într-un container criogenic mai mult de un an.

– Microbii pe care i-am răspândit sunt identici, dar din următoarea generație, o asigurase Stone.

După ce făcuse teste simple, Iris stabilise viteza de reacție a microbilor, evoluția densității în timp și a activității locale, totul bine prins în universul ei statistic. Treabă de rutină, dar își lua munca în serios. Toate previziunile ei referitoare la Prometheus se bazaseră pe asta.

Aceste anomalii se întâmplau pentru că nu făcuse corect testele inițiale? O rasoleală ce producea prea multe variații putea duce la anularea licenței unui laborator genetic, iar Iris știa că nu era neglijentă. Părinții ei îi impuseseră o riguroasă etică a muncii. Iris îi urâse pentru asta, dar lucrul se dovedise util când începuse să lucreze la Stanford. Acum era foarte bună în tot ce făcea. Își revăzuse lucrările și nu descoperise nicio eroare – deci, logic, problema provenea de la altcineva.

Microbii pe care-i răspândise Todd Severyn nu se potriveau cu cei

din mostră. Nici un pic. Măsurătorile erau prea diferite. Acest lucru era imposibil, după opinia ei.

Doar dacă i se dăduse o mostră de control falsă.

O cuprinse un val de stânjenire, de neîncredere și de furie la gândul că fusese înșelată. Kramer nu părea genul de om care se ține de glume, nici nu părea a fi neglijent. Citise și admirase unele articole ale lui despre lucrările de bioremediere de la Oilstar.

Dar o diferență de un ordin de mărime nu putea fi o greșeală.

Singurul mod prin care putea să vadă dacă erau diferențe între cele două microorganisme era prin verificare genetică. Se puteau descoperi deosebiri minuscule în structura genetică, dacă avea o echipă devotată și echipament specializat. Încercase să folosească Autotrans 700 al lui Schaeffer, aflat la câteva uși mai încolo pe același coridor, dar acesta abia își actualizase software-le GeneWorks și nu-și reconfigurase încă sistemul. Nu putea plăti servicii din afară, din moment ce departamentul statal de poliție și inspecție a mediului îi blocase fondurile pentru problema Oilstar, din cauza procesului.

Pe de altă parte, dacă Prometheus curăța pata mai repede, nu era bine?

Nu era?

Iris sorbi restul cafelei și se duse să-și umple din nou ceașca. În difuzoare, Steve Walsh, solistul formației Kansas, o sfătuia *Continuă!*

Era adolescentă când *Exxon Valdez* împrăscase coasta Alaskăi cu țiței. De atunci, anumiți microbi fuseseră studiați în vederea unor aplicații de bioremediere, de la plasticul din gunoi la deșeuri toxice. Wall Street-ul văzuse un potențial enorm în firmele de bioremediere, care apăruseră atunci; chiar și Casa Albă avusese o inițiativă majoră în biotehnologie.

Când ajunse la fundul următoarei cești cu cafea, Iris începu să simtă un fel de bâzâit, când organismul ei deveni saturat cu cofeină. Bine. O ajuta să gândească.

Todd Severyn i-ar fi spus să nu-și facă griji în privința vitezei de reacție. *Nu contează dacă nu e totul conform previziunilor, din moment ce funcționează!* Nu știa dacă să se enerveze sau să se amuze de aerele lui ridicole. Nu se decisese ce nu-i plăcea mai mult: reacția lui defensivă față de ea sau naivitatea lui totală.

Dar Todd o surprinsese prin încăpățânarea de a-și face treaba, de a-și respecta cuvântul până la a fi arestat. Ceva foarte departe de spălatul rufelor pe furiș și minciunile politicoase ce alcătuiau politica din universitate.

Iris se trezi uitându-se la tablă. Se întoarse și puse ceașca pe un dispozitiv chimic. Era cazul să facă altă oală cu cafea.

Anomaliile la care se așteptase – așa-numitele *necunoscute cunoscute*, precum o infecție bacteriană – erau acceptate pentru că aveau o explicație logică.

Dar Prometheus avea prea *multe necunoscute necunoscute...*

Alergând în pustiu

Pentru prima oară de când avusese loc scurgerea de petrol, Jackson Harris se trezi dintr-un somn adânc în patul lui, nu într-un sac de dormit pe Insula Angel. Se uită cu ochii încă încețoșați la cifrele verzi ale ceasului digital de pe noptieră, de lângă paharul cu apă.

Daphne se străduia să-l trezească:

– O să pierzi interviul, Jackson!

Ea se trezise de mult și se îmbrăcase. Nu înțelegea cum de fusese atât de nebun să se însoare cu o persoană care se trezea atât de devreme.

Jackson și Daphne Harris se întorseseră de pe Insula Angel acasă, în Oakland, pentru a pregăti diverse interviuri despre activitatea lor voluntară. Intervenția lui cu pelicanul acoperit de țitei fusese melodramatică, calculată, dar avusese succes la televiziune. Și fuseseră o grămadă de camere care-l filmaseră. Nu-i păsa de presă, dar dacă servea cauza...

Fusese programat ca peste o oră să acorde un interviu la postul de radio National Public din San Francisco, pentru emisiunea lor de dimineață, *Forum* –, apoi trebuia să ajungă la studioul televiziunii KRON, ca să înregistreze o declarație de interes general pentru știrile de seară de pe canalul 4. Posturile de televiziune îl plăceau pe Harris pentru că acționa conform convingerilor sale, punea voluntarii la muncă și făcea ceea ce spunea. Iar interviurile acționau ca o vrajă, aduceau donații cu care frații și surorile puteau să-și continue munca.

În timp ce se dădea jos din pat, Harris mirosi cafeaua proaspătă, o aromă puternică, suficient de plăcută ca să fie bună de reclamă. Asculta sunetele de dimineață ale orașului Oakland: traficul, vecinii, radioul – care i se păreau puternice, după zilele de izolare pe insulă. Se simți vinovat, știind că voluntarii lui trăiau încă în condițiile primitive din rezervația naturală.

Harris era convins că microbul Prometheus făcuse progrese. Petrolul avea un miros neplăcut, iar țiteiul devenise mai dens, de parcă hidrocarburile ușoare se dizolvaseră. Dar voluntarii nu-și redusese eforturile. În timp ce apa fierbinte îi stropea trupul, Harris rămase sub duș, amețit. Trupul nu-l duruse niciodată atât de puternic.

În anii în care lucrase în organizațiile Sierra Club și Greenpeace, sau luptase pentru fondurile orașenești, Harris devenise realist. Învățase să

vorbească în fața publicului, cum să-și accentueze spusele încât reporterii să citeze exact ceea ce voia el, cum să-i facă să-i pună întrebările potrivite.

Daphne îi dădu o ceașcă de cafea și porni casetofonul, în timp ce Harris se îmbrăca în hainele pentru interviu. Era una din rarele ocazii când scotea costumul și cravata din fundul dulapului. Îi plăcea muzica bună, dar suportase prea multă pălăvrăgeală de la posturile de radio care difuzau topurile de muzică, cât stătuse pe Insula Angel. Fredonând un cântec clasic al lui Jackson Browne, încercă de trei ori să-și lege cravata. Până la urmă, îi făcu nodul Daphne.

Sorbi din cafea, apoi se uită la ceas. Trebuia să plece. Se gândi să ia cafeaua în mașină, dar probabil că avea s-o răstoarne pe haine când va schimba viteza. Așa că o bău dintr-o dușcă pe toată, o sărută pe Daphne și porni spre ușă. Femeia îi făcu semn că-i urează succes. După plecarea lui, începu să dea telefoane, căutând alți voluntari.

Afară era o dimineață senină. Urme slabe de rouă îi dungau parbrizul. Se simți refăcut, gata să facă față oricărui reporter. Altă dată se simțea nervos, cu un început de crispă în măruntaie, dar scurgerea de petrol de pe *Zoroaster* îl înfuriase atât de mult, încât nu mai putuse să stea liniștit.

Casa lor era ieftină, avea o curte mică și era prea aproape de ruta camioanelor grele – dar era confortabilă. El și Daphne aleseseră să trăiască acolo, printre oamenii pe care voiau să-i ajute. Gazonul pierduse bătălia cu buruienile, care arătau mai verzi decât iarba ce se usca. Un miros slab, acru, de pesticide se ridica de pe gazonul vecinilor, dar nici iarba lor nu arăta mai bine decât a lui. Pe unele dintre zidurile de cărămidă din apropiere erau mângălite graffitti ale bandelor de cartier, dar puștii îi lăsaseră casa în pace, mai ales după ce luase câțiva într-o călătorie prin rezervații.

În mod obișnuit, ar fi luat autobuzul până-n San Francisco, stând printre ceilalți oameni din cartier, dar posturile de radio sau de televiziune nu se aflau în vecinătatea traseului autobuzului. I-ar fi luat toată dimineața să se descurce în labirintul rețelei de transport în comun. Preferă să folosească rulota sa Pinto, de culoare verde, care-l slujise cu credință peste trei sute optzeci de mii de kilometri.

Când Harris se așeză la volan, arcurile trosniră sub greutatea lui. Vârî cheia în contact și încercă să pornească motorul, dar mașina tuși și scuipă ca o pisică. Ceva puțea, mai rău decât duhoarea de cauciuc ars a scaunelor vechi din vinilin. Se încruntă și răsuci iar cheia. Nu avusese niciodată necazuri cu mașina. Forță motorul, dar acesta nu porni.

Harris lovi cu palma în volan, provocând un claxonat strident. Nu putea rata interviul.

– De ce tocmai azi?

Mașina nu-i răspunse. Daphne scoase capul prin ferestruica bucătăriei. El încercă încă o dată să pornească motorul. Fără succes. Se uită iar la ceas.

Harris fugi în casă. Daphne era deja la telefon, încercând să cheme depanarea de urgență. Linia era ocupată. Închise și formă numărul din nou. Frustrat, Harris luă cartea groasă de telefoane și răsfoi paginile galbene.

– N-am timp de reparații, îi spuse el.

– Știu că n-ai.

Femeia sună la serviciile de urgență, dar majoritatea liniilor erau ocupate. Imită cu o voce sarcastică răspunsul înregistrat:

– Ne pare rău, dar tot personalul nostru este plecat pentru a rezolva problemele clienților.

– Ce să fac? întrebă Harris. Ar fi cel mai idiot motiv ca să ratez un interviu important. Când am condus ultima oară mașina?

– Ieri. Motorul părea înfundat.

– Tot timpul pare înfundat.

Daphne ajunsese la ultimul număr de pe listă. După ce ascultă un moment, puse receptorul în furcă.

– Sunt cincisprezece înaintea noastră. E de așteptat cel puțin douăzeci și patru de ore.

– Ce naiba s-a întâmplat? mormăi Harris.

Daphne se rățoi la el:

– Întreabă-te mai târziu, Jackson! Acum mișcă-ți fundul în stație și, când ajungi în San Francisco, ia un taxi.

– Un taxi! Nu ne permitem!

– Nu-ți permiți să ratezi interviul. Hai, pleacă!

Și-l împinse, iar el o luă la fugă.

Îmbrăcat cu cele mai bune haine ale sale, Jackson Harris alerga spre stația de autobuz.

Întrerupere de comunicații

În ora de înghesuială a dimineții, Todd Severyn se alătură altor trei milioane de oameni care încercau să ajungă în oraș, bară în bară. Ura deja San Francisco-ul și dorea cu disperare să se întoarcă în Wyoming.

Audierea lui fusese stabilită pentru ora zece dimineața.

Era înconjurat de mașini scumpe, străine, ce se târau pe pod: BMW-uri, Mercedes Benz-uri în culori conservatoare, Porsche-uri în culori stridente, fără gust. Toate se țineau la o lungime de mașină de camioneta grea, Ford, a lui Todd, care le putea zdrobi într-o secundă. Ridică fereastra, după ce respirase fumul plin de noxe. Către orizont, chiar și aerul avea o nuanță cenușiu-cafenie.

Din cauză că purta pantaloni noi din poliester – cumpărați special pentru audiere – în locul blugilor săi obișnuți, Todd nu se simțea în largul lui și murea de cald. Spera să facă impresie bună. Își lustruise cizmele. Și se răsese.

Nu trebuia să facă nimic. Doar să stea și să pară nevinovat și să ajungă acolo la timp. Avocații companiei Oilstar urmau să facă restul, dar asta nu-l liniștea. Nu-i întâlnise niciodată.

Prin deschizăturile din parapetul podului, vedea apa de dedesubt sclipind. Petrolul lucea încă la suprafață, dar părea mai rarefiat. Zeci de bărci de recuperare se aflau în jurul lacului negru, la marginea lui. Se părea că Prometheus era eficient.

Traficul înainta lent, iar Todd simțea nevoia să apese pe claxon, dar asta l-ar fi făcut să arate la fel de rău ca și tâmpiții din oraș. Un Mercedes de-un negru-cenușiu, din fața lui, scotea fum albăstrui din motorul diesel. În mașina din dreptul lui, Todd vedea o femeie care se farda, privindu-se în oglinda retrovizoare. Bărbatul din urma sa citea un ziar în timp ce conducea, uitându-se din când în când la drum.

Todd se întinse și porni radioul. Disk-jokey-ul de la postul de country și western mai mult vorbea, în loc să dea muzică. Ar fi fost mai bine ca individul să tacă și să lase melodiile în pace.

– ... un număr neobișnuit de mare de defecțiuni, care au transformat traficul din zona golfului într-un adevărat iad. Două mașini au rămas fără benzină pe podul Golden Gate, una pe șoseaua de coastă, trei pe podul San Mateo. Podul Dumbarton e liber – deocamdată. Fermierii au avut probabil un sfârșit de săptămână dificil, de-au uitat să umple rezervoarele! Voi, ceilalți, pregătiți-vă pentru lunga călătorie în oraș!

În cele din urmă, individul puse ultimul disc al lui Ray Stevens, *Scufundarea petrolierului Zoroaster*, pe melodia unui cântec vechi al lui Gordon Lightfoot. Todd bătea tactul în volan.

Se uită la ceas: în Wyoming ar fi durat doar douăzeci de minute pentru a parcurge o distanță dublă. Încercă să nu se enerveze. Nu avea altceva de făcut, decât să se uite la mașina din față.

Trecură zece minute până reuși să avanseze suficient pentru a vedea luminile chihlimbarii, albastre și roșii ale unei mașini de depanare. În ea se înghesuiau trei vehicule noi: un Lexus de culoarea vinului, o Honda Acord și un Mitsubishi Nu-știu-cum. Ce naiba se întâmplase? Fuseseră cuie pe șosea? O ciocnire în lanț? Mașinile noi nu se strică deodată, toate în același timp. Zâmbi și mormăi:

– Rândul viitor cumpărați-vă automobile americane!

Traficul avansa cu greu pe lângă punctul de blocare, de parcă ar fi avut loc un meci de răsucire a brațelor între șoferii agresivi.

Todd își puse camioneta grea în mișcare. Celelalte mașini se dădură la o parte din calea lui. Puțin mai târziu, traficul reveni la viteza normală.

Curând apărură labirintul zăpăcitor al ieșirilor de pe pod, iar traficul se împrăștie în toate părțile. Todd avu senzația că nu știe unde merge, din cauza atâtor mașini din jur, care-l derutau. În cele din urmă descoperi un indicator verde cu alb, care-l direcționează spre Centrul Civic. Oftă ușurat. Întoarse capul și observă alte două mașini – o camionetă și un Volkswagen – trase pe marginea ieșirii din autostradă. Se pare că depanarea avea o zi bună.

După ce părăsi șoseaua, avu de-a face cu stopuri, intersecții aglomerate și idioți parcați chiar în mijlocul traficului. Privea mereu harta întinsă pe scaunul de alături, încercând să descopere unde trebuie să cotească la intersecția următoare, dar abia putea să-și dea seama unde se află. La fiecare oprire forțată, căuta din nou ruta. Își privi ceasul, un Timex solid, pe care-l avea de zece ani, văzând neajutorat cum se scurg minutele. Iisuse, și crezuse că avea suficient timp!

Într-o intersecție, doi bărbați în costume sobre împingeau o mașină spre benzinărie. Todd se întreabă dacă se ținise lumea... sau dacă era doar mai ținută ca de obicei. Poate vaporii de la pata de petrol afectau creierul...

Când ajunse la tribunal, o clădire albă, impunătoare, care arăta exact cum arată tribunalele în filme, Todd găsi loc de parcare cu o ușurință surprinzătoare. Se întreabă dacă o parte dintre cei care lucrau aici

rămăseseră acasă; era cumva astăzi una dintre sărbătorile acelea ciudate stabilite de guvern, celebrate doar de bănci și de oficiile poștale? Se uită iar la ceas: audierea trebuia să înceapă peste șase minute.

Todd și Alex aveau audieri separate, fiecare cu avocații lui, plătiți de Oilstar. Probabil că avocații făceau pe ei de grijă, așteptându-i. Todd nu avea chef să întârzie și să se aleagă cu o condamnare pentru ofensă adusă curții. Trânti ușa camionetei și alergă pe trotuar către clădirea tribunalului. Cizmele lui de cowboy bocăneau pe ciment.

În interior, merse pe holul larg, cu zeci de uși pe fiecare latură și reuși, până la urmă, să găsească sala de audieri. Oamenii stăteau la rând, certându-se cu funcționari și paznici. Unii păreau înfuriați din cauza unor amânări subite. Todd își netezi, abia dându-și seama, părul transpirat și intra pe ușă. Când pătrunse în încăpere, se opri, gâfâind și uimit.

Camera avea pereți goi, bej, scaune ca la teatru și parchet din lemn. Fotoliul judecătorului era gol și nu fuseseră aprinse toate luminile. Doi paznici discutau în șoaptă lângă ușă; unul purta un turban albastru. Un bătrân stătea în fundul încăperii, purtând un pardesiu uzat și rezolvând cuvinte încrucișate.

– Unde naiba au dispărut toți? mormăi Todd.

Își aminti cuvintele din mandatul de arestare: *punerea în pericol a vieții și proprietății oamenilor; răspândire ilegală de substanțe posibil toxice; indiferență față de sănătatea publică*. Audierea lui fusese anulată sau reprogramată? De ce nu-i spusese nimeni? Unde erau avocații de la Oilstar?

Paznicii se uitară la el, când se apropie de ei.

– Pot să vă ajut cu ceva? Întrebă cel cu turban albastru, care purta o uniformă cafenie strâmtă, o insignă de aur și un ecuson pe care scria ORENIO.

– Am venit pentru o audiere. Ce se întâmplă?

– Au fost multe anulări în dimineața asta, domnule, răspunse Orenio, dând din umeri. N-ați văzut ce se întâmplă pe străzi?

– Credeam că v-ați obișnuit cu traficul...

– N-a fost niciodată atât de rău, zise Orenio, privindu-l pe Todd din cap până-n picioare, remarcând cizmele de cowboy, pantalonii de poliester și cravata îngustă. E un adevărat balamuc!

– Și cu audierea mea cum rămâne?

– Va fi reprogramată. Nu avem judecător. Avocatul dumneavoastră unde este, domnule?

– Un adevărat circ! bombăni Todd, clătinând din cap supărat.

Orenio dădu iute din cap, de parcă avea un spasm al bărbiei, și-i spuse:

– Judecătorul a sunat din mașină ca să anuleze audierile din dimineața asta. Am pus un anunț afară, acum o jumătate de oră. Se întâmplă ceva foarte ciudat. Foarte ciudat...

Celălalt paznic își holba ochii, de parcă primul amintea de ceva asupra căruia abia căzuseră de acord.

Todd se întrebă dacă trebuia să completeze vreun formular, să lase un soi de dovadă că se prezentase la audiere, dar funcționarii de la ghișee erau ocupați, iar el nu avea chef să aștepte la rând. Ura cozile și dorea doar să plece de acolo.

După ce se urcă în mașină, încercă să se îndrepte către podul Golfului, dornic să scape de zgomot, miros și haos. Îl durea capul și avea poftă de o bere rece. Trecu pe lângă un tânăr cu păr negru, parcat lângă un magazin, care, aplecat asupra volanului, tot încerca să pornească motorul camionului pentru livrări de mărfuri.

Pornind radioul, Todd prinse un fragment dintr-o frază. Disk-jokey-ul *încă* vorbea! Cineva acuzase Oilstar – oh, Doamne! – că furnizase benzină rebutată, care provocase toate defecțiunile acelea simultane ale mașinilor. Se gândi că asta cam seamănă a paranoia. Oamenii doreau întotdeauna o explicație simplistă pentru toate relele din lume. Poate că fantomele sau extraterestrii stricaseră benzina. Iar de când avusese loc accidentul lui *Zoroaster*, acuzarea companiei Oilstar devenise un subiect favorit al presei.

În timp ce crainicul continua să vorbească, Todd închise radioul și conduse în tăcere către rafinăria Oilstar.

Răscruce de drumuri

Munții Manzano, din capătul de nord-est al bazei aeriene Kirtland, blocau prea puțin vântul din deșert. Printre colinele acoperite de tufişuri de la poalele culmii vulcanice, în formă conică, telescopul cu diametrul de patru metri era doar un strop de culoare în furtuna de praf. Generalul de brigadă Bayclock își spuse că era o ironie să încerci să construiești un observator pentru a studia depărtările, când abia se puteau vedea la o sută de pași. Dar vremea nu asculta ordinele generalului.

În vârful muntelui, Bayclock stătea țeapăn în fața camerelor de luat vederi, urând fiecare secundă din tot rahatul ăla. Nici fanfară, nici raze de soare – o ceremonie stupidă. Primarul din Albuquerque, David Reinski, și delegatul Departamentului Energiei, Lance Nedermeyer, se înghesuiau în spatele lui.

Starul spectacolului era președintele Camerei Reprezentanților, Jeffrey Mayeaux, care venise de la Washington ca să participe la ceremonie, din cauză că transferul de tehnologie era unul dintre proiectele lui favorite. Mayeaux părea să se simtă în largul său, nu-l deranja vremea și arăta bine în fața camerelor de luat vederi. Atitudinea lui îl impresiona pe Bayclock.

Vizibilitatea redusă îl dezamăgea. Își pregătise baza, pusese personalul să muncească zi și noapte, să strângă orice fir de praf, să aranjeze fiecare tufiș, să repare toate clădirile, să ceruiască podelele pentru vizita lui Mayeaux – iar furtuna asta afurisită stricase totul!

Comentariile lui Mayeaux în fața camerelor sunaseră de parcă erau citite. Bayclock văzuse o grămadă de asemenea rahaturi în ziare. Președintele Camerei reușise să strângă mâna tuturor celor aflați în raza lui de acțiune. Și zâmbise atât de mult, că, probabil, nisipul furtunii îi rosese dinții.

Ceremonia transferului de tehnologie de la instalația telescopului forțelor aeriene se termină, iar zecile de oficiali ce participaseră, cu uniforme sau costumele pătate de praf, își apărară fețele. Nedermeyer agita niște ochelari de soare. Reporterii locali se învâteau în jur ca niște căței.

– Pe aici, domnule președinte al Camerei, îl invită Bayclock, arătând spre microbuzele care urmau să-i ducă spre clădirea statului-major.

Mayeaux era reprezentantul oficial cu rangul cel mai mare pe care-l

primise vreodată Bayclock la bază. Președintele Camerei nu era șeful direct al lui Bayclock, dar reporterii se înghesuiau să-l urmeze pe politicianul din Louisiana ca niște spectatori de circ. Acesta lăsa scandalurile să curgă peste el de parcă nu i-ar fi păsat.

Lance Nedermyer stătea între Bayclock și Mayeaux, părând nepotrivit în costumul negru și pantofi lustruiți. Cravata îi flutura în vânt. Ridică glasul mai mult decât era necesar:

– Telescopul de înaltă tehnologie va fi o parte indispensabilă a cercetărilor noastre din White Sands, pentru urmărirea mini-sateliților împreună cu universitatea din New Mexico. Îmi cer scuze că directorul proiectului, doctorul Lockwood, n-a participat la ceremonie. Se pare că are alte priorități.

Urmărirea realizării și sprijinul logistic al proiectului pentru receptarea energiei solare de la White Sands îi revenea lui Nedermyer. *Savanți și tâmpiți, pălăvrăgeală și idei mărețe, fără să realizeze niciodată nimic*, își zise Bayclock.

– Forțele aeriene au cooperat pe deplin în această privință, adăugă generalul.

– Da, zise Mayeaux, aruncând o privire către Bayclock. Am fost interesat să citesc despre asta în materialele pe care mi le-ați oferit, ca și despre lucrările de apărare, extrem de importante, pe care le faceți aici, la bază. Oamenii dumitale se concentrează acum asupra tehnologiei energiei direcționate, generale? Am fost impresionat să citesc despre avionul dirijat de la distanță pe care l-ați doborât prin anii șaptezeci.

Bayclock încercă să-și ascundă stânjeneala. Mayeaux răsfoise materialele și ținuse minte câte o frază, ca să poată introduce comentarii potrivite în conversație. Dar generalul ar fi preferat să fi ales alt exemplu. Cu mult timp înainte să fie numit comandantul bazei, cei din secția de cercetare a bazei testaseră un laser pentru doborârea avioanelor – iar după câteva decenii nu exista încă niciun laser operativ pe avioanele lui.

– Da, domnule, răspunse Bayclock. Acum lucrăm la un laser ce poate fi instalat într-un avion care poate zbura deasupra atmosferei și distruge rachete balistice. Mai facem cercetări în domeniul microundelor de mare putere. Au făcut un test interesant ieri. *Și aproape mi-au doborât un avion cisternă*. Mai avem cercetători care lucrează la arme cu plasmă, ca în Star Trek – toroizi compacti, așa le zice...

Nedermyer se trase mai aproape și se vârî în vorbă:

– Totuși, rețineți, domnule președinte al Camerei, că faza de cercetare și proiectare s-a prelungit cam mult.

Bayclock nu credea că asemenea arme ar funcționa înainte de cincizeci de ani, dar nu spuse nimic. Acum nu-l atrăgea nimic ce nu putea opri un F-22.

– Chiar dacă rezultatele par să apară peste mult timp, trebuie să continuăm să investim în cercetarea de bază, pentru a supraviețui ca națiune, zise Mayeaux, apoi zâmbi și-i strânse mâna generalului, cu un gest ferm și sec.

Impresionant. Experiența anterioară a lui Bayclock cu oameni politici îi arătase că strângerea lor de mână era moale și lunecoasă, de parcă lipsa de putere ar fi fost egalată doar de incapacitatea lor de a-și ține cuvântul. Lui Mayeaux nu-i era frică să-i înfrunte privirea.

– Fără cercetări fundamentale în domeniul armelor n-am avea nici măcar o flintă cu cremene, fără să mai vorbim de armament de înaltă tehnologie. Avioanele noastre de vânătoare sunt cele mai bune din lume, mulțumită savanților cum sunt cei ai dumneavoastră. Vă rog să le transmiteți că le apreciez munca.

Bayclock se gândi la spusele lui. Fără tehnologii țicniți, nici el n-ar fi putut să dirijeze un avion de vânătoare, să vadă un bandit cu un dispozitiv de urmărire pe timp de noapte, în infraroșu, nici să conducă o luptă la viteză supersonică. Era ceva, nu? Fiecare om are o treabă de făcut; nu-i plăcea să recunoască, dar Bayclock nu avusese probleme cu cercetătorii.

Primarul David Reinski îi însoți către autobuz. Venise ostentativ, să reprezinte universitatea din New Mexico, dar în prezența președintelui Camerei fusese foarte timid. Pe de altă parte, Nedermyer nu înceta să vorbească. În timp ce urcau în microbuz, Nedermyer își scoase ochelarii și-și șterse fața înroșită. Părul îi fusese zburlit de vânt. Începuse să facă burtă, probabil din cauza sedentarismului. Șoferul, un locotenent tânăr, de origine hispanică, închise ușa grea a microbuzului. Tăcerea subită păru ciudată urechilor.

– Mă bucur că s-a terminat, zâmbi Mayeaux. Mi-a făcut plăcere să-ți vizitez baza, generale, dar poți să-ți păstrezi vântul de deșert. Am un avion spre San Diego imediat. Am cerut comandantului bazei navale de acolo să aibă grijă să fie vreme plăcută și ospitalitate în stil New Orleans.

Chicotiră cu toții. Forțele armate ofereau deseori zboruri gratuite indivizilor cu poziții înalte în guvern, pentru cercetări la fața locului, dacă voiau să se oprească un pic la bazele lor, pentru un pic de

reclamă.

– Îmi pare rău că n-ați fost însoțit de familie, domnule președinte al Camerei, zise generalul.

– Păcat, nu-i așa? Ai mei petrec destul de mult timp singuri acasă. Soția mea e atât de ocupată cu cauzele sociale, că rareori poate să mă însoțească.

Își puseră centurile de îndată ce locotenentul ocupă scaunul șoferului. Vântul izbea în ferestre.

Mayeaux se întoarse spre Nedermyer și zise:

– Din câte am auzit, experiențele privind energia solară de la White Sands pot avea un mare impact. Cei din echipa mea mi-au spus că acest Lockwood face adevărate miracole.

– Nu credeți tot ce vi se spune, domnule președinte, zâmbi fără chef Nedermyer. Între ferma cu microunde și lansatorul de sateliți de la White Sands, Departamentul Energiei are de luat decizii dificile. Știți cu toții că nu aruncăm banii pe orice.

Bayclock fu uimit. O persoană de la DE care îndrăznește să spună ce credea? Trebuia să țină minte asta.

– Am primit ordine de sus să sprijin logistic operațiunile de la White Sands. Se pare că au prioritate.

Nedermyer se întoarse spre el:

– Oamenii și prioritățile se schimbă, domnule general.

Bayclock se întrebă ce se afla în agenda personală a lui Nedermyer.

– Toți avem prioritățile noastre, domnilor, spuse Mayeaux, cu o voce egală, dură și rece ca granitul șlefuit. Și, pentru că ne-am întâlnit, cred că putem colabora bine în viitor... oricare ar fi acela.

N-o să mai trecem niciodată prin asta

După ce condusesese ore în șir Mazda închiriată, Spencer Lockwood trecu de colinele joase ce mărgineau Central Valley și porni spre est, în teritoriul petrolului. Șoselele perfect drepte din câmpie îi aminteau de drumeagurile rurale, cu lanuri de fiecare parte și cu noroi pe asfalt, lăsat de mașinile agricole greoaie. Porni aerul condiționat și închise fereastra, să nu mai simtă mirosul puternic de fermă.

Ajuns în Bakersfield, Spencer luă un hamburger pentru cină și căută cea mai ieftină cameră pe care o putea găsi. Nu avea chef de televizor, telefon sau filme pentru adulți. Scotoci prin cearșafurile îngălbenite aflate în sertarele dulapului și se duse devreme la culcare, întinzându-se pe salteaua deformată, ascultând creșterea și descreșterea zgomotului traficului rutier, simțind încordarea părăsindu-l în timp ce-și lăsa mintea să rățească. Dorise să facă acea călătorie ca să gândească, așa că se concentra asupra a ceea ce urma să facă pentru proiectul său, din moment ce excursia la Sandia eșuase.

Încă douăzeci de minisateliți se aflau în Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție din Pasadena. Lansarea lor de pe o navetă era greu de programat, la fel folosirea unui Delta Clipper sau a unei rachete Pegasus.

Prototipul rampei de lansare instalat de Sandia pe Oscura Peak părea o alternativă viabilă pentru lansarea minisateliților, dar rampa trebuia extinsă, încât satelitul să ajungă pe orbita potrivită. Spre deosebire de experimentele spațiale delicate sau de sateliții de comunicații cu foarte multe canale, minisateliții erau simpli captatori de energie, cu transmițătoare de microunde. Puteau rezista accelerației imense dintr-o catapultă electromagnetică. Poate că indivizii de la rampa de lansare ar fi interesați să colaboreze la un test, după ce-și vor actualiza echipamentul. Dar chestia asta ar putea să dureze ani de zile...

În cele din urmă adormi, fără să-i fi venit nicio idee nouă.

Spencer se trezi refăcut, dar puțin țeapăn. Desfăcu harta rutieră a Californiei și văzu că n-ar face un ocol semnificativ dacă ar trece prin Rezervația Naturală Valea Morții – un loc pe care dorise întotdeauna să-l vadă. Nu avea să mai facă niciodată o asemenea călătorie și n-ar mai fi avut altădată ocazia, dacă renunța acum.

– Ce naiba, își spuse el, oricum am făcut drumul ăsta dintr-un impuls de moment!

Dădu iute telefon Ritei Fellenstein, s-o informeze că va întârzia mai mult decât prevăzuse. Ea știa cum să rezolve orice problemă.

Noaptea fusese răcoroasă, iar Mazda tuși și mormăi când încercă s-o pornească. Când, în cele din urmă, motorul porni, Spencer simți un miros de sulf, bombăni ceva despre *duhoarea din Bakersfield* și plecă.

Trecu printr-o zonă de coline acoperite cu iarbă, pline cu sonde. Apoi drumul pătrunse în canionul Kern, culmile sălbatice, acoperite cu flori, ridicându-se de fiecare parte a șoselei. Râul care spumega și stâncile prăpăstioase alcătuiau o scenă spectaculoasă, dar condițiile de condus erau groaznice. Celelalte vehicule – camioane și autoturisme – luau curbele larg, fără să verifice dacă venea cineva pe celălalt sens. Conduse cât mai aproape de zidul stâncos.

În ciuda drumului dificil, Spencer descoperi că se gândea la zilele din liceu, când o fată numită Sandy – un nume ciudat, având în vedere că părul ei era negru precum cărbunele, nu nisipiu – îl luase pe puștiul strălucitor sub aripa ei protectoare.

Sandy era sora mai mare a unui prieten al lui Spencer, la fel de toțilar ca și el. Ea îl lămurise pe Spencer să-și înlocuiască ochelarii cu ramă neagră cu lentile de contact. Îl convinsese să se ducă la frizer și să se tundă, nu s-o pună pe mama lui să facă acest lucru, ca până atunci. Îi examinase fără milă hainele din dulap, ca un gardian ce supraveghează deținuții; nu băgase în seamă protestele lui și aruncase tricourile jerpelite pe care le purtase, pantalonii din catifea reiată, prea scurți, și cămășile cu buzunarele pătate de stilouri – apoi îl dusesese la cumpărături.

Spencer se îndrăgostise nebunește de Sandy, dar ea nu manifesta niciun fel de interes special față de el; dorea doar să vadă dacă putea transforma o rățușcă urâtă într-o lebădă. El se mulțumea să aștepte, știind că, într-o zi, fata aceea deosebită va pătrunde în viața lui. Abia transformat într-o persoană cu încredere în sine, intră în colegiu fără probleme. Din acest punct de vedere, trebuia să-i mulțumească lui Sandy pentru succesul lui în viață la fel de mult ca și mentorului său, doctorul Seth Mansfield. Acum, dacă ar putea să găsească și fata cu nasul ars de soare...

După o oră de condus prin munți, Spencer se apropie de o stație de benzină, ce avea alături o rulotă. O inscripție de pe marginea șoselei anunța: STAȚIA DE BENZINĂ ULTIMA ȘANSĂ A LUI DICK MORGRET. Se uită la indicatorul de benzină, surprins să descopere că-

i rămăsese doar un sfert de rezervor. Făcuse plinul în noaptea trecută, în Bakersfield, și mersese doar câteva ore.

– Mașină de închiriat proastă! bombăni el.

Sau îi furase cineva benzina?

Reduse iute viteza și pătrunse pe aleea benzinăriei. Vântul ridica praful, acoperind o reclamă pentru Marlboro, ce se legăna pe un suport de metal. Locul părea abandonat, dar, de îndată ce Spencer opri mașina, ușa din placaj a rulotei se deschise, iar un bătrân în maieu coborî treptele de metal. Bărbatul – poate chiar Morgret? – ridică o mână, salutându-l, după care luă o găleată și o mătură de lângă reclama pentru țigări.

Spencer se uită la pompă, nu văzu inscripția SERVIȚI-VĂ SINGUR și aștepta sosirea bătrânului. Scoase capacul rezervorului.

– Bună dimineața, zise Morgret. Să fac plinul? Sau ești unul dintre indivizii ăia enervanți care întrebă de drum?

– Nu, fă-mi plinul, răspunse râzând Spencer.

Morgret rânji, arătându-și dinții cafenii:

– Pentru asta, o să-ți spăl parbrizul. O să ai o grămadă de gănganii strivite de el, după ce vei intra în deșert. E sezonul fluturilor, iar aerul e plin de ei.

Bătrânul luă furtunul pompei și vârî capătul metalic în rezervor.

– Ce ai aici, fiule? întrebă el, strâmbându-se când simți duhoarea de putreziciune.

Spencer dădu din umeri, distras de munții înconjurători și de izolare.

– E o mașină închiriată.

Într-un luminiș din măracinișul din depărtare văzu cai. Se întrebă dacă erau sălbatici. Nu putuse să se uite la peisaj, fără să riște să intre în stânci.

– Este într-adevăr ultima benzinărie înainte să ieși din munți?

– Nu, chicoti Morgret, mai e una la treizeci și cinci de kilometri, chiar înainte să ajungi în autostrada 395. Dar inscripția mă ajută mult în afaceri.

– Sunt convins.

Morgret lăasă pompa, luă șomoigul și curăță parbrizul.

– Nimeni nu citește atent inscripția. Acolo scrie *ultima șansă a lui Dick Morgret*. Benzinăria asta este ultima mea șansă. Nu mai am decât rulota, dreptul de a folosi terenul ăsta și un pic de credit de la compania petrolieră.

Termină de curățat parbrizul, apoi apăsă pe pompă, adăugând câțiva cenți, să se rotunjească totalul, și anunță:

– Douăzeci și unu de dolari.

În timp ce Spencer plătea, Morgret îi zise:

– Să renunți la mașina asta, mă auzi? Nu-mi place duhoarea asta. Pun pariu că nu merge ceva la convertorul catalitic.

– O să-i anunț când o să returnez mașina, îl aprobă Spencer.

În timp ce pleca, îl văzu pe bătrân mirosind capătul furtunului, apoi împleticindu-se către rulotă.

După câteva ore, Spencer se uită neîncrezător la indicatorul de benzină, apoi reuși să împingă Mazda Protege din drum. Pe ultimii kilometri, mașina închiriată pâruse că înghite benzină. Se întrebă dacă nu avea vreo gaură în rezervor.

Simțindu-se la fel de răvășit ca și peisajul din jur, Spencer deschise ușa și ieși în drum, apărându-și ochii de soarele după-amiezii.

Era cel mai rău loc din lume în care putea să rămână în pană o mașină.

Mersese din Sierra Nevada până în întinderea deșertului Mojave, trecând prin păduri de copaci Joshua noduroși. Unele dintre orașele de pe hartă erau doar firme ruginite, case dărăpănate și moteluri abandonate.

Mașina își dăduse duhul când ajunsese la intersecția cu autostrada 136, ce venea din Rezervația Indiană Lone Pine. Cele două drumuri se întâlneau la un semn de cedarea priorității, dar Spencer nu-și imagina două vehicule pe drumul acela, în același timp. Era complet singur.

Rămase lângă ușa deschisă și privi în depărtare. Nimic. Tăcerea înconjurătoare nu era întreruptă de niciun zgomot de fond. Văzu în față munții vulcanici Inyo. Șuvițe de pulbere albă, caustică, se roteau în praful mânat de briză prin albia uscată a lacului din stânga. Nu văzu pic de iarbă, nimic viu, cu excepția câtorva cactuși și a unor tufișuri de mesquite.

Iar el era blocat acolo. Spencer spera ca, mai devreme sau mai târziu, să apară cineva. Asculta vântul. După care trase capota, auzind sunetele slabe de bolboroseală ale motorului. Mazda era o mașină închiriată, desigur, dar nu văzu nimic evident defect, nicio legătură ruptă, niciun furtun crăpat. Radiatorul nu se supraîncălzise. Mirosul de ouă stricate era pretutindeni, dar nu-și imagina de unde provine. Oftă, îngrijorat. Ar fi trebuit să fie o călătorie de relaxare, o cale să uite de toate.

După zece minute era cu adevărat îngrijorat. Nicio mașină. Putea să moară un om aici pentru că i se stricase mașina? Șansele să apară o

patrulă rutieră păreau foarte mici. Își dădu seama cu groază că Rita Fellenstein avea doar o idee vagă despre locul în care se afla. Cât timp o să treacă până vor începe să-l caute? Îl vor căuta?

I se făcu brusc sete. Nu era pic de umbră și nu voia să părăsească mașina. Trebuia să rămână acolo, pentru cazul că venea cineva.

Dacă venea.

Trecură încă cincisprezece minute. Cămașa se lipise de el. Cât timp să aștepte? Tăcerea deșertului îl înnebunea.

În cele din urmă, Spencer auzi un zgomot în aer, un zumzet îndepărtat, și deveni atent. Se întreabă dacă era un avion ce zbura deasupra. Se fixă în mijlocul drumului, privind cum căldura făcea aerul să se agite deasupra asfaltului, ca aburii de benzină ce se ridică dintr-un rezervor. În aerul liber, limpede, Spencer auzi motorul mult mai înainte să zărească vehiculul ce se apropia. De îndată ce văzu un jeep ce gonia spre el cu o sută treizeci de kilometri pe oră, Spencer începu să dea din mâini.

Și dacă șoferul trecea pe lângă el? Spencer nu oprea să ajute pe cei ce aveau necazuri cu mașina. Își dublă eforturile și strigă:

– Hei!

Zgomotul mașinii se modifică, atunci când șoferul redusese viteza. Spencer se trase lângă mașina lui, încercând să-și închipuie ce trebuie să spună.

Salvatorul lui conducea un jeep negru, pentru distanțe lungi și terenuri accidentate. Mașina opri, împrăștiind nisip și pietriș. Acoperișul de pânză se trase de-o parte, lăsând să se vadă unelte lucitoare, un răcitor și haine mototolite îngrămădite pe bancheta din spate. Spencer se duse spre jeep de îndată ce se deschise ușa șoferului.

Tânărul era ars de soare, solid, ras și prietenos. Purta blugi uzați și un tricou pe pieptul căruia scria MARINĂ. Zâmbea larg.

– Omule, ce loc pustiu să rămâi în pană!

– Mie-mi spui! Poți să-mi dai o mână de ajutor? Cred că am rezervorul spart – abia l-am umplut cu câteva ore în urmă, dar acum e gol. N-ai cumva un bidon în plus? Un galon, două, mi-ar fi suficient să ajung într-un oraș, unde să scap de rabla asta.

– Ai nevoie de mai mult de un galon ca să ajungi într-un oraș în care să închiriezi o mașină. Sunt Bobby Carron, spuse tânărul, întinzând mâna. N-am un bidon, dar am un furtun. Poți să tragi niște benzină de la mine, apoi să te duci în Lone Pine, la vreo treizeci și cinci de kilometri pe șoseaua 136.

– Am nevoie doar de un telefon.

– Pot să rezolv asta. Mă îndrept către Ridgecrest, Centrul de Armament Naval de la China Lake. Un oraș ceva mai mare, dar durează o oră să ajungi acolo. Dacă ai rezervorul găurit, n-ar trebui să riști.

După aceea, Bobby Carron scotoci prin jeep și scoase un furtun.

– Am tot felul de lucruri aici. Sunt pregătit aproape pentru orice.

După praful și urmele de noroi de pe mașină, Spencer își imagina prin ce locuri își dusesese vehiculul Bobby Carron.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

– Da, răspunse Bobby, deschide rezervorul mașinii tale.

Vârî furtunul în rezervorul jeepului, se lăsă în genunchi, puse capătul furtunului în gură și supse. Când benzina începu să curgă, Bobby se strâmbă și scuipă, apoi vârî furtunul în rezervorul lui Spencer.

– Cred că are probleme cu convertorul catalitic, zise Spencer, repetând diagnosticul lui Dick Morgret.

Bobby mirosi, apoi comentă:

– Așa miros și eu, după ce m-am îndopat cu mâncare mexicană.

Lăsă să curgă câteva galoane în rezervorul lui Spencer, apoi trase furtunul, ridicându-l, să se scurgă benzina în rezervorul jeepului.

– Ar trebui să-ți ajungă până într-un oraș decent. Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult, dar trebuie să mă întorc la bază.

– Mi-ai salvat viața, Bobby! Mulțumesc de un milion de ori!

– Pentru nimic. Mă bucur că ți-am fost de folos, zise el, strângând furtunul și punându-l în mașină. Hai să aranjăm carburatorul, ca să poți pleca.

Bobby scotoci un pic sub capotă, apoi zise:

– În regulă, încearcă acum!

Spencer răsuci cheia și oftă ușurat auzind motorul pornind. Dacă rezervorul avea cu adevărat o gaură, trebuia să gonească spre primul oraș. Se săturase de această călătorie ce ar fi trebuit să fie una de relaxare. Era timpul să pună capăt vacanței și să se întoarcă în White Sands.

Bobby Carron claxonă în timp ce întorcea mașina, apoi porni pe șoseaua din deșert, către baza navală de la China Lake.

Cântecul rămâne același

Cafeaua de la Societatea Studenților din Stanford nu era cu nimic mai bună decât cea pe care și-o făcea singură, dar uneori Iris Shikozu simțea nevoia să iasă din laborator, să miroasă aer proaspăt și să privească studenții văzându-și de treabă.

Când nu avea prea multe sarcini didactice, după activitatea ei postdoctorală, Iris lua o pauză dimineața și stătea sub una dintre umbrelele roșii și albe, bând cafea și citind ziarele studentești. Dar astăzi luase o cană mare cu ea și ținea un exemplar al ziarului sub braț.

O imagine șocantă, a unui bărbat murdar, care ținea un pelican mânjit de petrol, domina prima pagină. O fotografie veche a ei, cu ochelari exagerat de mari, apărea în colțul din dreapta jos. Articolul afirma că cercetătoarea de la Stanford, Iris Shikozu, supraveghease răspândirea microbului Prometheus. Reporterul o prezenta pe Iris ca fiind fraierită de marile companii petroliere, în timp ce Todd Severyn și Alex Kramer, ca să nu mai amintim de conducerea Oilstar, erau tipii cei răi. Unii studenți, supărați de implicarea ei, sunaseră s-o amenințe, dar ea le trântise receptorul în nas.

La chioșcul cu anunțuri văzuse afișe anunțând o adunare împotriva companiei Oilstar, în dimineața aceea, dar protestatarii fuseseră mai puțini decât crezuse Iris – doar câteva persoane cu lozinci, care încercau să împartă foi volante celorlalți, care nu se arătau interesați. Zgomotul făcut de ei părea insignifiant în șuvoiul de studenți ce se îndreptau spre târgul în aer liber.

La Stanford nu existaseră proteste adevărate de ani de zile, dar Iris își închipuise că frustrarea provocată de scurgerea de petrol de pe *Zoroaster* va strânge demonstranți gălăgioși. Poate lumea voia să vadă cum va acționa Prometheus, înainte de a protesta – și, cu toate că țiteiul continua să se scurgă de pe epavă, pata se micșora vizibil.

Doar câțiva oameni pretindeau că există o legătură între Prometheus și grămada de defecțiuni ale mașinilor, produsă, se zicea, de calitatea proastă a benzinei din rafinările Oilstar. Pentru a potoli zvonurile, Iris fusese de acord să facă analize pentru o televiziune locală ce căuta un subiect de scandal. Doar pentru a dovedi că între cele două subiecte nu exista nicio legătură. Trimisese chiar probe, prin poșta de noapte, unor colegi ai ei.

Dar acum, în timp ce-și luă ceașca de cafea și plecă prin campus,

ocolind bicicliști și skateboarderi, Iris abia observă grupurile de studenți care jucau fotbal sau se mulțumeau să stea la soare. Când va ajunge în laborator, analiza spectrografică a produselor de combustie a benzinei se va fi terminat.

Ușa laboratorului ei nu era încuiată. Umplând ceașca din cafetiera de pe masă, Iris ascultă mesaje de pe robotul telefonic. În afară de un mesaj de la postul de televiziune, care se interesa de analizele ei, se auzi vocea târăgănată a lui Todd Severyn, care se mulțumi să-i ceară să-l sune. Zâmbi. Probabil că bătrânului cowboy îi fusese greu să-i ceară așa ceva. *Mă întreb cum e în pat...*

Sorbind din cafea, Iris se învârti în jurul cromatografului cu gaz, se așează pe scaun și apăsă pe tastatură. Acum va dovedi, o dată pentru totdeauna, că nu exista nicio legătură între defectarea mașinilor și Prometheus.

Apăru un șir lung de numere, corespunzătoare unor parametri la care se aștepta. Încruntându-se, Iris extrase alt fișier de date și le compară cu cele anterioare, în tăcere. Rezultatele spectrografiei erau pe monitor, potrivit-se perfect cu primele date.

Compară din nou analiza microbilor Prometheus ce mâncau petrolul risipit și o mostră din presupusa benzină rebutată.

Nicio diferență.

Microbul Prometheus infectase rezervoarele cu benzină din mașinile care se defectaseră!

Nu se poate să fie identice! gândi ea. Cum ajunsese microbul în rezervoare?

Măinile îi tremurau în timp ce căuta prin agenda computerizată telefonul de la Oilstar al lui Kramer. Mai întâi, viteza de reacție a lui Prometheus era categoric diferită de cea pe care o observase la mostra de control. Acum, organismul părea a fi ajuns în rezervoarele de benzină ale automobilelor. Găsise o cale să trăiască în aer? Înainte să-și dea aprobarea neoficială pentru răspândirea microbului, Iris făcuse numeroase teste și se convinsese că așa ceva nu era posibil.

Doar dacă Alex Kramer folosisse doi microbi diferiți: unul pentru testele inițiale, altul, mult mai lacom, pentru a fi împrăștiat în golf... unde făcuse prăpăd.

După ce telefonul sună de șase ori, o voce computerizată o sfătuia să lase un mesaj pentru doctorul Kramer. Iris închise și încercă din nou. Pe cine să sune, dacă Alex nu era acolo? Încercă să-și amintească – caraghiosul ăla de la petrecere... cum îl chema? Mitchell Stone. Formă numărul din nou, cerând centralistei de la Oilstar să-i facă legătura. Iris

așteptă nerăbdătoare să-i răspundă cineva, apoi, în cele din urmă, puse receptorul în furcă.

Ce naiba! Își pieptănă iute părul negru și luă cafeaua. Sorbind ce rămăsese în ceașcă, se plimbă prin încăpere, gândindu-se la Mitch Stone, apoi la petrecerea lui Kramer... apoi la Todd Severyn.

Ar fi o scuză să-l sune. Altfel, cowboyul din Wyoming va continua s-o scoată din sărite, folosindu-și regionalismele lui de ori câte ori avea ocazia. În mod normal, nu se lăsa distrasă de probleme personale, dar exista ceva în el... onestitatea lui o atrăsese sau naivitatea lui?

Decise să aștepte înainte să-l sune pe Todd, să vadă dacă reușea să dea de Alex Kramer. Va reface analizele. Mai întâi afacerile. Inspiră adânc și se întoarse la spectrometru. Jură să urmărească fiecare perioadă de incubație, să verifice fiecare procedură, până lucrurile vor fi în regulă.

Dar lucrurile nu erau în regulă.

Iris privea ecranul, fără a-și găsi cuvintele. Devenind excesiv de meticuloasă, avusese nevoie de trei ore pentru a face o verificare de două ore. Între timp, sună la laboratoarele la care trimesese mostre, cu o zi înainte. Colegii îi confirmară analizele, dar ea nu le dădu niciun fel de amănunte.

Microbul lui Kramer a dat gata pata de petrol, iar acum a ajuns în rezervoarele mașinilor. Și mănâncă benzină.

Alt telefon la Oilstar confirmă că Alex Kramer nu apăruse la serviciu. Frustrată, închise telefonul, la timp ca acesta să înceapă să sune, sperînd-o. Ridică iute receptorul, dar erau doar cei de la emisiunea de știri de la televiziune, care voiau să știe ce-i cu analizele. Scăpă de ei, folosind un jargon tehnic cu cuvinte lungi și susținând că trebuie să verifice rezultatele. Dacă le-ar fi spus ce aflase, ar fi declanșat panica.

Mintea îi funcționa de zor, gândindu-se la implicațiile descoperirii ei.

Nu avea rost să mai tragă de timp. Todd știa probabil cum să dea de Kramer. În plus, avea mai mult bun simț decât majoritatea celor de la Oilstar. Sau decât mulți alții. Scrise ceva pe tablă, apoi se întoarse la telefon.

Ascultă din nou robotul și formă numărul lui Todd.

Călătorie gratuită

Chiar la alea de ieșire, Connor Brooks văzu luminile colorate ale benzinărilor: BP, Union 76, Shell, Chevron, Texaco, Oilstar. Dacă avea de gând să jefuiască pe cineva, atunci să fie Oilstar, decise el. Nici vorbă de altcineva. Îi făcuseră destule.

Se întorsese pe jos, de la Gremlinul stricat, în timp ce mașinile de pe șosea vâjâiau pe lângă el. Deși era zece noaptea, numeroase automobile veneau sau plecau de la benzinării.

Se uită la mașinile de la pompe, dar nu văzu ce căuta, nu era nimic care să-i folosească. Benzinăria cu acoperiș din țiglă arăta prea pitoresc ca să fie reală. Intră în magazin și, folosind o parte din banii pe care îi primise de la Dave Hensch, cumpără o fâșie lungă de un metru de pastramă mexicană de vită. Individul supraponderal de la casă părea tot atât de interesat de munca lui ca un medic militar care verifica de hernie o mie de recruți. Foarte bine, își spuse Connor. Apoi se duse la telefonul public.

Mestecă pastrama, luă receptorul și se prefăcu că vorbește, în timp ce urmărea sosirea și plecarea mașinilor.

Un autobuz Volkswagen, de culoare galben-muștar, o Honda argintie, o camionetă Nissan, roșie, un Chevrolet, altă Honda, o Toyota, un Cadillac mare, negru, o camionetă ruginită, plină cu mobilă veche și cutii din carton, trei Winnebago pentru camping, într-un convoi. Văzu în mașini puști de colegiu, familii cu copii, bunici cu un pudel ce lătra în spatele ferestrei închise, un grup de fete de colegiu ce se întorceau de la schi.

Dar Connor nu văzu nicio ocazie. O să apară, dacă o să aștepte suficient.

Puse receptorul în furcă, ocoli clădirea, apoi se întoarse la pândă. Între timp, mâncase aproape toată pastrama, îi mai rămăsese o bucată de vreo patru centimetri.

Apăru o mașină veche, cu laturile din lemn artificial. În ea era un bărbat singur, care deschise portiera și coborî. Purta blugi vechi și o cămașă din flanelă, era neras și se împleticea de parcă șofase ultimii patru ani fără nicio pauză. Ca un cal cu ochelari, bărbatul se îndreptă direct către toaletă, lăsând luminile mașinii aprinse și motorul pornit. Perfect.

Connor fugi la mașină. Ezitarea însemna pierdere de timp.

Când bărbatul intră pe ușa cenușie a toaletei, Connor ajunsese la mașină. Nu era tipul de vehicul pe care-l prefera, dar nu era mofturos.

Deschise ușa șoferului și urcă. Inima îi bătea puternic. Nimeni nu văzuse nimic. Poate asta o să-l învețe pe caraghios să fie atent altă dată.

Scaunele erau ponosite, iar interiorul puțea precum gunoiul ars. Scrumiera era plină cu chiștoace de trabucuri strivite. Connor se încruntă. Ce mizerie! Dar nu-i păsa, dacă mașina îl va duce până-n Flagstaff, Arizona. Își aranjă scaunul, accelerează și puse mașina în mișcare.

– Gata sau nu, eu am plecat!

Chiar când mașina se punea în mișcare, șoferul ieși din toaletă. Rămase locului o clipă, uluit să vadă că-i fură cineva mașina. Apoi sări în fața vehiculului, făcând semn cu mâinile lui Connor, să oprească.

Ce? Își închipuie că-s prost?

Connor schimbă viteza, trecând în marșarier, îndepărtându-se de șofer. Individul avea părul negru ud, de parcă se dusese la toaletă doar să-și dea cu apă rece pe față. Cămașa de flanelă atârna neîncheiată, peste un tricou uzat, și fâlfâia ca niște aripi în timp ce dădea din mâini.

Înainte să poată accelera și să plece în altă direcție, șoferul se prinse de mânerul portierei.

– Canalie! Ieși din mașina mea!

Connor folosi cotul ca să blocheze portiera, apoi se întinse în spate, să le închidă pe cele pentru pasageri. Șoferul țipa, lovea în parbriz și cerea ajutor.

Connor accelerează din nou și se puse în mișcare. Oamenii se întorceau să privească scena. Pentru Dumnezeu, gândi Connor, întreaga lume s-a pornit să-mi facă necazuri?

Șoferul se aruncă în fața mașinii, dând cu pumnii în capotă. Connor încercă să-l ocolească, dar într-o fracțiune de secundă își dădu seama că, de-ar reuși să fugă, șoferul va anunța poliția, va da numărul mașinii și va descrie hoțul – iar patrula rutieră îl va căuta imediat pe șosea. Ce porcărie!

Ar fi mai bine dacă individul n-ar putea să vorbească în mod coerent un timp, își spuse Connor. Măcar puțin.

Fără să piardă timpul întrebându-și conștiința, Connor trase de volan și intră cu mașina în șoferul care răcnea. Lângă pompa de benzină era un butoi negru cu petrol, ce folosea de pubelă. Connor voia să-l izbească pe individ de butoi.

Nu remarcase însă stâlpii din beton care țineau locului butoiul. Mașina îl strivi pe șofer de butoi, apoi de stâlpul rezistent din ciment. În

loc să răstoarne lada de gunoi, mașina zdrobi omul, cu un trosnet puternic. Bara din față a vehiculului îl lovise în șolduri, împingându-l în suportul din ciment. Butoiul se turtise.

Un șuvoi de sânge izbucni din gura șoferului, o dată cu un țipăt pe care Connor abia îl auzi. Puse schimbătorul de viteze în marșarier și trase mașina înapoi.

Bărbatul căzu pe asfalt. Butoiul strivit căzu peste el. Clienții benzinăriei începură să țipe și alergară spre el.

– Rahat! exclamă Connor. De ce nu te-ai dat din drum?

Dacă oprea să-l ajute pe nenorocit, era arestat pentru că furase mașina. Iar când polițiștii îi vor verifica actele, vor descoperi că-i acuzat de povestea cu *Zoroaster*. Și toate astea pentru că idiotul ăla credea că rabla lui merita să moară pentru ea! *Nu, mulțumesc!*

Proprietarul mașinii zăcea ghemuit lângă pompele de benzină, când doi oameni se aplecară asupra lui. Din gură și nas îi curgea sânge. Puștiul gras ieși din magazin, să vadă ce naiba se întâmplă, apoi păli atât de tare, că nu i se mai vedeau coșurile.

– Lăsați-o baltă! zise Connor, apoi apăsă pe pedala de accelerație, făcând roțile să scrâșnească și tulind-o din parcare.

Putea să se întoarcă pe autostradă, s-o ia spre est pe 210, apoi spre nord pe I-5, către I-40, care ducea spre Flagstaff. Dacă nu se oprea, putea să ajungă în șase, șapte ore.

Polițiștii aveau nevoie de o oră ca să-și dea seama ce se întâmplase la stația de benzină. Chiar mai mult, dacă șoferul nu putea vorbi. Connor putea să treacă liniștit pe lângă ei. Iar patrula rutieră se aștepta să încerce să se piardă în întinsul Los Angeles, nu s-o ia spre est, către granița statului. Și nici nu era vina lui.

Connor o luă pe rampa de intrare, pătrunzând în șuvoiul neîncetat al traficului. În urma lui rămaseră luminile stației de benzină.

Acum era liber să se întoarcă acasă.

Muncind pentru a trăi

În despărțitura ei mică, înconjurată de despărțituri identice, în biroul din Flagstaff al Societății de Asigurări Surety, Heather Dixon se întreba de ce continua centralista să-i facă ei legătura. Se uită la grămada de solicitări de despăgubiri de pe birou. Chiar dacă ar analiza solicitare după solicitare, fără să facă pauză toată ziua, mormanul de hârtii în așteptare tot ar crește cu trei degete pe oră.

Lucra mai mult decât un director. Și n-o plăteau pentru asta.

Apăsă un buton al telefonului, pentru a prelua convorbirea, după care ținu receptorul la ureche apăsându-l cu umărul, în timp ce completa formularele:

– Compania de Asigurări Surety, cu ce vă pot ajuta?

– Sper să puteți, se auzi o voce de bărbat. Sunteți a opta persoană cu care vorbesc.

– Îmi pare rău, domnule, suntem neobișnuit de ocupați și...

– Înțeleg, zise bărbatul, ajuns la capătul răbdării. De obicei sunt un om calm. Dar dacă preluați informațiile și promiteți că vă veți ocupa de cazul meu, putem termina într-o clipă. De acord?

Avea un glas plin de bun simț, care ar fi fost plăcut dacă n-ar fi exprimat exasperare.

– Da, domnule. Să vedem ce pot face.

– M-am prezentat de zece ori. Vreți să-mi introduceți numele pe calculator? Mă numesc Spencer Lockwood, se scrie cum se citește. Conduceam o mașină închiriată, o Mazda Protege, care s-a defectat lângă Valea Morții, în California. Nu am putut să obțin înlocuirea ei, așa că am fost obligat să închiriez alta, pe socoteala mea. Acum am ajuns în New Mexico și am sunat să întreb dacă se poate plăti a doua închiriere de mașină din serviciile pentru depanarea de urgență, din asigurarea mea, pentru că societatea de închiriere refuză să o plătească.

– Cum de-au refuzat o asemenea cerere? Întrebă Heather, încruntându-se. V-au spus motivul?

– Au pretins că trebuia să aștept o zi-două – probabil la marginea drumului – până îmi trimiteau altă mașină. Din moment ce am refuzat să-i aștept, ei susțin că nu-s obligați să plătească închirierea altei mașini.

Heather oftă, apoi își dădu părul brun-roșcat pe spate, un mod de a-l purta care n-o avantaja, dar era prea ocupată să-și dea seama. Studenții

de colegiu de la centrală refuzau să aibă de-a face cu orice problemă ieșită din comun, mai ales în zilele groaznic de aglomerate, cum era aceea. Preluau numai solicitările de rutină și lăsau calculatorul să le transmită pe cele cu probleme celor cu funcții mai înalte din firmă.

– Ați putea discuta cu agentul dumneavoastră de asigurări, propuse Heather.

– Agentul meu e plecat din oraș pentru o săptămână și vreau să scap de grija asta. N-am timp să vânez erorile care au apucat să pătrundă în calculatorul vostru.

Heather notă datele necesare pe un formular. Lockwood încerca din greu să fie amabil, așa că se strădui și ea.

– Bine, domnule Lockwood, o să fac tot ce pot. O să treacă vreo săptămână până o să primiți confirmarea discuției noastre și decizia pe care a luat-o Surety, dar n-o să vă uit. Vă promit.

– Mulțumesc, zise Spencer. Meritați să fiți promovată, adăugă el, râzând.

– Merit, îl aprobă ea, fără să râdă.

Ținu formularul în mână un moment, întrebându-se în ce teanc să-l pună. Apoi, deodată, Albert *Spune-mi Al* Sysco apăru, lovind cu palma în masă.

– Deci așa merg lucrurile! Teancuri de hârtii pe birou, iar tu visezi cu ochii deschiși! Trezește-te, Heather!

Îi venea să ia o bâtă de baseball și să-l pocnească în cap. Dar se apucă de treabă fără să exprime cu glas tare ce-i trecea prin cap.

Sortă mormanul de hârtii. Trebuiau introduse în calculator înainte să fie prelucrate solicitările, iar formularul lui Lockwood trebuia aprobat de un factor de decizie, de cineva ca Al Sysco. Heather se uită la el în timp ce pleca. Apoi scrisese APROBAT pe solicitarea lui Lockwood.

Zâmbi și puse hârtia în teancul de formulare completate.

Zăpăcit și buimăcit

Când Todd ajunsese în biroul lui Alex Kramer din laboratorul Oilstar pentru bioremediere, găsi ușa încuiată. Bilețele cu mesaje erau lipite pe tăblie, unul peste altul, formând un teanc. Todd le răsfoi. Chiar deasupra era un mesaj de la Iris. Vechi de trei zile. La două zile după petrecerea la care sărbătoriseră victoria. Se încruntă. Înțelegea de ce nu-l căutase Iris.

Multe birouri păreau la fel de goale, de parcă Oilstar oferise o vacanță salariaților. Și biroul lui Mitch Stone era închis. O notă scrisă de mână era prinsă cu o piuneză roșie chiar sub plăcuța cu numele lui: LUCREZ ACASĂ. NECAZURI CU MAȘINA.

În zona golfului, mașinile rămâneau în pană pretutindeni – *benzina rebutată* de la rafinările Oilstar afectase o mulțime de vehicule, iar acum oamenii acuzau și alte rafinării din zonă. Câțiva indivizi bănuiau că-i vorba de sabotarea deliberată a producției de benzină.

Enervat, Todd se duse la secretara direcției și-i ceru să deschidă biroul lui Alex. Apoi se țină după ea, de parcă ar fi reușit astfel s-o facă să se miște mai iute.

– A sunat acum câteva zile și a anunțat că-i bolnav. Nu l-am văzut de atunci.

Todd se uită în camera goală, întunecată. Începu să fie îngrijorat. Dacă vreun protestatar radical ca individul ăla, Torgens, hotărâse să-i vină de hac savantului răspunzător de producerea microbului Prometheus?

Biroul era gol, toate hârtiile fuseseră puse în dosare, de parcă Alex știuse că n-o să se întoarcă. Se așteptase, în sine, să găsească hârtiile împrăștiate peste tot.

– Nu mai știți nimic de el de când, de marți?

Secretara dădu din umeri și răspunse:

– Nu-mi amintesc, domnule Severyn, atât de multă lume a rămas acasă din cauza traficului și mașinilor defecte, că nu mai știu care-i situația. Nu-s mama lor...

– Bine, bine... mormăi el, apoi căută în portofel și scoase o hârtiuță cu numărul de telefon al lui Alex, care nu era trecut în cartea de telefon; după care luă telefonul și întrebă: Ce număr trebuie să formez, ca să sun în exterior? Nouă?

– Nu, opt.

Formă numărul, în timp ce secretara îl privea bănuitoare.

Telefonul lui Alex sună, dar nu răspunse nimeni. Robotul fusese deconectat. Ciudat! Alex nu arătase bine după ce goniseră călare. Dacă zăcea singur acasă, prea bolnav ca să poată răspunde la telefon?

– Sunteți sigură că n-a sunat? Nu telefonează nimeni la cei bolnavi, dacă nu revin la lucru?

Femeia oftă și-și împinse buza inferioară în afară. Pe dinți se depusese un strat subțire de ruj.

– De obicei așa facem, dar savanții ăștia trăiesc în alt univers. Avem un individ care nu reușește niciodată să se încheie cum trebuie la cămașă, altul căruia trebuie să-i amintim în fiecare zi să mănânce... N-au program fix. Uneori lucrează noaptea, alteori nu vin de loc... Mai ales doctorul Kramer, după ce... a avut probleme personale, nu prea l-am văzut...

Todd așteaptă să sune telefonul de zece ori, apoi închise. Gândindu-se la petrecere, își aminti de camera închisă, plină cu fotografiile membrilor dispăruți ai familiei. Alex Kramer locuia singur. Nimeni nu s-ar fi interesat de el, dacă nu făcea Todd acest lucru. Și-i făgăduise lui Iris că va încerca să descopere ceva.

– Cred că o să trec pe la el... Mulțumesc, doamnă, zise el, luându-și pălăria de cowboy și părăsind biroul, lăsând femeia să încuie în urma lui.

În parcare, camioneta lui porni fără probleme. Todd oftă ușurat, apoi parcurse aleile înguste din rafinărie. Trecu pe lângă obișnuitul grup de demonstranți, apoi se îndreptă către podul San Rafael și comitatul Marin.

Todd nu avu probleme până ajunse pe autostradă. Trecu pe lângă mașini defecte – mai multe decât văzuse vreodată până atunci – și descoperi că banda din stânga era liberă. Mașinile se mișcau lent, dar înaintau. Simți un nod în stomac din cauza grijii și a nerăbdării, iar grija pentru Alex crescuse în timp ce trecu pe lângă o rulotă cu o șalupă cu motor, trasă la marginea drumului, apoi pe lângă o Toyota, după aceea pe lângă un camion de aprovizionare abandonat într-un refugiu. Se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău.

Când Todd reuși să parcurgă drumul de țară ce străbătea colinele, fu încântat să vadă în curte mașina cu tracțiune pe patru roți a lui Alex. Chevroletul cafeniu era parcat lângă conac, care părea încuiat și părăsit. Alex trebuia să fie acasă. Dar de ce nu răspunsese la telefon?

Ieșise la o plimbare călare?

Conduse camioneta pe alee, opri și sări din mașină, merse iute către ușa, încercând să arate calm, dar devenind tot mai îngrijorat cu fiecare pas. Sună la ușa. Nimic. Mai sună o dată și strigă:

– Hei, Alex!

Nerăbdător, încercă să deschidă ușa, apoi bătu. Niciun răspuns. Colinele acoperite cu iarbă și pădurea din apropiere amortizau orice zgomot.

Mormăind, Todd se duse în spatele casei, strivind cu cizmele iarba uscată. Nu auzi nimic când se apropie și simți mirosul puternic, proaspăt, de grajd. Cei doi cai veniră lângă gard, când se apropie. Todd întinse mâna spre palomino, care întinse botul, căutând o bucată de zahăr sau un morcov. Observă că poarta din spate a țarcului era deschisă, dar caii rămăseseră lângă grajd.

Todd se uită prin curte, apoi se duse și închise poarta. Caii îl urmară, ca niște căței.

– Hei, Alex!

Nimeni nu răspunse. Puse mâna pe gâtul lui Ren. Mirosul de animal îl făcu să-i fie dor de Wyoming.

– Îmi pare rău, amice. O să-ți dau zahăr mai târziu.

Sări peste gardul din lemn și străbătu țarcul. Caii se luară după el, aproape împingându-l cu boturile lor catifelate. Se așteptase oarecum ca Alex să iasă din grajd, dar acolo nu era nimeni. Mai rău, ieslea era goală. Ren nechează.

– Ai răbdare! îl potoli Todd, apoi se duse în șură și se întoarse cu brațele pline cu fân, pe care-l puse în iesle.

Mirosul de iarbă uscată rămase prins de cămașă. Un miros plăcut. Caii se grăbiră să mănânce și-l ignorară. În timp ce animalele mestecau, Todd își șterse sudoarea de pe ceafă.

Era clar că animalele nu fuseseră hrănite de o zi, poate chiar două. Nimeni nu-l văzuse pe Alex de la petrecere. Se întâmplase ceva teribil, dacă-și neglijase caii. Din ce observase în timpul drumului lor călare, Alex iubea animalele.

Probabil că pățise ceva.

Todd considera că oamenii din California, în ciuda zâmbetelor lor artificiale și ale salutarilor lor cordiale, își ignorau cu totul vecinii. Nu se interesau de ceilalți, nu-și păzeau casele unii altora, abia dacă se oboseau să facă un semn cu mâna când se duceau la cutia de scrisori. Dacă lui Alex i se întâmplase o tragedie, ceilalți locuitori din zonă ar fi făcut pe orbii până când cineva ar fi avut grijă să rezolve problema.

Dar Todd nu era din California, iar în Wyoming oamenii aveau grijă unii de alții.

Todd se duse în spatele casei, ocolind straturile cu flori care făcuseră semințe. O masă pentru picnic era acoperită de praf, iar umbrela de deasupra ei, cu dungi albe și albastre, se răsturnase de ceva timp. La intrarea din spate, dădu la o parte plasa și încercă să deschidă ușa vopsită în alb, dar aceasta era închisă zdravăn, cu zăvorul.

Nu se gândi să solicite ajutorul cuiva. În ce calitate ar fi făcut o declarație că dispăruse Alex? Discutase cu el după petrecere, se plimbaseră călare puțin, dar nu putea să susțină că erau prieteni de multă vreme. Dar avea Alex vreun prieten vechi? Poliția i-ar fi spus să aștepte câteva zile și să verifice iarăși, poate apăreau elemente noi.

Numai că Todd își imagina că Alex este inconștient sau mort pe podeaua casei. Mai bine plătea un geam spart decât să-l lase pe microbiolog în casă.

Oricum, putea să-și ceară scuze ulterior.

Todd căută fereastra cea mai mică prin care se putea strecura, cea de la spălătoria de lângă holul din spate. Apăsă rama ferestrei. Aceasta era încuiată, dar zăvorul îi permitea să se miște un pic.

Se duse la camionetă, căută în trusa de scule până găsi o șurubelniță mare, cu mâner din lemn. Se întoarse la fereastră și, lucrând iute, dar cu grijă, o deschise fără să spargă geamul. Presupuse că viața la țară îi dăduse lui Alex un sentiment de siguranță, de aceea nu avea încuietori sofisticate. Părinții lui Todd încuiau rareori ușile ranchului lor din Wyoming.

Se strecură pe fereastră și ajunse într-o cameră, lângă mașina de spălat și uscător. Simți miros puternic de detergent, dar nu văzu haine în coșurile din plastic îngrămădite pe uscător.

– Alex! strigă el, mergând grăbit prin casă și privind în toate părțile.

Luminile erau stinse și perdelele trase, încăperile fiind cufundate în semiîntuneric. Se aștepta să-l găsească pe Alex ghemuit pe podea, poate sângerând. Trecu din cameră în cameră, căutând grăbit. Nimic.

Mașina lui Alex era acolo, ușile erau încuiate, caii nu fuseseră hrăniți de câteva zile, dar erau amândoi acolo... Alex nu părea tipul de om care pleacă de acasă, lăsând totul baltă.

Todd rămase în sufrageria mare, lângă bar, și se uită afară pe fereastră. Se întrebă dacă ar trebui să pună șaua pe un cal și să-și continue căutarea pe poteci. Dacă Alex ieșise seara, după plecarea lui Todd, și nu se simțise bine, din cauza călăritului, a conversației și a amintirilor trezite? Poate se împiedicase în întuneric și-și rupsese gâtul,

sau căzuse într-o râpă, sau avusese un infarct...

Dar casa părea să ascundă secrete, în umbrele din colțuri. Aerul era rece și stătut, de parcă n-ar fi fost deranjat de mult timp.

Un miros slab, de ars, îl făcu să se uite în cămin. Văzu acolo o grămadă de hârtii și cenușă, precum, și un teanc de agende de laborator, cu marginile arse. Pe una dintre coperte se vedea sigla albastră-aurie a firmei Oilstar. Trase grilajul de metal. Fulgi negri de funingine se ridicară din hârtiile arse.

Simți un nod în stomac. Iris îi spusese la telefon că bănuia că se întâmplase ceva teribil de rău o dată cu împrăștierea microbului Prometheus, dar că voia să discute cu Alex înainte de a alarma pe cineva. De ce arsesse Alex o mulțime de agende, când ar fi putut să le arunce, pur și simplu?

Doar dacă nu voia să mai fie găsite.

– Alex! strigă el din nou.

Era din ce în ce mai sigur că nu avea să-l găsească pe microbiolog. Oricum, nu în viață.

Se duse prin coridorul îngust în dormitor, apoi în baie, care mirosea a mucegai și a săpun vechi. Podeaua scârțâia sub cizmele lui de cowboy, în timp ce trecea prin camerele din spate. Patul din dormitorul principal era făcut, dar așternutul arăta mototolit un pic, de parcă Alex se întinsese puțin înainte de a pleca.

Pe noptieră, lângă un pahar pe jumătate plin cu apă, se afla un revolver vechi, Smith & Wesson. Todd recunoscuse un model de pe vremuri, de prin '30 sau '40. Fusese curățat recent. Simțea mirosul puternic, metalic, al armei.

Todd se duse cu grijă lângă pat și luă arma, apucând-o de mâner. Revolverul părea lipicios, dar Todd își dădu seama că mâna lui era transpirată. Miroși țeava, dar aceasta nu duhnea a praf de pușcă, deci nu se trăsese recent cu revolverul. Nu pricepea de ce Alex luase pistolul de la locul lui și-l lăsase apoi undeva, în casă. Își pierduse curajul în privința a ceea ce intenționase să facă? Todd își umezi buzele.

Când se întoarse în hol, Todd văzu că ușa celui alt dormitor era închisă, ca și cum ar fi oprit privirile pângăritoare ale străinilor. Puse mâna pe clanța rece, apoi ezită.

– Alex? Ești aici? întrebă el, după care bătu în ușă.

Așteptă un moment, apoi trase aer în piept și deschise ușa încet, așteptându-se să-i sară ceva în față.

Jaluzelele fuseseră trase, lăsând camera într-o lumină slabă, cenușie. Înainte ca ochii lui Todd să se obișnuiască, nasul lui simți un miros sec,

acru, de ceva rău, miros scârbos de moarte, o duhoare de carne putredă.

Alex stătea pe un taburet de bucătărie, chiar în mijlocul încăperii, prăbușit și nemișcat, parcă turtit de gravitație.

– Alex! strigă Todd, apoi își reveni din șoc.

Pipăi peretele, până găsi întrerupătorul. Lumina puternică, galbenă, izgoni umbrele.

– Auuu, Iisuse! Alex!

Todd făcu doi pași înainte și se opri. Alex Kramer stătea într-o poziție ciudată, de parcă încheieturile i se topiseră pentru un moment, apoi înghețaseră în rigiditatea cadaverică. Pielea lui avea o culoare cenușie, cea pe care o are cineva mort de aproximativ o zi.

Avea capul lăsat, cu bărbia și barbișonul cărunt rezemate de baza gâtului. Ochii îi erau închiși, înconjurați de păienjeniișul ridurilor.

Purta haine confortabile, blugi decolorați și o cămașă obișnuită. Nu avea pantofi, doar niște ciorapi de-un alb cenușiu. Ținea în poală o mână, în care strângea ochelarii. În cealaltă mână se afla o fotografie, cu fața în jos, lipită de pantaloni.

Todd se duse spre el, simțindu-se ca un intrus. Se întinse să ia fotografia, când vârful cizmei lui lovi ceva care se rostogoli sub scaun.

Se aplecă și ridică trei sticlute portocalii pentru medicamente. Nu recunoscuseră numele, dar avu impresia că erau calmante foarte puternice. Sub celofanul îngălbenit, data de pe etichetă arăta că medicamentul expirase cu cinci ani în urmă.

Informațiile se legară între ele, iar Todd și-l imaginează pe Alex luând revolverul din dormitorul principal, stând nemișcat în pat, decis să se sinucidă, apoi alegând altă cale, o metodă care nu era atât de violentă. Dar, în cele din urmă, la fel de eficientă.

Todd rămase în genunchi, clipind de câteva ori din ochii care-l usturau, apoi atinse fotografia din poala lui Alex. Se ridică și desprinse poza din strânsoarea mortului. În ea se vedea o femeie frumoasă, fină, cu păr scurt și machiaj subtil, făcut cu grijă. Avea un zâmbet abia vizibil, ce părea să treacă pe lângă Todd, de parcă ar fi fost adresat altcuiva.

– De ce naiba ai făcut asta, Alex? șopti Todd, mototolind borul pălăriei de cowboy, pe care o ținea în mâna stângă. Lucrurile nu puteau fi chiar atât de rele!

Pe pereții dormitorului transformat în cameră memorială se aflau alte fotografii, certificate, documente, care păreau a emite un zgomot de fond, o forfotire de fantome și amintiri, momente înghețate pe care

Alex le capturase în încăperea aceea și refuzase să le elibereze. Iar acum arsesse agendele acelea despre Prometheus și se dusesese să-și întâlnească familia.

Todd rămase locului, incapabil să se miște, buimac. În cele din urmă, după ce-l mai privi o dată pe Alex, se duse să caute un telefon și să anunțe poliția, compania Oilstar și pe Iris Shikozu.

Numărătoare inversă finală

Iris Shikozu se simțea de parcă ar fi fost pe *Titanic*, știind că era condamnată să se scufunde, dar incapabilă să facă ceva.

În afară de zumzetul pompelor cu vid și al instalației de climatizare din laborator, nu auzea zarva studenților pe coridor, nici zgomotul pantofilor oamenilor care mergeau, nici sunetul îndepărtat al unui profesor ce ținea o prelegere într-o aula. Iris nu se ostenise să mai pornească instalația stereo din momentul în care Todd îi spusese că intenționa să se ducă acasă la Alex Kramer. Aștepta s-o sune, măcar ca să-i confirme ceea ce descoperise despre Prometheus și despre defecțiunile mijloacelor de transport.

Cercetarea codului genetic dovedise că Prometheus distrugea benzina la fel de bine cum devora scurgerea de țitei de pe *Zoroaster*. Iar microbul pe care Alex Kramer îl pusese la dispoziție pentru răspândire era foarte diferit de cel din mostra de control pe care i-o dăduse lui Iris pentru teste și verificare.

Prin intermediul lui Francis Plerry, de la Inspectia și Poliția Mediului, Iris solicitase o întrerupere drastică a vânzărilor și transporturilor de benzină din zona golfului, cel puțin până când puteau afla cât de mult se răspândise microbul Prometheus. Dar guvernatorul refuzase să aprobe o acțiune care putea produce panică.

Iris anunțase însă pe toată lumea, sperând că se va găsi cineva care să respingă rezultatele la care ajunsese. Dar toți colegii ei ajunseseră la același rezultat. Mulți dintre cercetători văzuseră imediat implicațiile analizelor și începuseră să dea telefoane pretutindeni.

Benzina fusese infectată cu hibridul Prometheus, complet la întâmplare. Defecțiuni neașteptate avuseseră loc în tot statul, iar contaminarea se răspândea exponențial, de la rezervor la rezervor, de la benzinărie la benzinărie. La știrile de noapte, Iris aflase despre propagarea defecțiunilor mecanice în Chicago, Denver și Dallas. Era o molimă, pur și simplu. *O molimă a petrolului.*

Într-un acces de panică, Iris se duse la chiuveta de lângă cafetieră și-și spălă de trei ori mâinile cu săpun și piatră ponce. Dacă microbul ăla devora octanii cu atâta poftă, ar putea să mănânce și hidrocarburile cu lanț scurt din trupul ei. Se uită la instrumentele pe care le atinsese. Vietatea începuse, probabil, să distrugă alți polimeri.

Luă ceașca de plastic, aruncă zațul în chiuvetă și-și turnă cafea

fierbinte, sorbind din ea, în timp ce se străduia să-și împiedice mâinile să tremure.

Telefonul țârâi strident. Aproape răsturnă cafeaua, făcându-și loc printre echipamentele îngrămădite. Apucă receptorul la al treilea apel.

– Alo?

– Iris, aici Todd, se auzi glasul foarte serios al bărbatului.

– Pot să discut cu doctorul Kramer? E vorba de ceva foarte important.

– Alex e mort, îi răspunse Todd, după o scurtă ezitare.

– Mort? întrebă Iris, neștiind ce să spună. Cum a putut să moară și să ne lase cu necazul ăsta?

Iris strânse buzele mici, apoi se așeză pe un scaun vechi, scârțâitor, de lângă biroul ei. Trase hârtiile într-o parte, ca să-și poată rezema cotul.

– Todd, n-ai idee cât de gravă e situația! Kramer a făcut ceva microbului Prometheus...

– Știu. Alex și-a ars notițele, acasă, apoi... s-a sinucis. Indiferent ce-a făcut, chestia se împrășteie nebunește! Ar trebui să vezi mulțimea de mașini rămase în pană pe șosele. Parcă spusese că nu se răspândește prin aer.

– În momentul ăsta, zise Iris, simțind cum o cuprinde panica, nu cred nimic din ce-a promis doctorul Kramer. Sunt convinsă, adăugă ea, încercând să rămână calmă și lovind cu un pix în tăblia biroului ei, provenit din surplusurile guvernamentale, sunt chiar sigură că Prometheus se răspândește din benzinărie în benzinărie. Atunci când o mașină contaminată face plinul, lasă câțiva microbi pe capătul furtunului. Toți cei care cumpără ulterior benzină se infectează.

Todd tăcu, de parcă digera informația, apoi exclamă:

– Sfinte Sisoe! Și ce sugerezi să facem?

– În momentul ăsta trebuie să declarăm zona în carantină, dacă-i nevoie chiar întregul stat California. Cu cât acționăm mai repede, cu atât mai repede putem opri răspândirea microbului. Mașinile nu pot merge prea mult cu benzină infectată, asta limitează distanța transportării microbului. Dacă convingem poliția să închidă granițele statului...

– Ce-i cu avioanele și navele?

– Prometheus are o singură caracteristică: atacă octanii. Trebuie să plec, am multe de făcut, trebuie să iau legătura cu mulți oameni. O să fie dificil.

Todd rămase tăcut un moment, apoi zise:

– Sunt în locuința lui Alex. Trebuie să aștept poliția și procurorul. Cred... Cred că plănuise toate astea. M-a rugat să am grijă de cai, cu câteva zile în urmă... Cum pot să te ajut? întrebă el, după o scurtă ezitare.

Mintea ei lucra iute, stabilind prioritățile, agențiile pe care urma să le contacteze... Măinile îi tremurau – de emoție sau de frică? Avea prea multe lucruri de făcut.

– Trebuie să iau legătura cu conducerea Oilstar-ului. Nu cunosc pe nimeni...

– Ai nevoie de mine în Stanford?

– Da, sigur.

Răspunsul venise imediat, iar Iris își dădu seama că voia ca bărbatul să fie lângă ea, măcar ca s-o sprijine moral cât încerca să-și pună ordine în gânduri. Dacă ar fi dispus de mai mult timp...

Apoi se gândi la spusele lui și se corectă:

– Nu, așteaptă! Nu știm cât timp vor rezista vehiculele noastre. Îți va fi greu să ajungi aici.

– Apucă-te să plănuiești cum putem scăpa din chestia asta. Iar eu o să am grijă de mine. Și dacă ai nevoie de o legătură la Oilstar, o să intru direct în biroul Emmei Branson, chiar dacă va fi nevoie să dobor paznicii. Nu te lăsa abătută de nimeni de la ce-ți propui.

– M-am lăsat vreodată?

– Nu, râse el scurt după o scurtă pauză, cred că nu.

După ce puse receptorul în furcă, Iris se gândi, în amănunt, la ce ar trebui făcut. Dacă era vorba cu adevărat de o molimă, existau planuri de urgență la Centrele pentru Controlul Molimelor, la Centrul Național de Comandă al Armatei și la Agenția Federală pentru Managementul Crizelor – zeci de locuri care ar fi putut s-o ajute.

Francis Plerry. Trebuia să lucreze prin intermediul lui. N-o putea ajuta prea mult, dar avea să pună niște roți în mișcare. Avea, oricum, acces la guvernatorul din Sacramento. Iris își căută poșeta, o găsi în spatele unei enciclopedii chimice, scotoci printre cărțile de vizită și găsi numărul lui Plerry. Sună, dar linia era ocupată. Fir-ar să fie!

Luă ceașca de cafea, sorbi din ea și-și fripse limba, apoi formă din nou numărul. Telefonul sună îndelung, până răspunse o voce feminină, care o rugă să aștepte.

Se întinse iar după ceașcă. Secunde treceau. Cât timp o să treacă până când guvernatorul o să impună o carantină a vehiculelor, să nu treacă nici măcar o muscă?

– Alo?

– Domnul Plerry? Sunt Iris Shikozu, de la Stanford...

În timp ce vorbea, ceașca din plastic se turti, de parcă se topea. Apoi se descompuse în mâinile ei. Lichidul fierbinte i se împrăștie pe bluză. Iris sări, scuturându-și mâna și privind ceașca.

Dar cafeaua nu era chiar atât de fierbinte. Ce topise ceașca? Ceva ce distrusese plasticul... *polimerii de hidrocarburi*...

Simți că i se înmoaie genunchii.

Vocea lui Plerry se auzi din receptorul căzut pe podea:

– Alo, domnișoară Shikozu! Vă simțiți bine?

Iris rămase ca vrăjită, privind ceașca ce se transformă într-o spumă albă, în mijlocul bălții de cafea, după ce scosese un trosnet slab. Apoi alunecă de pe scaun și căzu în genunchi.

– Oh, nu!

– Domnișoară Shikozu?

Iris cufundă degetele în resturile lipicioase ale ceștii și se uită la spuma albă. Microbul Prometheus nu se mai propaga prin contact fizic direct.

Ataca acum plasticul făcut din petrol, așa cum făcuse cu benzina.

Și se răspândea prin aer.

PARTEA A DOUA
COLAPSUL

La treisprezece kilometri înălțime

Locotenentul de marină Bobby Carron ieși din cazarma ofițerilor necăsătoriți și privi cerul fără nori. O zi perfectă pentru zbor. În câteva ore, el și coechipierul său vor fi în avioane de luptă identice, F/A-18, se vor ridica din Centrul naval pentru armament din China Lake, din platul deșert californian, și vor zbura zgomotos deasupra țării.

În lumina dimineții, Bobby se întinse, să înlăture orice rămășiță de somn. Din baza militară se vedea peisajul albiei secate de lac – *centrul minunat al orașului China Lake* – care se întindea nestânjenită kilometri întregi, albă și amețitoare. Uzinele chimice de lângă Trona adunau și prelucrau praful de acolo, dar marina SUA solicitase, pentru uz propriu, o porțiune din peisajul acela deprimant.

Bobby se simțea odihnit și pregătit pentru misiunea de traversare a țării. Mai avea câteva ore până o să-și ridice trenul de aterizare, dar avea niște comisioane de făcut, înainte de a pleca pentru o săptămână din bază. Dacă voia să aibă culoar de zbor până în Corpus Christi, în Texas, nu trebuia să plece mai târziu de momentul programat. Dacă pleca mai devreme, cu atât mai bine – avea mai mult timp pentru plajă, surf și gagici.

Deasupra lui, un aparat experimental își forța motoarele, ca să spargă tăcerea zorilor. Flăcări de șapte metri țâșniră în urma motorului îndepărtat.

O ușă de pe coridor se deschise, iar Bobby văzu un cap încunurat de o claie de păr roșu. Bobby rânji. De data asta n-o să aibă probleme cu datul jos din pat al amicului său Ralph Petronfi, zis *Dezgustătorul*. Încă de pe vremea când fuseseră colegi de cameră la Academia de Marină, Petronfi dormea oriunde – cu excepția zilei când zbura.

– Hei, Dezgustătorule! șuieră Bobby către el – înclinația lui Petronfi de a-și voma micul dejun în timpul zborului era legendară.

Dezgustătorul îl privi somnoros și mormăi:

– Salut, Rino. Ești pregătit pentru plajă?

– Mai am doar să-mi curăț jeepul. Și să mănânc ceva.

– Am completat planul de zbor. Vrei să plecăm devreme?

– După ce-mi termin treaba.

– O să anunț escadrila că zburăm înainte de momentul stabilit.

– Grozav!

Bobby se întoarse în cameră, luă costumul cenușiu de zbor din dulap

și-l îmbracă, pipăind mulțimea de buzunare, ca să vadă dacă în ele se găsea ce-i trebuia: hartă, chei, portofel, stilou, gumă de mestecat. Apoi se duse la Clubul ofițerilor, unde hăpăi un mic dejun compus din ouă, friptură fierbinte și oranjadă din prafuri – o masă bogată în proteine, încât să nu aibă nevoie să mănânce în timpul zilei, când zbura singur în carlinga strâmtă. Dezgustătorul postea de obicei înaintea unui zbor lung, ca să nu vomite în masca de oxigen dacă întâlneau o zonă cu goluri de aer.

După aceea, în drum spre jeepul murdar de noroi, Bobby își luă sacul de zbor, din nailon. Îl pregătise de seara – slip pentru înot și două schimburi de blugi și cămăși din bumbac. Baza de antrenament a marinei de lângă plaja din Texas era locul favorit al echipajelor care traversau țara, pentru că puteai să faci surf și găseai tipe în bikini. Bobby avea o viață plăcută, zbura în fiecare zi, trăia din salariu, nu avea copii, nici pensie alimentară de plătit. Într-un timp, dusesese dorul fotbalului, dar zborul îi ocupa acum tot timpul.

Jeepul lui negru, din parcare cu pietriș, era plin de noroi după o săptămână de colindat prin jurul secatului lac Owens. Îi plăcea să treacă prin băltoacele de apă sălcie și să împrăstie sare și praf în urma lui. N-ar fi vrut să piardă timpul spălând jeepul acum, dar știa ce pagube putea să facă vopselei noroiul alcalin. Având puțin timp la dispoziție până la ședința dinaintea zborului, Bobby decise să folosească spălătoria cu autoservire a bazei, aflată doar la trei cvartale distanță.

Se urcă în mașină, vârî cheia în contact și încercă să pornească motorul. Acesta porni cu greu, de parcă jeepul ar fi rămas fără benzină. Indicatorul arăta că rezervorul era plin. Bobby se încruntă – abia făcuse plinul când se întorsese, aseară. Simți o duhoare slabă de ouă clocite.

Conduse mașina, care dădea rateuri, pe strada mărginită de barăci vechi. Opri în parcare la spălătorie, înșesată de tot soiul de vehicule. Sări din jeep și intră în clădire. O femeie căpitan și doi bărbați în civil stăteau la rând în fața recepției. Alte două femei – soții de militari – stăteau pe scaune, așteptându-și bărbații.

Bobby ascultă mecanicul luând informații de la primul client. Telefonul sună, dar cel de la birou îl ignoră. Bobby se uită la ceas. Cele două femei de pe scaunele din plastic arătau nerăbdătoare și supărate, de parcă ar fi fost acolo de mult timp. Oftă. O să lase jeepul acolo și o să meargă pe jos până la sediul operațional al zborurilor. Regreta că nu poate să curețe noroiul, dar era doar un jeep, nu un Jaguar. Jeepurile trebuiau să fie murdare.

– Avem cinci persoane înaintea dumneavoastră, domnule locotenent, spuse angajatul service-ului – care arăta hărțuit –, cu o curtoazie surprinzătoare. Nu știu dacă reușim să terminăm în dimineața asta.

– Pot s-o las aici? Lipsesc toată săptămâna.

– Bineînțeles, răspunse individul, arătându-i un teanc de comenzi de reparații, în trei exemplare, de pe birou. Completați un formular și semnați-l.

Bobby își mângăli numele, precum și datele jeepului.

– Se pare că sunteți foarte ocupați. Ce s-a întâmplat?

– A început în dimineața asta. Cred că avem benzină proastă, din aceea despre care s-a vorbit, dar noi o luăm din Bakersfield, nu din rafinările din San Francisco.

Bobby scotoci în buzunar după chei și le puse pe birou:

– O să mă întorc pe data de nouă.

Ieși, își luă sacul de pe scaunul mașinii, trase husa de pânză peste jeep, apoi porni pe stradă. După norocul pe care-l avea, probabil că în Corpus Christi se va porni un uragan în timp ce va fi încă în aer, așa că va fi silit să aterizeze în Del Rio...

Comandamentul escadrilei se afla într-o clădire cu un etaj, vopsită în alb, ca să reflecte căldura soarelui. Mascota escadrilei, un diavol tasmanian cu o săgeată înfiptă în cap, era desenată pe zidul exterior din zgură. În interior, pe pereți atârnavă fotografii în care se vedeau: un vechi F-4 decolând de pe puntea din lemn a unui portavion, o patrulă din P-3-uri leneșe zburând deasupra oceanului, două F-14 Tomcat lansând rachete... La capătul holului, o serie de uși conduceau către camera de pregătire, secția meteorologică, punctul sanitar și biroul comandantului.

Intră în zona de pregătire a zborului și-l văzu pe Dezgustător, într-un costum cenușiu, aplecat peste un pupitru înalt, cu un pix roșu în mână. Panoul de afișare era plin cu hărți, liste de la calculator și note către aviatori.

– Abia am terminat planul de zbor, Rino, zise Dezgustătorul. Vreau să plecăm până nu mă apucă foamea. Ești gata?

– Mda, mormăi Bobby. M-a lăsat jeepul, a trebuit să-l las la service.

– Din ce-am auzit în camera de pregătire, ai avut noroc că ai reușit să te înscrii pe lista de așteptare. Atelierul bazei e plin, nu se mai primește niciun vehicul.

Bobby își aminti de individul care rămăsese fără benzină în Valea Morții.

– Avem de-a face cu un sabotaj?

– Da, cu noua armă secretă a comuniștilor. Schimbă, în mod magic, motoarele făcute în America în chestii fabricate în Coreea de Nord. De aia se strică toate.

– Mulțumesc pentru explicație, mârâi Bobby, lăsându-și sacul lângă piciorul mesei. Hai s-o tulin de aici până nu ne anulează zborul.

– Am așteptat trei luni misiunea asta și n-o să las niște benzină de proastă calitate să-mi strice vacanța! Uită-te pe planul de zbor, mă duc să mă înțeleg cu cei de la meteo, zise Dezgustătorul, împingând hârtiile spre Bobby.

Bobby privi ruta pe care o trasase Dezgustătorul cu pixul. Urmau să facă drumul cu o oprire intermediară la baza aeriană Nellis, din Nevada, chiar la periferia Las Vegasului. Ar fi putut să ajungă în El Paso, dar dacă tot aterizau, era preferabil să-și petreacă timpul în Las Vegas, decât în orașul de la granița Texasului...

– Amice, avem o problemă, se auzi vocea Dezgustătorului prin zgomotul de fond al motoarelor cu reacție.

Bobby avu nevoie de o secundă ca să se smulgă din visarea cu ochii deschiși despre briza mării, nisipul fierbinte și o masă cu crevette din golf. Se aflau la o oră de Las Vegas, deasupra deșertului arid din centrul New Mexico-lui. Ghemuit în carlinga avionului de luptă pentru o singură persoană, Bobby luă receptorul. Porni radioul, folosind frecvența stabilită anterior cu Dezgustătorul.

– Ce s-a întâmplat?

Descoperi aparatul F/A-18 Hornet al partenerului său la trei kilometri în față. Dăre albe se scurgeau din motor în aerul rece, rarefiat.

– O defecțiune la indicatorul pompei de carburant. Nu arată bine.

– Încearcă procedura de reparații de urgență numărul unu, propuse Bobby.

– Am format deja numărul ăla afurisit. Nu-i o eroare de citire.

– Cum e alimentarea?

– Aproape nulă. Am semnale ciudate pe panoul de comandă. Ceva nu merge cum ar trebui.

Bobby privi aparatele din propria-i carlingă. Lucrurile păreau în regulă.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

– Aș zice că am rămas fără combustibil – dar abia am făcut plinul la Nellis. Poți să te apropii și să verifici dacă se scurge ceva dintr-un rezervor?

Bobby apăsă pe transmîțător de două ori, ca să-i dea de înțeles că acceptă, apoi trase de manșă. Simți imediat accelerația, de îndată ce motoarele înghițiră mai multă benzină. După care încetini, să aibă aceeași viteză ca și Dezgustătorul, și se apropie de avion. Zbură pe deasupra lui, examinându-l.

– Negativ. Nu văd nimic în neregulă.

Începu să se îndepărteze de aparatul partenerului său, când se uită la altimetru.

– Hei, fii atent la altitudine!

– Pierd viteză, răspunse colegul său, îngrijorat.

– Ești gata să declari o situație de urgență?

Aștepta, ascultând pârâiturile din receptor.

– Ah... încă nu, zise în cele din urmă Dezgustătorul. Ar fi bine să găsim un loc unde să pun jos copilașul ăsta...

– Încheiat, spuse Bobby, simțind un amestec de ușurare și grijă. Continuă să zbori, o să mă ocup de problemă.

Reduse viteza și căută în buzunarul pantalonului. Scoase o hartă aeriană a statelor din sud-vest, o desfăcu și o rezemă de panoul de comandă din carlingă. Netezi hârtia și căută cea mai apropiată cale de scăpare, dar nu văzu nimic în vecinătate. Porni radioul.

– Nu-i de bine, Dezgustătorule. Chem cavaleria!

Înainte de a lua legătura, Bobby privi SNI-ul său – Sistemul de Navigație Inerțială. În zborul lor de rutină, fuseseră preluați cu câteva minute înainte de centrul de control regional al aviației din Albuquerque.

Dezgustătorul răspunse că-l auzise doar cu două pocnete prin radio, fără niciun cuvânt. Bobby se gândi că individul avea necazuri mai mari decât presupunea el.

Schimbă frecvența ca să prindă centrul de control și-și păstră vocea calmă și fermă, când spuse:

– Albuquerque, aici Zero Șase al Marinei, plecat din China Lake. Ne aflăm la aproximativ două sute de kilometri sud-est de Patru Colțuri. Cerem localizarea imediată a celui mai apropiat aerodrom.

– Zero Șase al Marinei, aici Albuquerque. Aveți o urgență?

Bobby se gândi iute ce să spună. Una era dacă Dezgustătorul încerca și reușea să aterizeze – dacă avionul nu avea nimic, umpleau rezervorul, urcau iar și o tureau spre plajă. Nicio problemă, nicio grijă, niciun fel de hârtii de completat. Dar, dacă declarau că au o urgență, atunci se dezlănțuia iadul – în cazul cel mai bun trebuiau să apară în fața unei comisii de anchetă.

Bobby își umezi buzele, aerul de înaltă altitudine era uscat.

– Ah, Albuquerque, avem ceva necazuri, dar nu suntem gata, pentru moment, să declarăm o situație de urgență. Vă rog să ne indicați locul celui mai apropiat aerodrom.

– Înțeles, Zero Șase al Marinei. Puteți să vă îndreptați spre Santa Fe sau Los Alamos către nord, sau să păstrați cursul, apropiindu-vă de trei aerodromuri din zona Albuquerque. Vă rog să ne informați în ce situație sunteți.

Avionul Dezgustătorului continua să coboare. Vocea pilotului se auzi prin radio, plină de încordare:

– Mi-e tot mai greu să manevrez aparatul, amice! Nu-s convins că am chef să încerc să aterizez în munții din jurul Los Alamos-ului...

Deodată, pauze mari apărură în jetul avionului Dezgustătorului, de parcă motorul ar fi fost oprit și pornit, într-o succesiune rapidă. Bobby apucă manșa cu mâna transpirată, în timp ce pe spate îi curgea sudoare rece ca gheața.

– Dezgustătorule, ce-i cu tine?

Vocea partenerului păru încordată, stăpânită, când răspunse:

– Mă lupt cu motorul ăsta care se oprește, Rino. Chestia asta vrea să se prăbușească. Crezi că au pus apă în benzină, la Nellis? Blestematul de JP-4 al aviației...

Glasul se întrerupse, în radio se auzea doar zgomot de fond.

– Dezgustătorule, mă auzi?

Bobby așteptă o secundă, sperând, rugându-se ca lucrurile să se îmbunătățească. Dar nu se îmbunătățiră. Neprimind niciun răspuns, Bobby mări viteza la maximum. Avionul de vânătoare se năpusti prin aer. Aparatul Dezgustătorului se prăbușea ca o piatră. Bobby comută radioul. Se simțea neajutorat, incapabil să facă ceva. Doar să privească.

– Dezgustătorule, mă auzi?

Apoi coborî în picaj, urmând coborârea colegului său. Se uita prin centroplanul transparent. Avionului Dezgustătorului nu mai lăsa dâra de vapori condensati, din motor nu mai ieșeau flăcări – se oprise complet. Dar de ce nu mai răspundea? Exista o explicație. Dacă motorul nu mergea, nu mai avea nici electricitate, deci radioul nu-i mai funcționa. Direcția și stabilizatoarele puteau fi acționate prin sistemul hidraulic, deci Dezgustătorul mai controla un pic aparatul, dar fără impulsul dat de motor, avionul cobora un metru la fiecare zece pe care-i parcurgea. Colegul lui nu avea prea mult timp la dispoziție, în care să se ejectioneze.

Bobby se comută pe frecvența gărzii de urgență:

– Ajutor! Zero Șase al Marinei solicită ajutor. Sud-est de Patru Colțuri. Avem o întrerupere de motor și coborâm rapid. Cerem intervenție de urgență.

Se apropie de avionul Dezgustătorului, aripă lângă aripă. Respira sacadat aerul rece. Vedea casca prietenului său în carlingă. Stătea cu capul aplecat, luptând zadarnic cu comenzile hidraulice care nu-l ascultau.

Bobby știa că nu putea opri zdrobirea inevitabilă – la viteza aceea, Dezgustătorul urma să lovească solul cu o viteză de opt sute de kilometri pe oră. Se uită la altimetru. Ajunseseră la cinci mii de metri și coborau iute.

Prin radio se auzi vocea controlorului de trafic din Albuquerque.

– Am pierdut legătura cu voi, Șase al Marinei! Mă auzi?

– Hai, Dezgustătorule, apasă!

Bobby își trase aparatul de-o parte, să lase loc celui alt să se ejecteze – dar nu se întâmplă nimic. Altimetrul continua să scadă.

– Hai odată!

Colegul lui nu avea nicio șansă să aterizeze, nici chiar dacă ar fi recăpătat controlul asupra aparatului. Bobby se uită afară: un teren accidentat, cafeniu, le venea în întâmpinare.

– Zero Șase al Marinei, mă auzi?

Ignorând controlorul de la sol, Bobby trase de manșă în dreapta, rostogolindu-se sub aparatul Dezgustătorului, mărinind viteza mai mult decât căderea avionului de vânătoare. Trebuia să-l facă pe amicul său să nu mai fie atent la aparate. Ținându-și răsuflarea, Bobby ajunsese sub Dezgustător și accelera brusc, cu un sunet ca explozia unei bombe. Accelerarea brutală îl lipi pe Bobby de scaun.

Dezgustătorul părea că se luptă cu comanda dispozitivului de ejectare. Bobby reduse accelerația și împinse manșa. Făcu o curbă și încercă să vadă unde-i celălalt aparat. Cerul se rotea deasupra lui, deșertul arăta ca o crustă cafenie, cu ieșituri din lavă, roase de timp și cu dune de nisip.

– Unde ești, Dezgustătorule?

După o clipă, văzu o izbucnire de lumină. Un nor imens, cafeniu, se ridică din pustiu, acolo unde avionul de vânătoare izbise solul. Bobby zăbovi o fracțiune de secundă, nevenindu-i să creadă că prietenul său rămăsese prins în carlingă. Scoase un răcnet printre dinți, apoi trase de manșă, ridicând avionul în aer. Privi cerul, căutând o parașută, un scaun de ejectare.

– Hai, hai odată!

Apoi simți că propriul lui avion se zguduie.

Se uită la indicatorul de combustibil. Se părea că pompa nu funcționa corect. Viteza de circulație de la rezervor la motor scădea continuu. Se stricase ceva, exact ca la avionul Dezgustătorului.

– Ce naiba!

Difuzorul prinse viață:

– Zero Șase al Marinei, ți-am pierdut urma! Te căutăm. Te rugăm, răspunde! Estimăm că ești la nord de aeroportul Double Eagle din Albuquerque. Ne auzi?

Bobby își scutură capul, să-și revină din șoc. Adrenalina curse prin tot trupul, ascuțindu-i simțurile. Altimetrul arăta că urcase la patru mii de metri, iar în afară de defecțiunea arătată de indicatorul pompei, nimic nu arăta că ar avea alte probleme. Nu încă. Știa că trebuia să facă ceva – să încerce să aterizeze, ca să nu fie luat prin surprindere, ca prietenul său. Nu vedea nici urmă de parașută.

Viață sau moarte. Izgoni teama și neajutorarea. Nu avea timp de ele acum. Bobby accelerează puternic. Își dădu seama că avea doar câteva minute ca să găsească un loc de aterizat, mai ales dacă molima subită a penelor de motor îi lovise avionul.

Porni radioul și spuse în microfon:

– Ajutor, Albuquerque! Zero Șase al Marinei declară situație de urgență. Încerc să ajung la aeroportul Double Eagle. Un avion din misiunea noastră s-a prăbușit, la aproximativ patruzeci și cinci de kilometri în urma mea. Pompa de combustibil este defectă, iar dacă motorul nu mai funcționează, n-o să mai pot transmite. Cer asistență de urgență imediat, spumă, pompieri...

– Ești la douăzeci și patru de kilometri, Zero Șase al Marinei. Vă rog să aflați că nu există echipament de urgență la Double Eagle. Repet, nu există echipament de urgență...

– Grozav! mormăi Bobby.

Din ceea ce văzuse pe hartă, trebuia să zboare pe deasupra orașului ca să ajungă la aeroportul municipal, ceea ce însemna să riște viețile a mii de oameni dacă nu reușea să-și stăpânească avionul.

Mări viteza cât putu, sperând să ajungă la aeroport înainte să se defecteze ceva. Încerca să păstreze un echilibru între altitudine și viteză, știind că trebuia să renunțe la una în schimbul celeilalte. Dar nu voia să cadă în aceeași capcană ca și prietenul său și să piardă stabilitatea, luptând cu comenzile hidraulice.

Linia zgrunțuroasă a munților Sandia apăru în depărtare. Sub el, solul deveni mai neted, lăsând în urmă terenul accidentat. Putea să

reușească.

– Zero Șase al Marinei, te rog să afii...

Radioul muri brusc, lăsând în carlingă o tăcere ciudată, întreruptă doar de șuieratul vântului. În aceeași clipă, simți o zdruncinătură teribilă, când motorul se opri, iar sistemul electric își încetă funcționarea. Ce naiba se întâmpla cu sistemul de rezervă? Nu avea legătură cu motorul principal. Așa ceva nu se putea întâmpla!

Adrenalina și teama de-o clipă îi înlătură întrebarea din minte. O să se gândească mai târziu. Bobby apăsă cât putu de puternic, să coboare toate eleroanele, pentru a mări curbura aripilor, încercând să ia înălțime.

Descoperi aeroportul în stânga. Se îndreptase prea mult spre sud. Blestemând, îndreptă botul avionului spre stânga, încercând să nu facă nimic ce-ar putea să scoată avionul de sub controlul lui precar. Trebuia să se ejecteze. Nu avea cum să aterizeze. Nu avea cum.

Dar ce se întâmplase cu Dezgustătorul? Încercase să se ejecteze și eșuase dintr-un motiv necunoscut? Sau așteptase prea mult, preocupat de manevrarea comenzilor?

Văzu o dungă lungă, verde – Rio Grande. Ce loc în care să rămâi fără benzină! Încercă disperat să întoarcă avionul, dar acesta se clătină puternic.

Putea să se prăbușească în orice clipă. Își trase capul protejat de cască pe spatele scaunului, se întinse și apucă mânerul de ejectare. O să spargă geamul, dacă nu se deschidea, decât să stea în avion și să sape un crater în deșert! Se uită în față, închise ochii și trase puternic.

După un moment, simți șocul aerului rece, un sunet copleșitor – vânt, zdrobire, sfâșiere. Simți izbituri puternice în piciorul drept și în gură. Fu aruncat din scaun, răsucit... Prinsă de parașută, o frânghie fâlfâia, agitată de vântul puternic.

Simți că tremură. Parașuta începu să se deschidă. Bobby țină mâna la gură, să nu vomite.

Asta da aterizare dificilă! Bobby rânji și încercă să rămână conștient. Parașuta îl trase în sus, într-un efort de a-i încetini căderea.

Privi în jos și văzu avionul explodând în deșert.

Nu ne căutați, o să vă căutăm noi

Telefonul portabil al lui Iris Shikozu nu mai funcționa, dar cel de model vechi, din dormitorul apartamentului ei mergea încă. Știa că acest lucru se datora faptului că diferitele tipuri de plastic se stricău cu viteze diferite. Molima se întindea ca un potop, acoperind tot orașul.

Apăsă cu grijă butoanele, sperând ca aparatul să nu se sfărâme în timp ce forma numărul. Trebuia să discute cu cineva. Lumea părea că se închide în jurul ei, pe măsură ce totul se defecta. De pe peretele dormitorului, postere cu formații de rock, cu membri de vârstă mijlocie, o priveau, oferindu-i o simpatie tăcută pentru situația în care se afla.

În doar o zi știrile deveniseră intermitente. Molima se întinsese în liniște de la împrăștierea microbului Prometheus, infectând numeroase articole, descompunând la început benzina, apoi atacând alți polimeri, până când componentele se prăbușiseră toate de-odată. Toate în același timp.

Radioul difuzase știri despre revolte în Africa de Sud, despre prăbușirea bursei din Tokio, despre colapsul mijloacelor de comunicații în diferite părți ale lumii. Președintele călătorea în afara țării, iar vicepreședintele se afla în Chicago, atunci când toate avioanele rămăseseră la sol. Evenimentele se petrecuseră prea repede.

Iris asculta tonul receptorului, de parcă s-ar fi așteptat să-i răspundă cineva. În majoritatea cazurilor, telefoanele nu mai funcționau. Bănuia că plasticul din alcătuirea aparatelor telefonice se dizolvase, dar compania de comunicații reușise să redirecționeze majoritatea legăturilor. Până în momentul acela.

Francis Plerry, legătura ei la Inspectia și Poliția Mediului, răspunse, iar Iris se lansă în cuvântarea pe care o pregătise anterior, înainte ca bărbatul să închidă.

– Am așteptat să mă sunați, domnule Plerry. V-am căutat de cinci ori ieri. Am unele informații privind răspândirea moliemei Prometheus și despre felul în care atacă masele plastice, spuse ea și se așeză pe patul dublu, trăgând telefonul lângă ea, liniștindu-se pentru că reușea, în sfârșit, să discute cu cineva. Trebuie să iau legătura cu alte echipe de cercetare care caută o soluție. Ați alcătuit alte echipe?

– Domnișoară Shikozu, replică Plerry, am primit mesajul dumneavoastră și-mi cer scuze că nu v-am sunat. Aici a fost un

adevărat balamuc, din cauza zvonurilor declanșate de când s-a pornit molima. Sunt sigur că înțelegeți că o mulțime de cercetători nu vor să discute cu dumneavoastră.

Iris se simți de parcă ar fi pălmuit-o cineva.

– Nu, nu înțeleg. De ce n-ar dori să discute cu mine?

– Ei bine... ezită Plerry. *Dumneavoastră* ați fost cea care ați verificat microorganismul Prometheus și ați declarat că nu-i periculos. Evident, lumea nu mai e interesată de teoriile dumneavoastră, din moment ce ați interpretat datele atât de eronat.

– Aiurea, domnule Plerry! Doctorul Kramer mi-a dat o mostră de control falsă ca s-o analizez, apoi a răspândit cu totul altceva peste pata de țigări...

Dar Plerry continua să vorbească:

– Bineînțeles că vor exista acuzații de neglijență criminală și punerea în pericol a sănătății publice, după ce toate acestea vor ieși la iveală.

Iris își dădu ochii peste cap. *Când toate acestea vor ieși la iveală!* Todd Severyn îl citise din prima privire pe Plerry: individul pierduse legătura cu realitatea.

– Da, Plerry. Vom discuta despre asta mai târziu. Dar acum am informații pentru celelalte echipe. Centrele de control al bolilor, Centrul național pentru sănătate, Departamentul Apărării și industria petrolieră ar face bine să se apuce cu toții de treabă.

Plerry ezită la celălalt capăt al firului, iar Iris își imaginează cum îi saltă mărul lui Adam.

– Vă asigur, domnișoară Shikozu...

– Sunt doctor Shikozu și m-am săturat de asigurările tale! Ascultă-mă! Majoritatea echipamentului din laboratorul meu e deja distrus, așa că nu mai pot face alte analize, dar pot să reconstitui o parte din rezultatele anterioare. Știu de ce Prometheus distruge plasticul. Microorganismul disociază inițial molecula octanică, alcătuită dintr-un lanț de opt atomi de carbon, înconjurați de atomi de hidrogen. O mare parte din masele plastice făcute din petrol sunt doar polimeri mai lungi, alcătuiți din hidrocarburi mai scurte, legate între ele. Kramer a conceput noua formă de Prometheus, care-i capabilă să distrugă lanțuri de opt atomi de carbon din polimeri mai lungi, ca și unele inele din hidrocarburi. Pătrunde în moleculele mari de petrol și rupe din ele bucăți mai mici. Așa distruge plasticul. Orice masă plastică fără segmente de opt atomi de carbon este în siguranță...

Plerry o întrerupse:

– Mulțumesc, domnișoară doctor Shikozu. Echipa de cercetători a

ajuns deja la această concluzie. Dar afirmația pe care ați făcut-o nu-i complet adevărată. N-am reușit să descoperim o explicație simplă pentru faptul că Prometheus atacă anumite mase plastice și lasă altele în pace. Nailonul pare să reziste molimei, ca și PVC – policlorura de vinil – care *ar trebui* să fie una dintre masele plastice cele mai ușor de afectat. Dar acest lucru se poate schimba, pentru că microorganismul se adaptează la noi surse de hrană. Nu știm dacă-i așa, dar lucrăm fără pauză să descoperim răspunsul.

– Ați luat legătura cu Mitch Stone, asistentul lui Kramer? Poate să știe el câte ceva, insistă Iris, afectată, pentru că nu mai fusese supusă vreodată unui asemenea duș rece. Merita totuși un pic de respect.

– Echipa de cercetare l-a solicitat deja pe doctorul Stone, care lucrează împreună cu cei de la Oilstar să interpreteze notițele doctorului Kramer.

Iris simți că o cuprinde exasperarea. Nu putea să stea degeaba și să aștepte să rezolve alții problema. Dorea să se implice. Dorea să se afle undeva unde putea să muncească. Se ridică și-și întinse mâna pe pătura de pe pat, s-o netezească.

– Poate că așa putea să-i asist.

Vocea lui Plerry era catifelată ca o alifie pentru hemoroizi:

– Mulțumesc pentru bunăvoință, domnișoară doctor. Voi transmite propunerea dumneavoastră celor în cauză. Vă voi suna dacă apare ceva nou.

Apoi închise telefonul. Iris rămase uitându-se la receptor.

– Ce noroc ai că molima petrolului nu mănâncă adevăratul jeg, Plerry!

Trânti receptorul în furcă. Apoi se plimbă prin apartament, dorind cu disperare să facă ceva. Era mai rău decât atunci când se afla în concediu.

Se duse apoi la stația stereo. Nu știa cât timp o să mai aibă electricitate, așa că putea să facă ceva constructiv. Tensiunea variase ceva mai devreme, atunci când stătuse la masa din bucătărie și încercase să rezolve niște ecuații chimice fără ajutorul calculatorului. Își imagină că vor fi afectate toate cablurile, care erau izolate cu plastic. Cauciucul natural părea să reziste molimei. Dar centralele electrice se vor defecta oricum cât de curând.

Reglă boxele, apoi se duse să caute un CD. Tom Petty? Talking Head? Da, *Dă foc la casă* i se părea deosebit de potrivit.

Scotoci în sertar și scoase o cutie, dar aceasta arăta ciudat. Când scoase compact discul, acesta se îndoi în mâna ei. Suportul de plastic

devenise flexibil.

– Ce naiba! exclamă Iris, aruncând cutia și CD-ul în cameră. Era același album de Talking Head pe care se afla melodia.

Făcând o schimbare radicală. Teribil de potrivită.

– Asta-i chiar enervant! Chiar trebuie să asist la prăbușirea civilizației fără să ascult muzică?

Apucă-te de treabă

În momentul în care Heather Dixon pătrunse în birourile Societății de Asigurări Surety, șeful ei răcni:

– Unde naiba ai fost, Heather? Toată lumea a înnebunit! Cei de la Boston sună de la șase dimineața!

Ea se uită la Albert, epuizată deja de chinul de a ajunge la serviciu. După ce mașina refuzase să pornească, mersese peste trei kilometri pe jos, cu tocuri înalte și haine potrivite pentru birou, nu pentru plimbare.

Albert, adică Al Sysco, se purta ca un vâtaf cu femeile din birou, agresându-le până nu mai reușeau să-și facă treaba – după care le făcea scandal că scăzuse productivitatea. Heather era convinsă că individul se purta așa pentru că avea un penis mic, dar nu avea intenția să-și verifice bănuiala.

Ar fi vrut să-i spună că la centru se știa că există o diferență de două ore între Boston și Arizona. Ar fi vrut să-i spună că o dureau călcăiele după cât mersese și că trebuia lăudată, nu certată. Ar fi vrut să știe ce naiba căuta Sysco în birou la șase dimineața.

Și, mai mult decât orice, ar fi vrut să se ducă la cafetieră, să scoată filtrul și să toarne un șuvoi de cafea pe pantalonii lui Al Sysco.

Dar, în loc să facă asta, se duse la biroul ei.

– Mașina n-a pornit, iar străzile arată de parcă ar fi război.

Orașul era într-o stare mult mai gravă decât se spunea la știrile de la radio, deși posturile de radio fuseseră cuprinse de panică, pe măsură ce reporterii urmăreau extinderea molimei petrolului – *petromolima*, cum i se zicea...

– Ai de completat o sută de formulare. Am dat niște telefoane, dar restul să le dai tu! Am înnebunit! Convorbirea se întrerupe în jumătate din cazuri. Încearcă până o să reușești!

Sysco își șterse mâna de sudoare trecând-o prin părul lui aspru. În spate, câteva telefoane continuau să sune. Aerul era încărcat, avea un miros slab de terebentină.

Două femei pătrunseră în hol, certându-se în legătură cu ceva, apoi se despărțiră, îndreptându-se fiecare spre biroul ei, continuând să strige. Heather observă că jumătate dintre birouri erau goale. Frunze de-un verde palid, de ferigă, se vedeau peste paravanul ce-o separa de cel mai apropiat birou. Biroul ei era plin de pixuri, bloc-notesuri, cești de cafea și reviste cu benzi desenate.

Înainte să se așeze și să-și pună poșeta de pânză în dulap, Sysco apără cu un teanc de hârtii. Heather îl ignoră și-și porni terminalul calculatorului.

– Nu te obosi, îi zise Sysco. Calculatorul e defect, din cauza molimei benzinei. Ce prăpăd! Nu pot să-i fac pe cei de la centru să decidă ce avem de făcut. Folosește telefonul, dar nu spune nimănui că a picat calculatorul. Spune că nu putem avea acces la informații în acest moment, sau altă prostie asemănătoare.

Heather clipi, zăpăcită. Dacă rețeaua de calculatoare picase, aveau necazuri mari. Iar dacă în toată țara componentele din plastic se descompuneau, de ce naiba mai venise la serviciu? Oamenii nu reușeau să-și învingă inerția, acționând conform rutinei zilnice. Ziarele de scandal urlau de atât timp că vine sfârșitul lumii, că nimeni nu mai credea în această posibilitate. Dar poate că...

– Stacie are o mașină de scris veche, tip Selectric, sub birou, zise Sysco. Va trebui să dactilografiezi manual.

Heather îl urmări cu privirea, în timp ce se întorcea la biroul lui. Umerii îi căzuseră, din cauza încordării. Sysco era un omuleț, umilit și suferind. În momentul acela nu-l mai invidia că fusese promovat.

Se duse la biroul lui Stacie și găsi sub el mașina de scris veche, cafeniu-cenușie. Era grea ca o ancoră, abia reuși s-o tragă pe covor, împrăștiind fibre mici, desprinse din țesătură. Își agăță piciorul stâng de un colț al biroului și-și rupse dresul, de la gleznă la genunchi. Înjură, apoi ridică mașina de scris și o cără la biroul ei.

Își scoase pantofii și-și rezemă picioarele pe covorașul de pe scăunelul din plastic masiv, ca să-și îmbunătățească circulația. Materialul covorașului i se păru aspru.

Nu era nici măcar nouă și jumătate și era deja transpirată și obosită. De ce se îmbrăcase cu o rochie elegantă? De ce continua să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic?

Solicitările de despăgubiri curgeau cu miile, pe măsură ce panica se răspândea. Iar Heather completa hârtii, văzând schimbările semnificative, de la mașini rămase în pană la pagube provocate de dezintegrarea componentelor din plastic din mașinării.

Era copleșită, dar tot nu voia să creadă că dezastrul era de-o asemenea mărime. Asemenea lucruri nu se puteau întâmpla. Cineva o să-și imagineze cât ai bate din palme cum să oprească chestia asta, după care se vor apuca de treabă, vor plăti daune și totul va reveni la normal.

Dar lucrurile o luaseră razna, se înrăutățeau cu fiecare oră. Văzuse

schimbările din Flagstaff, cele din ultimele două zile, după ce avusese loc prima pană. Îi amintea de vremea de la munte, când o zi senină se transforma în furtună, în mai puțin de-o oră. Poate că se pregătea chiar acum un uragan, iar ea muncea ca o idioată, în loc să-și caute un adăpost.

Fără să se concentreze, Heather își trecu degetele pe tastele mașinii de scris – nu mai folosise una de ani de zile. Se trezi că trebuia să dea înapoi și să se corecteze la fiecare cuvânt. Tastele vibrau ciudat, iar mașina clincănea bizar. Heather bănuia că existau într-o mașină electrică de scris tot atâtea componente din plastic ca și într-un calculator. O să trebuiască să facă o mulțime de corecturi. Și va fi obligată să reintroducă totul în baza de date, când va fi reparat calculatorul. Dacă va fi reparat vreodată.

– Ce faci, Heather? se rătoi Sysco. Nu te ocupa acum de dactilografiat! O să rămâi peste program, ca să te ocupi de asta. Ia telefonul și scapă-mă de oamenii ăștia! Cred că liniile funcționează încă.

– Tu mi-ai spus să dactilografiez toate astea, replică Heather.

Șeful oftă, disperat:

– Iar ai făcut-o, Heather! Ai gândit! Fă doar ce-ți spun eu și nu te mai osteni să gândești.

Da, se gândise, se gândise să-i dea cu un coș de metal în cap!

Stacie apărui în birou după-amiază. Venise cu bicicleta, cu pneurile distruse.

– Lumea a înnebunit! Nimeni nu știe ce să facă! se văicări ea.

Heather nu simți nicio satisfacție auzindu-l pe Sysco răcnind la ea.

Când își scoase pachetul cu mâncare, descoperi că punga din plastic se făcuse pulbere și-i murdărise sandvișul cu ton. Molima își croise drum în birou, plutind prin aer, atacând tot ce putea mânca.

Se uită la lemnul artificial ce acoperea suprafața din metal a biroului, la pixurile din plastic, la rolele din plastic ale scaunului, la nasturii din plastic ai hainelor. *Care dintre ele va urma?* În orice clipă, un component de bază al clădirii va ceda, iar zidurile și tavanul se vor prăbuși peste ei...

Nu voia să mai stea acolo nicio clipă.

Ridică receptorul, cu un gest reflex, când Sysco se năpusti din nou spre biroul ei.

– Heather, preia apelurile mele! Trebuie să mă întâlnesc cu echipa de rezolvare a crizei. O să mă întorc peste vreo oră.

Heather se îndreptă, strângând încă receptorul. Din cauza furiei,

unghiile ei vopsite în roz se înfipseră în plasticul moale al telefonului.

– Îmi pare rău, Al, dar nu-s calificată să fac o asemenea muncă. Aș putea strica totul. Nu îndrăznesc să mă ating de nimic.

Și se ridică, simțindu-se complet calmă. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul – încă ferit – al furtunii.

– Ce-ai spus? N-am timp de asta, Heather, zise Sysco, cu ochii holbați, gata să-i sară din orbite. E important...

Heather apucă pachetul cu mâncare și i-l întinse. Plasticul ce se dizolvase se întinse, ca o crustă, peste hârtie.

– Ține, Al, ia un sandviș cu ton! Nu mai suport să-l văd pe idiotul ăsta, îi spuse apoi lui Stacie. La revedere!

Ar fi vrut să vadă expresia uluită a lui Stacie, dar nu îndrăzni să întoarcă deloc capul, în timp ce mergea către scară. O dureau picioarele când pășea pe treptele din beton. Pantofii îi lăsau o impresie ciudată, de parcă nu i se mai potriveau. Grozav! Probabil că tălpile urmau să se dizolve curând.

Părăsi clădirea societății de asigurări, întrebându-se dacă o să mai pună vreodată piciorul acolo.

Când ajunse în parcare, merse pe pavajul fierbinte, silindu-se să n-o ia la fugă, ignorând durerea din călcâie, fără să se gândească la drumul lung până acasă. Lumea urma să se prăbușească, dar nu se simțea foarte legată de vechea organizare. Putea să renunțe la ea fără regret. Să se ducă dracului totul. Venise vremea să aibă grijă de ea.

În parcare rezervată, Porsche-ul argintiu al lui Sysco strălucea în soare. Îl avea doar de trei luni, și-l spăla și-l lustruia în fiecare weekend. Și-l cumpăraseră ca să sărbătorească faptul că-i furase ei promovarea, iar ea știa asta.

Se uită la mașină. Părea o insectă metalică, uriașă. Insectele trebuiau strivite, nu?

Heather deschise poșeta și scoase o sticlă aproape plină cu lac roz pentru unghii. Ura culoarea aceea, ura făcutul unghiilor. Avea grijă de ele ca fiind o obligație profesională, în cadrul companiei de asigurări. Acum putea să folosească lacul mai bine, dacă molima nu dizolvase capacul sticlei. Răsuci capacul înmuiat deja și vărsă conținutul sticlei pe parbriz. În câteva ore, lacul se va usca sub soarele fierbinte al Arizonei, iar Albert va fi silit să-l desprindă cu o daltă pentru gheață.

– Poți să spui că m-am răzbunat, Al, zise ea, apoi porni pe jos spre casă.

Al Sysco părăsi sediul societății de asigurări la șapte seara. Toți

plecaseră cu mult înainte, dar el rămăsese de gardă. Răspundea de bunul mers al treburilor. Ziua fusese un infern. Molima benzinei din California devenise și mai gravă, se întinsese în toată lumea, spuneau reporterii. Industria intrase în panică, orașele mari fierbeau – și se părea că fiecare om de pe planetă voia să-i reproșeze asta lui.

Se întunecase, dar becurile de pe străzi rămăseseră neaprinse. Curentul electric se tot întrerupsese în cursul după-amiezii, iar Sysco se întrebase dacă dizolvarea izolației nu va declanșa incendii. Încă un motiv de îngrijorare pentru societatea de asigurări!

Heather Dixon plecase în mijlocul zilei, iar Al se jură s-o concedieze de îndată ce se termina aiureala asta – dar, pentru moment, se ruga să se întoarcă.

Stacie era înceată, iar Candace abia învăța meseria. Nu făceau nimic ca lumea. Candace plânsese jumătate de zi. O zgâlțâise și răcnise la ea că se aflau într-o situație de criză, dar asta nu ajutase cu nimic. Nu ar fi supraviețuit încă unei zile ca aceasta. Își dorea să rezolve cineva problema moliemei.

Se opri în fața Porsche-ului și rămase cu gura căscată. În lumina slabă, avu impresia că pe parbriz se afla un găinaț imens. Se uită mai atent. Lac pentru unghii! Încercă să-l desprindă cu unghiile, dar stratul roz, opac, se sudase bine.

Cuprins de greață, urcă la volan, dorindu-și să ajungă acasă, să bea toată berea din frigider, apoi să golească toate sticlele cu băutură din dulap.

Dar, când răsuci cheia în contact, motorul refuză să pornească.

Din nou în șa

Todd străbătu casa pustie a lui Alex Kramer, fără să știe ce trebuia să facă. Se afla aici de câteva zile, agasat să se găsească într-o situație în care planul de acțiune nu era evident. Voia să iasă din starea aceea și să facă în sfârșit ceva.

Îngenuncheat în fața căminului, scotoci prin cenușă, scoțând fragmente arse din notițele lui Alex despre Prometheus. O mână de pagini rămăseseră intacte.

Apoi se plimbă prin încăpere. Locul acela era înșelător de pașnic și liniștit. Știa însă că haosul creștea în orașe și pe șoselele aglomerate.

Când chemase ambulanța, ca să anunțe moartea lui Alex, aceasta avusese nevoie de cinci ore pentru a ajunge în casa de pe colinele Marin. Todd se rățoise la blondul obosit, în uniformă alb-albastră, dar individul îi ripostase că doar un singur vehicul al lor mai funcționează și aveau de răspuns la zeci de solicitări. Infermierii acoperiseră trupul lui Alex și-l duseseră în ambulanță, trântind ușa. Apoi mașina plecase, împrăștiind pietrișul cu roțile din spate, iar Todd rămăsese în poartă, fără să scoată un cuvânt.

Neavând ce să mai caute acolo, Todd părăsise casa, încuind ușa din față. Dar când încercase să ajungă în Stanford, s-o întâlnească pe Iris, camioneta îi rămăsese în pană doar după opt kilometri. Se uitase la carcasa nemișcată, parcată la marginea drumului, dăduse din cap și se întorsese, furios, zăpăcit și speriat. Cizmele lui de cowboy bocăniseră pe șoseaua pe care treceau foarte puține vehicule.

Ce zi!

Ajuns iar în încăperea cu jaluzelele trase, se instalase la telefonul lui Alex și sunase la cincisprezece servicii de depanare de urgență, reușind să găsească în final unul care-i spusese să aștepte.

Se plimbă iar prin casă. Găsise un set de chei în dormitor și, cu un strop de speranță, ieși pe aleea din față și urcă în camioneta lui Alex. Scotoci printre chei până găsi una care se potrivea. Demarorul zăngăni, dar motorul scoase numai zgomote înfundate, sufocate.

Todd înjură, dar nu fu cu adevărat surprins.

Dacă nu folosea caii, rămânea blocat aici, incapabil să ajungă în Stanford. Iris trebuia să vadă notițele rămase de la Alex. Dar să călărești până în Stanford? Nici măcar el nu era atât de nebun.

Dormi cu greu pe o sofa din sufragerie, doar în lenjerie de corp și

învelit cu o pătură pe care o găsisese într-un dulap.

Dimineața, când luă telefonul, să sune la Oilstar, să se certe cu cei de la depanare, să discute cu Iris, descoperi că linia era moartă. Furios, trânti receptorul în furcă.

Îi promisese lui Iris că o să treacă s-o vadă cât mai curând posibil. Își respectase întotdeauna promisiunile. Și trebuia să-i ducă notițele. Se plimba prin sufragerie, bombănind de unul singur, uitându-se prin glasvand și încercând să-și imagineze ce să facă.

Se întrebă dacă Iris era îngrijorată din cauza lui. Personalitatea ei îi amintea de un linx rănit. Dar nu reușea să evite impresia că femeia îl testa, că se jucase cu el. Todd știa că-i încăpățânat și că, probabil, îl atrăgea din cauza energiei ei.

Există două feluri de femei în lume: cele statornice și cele care sar dintr-un pat în altul. Iris părea de tipul statornic, dar, dacă ar apărea între ei ceva, nu era convins că se putea adapta la felul ei de-a fi. Todd oftă. Probabil că se plictisise rău de tot, de i-o luase mintea chiar atât de razna!

Pe la mijlocul dimineții, curentul electric se întrerupse, lăsând casa întunecată, rece și apăsătoare. Găsi bere și brânză, rămase probabil de la petrecere. Se duse în sufragerie și privi covorul, dar nu descoperi pata făcută de Iris când vărsase vinul.

Se uită la un set de pahare de plastic, din bar, și le văzu îndoit sub propria lor greutate. Todd le atinse cu vârful degetului, iar unghia lăsă un semn, ca o semilună. Când își trase cotul de pe marginea barului, semnul făcut în pahar dispăru, acesta revenind la forma anterioară. Aerul avea un miros de petrol, de plastic care se dizolva.

Plecă de lângă bar și se duse în hol, oprindu-se în fața ușii închise a încăperii cu amintiri, în care murise Alex. Stăpânindu-și fiorii, Todd deschise ușa și intră. Lumina zilei pătrundea prin jaluzelele întredeschise, sclipind pe fotografiile înrămate ale familiei lui Alex. Unele dintre rame se desfăcuseră, din cauză că plasticul unor cleme se descompusese, iar o fotografie din armată a lui Jay zăcea pe podea, printre bucăți mari de geam spart.

Todd privi din nou încăperea. După sinucidere, figurile păreau mai puternice, mai bine definite. Un brevet și o medalie, cu numele Jay Kramer. Un instantaneu al fetei, Erin, lângă un ponei. Todd îi hrănise calul, Stimpy, și parcursese traseul pe care-l străbătuse ea. Simțea, într-un fel, că o cunoaște.

Alex părăsise conacul, munca de-o viață întreagă și rămăseseră în urmă doar poze, panglici și medalii reci – obiecte inutile pentru cei care

nu-l cunoscuseră pe Alex Kramer.

Todd se retrase.

Alex fusese un familist, cum va fi și Todd. Munca pentru companiile petroliere nu-i permisesese să prindă rădăcini undeva. Femeile pe care le întâlnise nu doriseră să-l urmeze în jurul lumii, să-și strângă lucrurile în urma unui telefon și să plece spre alte zări... și nici el nu fusese pregătit să întâlnească pe cineva care să-l accepte așa cum era.

Todd rămăsese apropiat de părinții lui și le vizita ranchul de câte ori putea. Argații veneau și plecau, dar familia rămânea. Se întreba cum se descurcau mama și tatăl lui cu molima petrolului, dar cei din Wyoming se întrețineau singuri.

În frigiderul fără lumină, Todd descoperi gustări rămase de la petrecere, brânză, zarzavaturi, bere și niște sticle deschise, cu vin. Ambalajul din plastic părea umed și mototolit. Nu-l atinse.

Luă niște brânză și aruncă restul la gunoi. Luă o cutie cu bere Coors și o dădu pe gât, apoi alese alta, din care să tragă câte o înghițitură, din când în când.

Bine. Și ce naiba trebuia să facă? Ce naiba făcea acolo?

O parte din el ar fi vrut să se îmbete, să se întindă pe sofa și să asculte niște muzică country. Dar curentul electric se întrerupsese, iar în colecția muzicală a lui Alex existau doar piese clasice. Multe posturi de radio își încetaseră emisia, inclusiv cel care difuza country-western, deși irosea majoritatea timpului cu pălăvrăgeală.

După ce-și șterse mâinile de blugi și luă berea cu el, Todd ieși pe ușa glisantă și se duse în curtea din spate. Caii se plimbau prin țarc. Ren necheză și se apropie de gard.

Lui Todd nu-i plăceau situațiile imposibile. Descoperise de mult că, de imaginați cât mai iute un plan de acțiune, scăpați de griji. Se gândi la ce opțiuni avea și ajunsese la o singură concluzie.

– Trebuie să renunț la mașină, bombăni el.

Mai încercă o dată telefonul. Spre surprinderea lui, avea ton. Formă numărul lui Iris, rugându-se ca legătura să dureze cât să poată vorbi cu ea. Telefonul sună, iar el își dădu seama că nu știa ce să-i spună. Când Iris răspunse, la al patrulea apel, legătura era proastă, intermitentă. Vocea ei suna bizar.

– Tex! Unde ești? Nu știam că telefoanele mai funcționează. Ai văzut ce s-a întâmplat în oraș?

– Iris! răcni el. Te simți bine?

– Eu? răspunse ea, mirată de întrebare. Când am ieșit din casă, am văzut fum în mai multe direcții, de parcă ar fi incendii scăpate de sub

control. E greu se spus ce se întâmplă. Credeam ca pot să mă ascund aici, acasă, dar lucrurile se înrăutățesc cu fiecare clipă. Eu... Trebuie să plec de aici. Să mă duc spre est, în Central Valley, unde cred că șansele de supraviețuire sunt mai mari.

Todd simți că-l cuprinde nerăbdarea. Rămăsese acolo, în relativa siguranță a locuinței lui Alex, în timp ce Iris se afla în mijlocul unui potențial incendiu.

– Poți să mai fii în siguranță încă o zi, dacă rămâi acolo? o întrerupse el. Sunt în casa lui Alex, dar o să plec călare, pe caii lui. O să vin la tine. Vom traversa țara împreună.

După un moment, femeia răspunse încet, cu un umor nesigur:

– Mă ceri de nevastă, Tex?

– O să te iau pe la opt, zise el. Sau când o să ajung, adaugă el, după o scurtă pauză.

– O să cred când o să te văd, replică ea, cu voce mai serioasă. Paza este foarte atentă față de cei care intră în campus. Oamenii încep să-și dea seama cum stau lucrurile cu hrana. Rămâi unde ești, Todd.

– Lumea mă consideră încăpățânat. O să reușesc să ajung în Stanford. Îți promit.

– Ești nebun?

– Probabil. Așteaptă-mă.

– Todd!

Bărbatul închise înaintea ca ea să mai apuce să spună ceva. Chiar dacă ar reuși s-o convingă pe Iris să vină cu el, nu avea idee unde se puteau duce. Dar știa că rămânerea în oraș ar fi fost un semn de nebulie.

Plin de hotărâre, bucuros că avea în sfârșit un țel, scotoci prin casă, strângând provizii: o trusă de prim-ajutor, saci de dormit prăfuiți, ustensile de camping și alimente uscate din cămara lui Alex. Ultimul lucru pe care-l luă era vechiul Smith & Wesson de pe noptiera lui Alex. În sertar găsisese patru cutii cu muniție.

Se gândi dacă era mai bine să aștepte până dimineața și să plece odihnit. Dar nu s-ar fi simțit în largul lui. Putea să călătorească în timpul după-amiezii și noaptea, ferindu-se de oameni și de trafic.

Și dorise întotdeauna să meargă în timpul asfințitului.

34

Fuga

Jackson Harris stătea în fața soției sale, Daphne, la o masă veche din bucătărie, încercând să digere conversația telefonică pe care abia o avusese. Sigur, ar fi fost simplu să-și strângă câteva lucruri și să fugă în Altamont, să stea cu Doog – și acolo ce să facă? Harris și soția lui aveau obligații față de oameni, față de puștii pe care-i dusesese în rezervații, de armata de voluntari care munciseră atât de mult în Insula Angel, de grupul de la biserica lui Daphne, de munca lui de curățare a orașului. Nu putea să abandoneze toate astea.

Nu i se părea posibilă fuga. Se uită la Daphne. Își strânsese părul creț cu o panglică albastră, iar în lumina slabă figura ei părea mai colțuroasă.

Simțea încă gustul cepei și a mirodeniilor din mâncarea vegetariană, din conservă, pe care o încălzise într-o cratiță veche, la aragaz. Aveau în cămară rezerve pentru o săptămână: conserve de supă, fasole și zarzavaturi. Multe băcănii fuseseră deja jefuite.

– Nu putem rămâne aici, Daphne, zise Harris. Nu avem cum.

Lumina pâlpâi, apoi se stinse.

– Bine, răspunse Daphne, îndreptându-se și reușind să aibă figura înțeleaptă, care i se potrivea atât de bine. Dar cum o să reușim să ne menținem la suprafață și să ajutăm cât mai mulți oameni?

Toată după-amiaza stătuseră cu rîndul la telefonul atârnat de peretele bucătăriei, cerând favoruri, încercând să facă rost de provizii, dar panica și zăpăceala se răspândiseră mai iute decât molima. Telefoanele funcționau intermitent, probabil nu pentru multă vreme. În orașul Oakland începuseră să se distrugă, nu numai automobilele, ci tot felul de lucruri făcute din plastic. Deși microbul în faza de mâncător de plastic nu le lovise încă locuința, automobilul Pinto al familiei Harris nu mai prinsese viață de câteva zile, iar vecinii lor se aflau în aceeași situație.

Iar lucrurile se înrăutăteau.

Metroul nu mai mergea, sistemul de autobuze își încetase activitatea. Traficul de pe străzi se redusese la o treime din cel obișnuit; puține vehicule reușeau să se târâie în continuare, dar probabil că nu pentru mult timp. Mașinile de poliție, ambulanțele și mașinile pompierilor nu puteau răspunde solicitărilor de urgență.

Harris luă de pe masă un pix vechi și începu să bată darabana cu el,

cu un gest nervos.

– Putem să strângem niște oameni și să ne ducem în comunitatea din Altamont. Lui Doog n-o să-i pese, dacă muncim.

– Doog și muncă nu pot face parte din aceeași propoziție, se răsti Daphne.

Nu avea nimic cu politica lui Doog, dar îi reproșa că nu participa la bătălia pentru binele orașului.

Doog și un grup de hippies îmbătrâniți se refugiaseră pe colinele izolate dintre Livermore și Tracy cu ani în urmă, când văzuseră lumea lor și a lui John Lennon decăzând în formalism și respectabilitate. Când *liberal* devenise un termen insultător, Doog clătinase din cap și-l întrebase pe Harris:

– Omule, a venit sfârșitul lumii sau ce se întâmplă?

Harris puse pixul pe masă și o privi pe Daphne în ochi:

– Doog se descurcă bine acolo. E la doar șaiszeci de kilometri. Are apeductul pentru apă și morile de vânt pentru energie electrică. Își produc singuri cea mai mare parte din hrană. Trăiesc din roadele pământului de ani de zile. Știi vreun loc mai bun?

Daphne dădu din umeri. Transpirația îi curgea pe obraji. Nu se machiase în dimineața aceea, dar lui Harris i se părea că arată mai bine ca oricând.

– Bine, e un loc suficient de bun ca să te ascunzi acolo un timp. N-am niciun chef să rămân aici, să-mi apăr casa când o să năvălească gloata.

Harris îi prinse mâna și i-o strânse, după care spuse:

– O să fie mult mai rău decât răzmerițele de până acum. Nu mai e vorba de o stare de furie publică. Oamenii vor muri de foame în curând, nu vor mai avea supă în bucătărie. Când va veni iarna, vor sparge tot ce se poate arde, ca să se încălzească. Dacă vrem să salvăm o parte din oamenii noștri, trebuie să mergem în altă parte, cât mai iute.

– Șobolanii părăsesc corabia care se scufundă, bombăni Daphne.

– Pelerinii se îndreaptă către tărâmul făgăduinței, o corectă el.

Trei autobuze, în diferite stadii de decrepitudine, stăteau în parcare a bisericii baptiste a Grației Divine. Cutii de conserve ruginite și ambalaje pentru mâncare umpleau o îngrăditură din sârmă de lângă clădirea din cărămidă roșie a bisericii. Două panouri de baschet stăteau nefolosite la fiecare capăt al curții. Trecuseră ani de când coșurile nu mai aveau plasă, iar liniile terenului se șterseseră de pe asfalt. În ciuda gardului, pe laturile autobuzelor fuseseră pictate inscripții, în negru și albastru

strălucitor.

Reverendul Timothy Rudge îi înmână lui Daphne Harris cheile vehiculelor. Era un bărbat solid, cu mâini și picioare ciudate, lungi. Purta blugi uzați și un tricou maroniu.

– N-am fost nicăieri de câțva timp. S-ar putea să nu funcționeze.

– Probabil că nu, răspunse Daphne, clincănind din chei. Dar s-ar putea ca unul să meargă, iar noi avem nevoie doar de unul. Molima se întinde, dar nu poate mânca totul simultan. Poate vom avea noroc.

Se opri, privi figura preotului, îmbătrânită de anii de predicat pe străzi și întrebă:

– Chiar nu vrei să vii cu noi?

– Trebuie să rămână cineva aici. Iar eu aș putea foarte bine să fiu acela. Tu și Jackson ați colaborat cu oamenii ăștia, în timpul programului de supraviețuire în pustietate. Știți ce pot face dacă îi convingeți să creadă în ceva. Merită să le dați o șansă.

Reverendul Rudge se întoarse încet și-l văzu pe Jackson, transpirat, cărând altă grămadă de pături și provizii din magazia bisericii. Daphne scutură cheile.

– Și ce vei face? Dacă lucrurile vor merge rău...

– Dacă lucrurile vor merge rău, voi strânge congregația în biserică. Vom rezista aici.

– N-o să reușiți să vă apărați, zise Daphne, cu un nod în gât.

– Vom încerca. Vom reuși să creăm o insulă de stabilitate aici, în suburbii. Ai credință.

– Sper să ai dreptate, răspunse ea, știind că vorbele ei nu erau sincere.

După expresia fatalistă a reverendului, se vedea că înțelegea cum stăteau lucrurile. Se întoarse, incapabilă să-l mai privească.

Se duse la cel mai nou dintre autobuze și se așeză pe scaunul șoferului. Daphne condusese deseori autobuzul acela, când lucrase cu grupurile de voluntari. Simți o combinație de speranță și groază când vârî cheia în contact și o răsuci cu putere, ca și cum ar fi vrut să arate vehiculului cine-i șeful.

Dar motorul refuză să pornească. Încercă de patru ori, fără succes. Jackson stătea în parcare, privind-o. Dădu din umeri și-i arătă următorul autobuz. Daphne oftă, coborî și se duse la cealaltă mașină, un model mai vechi, cu două ferestre sparte.

Jackson continuă să care provizii pentru călătorie. Voluntarii la ultimele cruciade ale familiei Harris se strânseseră în biserică, oameni dornici să lucreze pentru o cauză, oameni care nu aveau nimic de

pierdut. Sigur, dacă niciunul dintre autobuze nu pornea, expediția nu va avea loc. Dar Daphne nu concepea o asemenea posibilitate.

Al doilea autobuz protestă, dar Daphne strânse din dinți și continuă să răsucescă cheia. În cele din urmă, motorul se trezi la viață și mormăi ca un tigru cu dureri la stomac. Fumul albastru-negru al motorului diesel, mirosind groaznic din cauza atacului petromolimei, se răspândi în spate. Femeia ridică pumnul a victorie, iar Jackson lăsa jos sacii de hârtie și-i imită gestul.

– Gata, cărați totul în autobuz! strigă Jackson Harris. Vom trece prin Livermore și nu știm cât va rezista mașina. Sper că v-ați luat pantofi comozi pentru mers.

– Da, ai dreptate, Jackson, zise Lindie, o femeie slabă, care-și creștea singură cei cinci copii. Am cumpărat pantofi de sport în valoare de două sute de dolari, când mi-am primit cecul luna asta.

Harris se simți rușinat, știind că femeia reușea cu greu să cumpere șireturi pentru toți copiii ei.

O pereche tânără aștepta lângă mașină: un băiat cu ochii mari, de șaisprezece ani, și o fată obosită, însărcinată, doar de cincisprezece ani. Cei doi alcătuiseră o familie în încercarea de a strânge împreună suficienți bani ca să aibă de mâncare. Oferta de a părăsi Oakland ca să trăiască la țară li se păruse o invitație în paradis.

Denyse, o fată de treisprezece ani, stătea singură, cu o expresie de superioritate. Harris avea o părere bună despre ea. Era inteligentă și încăpățânată. Dar mama ei era o prostituată, iar Denyse urma să ajungă și ea la fel, dacă n-o salva cineva.

Grupul de refugiați includea doi bărbați fără locuință, Clint și Albert, victime ale unui sistem care nu le dăduse nicio șansă. Acum se uitau la Jackson Harris de parcă ar fi fost un zeu.

Un băiat scund, de paisprezece ani, stătea de cealaltă parte a gardului și se ridica pe vârful picioarelor, ca și cum ar fi încercat să pară mai înalt.

– S-o ia dracu' de călătorie pentru cercetași!

Harris își încrucișă brațele pe piept și se duse spre gard, uitându-se la puști. Harley se purta de parcă ar fi făcut parte dintr-o bandă, deși nu se alăturase niciodată vreuneia. Încerca să pară grosolan, comentând totul în gura mare, dar dând înapoi dacă-l înfrunta cineva. Harris văzuse lucrul ăsta de zeci de ori.

– Fii atent, Harley! Nu avem nevoie de lași. Avem nevoie de tipi duri, nu de filfizoni!

– Cu cine vorbești? se rățoi Harley. Eu îmi păzesc dinții!

– Uită-te la tine, omule! N-o să-ți rămână niciun dinte în gură, iar noi vom sta fericiți la căldură, lângă morile de vânt. Cine-i prea prost să vadă ce vremuri vor veni, n-are decât să le îndure, adăugă el, cu un gest care arăta că încheiase discuția.

Harris reușise să-l convingă pe puști să vină să ajute pe Insula Angel, unde-l pusese să aibă grijă de grătare și să frigă hamburgeri și hot dogs. Înainte de asta, Harley se plânsese că făcuse o călătorie prostească pe șosea în rezervația națională Yosemite – la care participaseră și Harris, împreună cu Daphne și reverendul Rudge – dar puștiul petrecuse aproape toată ziua privind cu gura căscată zidurile imense din granit și cascadele uimitoare.

Acum privirile li se întâlneau, iar Harris îi zâmbi. Știa că Harley nu va supraviețui nici o săptămână după ce se va declanșa vâltoarea în Oakland și în toată zona golfului.

– Și dacă aș veni cu cercetașii tăi ce-ar fi? rânji Harley. M-ați pune să pasc fâneața unui sărăntoc?

– Nu, se hlizi Harris. Au vaci pentru asta. Vrei să fii cowboy?

– Rahat!

– Da, și balegă de vacă! Probabil și de cal. O să avem parte de toate. O să fie de muncă, chestie care nu-i pentru fraieri. Mai bine rămâi aici, Harley. Vezi-ți de drum și păzește-ți dinții.

Tânărul rămase locului și se încruntă.

– Știu ce vrei să faci, omule! Te joci cu mintea mea! Ești nebun!

– Mi s-a mai spus că-s nebun de către albi – dar de obicei reușesc să fac ce-mi propun. Ține minte asta!

Aduse ultima cutie cu provizii, o cutie din carton, pătată cu grăsime, și se urcă în autobuz. Daphne îl sărută iute, apoi închise ușa mașinii, de parcă plecau în altă excursie într-o rezervație naturală. Harris se uită prin fereastra spartă și-l văzu pe Harley lângă gardul de sârmă, cu o expresie tulburată. Apoi autobuzul se zgudui și muri.

Oamenii din mașină gemură simultan, iar Daphne lovi volanul cu pumnul, frustrată. Reverendul Rudge stătea în ușa bisericii, cu capul plecat. Ținea mâinile împreunate, pentru rugăciune. Lindie, femeia cu cinci copii, zise:

– Nu putem să mergem pe jos până acolo!

Harris se ridică:

– Hai să încercăm și ultimul autobuz înainte să începem să ne văicărim. Dacă pornește, ne mutăm fundurile acolo, împreună cu proviziile. Am fi putut parcurge vreo opt kilometri în timpul pe care l-

am pierdut aici, în parcare.

Daphne deschise ușa și sări jos, cu cheile în mână. Nu arăta prea optimistă. Al treilea vehicul avea o suspensie slabă. Se vedeau găuri de gloanțe în laturile vopsite măsliniu, iar parbrizul era împăienjenit de crăpături. Avea un singur geam – din fericire, în fața șoferului – celelalte fuseseră sparte.

Înghesuindu-se, pasagerii coborâră, cu copiii râzând, plângând sau bătându-se. Cei mari cărau saci din hârtie, cutii, pături, saltele. Harris luă o încărcătură dublă și organizează un șir de la un autobuz la altul, iar oamenii își trecură din mână în mână bagajele. Harley își părăsi locul de pândă de lângă gard și-i ajută.

– Doamne, uitați-vă cui i-a venit mintea, în cele din urmă! exclamă Harris.

– Du-te dracului, omule!

Când Daphne răsuci cheia în contact, motorul tuși, apoi, ca prin miracol, porni. Suna de parcă ar fi fost în stare să reziste câteva ore.

– Urcați! strigă Daphne.

Apoi trase maneta care închidea ușile înainte ca Harris să urce treptele. Apăsă pedala și trecu în viteza întâi. Autobuzul se mișcă din loc.

Harris se ținea de bară, așteptându-se să audă motorul înecându-se, dar acesta suna la fel. Cei doi Harris îi făcură semne cu mâna reverendului Rudge, prin parbrizul crăpat.

Autobuzul se târa pe străzile orașului, ocolind mașini în pană și pietoni. Doi oameni de afaceri, negri, tropăiau de zor pe lângă vehiculul care-i depăși. Un Volkswagen străbătu o intersecție din fața lor. Traficul era sporadic, iar Daphne ignoră stopurile, temându-se să nu se defecteze motorul.

Își forța brațele și umerii să răsucescă volanul, acționa cu picioarele pedalele, încerca să țină vehiculul în mișcare prin simpla putere a voinței. Reușiră să iasă din suburbiile Oaklandului și să ajungă la rețeaua de autostrăzi, grăbindu-se prin intersecții și neîndrăznind să oprească unde întâlneau semnul *cedează trecerea*. Uneori, o mașină în pană bloca una dintre benzi. Refugiile arătau ca niște parcuri, pline de automobile abandonate.

Daphne întoarse capul să le privească, în timp ce treceau pe lângă ele. Ar fi vrut să dea o mână de ajutor, dar era imposibil să ajuti toată gloata aceea, pe toți cei ale căror vieți fuseseră afectate de dezastrul care se răspândea. Ea și Jackson nu puteau face totul.

Motorul pocnea, ca și cum un cilindru – sau mai mulți – nu funcționa, dar Daphne continua să conducă spre est, îndepărtându-se de oraș. Strângea puternic volanul, adăugând puterea voinței ei puterii motorului. Fiecare kilometru parcurs îi apropia de destinație.

Într-o încercare de a împrăști încordarea și teama, Jackson și ceilalți pasageri începură să cânte *Nouăzeci și nouă de sticle de bere*, dar cântecul degeneră în râsete nervoase și maimuțăreală. Apoi tăcură cu toții.

Daphne se uită în oglinda retrovizoare, văzu ochi lucind sau îngrijorați, oameni care-și mușcau buzele, strângând pumnii în poală sau ținându-se strâns de spetezele scaunelor din față. Nu puteau să se prefacă, să pretindă că au plecat într-o excursie de-o zi. Își lăsau în urmă viețile și toate lucrurile cunoscute.

După șaiszeci de kilometri, două ore mai târziu, autobuzul rablagit al bisericii trecu prin Livermore și părăsi autostrada, intrând pe un drum îngust ce ducea pe ruralele coline Altamont. Daphne se aștepta ca motorul să moară din clipă în clipă, dar reușiseră să părăsească orașul. Nu va trece mult timp și probabil că Oakland va arde până-n temelii, într-un incendiu mult mai puternic decât focul care distrusese partea bogată a orașului cu câțiva ani în urmă.

Grupul lor va fi în siguranță printre morile de vânt.

Daphne conduse autobuzul pe lângă cimitire de mașini și depozite de pietriș, aflate de-a lungul drumului, care-i aminteau de cele mai dezolante zone ale Oaklandului. Văzu un indicator către Laboratoarele Naționale Sandia și Lawrence din Livermore, centre de cercetare guvernamentale, care se aflau chiar la poalele colinelor. Daphne spera că, având toate fondurile acelea, pe care le furaseră din proiectele umanitare, să găsească o soluție pentru criza produsă de petromolimă.

Motorul începuse să bolborosească, de parcă-i venise ultima clipă. Pasagerii discutau între ei, ușurați și emoționați. Unii dintre copii se uitau pe ferestre, deși peisajul colinelor pline de iarbă nu oferea nimic interesant.

Jackson se așază lângă ea, privind prin parbriz.

– Totul va fi bine, Daph, zise el, de parcă ar fi recitat o mantra. De aici putem merge pe jos, dacă va fi nevoie.

– Știu.

Autobuzul urca pe drumul îngust, bătut de vânt, acoperind aproape toată lățimea pavajului. Drumul nu avea balustradă, ci doar un șir de garduri din sârmă ghimpată, ce împărțea panta în terenuri pentru vite.

Văzură puține case.

Daphne răsuci volanul, apăsând cu toată greutatea trupului său, ca să ia o curbă strânsă. Motorul tuși și se înecă, dar ea apăsă pe pedală și reuși să-l trezească la viață, dar numai pentru câțiva metri.

În față se vedea o pancartă, pe care scria DRUM ÎNGUST.

– Grozav, mormăi ea.

Pe creasta dealului, motorul muri definitiv. Inerția îi duse mai departe un pic, apoi Daphne scoase mașina din viteză. Autobuzul continuă să meargă la vale, ajutat de gravitație.

– Putem să mai mergem un timp așa, zise Daphne.

Jackson zâmbi și spuse, scărpinându-și umărul:

– Mai avem doar un kilometru și jumătate. Vom ajunge!

Ceilalți începură să aclame, bucuroși.

Când ieșiră din umbra colinelor, la o cotitură a drumului, în fața lor se întinse panorama lanțului muntos Altamont. Pasagerii priviră spre stânga autobuzului, vorbind între ei.

Colinele acoperite de iarbă păreau să se întindă la infinit. Iar pe ele erau mii și mii de mori de vânt, ca o armată mecanică, rotindu-și palele în briza curată.

Ștampilat cu un sărut

MEMORIU PENTRU PREȘEDINTE

DE LA: ASISTENTUL PREZIDENȚIAL PENTRU ȘTIINȚĂ ȘI
TEHNOLOGIE

SUBIECT: MATERIALELE AFECTATE DE PETRO-MOLIMĂ

Următoarea listă de obiecte a fost alcătuită pentru a ajuta urmărirea extinderii petromolimei. Din cauza naturii incerte a microorganismului și a compoziției variate a multor mase plastice, toate sau o parte dintre obiectele de pe listă pot fi distruse de un atac al molimei.

Pentru o discuție completă a compoziției chimice și a analizei descompunerii a 72 de polimeri reprezentativi bazați pe petrol, a se vedea Anexa F.

Cești de cafea și materiale de ambalat din polistiren

Ambalaj alimentar

Scaune auto din vinilin

Sticle pentru șampon și alte articole de toaletă

Izolatori pentru cabluri electrice (Notă: cauciucul natural pare a nu fi afectat)

Componente ale încălțăminte

Șireturi

Bidoane de benzină pentru automobile

Flori din plastic

Paie pentru băuturi

Baloane

Pixuri

Vitrine din plastic

Linoleum

Fibre pentru covoare

Haine din poliester

Vopsele acrilice

Mantale de ploaie

Suportul benzilor magnetice

Suportul compact-discurilor

Plăci pentru circuite electronice

Unele vopsele și izolatori

Monitoare pentru calculatoare

Unele componente ale mobilierului

Telefoane

Seringi medicale

Rame de ochelari

Lentile de contact

Ultima șansă

Sus în munți, vechiul reșou cu benzină din rulotă încetase să funcționeze. Bâjbâind prin întuneric, Dick Morgret încercase pentru a patra oară să-l aprindă, fără succes. Trânti rabla de podea, făcând-o să zăngăne, apoi aruncă bățul ars de chibrit. Amețit de somn, Morgret scotoci prin rulotă, încercând să-și amintească unde ținea păturile de rezervă.

O furtună, de început de vară, se întinsese peste munții Californiei, aruncând benzinăria Ultimei Șanse în mijlocul nimicniciei. Morgret se trezise tremurând. Ascultase picăturile de ploaie ce izbeau acoperișul din tablă. Stropi de apă se scurgeau înăuntru, udându-i lucrurile. Bombăni, dar nu-și irosi energia înjurând cu adevărat, din moment ce nu era nimeni să-l audă.

Luă o haină vătuită din dulapul de sub masă. Haina grea mirosea a mucegai, dar rulota duhnea suficient de puternic pentru a acoperi mirosul ei.

În timp ce se întindea din nou pe prici, așteptând ca trupul său să încălzească așternutul, apa se scurgea prin crăpăturile noi ale peretelui. Fiecare bucățică a materialului izolant se transformase în pastă de dinți, care lăsa apa să pătrundă în toate colțurile. Mai devreme încercase să astupe crăpăturile cu cârpe, apoi renunțase și aruncase niște pânză groasă peste mobilă. Toată rulota aia blestemată se făcea praf, ca și viața lui. Ce era nou în asta?

Patul rămase rece, de parcă trupul nu putea ceda căldură, păturilor. Dormea singur de vreo șaisprezece ani. Îngropase trei neveste și nu-l interesa să facă același lucru cu o a patra. Toate fuseseră proaste și certărețe, dar simțea uneori lipsa plăcerii simple provocată de cineva care făcea zgomot în casă sau încălzea patul. Acum, singurul zgomot pe care-l auzea, înainte de a se cufunda în somn, era zgomotul ploii care se scurgea în casă prin crăpăturile care se lăteau.

Dimineața, aerul se limpezise. Morgret se uită pe fereastră. Pârâul ce cobora din munți se umflase, din cauza ploii. În depărtare, văzu câțiva cai sălbatici alergând pe pajiște.

Se ridică, se opri într-o băltoacă de apă rece și se așeză pe un scaun de lângă masă ca să-și scoată ciorapii uzi. După ce folosi toaleta din spatele rulotei, se împletici până la cele două pompe de benzină, aflate

sub acoperișul rahitic din aluminiu. Nu avea nimic mai bun de făcut decât să-și petreacă ziua așteptând clienți care nu vor veni.

Autostrada 178 trecea prin munți, cobora în bazinul sec al albiilor uscate de lacuri, către baze militare pentru teste și către Valea Morții. Morgret nu văzuse nicio mașină pe șosea de două zile, iar ultima mașină care trecuse nu oprise. Fără trafic, nici urmă de clienți. Fără clienți, nu avea încasări. Fără încasări nu putea să plătească creditorii.

Ambele tipuri de benzină – cea normală și cea fără plumb – miroseau groaznic și, mai rău, nu ardeau. Probabil un rahat de-al ecologiștilor, iar chestia asta îl îngrozea. Dacă guvernul află, probabil că va fi silit să distrugă rezervoarele îngropate și să instaleze altele noi. În cazul ăsta, nu avea altă soluție decât să plece, să abandoneze benzinăria, lăsând-o ciorilor.

Cisterna de la Oilstar nu venise săptămâna aceea cu marfă din Bakersfield – dar Morgret nu avea bani să plătească șoferul, iar creditul lui valora cât hârtia igienică folosită. Morgret se întreba dacă va trebui să plătească benzina contaminată companiei petroliere.

Așternu un ziar vechi pe scaun, să nu i se ude pantalonii. Dimineața era rece, dar se așezase la umbră pentru că aerul se va încălzi și nu avea chef să se mute din oră în oră. Morgret se lăsă pe spate, gata să privească lumea trecând prin fața lui.

Numai că lumea nu trecea prin fața lui. Nici urmă de trafic. Nimic.

Către mijlocul dimineții auzi un sunet dogit apropiindu-se pe drum. Avu nevoie de ceva timp să recunoască zgomotul de copite potcovite, care se deosebea de cel al cailor sălbatici. În scurt timp, de după cotitură apărură trei călăreți. Purtau ponchouri din pânză groasă, cu pete întunecate lăsate de picăturile de ploaie. Toți trei aveau părul lung. Cel mai mărunț și mai tânăr avea o mustață subțire, ceilalți erau complet rași. Morgret recunoscă imediat individul cu înfățișare hispanică, lat în umeri, călare pe un armăsar negru. Morgret se sili să se ridice de pe scaunul pliant în momentul în care Carlos Bettario se apropia de pompa de benzină.

Anii petrecuți în aer liber dăduseră pielii lui Bettario aspectul pieii bine tăbăcite. Își legase părul lung, ce începuse să încărunțească, într-o coadă ce atârna de sub o pălărie cu calota turtită, ca a lui Clint Eastwood.

Dădură din cap cu nonșalanță unul către celălalt.

– Salut, Carlos, zise Morgret, uitându-se la armăsar, apoi la pompă. Să-ți fac plinul?

Ceilalți doi călăreți, argați probabil, chicotiră. Battario bătut armăsarul pe gâtul muscular și spuse, fără urmă de accent:

– Mulțumesc, domnule, dar cred că și-a făcut plinul.

– Ești doar un curios în trecere, care nu vrea benzină! Ce te aduce aici din ranchul tău caraghios, Carlos? Vrei să mă inviți la o întâlnire la biserică?

Bettario deținea și conducea Rancho Inyo, un ranch cunoscut, pentru turiști, lângă Lacul Isabella, unde idioții în vacanță făceau pe cowboyii. Iar asta îl îmbogățise pe Bettario.

– Dacă ai avea benzină, ți-aș cumpăra fiecare strop. Dar nu mă aștept să stai mai bine decât ceilalți din țară, răsă Bettario. Nu, am venit să te salvez, prietene.

Morgret se holbă la el și se așează din nou pe scaunul care scârțâi. De unde știa Bettario că benzina se stricase?

– Să mă salvezi? Despre ce vorbești, Carlos?

– Despre molimă, omule. Ce-o să faci acum? Benzinăria ta abia supraviețuia înainte, răspunse Bettario, făcând un semn cu bărbia către rulota dărăpănată și către firma ULTIMA ȘANSĂ.

– Ce molimă? Întrebă Morgret, mijindu-și ochii.

Argații se uitară unul la altul. Bettario își scoase pălăria și exclamă:

– Îți bați joc de mine? Nu urmărești știrile?

– Carlos, nu mi-am plătit abonamentul la cablu pe luna asta. Mă gândeam să-mi cumpăr o antenă pentru satelit, una de două mii de dolari. Dar nu mi-ar fi folosit la nimic, din moment ce n-am televizor. Nici n-am primit vreun ziar care să nu fie vechi de o lună.

– Omule, o molimă distruge benzina și plasticul. Oamenii au înnebunit. Suntem norocoși că trăim aici, departe de haos.

Armăsarul fornăi, de parcă n-ar fi fost de acord că-s norocoși.

– Eu sunt suficient de deștept ca să-mi dau seama că trebuie să ne strângem și să colaborăm, dacă vrem să rezistăm în primul an.

Morgret îl privi atent, dar Bettario nu era genul de om care se ținea de bancuri. Asta explica benzina proastă, lipsa totală a traficului și întârzierea de-o săptămână a cisternei.

– Deci ai venit să mă salvezi?

Armăsarul întindea botul în jur, căutând ceva de mâncat. Bettario trase de hățuri, ridicându-i capul.

– Nu mai avem turiști la Rancho Inyo, așa că am loc pentru niște oameni care știu ce fac. Ești aici de mult timp, Dick. Ești un aiurit, dar ai mult bun simț și știi să muncești. Am nevoie de oameni care să ne ajute să păstrăm cămărilor pline. Asta înseamnă să se priceapă la vânat,

pescuit și îngrijirea vitelor. Vrem să prindem cai sălbatici, pentru că, în lipsa automobilelor, caii vor fi mai prețioși decât aurul. Și mai știi să repara diverse lucruri, continuă Carlos. Rancho Inyo obține energie electrică de la hidrocentrală. Chiar dacă n-o să avem petrol, digul și căderea de apă vor continua să facă să funcționeze centrala – dacă o să găsim un mod de lubrifiere.

Bettario îi zâmbi lui Morgret, care era îmbrăcat în salopetă.

– Vino cu mine la ranch, Dick. Băieții te vor ajuta să împachetezi tot ce vrei să iei cu tine.

Morgret ridică sprâncenele, apoi făcu un gest către rulota paradită, către pompele defecte și către șoseaua pustie.

– Hai să rezumăm, Carlos. Vrei să las *toate astea* ca să vânez și să pescuiesc toată ziua? Să prind niște cai, să sparg niște lemne, căpătând în schimb locuință și masă gratis, într-un loc în care orașenii fraieri plătesc o sută de dolari pe noapte?

– Trei sute cincizeci, atât au plătit în ultimul an, îl aprobă Bettario. Da, ai făcut foarte bine rezumatul.

– Pare mai bine decât o durere în cot, mormăi Morgret, privind în jur, spre petecul de pământ pe care-l deținea în virtutea dreptului de prim ocupant; prinsese rădăcini acolo, dar nu simțea că ar părăsi ceva. Carlos, pune băieții să mă ajute să dau jos firma asta, cu Ultima Șansă, și-s gata să merg.

Condamnat la dragoste

Bătăile în ușa străbătură straturi de ceață care învăluiau mintea lui Jeffrey Mayeaux, trezindu-l după câteva ore de somn. Ura întreruperile constante provocate de faptul că era o persoană importantă. Ei bine, peste un an o să uite de toată aiureala asta.

Mayeaux se trezi, mirosind derutat cearșafurile noi. Apoi bucățile se potriviră într-un întreg. Un apartament cu două etaje în Ocean City, un bârlog pe care i-l pregătise Weathersee cu o lună în urmă. Nimeni n-ar fi trebuit să știe de el. Probabil că Weathersee pălăvrăgise.

Bătăile se auzeau de undeva, de afară, în dormitorul întunecat... ușa din față. Era prea devreme ca să poată gândi. Și ce zi era? Duminică?

Se rostogoli din pat, iar femeia de lângă el gemu încet în somn. Mayeaux simțea mirosul de transpirație din așternut. Femeia avea puțin peste douăzeci de ani, sâni mari, fund mic, păr blond, lung. Răcnise ca o nebună când terminase, dar îl dăduse gata. Păcat că avea și mutră de măgar, dar cui îi păsa?

Când își aminti de noaptea trecută, simți că are o erecție. Weathersee aranjase ca tipa să-l aștepte în apartament. Nu știuse niciodată cu cât plătea șeful lui de cabinet femeile astea, sau dacă le convingea altfel. Dar se pricepea.

Soția lui Mayeaux cunoștea unde erau cuibușoarele lui de nebunii și-l suna uneori, când avea nevoie de ajutorul lui în privința caselor sau dacă intervenea vreo urgență. Dar nimeni n-ar fi trebuit să știe de locul ăsta din Ocean City.

I se păru că ușa se va sparge sub o ploaie de lovituri. Ritmul monoton îi spuse că era probabil vorba de cineva din serviciul de securitate. Altcineva, cu măcar o jumătate de creier, și-ar fi imaginat că Mayeaux nu vrea să discute cu nimeni. Ce mod grozav de a începe ziua!

Mayeaux reuși să se dea jos din pat și să-și pună halatul, fără să trezească fata.

Auzi o voce înăbușită care-i striga numele, când închise ușa dormitorului în urma lui și coborî pe scară.

– Ai răbdare, omule! mormăi el.

Apartamentul de pe malul mării mirosea a vin stătut și a brânză. Razele soarelui umpleau holul, în care uitase să tragă perdelele în seara trecută. Își dorise să găsească un loc, în zona Washingtonului, unde să

se servească la micul dejun cafea cu lapte și cornuri.

Din cauza panicii ce se întindea și a defecțiunilor mecanice produse de molima benzinei, își dăduse seama că nu putea să plece pentru o zi. Numai pentru o zi, așa cum plănuise de luni de zile. Sigur, își dăduse seama de gravitatea crizei – dar el nu avea nicio responsabilitate. Ceilalți puteau să aibă grijă de mersul lucrurilor, măcar pentru câteva ore.

Vineri seara fuseseră raportate doar câteva defecțiuni în Maryland și Virginia, dar știrile se înrăutățiseră cu fiecare oră. California își închisese granițele, dar prea târziu pentru a opri răspândirea molimei, iar informațiile de pe coasta de vest deveniseră sporadice.

Vicepreședintele Wolani rămăsese blocat în Chicago, unde se afla într-un turneu de conferințe când Agenția Federală pentru Aviație oprise toate zborurile comerciale, în urma unor prăbușiri de avioane, care fuseseră atribuite dezintegrării unor componente din plastic.

Mayeaux se amuzase aflând că președintele Holback rămăsese în Orientul Mijlociu, în timp ce făcea un turneu diplomatic foarte mediatizat în Qatar. Se descoperise că avionul prezidențial era infectat cu petromolimă... iar acum microorganismele mîncătoare de petrol făceau ravagii în cele mai mari câmpuri petroliere arabe. N-ar fi vrut să fie în locul lui Holback.

– Domnule președinte al Camerei! Sunteți acolo?

Vocea de afară era suficient de puternică și de fermă ca să treacă prin ușa solidă.

Mayeaux se uită prin vizor. Văzu doi bărbați în costume de culoare închisă, cu fire care îi ieșeau pe sub guler până la căștile din urechi. Mai văzu alți trei stând pe nisip, privind înainte. *Serviciul Secret?* Iisuse, nu puteau să fie mai subtili? Stăteau ca niște reclame în orașul ăsta turistic.

Îl trecu un fior. Ce naiba voiau? Teama inițială că dăduse de necaz îl părăsi iute – ar fi trebuit să fie și un reprezentant al autorităților, vreun funcționar de la Departamentul Justiției, dacă făcuse ceva rău. Iar Mayeaux nu făcuse niciun secret din aventurile lui.

Dar *Serviciul Secret* aici! Dacă ar fi fost vorba de ceva important, ca să fie trezit duminică dimineață, Weathersee i-ar fi telefonat. Apoi își aminti că redirectionase apelurile către birou. Desființase telefoanele de aici de când soția și copiii lui locuiau împreună cu niște prieteni.

Bărbatul din *Serviciul Secret* păru să-l simtă în cealaltă parte a ușii și strigă:

– Domnule președinte al Camerei, este vorba de ceva important. Trebuie să discutăm cu dumneavoastră.

Mayeaux se uită dincolo de individ. Plaja fusese despărțită de locuința lui prin cordoane, iar clădirea înconjurată de polițiști în civil.

– Da?

Mintea lui Mayeaux funcționa cu toată viteza. Pentru prima oară nu reușise să-și păstreze masca de politician.

– E ceva urgent, domnule.

Când Mayeaux trase zăvorul, individul intră. Altul, solid ca un jucător profesionist de fotbal, făcu semn restului echipei. Mayeaux simți aerul rece dinspre ocean.

Primul agent din Serviciul Secret părea încântat să-l vadă.

– Domnule președinte al Camerei, slavă Domnului că v-am găsit!

Dar nu-l privi în ochi în timp ce-i vorbea, ci examina apartamentul. Nu transpirase, nici nu obosise după cât bătuse în ușă.

– Despre ce-i vorba? se răsti Mayeaux.

Alt agent pătrunse în hol și-l întrebă pe primul:

– Satchmo e în siguranță?

– Da, spuse primul agent, apoi comunică informația prin intermediul microfonului de la rever.

Mayeaux își strânse halatul în jurul trupului. *Satchmo*? Serviciul Secret folosea nume codificate pentru președinte, vicepreședinte și familiile lor... Se săturase de toată aiureala aia.

– Ce se întâmplă? V-a trimis Holback să mă hărțuiți?

Primul agent se opri, subit încruntat. Ochiul lui albaștri continuau să privească în toate părțile.

– Nu, domnule. Trebuie să vă informăm că vicepreședintele Harald Wolani a fost ucis noaptea trecută, într-un accident de ascensor din Chicago. Molima s-a întins până acolo, ceva mai iute decât ne-am așteptat.

– Wolani a murit?

Mayeaux se dădu înapoi și se lovi de sofa de-un albastru deschis. Cu un gest automat, vru să se așeze, apoi își văzu genunchii și se îndreptă. Ar fi vrut să bea ceva, dar nu avu tupeul să se ducă la bar.

– Și am pierdut legătura cu președintele, domnule. În Quatar au loc mari tulburări, iar ultima știre pe care am primit-o de la ambasador era că guvernul din Quatar refuză să garanteze siguranța președintelui. N-am reușit să restabilim legătura.

– Jeffrey, ce se întâmplă? Să cobor? se auzi o voce somnoroasă din dormitor.

– Nu! răcni Mayeaux.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum o chema pe tipă.

– Verific imediat, zise un agent, fugind pe scări.

– Știți ce înseamnă toate astea, domnule, continuă primul agent, privindu-l pentru prima oară în ochi.

– Sigur că știu, răspunse el, permițându-și, în cele din urmă, să se prăbușească pe sofa. O să acționez ca președinte, până restabiliți legătura cu Holback.

– Dacă putem restabili legătura cu președintele, domnule. Președintele Holback este prima țintă pentru răzbunare.

– Să faceți bine și să restabiliți legătura! se răsti Mayeaux, ridicându-se și simțind că-i tremură picioarele. Aduceți-mi niște cafea.

Întoarse spatele agentului și se îndreptă, cu grijă, către bucătărie.

Agentul continuă, de parcă ar fi fost jignit că trebuia să-și termine treaba lui de rutină:

– Zona plajei este sigură, domnule. Trebuie să vă conducem la Washington. Să depuneți jurământul.

Mayeaux respiră adânc și-și simți capul bubuind, din cauza panicii. Evenimentele se desfășurau prea repede. Se așteptase să se retragă după ce se termina legislatura și să se întoarcă în New Orleans. Pregătise totul pentru o carieră liniștită și bănoasă de lobby-ist. Totul era pregătit... întinse o mână, să se țină de ceva.

Apartamentul se umpluse de străini. În jurul lui se auzeau voci puternice. Totul părea ireal. Afară, oamenii din Serviciul Secret pregăteau convoiul. Un camion cisternă al armatei era gata să urmeze limuzinele. Până la Casa Albă era un drum de trei ore. Chiar dacă vreun vehicul ar fi rămas în pană, cel puțin unul va ajunge până la capătul drumului.

Iar Mayeaux va depune jurământul.

Rămase locului, clipind surprins.

Nu voia să fie președinte în timpul a ceea ce părea a fi cea mai gravă criză de la Al Doilea Război Mondial. Dacă nu era chiar mai gravă.

Cumpărături prin cartier

Lumea din jurul Albuquerque-ului se sfărâma în bucăți tot mai mici, iar generalul Bayclock știa că supraviețuirea putea să depindă de rezervele de provizii pentru cazuri de urgență, de la baza forțelor aeriene. Spre sfârșitul după-amiezii, generalul ieși din clădirea comandamentului bazei și se uită la străzile din Kirtland, îngrozit de schimbările rapide.

Tăcerea era asurzitoare, pentru că Bayclock se obișnuise cu mugetul continuu al avioanelor ce aterizau sau decolau. Niciun avion nu aterizase pe aeroport de două zile, de când fusese suspendat traficul aerian.

Bizuiindu-se doar pe comunicațiile fragmentate, disparate, care mai mult provocau panică decât furnizau informații, Bayclock plasase baza aeriană din Kirtland în stare de urgență 3, mobilizând tot personalul important în bază și măbind gărzile de la fiecare poartă. După câteva ore de la primele dovezi ale efectelor molimei, generalul ordonase serviciului de intendență să treacă la respectarea strictă a rațiilor.

Străzile, cândva haotice, nu mai erau circulate. La ordinele lui Bayclock, baza se adaptase iute la noua situație. Câțiva aviatori și angajați civili treceau pe trotuar, pe lângă parcare plină de autoturisme, camioane și mașini oficiale, care probabil că nu vor mai funcționa niciodată. Un bărbat străbătu străzile pustii pe o motocicletă care funcționa cu alcool. Nu va trece mult timp și componentele ei din plastic se vor distruge, iar vehiculul se va defecta, ca și cele care foloseau benzină.

După ce dăduse voie aghiotantului său să plece, Bayclock porni pe jos către magazinul bazei, să-și ia cele necesare. Hrană. Conserve. Apă îmbuteliată. Rația lui îl aștepta. Se întreba dacă ar trebui să pună paznici înarmați la ușile magaziei.

Avea încredere în oamenii săi. Știa că-i vor îndeplini ordinele. Fuseseră instruiți în spiritul ierarhiei, dar generalul era îngrijorat de modul în care încerca să păstreze ordinea. Se simțea rupt de lume, obligat să ia decizii pe baza unor informații reduse. Nu voia să riște să reacționeze exagerat față de molimă, dar acum avea impresia că microbul era mai lacom decât se temuse. În câteva zile, Albuquerque devenise teatrul unui măcel.

Bayclock traversă strada Wyoming, din fața cartierului general, se

uită ca de obicei în ambele părți înainte să pășească pe caldarâm, apoi se îndreptă spre clădire. Nu văzu nicio lumină aprinsă în barăci și presupuse că personalul bazei deschisese ferestrele, ca să pătrundă aer curat.

În timp ce mergea, înconjurat de-o tăcere bizară, se gândi la moartea vicepreședintelui Wolani, care avusese loc cu două zile înainte. Îl șocase puternic. Dar, chiar dacă președintele era plecat din țară, Bayclock avea încredere în ierarhie.

Anexa magazinului bazei părea prea aglomerată, remarcă el când se apropie. Își aranjă boneta și merse țănoș mai departe. Panouri scrise de mână erau rezemate de pompele de benzină ale magazinului: **COMBUSTIBIL CONTAMINAT**.

O mână de oameni, în uniforme militare sau în civil, se învârtteau în jurul prăvăliei. Mulțimea se liniști, când un căpitan înalt îl observă pe Bayclock și-l salută. Generalul răspunse salutului și intră pe ușa deschisă.

Se preocupă apoi de ce-ar trebui să procure pentru următoarele zile, concentrându-se asupra acestei probleme. Rafturile păreau pe jumătate goale. La casă, vânzătorul se certa cu un militar, despre câte cutii cu lapte praf putea să cumpere. Când luă ultimele două conserve cu supă – de roșii și de mazăre, care nu-i plăceau – și câteva pungi cu șorici, Bayclock avu senzația că se află iar în război.

Când apucă pungile cu șorici, degetele îi trecură prin ambalajul din plastic, de parcă acesta ar fi fost din albuș pe jumătate coagulat. Pojghița subțire se rupse, aerul pătrunse în pachet, iar punga se transformă într-o gelatină, ca o mucozitate. Generalul o privi dezgustat și șocat, apoi își scutură mâna de murdărie.

Pe rafturi, din sticlele cu apă gazoasă curgeau stropi de umezeală. O sticlă cu must se despică, aruncând lichidul purpuriu pe podea. După murdăria de pe dușumea, își dădu seama că mai multe butelii se spărseseră în tot cursul zilei, atunci când diferite tipuri de plastic sucombaseră în fața microbului.

Una dintre angajatele magazinului, o negresă tânără, cu părul tuns scurt, ca al lui Bayclock, ștergea cu o cârpă, încercând cu frenezie să curețe clorul rău mirositor, care se scurgea din rafturi peste alți detergenți. Generalul se strâmbă, când se gândi la cutiile din plastic cu amoniac. Dacă toate chimicalele acelea se amestecau, puteau provoca un nor de gaz ucigător.

– Tu! Mută cutiile cu amoniac! se răsti el, iar femeia tresări și se uită la el, apoi aruncă pe jos cârpa; Bayclock ridică vocea, enervat de

ezitarea ei. Mută-le acum!

Fără să vadă dacă-i îndeplinise ordinul, generalul își luă rațiile și se așează la coada de la casă. Femeia din fața lui avea un bidon din plastic cu lapte. Sub privirile lui Bayclock, mânerul bidonului se rupse. Laptele se scurse pe piciorul femeii și pe podea. Femeia se uita la bidon zăpăcită, de parcă ar fi mușcat-o propriul ei câine. Laptele stropi și cracul pantalonilor curați ai generalului. Acesta se trase înapoi, încruntându-se din cauză că-i murdărise uniforma. Podeaua era lipicioasă, de parcă s-ar fi scurs pe ea tot felul de substanțe – dar generalul observă că linoleumul începuse să se înmoaie.

Își înhăță conservele, se uită la ele și aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari casierului.

– Ia-i, mormăi el. Sunt mai mult decât de ajuns.

Apoi plecă iute. Voia să se întoarcă la postul de comandă al bazei, unde simțea că stăpânește lucrurile. Venise timpul să instaureze un control și mai strict al procesului de fixare a rațiilor. Venise timpul să stabilească o mulțime de lucruri.

Voi supraviețui

Heather Dixon nu era singura care-și dădea seama că lumea se transforma în infern.

Se lupta cu mulțimea din magazinul cu provizii pentru camping, mirosind sudoarea celorlalți. Lipsea puțin ca aglomerația să se transforme în răzmeriță.

Heather începu să fie cuprinsă de panică, se mișca iute și respira cu greutate, îngrozită că nu va reuși să-și cumpere echipamentul de care avea nevoie ca să supraviețuiască în lunile următoare. Împinse o femeie înaltă, slabă, îmbrăcată cu haine din poliester care se dizolva, se lovi de rafturi de metal pe jumătate goale, și se îndreptă către fundul magazinului.

Doi tipi cu înfățișare de camionagii – unul cu barbă și altul chel – se băteau pentru niște saci de dormit din nailon. Heather se întrebă dacă nailonul va rezista petromolimei.

La casa din față, proprietarul magazinului – un om dolofan, care arăta de parcă nu fusese în viața lui într-o excursie – vindea fără încetare, cu o privire fixă. Nu-i venea să creadă în norocul lui.

Heather își croi drum prin magazin, ținând în mână o bucată de hârtie, pătată de sudoare, pe care notase tot ce-i trebuia. Simți ca i se face rău când văzu că dispăruseră toate rucsacurile cu ramă de aluminiu. De ce pierduse timpul scriind lista aia blestemată? Ar fi trebuit să fugă la magazin și să se lupte pentru lucrurile de care avea nevoie. Obținerea echipamentului potrivit însemna diferența dintre viață și moarte, iar oamenii – un număr tot mai mare – abia începuseră să-și dea seama ce-i aștepta.

Se duse la raionul de ranițe, văzu etichete și ambalaje mototolite risipite pe podea – și un singur rucsac pe raft. Una dintre barele din aluminiu era răsucită, de parcă ar fi căzut cineva peste ea. Pânza de-un roz strălucitor era țipătoare, dar ce mai conta? Spera ca pânza să nu se dizolve, dar în privința asta nu putea să facă nimic.

În timp ce se grăbea către rucsac, un bărbat în blugi și tricou cu Bugs Bunny sprinta spre el. Heather ezită, apoi decise să-l întreacă. Se săturase să i-o ia alții înainte și venise momentul ca să se schimbe situația.

Bugs Bunny ținea sub braț trei butelii cu propan, pentru aragaz. Asta îl stânjenea în goană. Heather apucă rucsacul de-o curea, iar bărbatul

de cealaltă.

– Îl iau! zise individul.

Heather răspunse înfigându-i un cot în vintre. Bugs scoase un vaiet surprins și scăpă pe jos cele trei butelii. Acestea zăngăniră pe podea, iar individul se aplecă să le ridice.

Heather trase rucsacul roz la piept și zise:

– Nu ți se potrivește culoarea!

Apoi se duse spre alt raft. Incidentul îi crease bună dispoziție. Venise timpul să nu mai accepte măgăriile altora.

Heather era mai înaltă decât majoritatea femeilor din magazin, mai înaltă decât mulți dintre bărbați. Nu se mai scuza când se ciocnea de cineva. Să se dea din drumul ei! Își aminti de sfatul primit la seminarul de autoapărare, la care erau obligați să participe toți angajații de la compania de asigurări Surety: să nu arăți ca o victimă. Încercă să pară fermă, imaginându-și că-l avea în față pe Al Sysco. Gândul îi produse o furie rece și strânse din fălci.

Oamenii se dădeau la o parte din drumul ei. Iar pe cei care nu făceau acest lucru îi împingea.

Umplu rucsacul cu hrană deshidratată, în ambalaj din staniol. Se uită la un aragaz de camping și decise că o să gătească la focul de tabără. Optă pentru un cuțit mare de vânătoare, echipament de pescuit și un sac de dormit ca un înveliș de mumie, garantat pentru minus douăzeci de grade.

Heather se uită prin magazin, renunțând la majoritatea articolelor. Un cort ar fi fost prea greu ca să-l care până acasă. Niște crătiți și oale ar fi fost bune, dar nu avea nevoie de ele, putea să folosească ustensilele pe care le avea. Luă chibrituri, o trusă cu medicamente împotriva mușcăturilor de șarpe, un dispozitiv solar pentru purificarea apei.

Se simțea obosită. Într-o zi obișnuită, ar fi fost la serviciu, prelucrând formulare, ar fi răspuns la telefon, s-ar fi enervat din cauza felului în care o trata Sysco. Dar astăzi nu, își spuse ea. Nici altădată.

Apoi, dându-și seama că nu va avea mașină, nici măcar o bicicletă, dacă nu găsea una fără piese din plastic, Heather își aminti de lucrul cel mai important – ghete solide pentru mers, din piele, cu talpă din cauciuc natural. Trebuia să evite tot ce era din plastic, vinilin sau cauciuc artificial. Ca să fie sigură că n-o să aibă probleme.

Păzindu-și rucsacul roz, plin ochi, căută prin cutiile răsturnate cu ghete. Și alți oameni avuseseră aceeași idee, dar asta n-o îngrijora. Avea picioare mari, iar încălțăminte de mărimea aceea nu era prea căutată

de femei.

În cele din urmă găsi o pereche de ghete negre, cu șireturi purpurii și se așază la coadă. Avea puțini bani gheață economisiți, nu mai avea slujbă – dar individul de la casă accepta cărți de credit. Cărți de credit! De parcă mai aveau vreo valoare!

Heather zâmbi fără vlagă. Spera să ajungă la casă înainte să i se dizolve cartea de credit în poșetă.

Curentul electric se întrerupse pentru a doua oară în ziua aceea, iar Heather nu credea că va porni din nou. Stătea în sufragerie, cu perdelele trase în lături și cu ferestrele deschise, să pătrundă aer curat. Voia să-și pregătească echipamentul cel nou, cât mai era lumină. De acum, trebuia să gândească altfel.

Locuia într-o suburbie a Flagstaffului, într-o casă închiriată, cu două dormitoare, cu o curte în spate și, în loc de garaj, o parcare. Jaluzelele de la ferestre erau din aluminiu. Clădirea fusese construită prin anii cincizeci, cu decorul tipic de atunci: pereți galbeni, podele verzi-măsliniu. Heather o închiriasse în urmă cu patru ani, intenționând să se mute într-o casă mai bună, dar nereușind acest lucru. Se gândea că va părăsi curând orașul.

Își legă părul în coadă de cal, apoi se așază pe podea, să sorteze hrana uscată și să citească instrucțiunile accesoriilor pentru camping. Făcuse o excursie, cu rucsacul în spate, în Marele Canion, împreună cu prietenul ei de atunci, Derek, un coleg de la societatea de asigurări. Individul o părăsise mai târziu, când găsise un post mai bun într-o firmă concurentă din Tucson. Relația lor nu avusese nimic deosebit, dar îi plăcuse excursia și-i lipsea sexul. Marele Canion se afla la numai o oră și jumătate de mers cu mașina, în nordul Flagstaffului, dar Heather nu se gândise niciodată să se ducă acolo singură.

De ce nu? se întrebă ea. *Încetează să fii un cățel care vrea să placă tuturor!*

Telefonul sună de două ori, apoi tăcu înainte ca Heather să-l ridice. Liniile telefonice nu funcționaseră de patru ori din cinci, când încercase să sune pe cineva, iar singura dată când auzise tonul ezitase, apoi renunțase.

Familia ei încerca probabil s-o sune din Phoenix, dar nu voia să-și contacteze rudele. I-ar fi cerut să vină acasă, să îndure tragedia împreună. Și Heather Dixon nu intenționa așa ceva.

Familia ei locuia la trei ore de mers cu mașina. Avea două surori și trei frați, Heather fiind copilul mijlociu, copilul care nu se distinge prin

nimic. Când crescuse, trebuise să se descurce cu prietenii surorilor ei, cu jocul de softball al fraților, fără să-și găsească propriul loc.

Universitatea din Flagstaff era destul de departe ca să-și găsească independența, dar interesul îi dispăruse iute. Părăsise școala după un an și se angajase la Societatea de Asigurări Surety. Nu recunoscuse niciodată că-i lipseau cei de acasă – dar orice discuție cu părinții ei îi arăta că ei știau care-i situația. Era timpul să plece și să-și caute un loc sigur.

Se gândi la Al Sysco, promovat în locul ei. Se gândi la Derek, care se folosise de ea ca de o trambulină ca să sară în altă companie.

Ei bine, asta era. Sysco aștepta să fie sunat de la biroul din Boston și să i se spună că trecuse criza. Heather încercă să și-l imagineze luptând pentru supraviețuire, căutând să-și procure hrană. Începu să chicotească. Apoi își dădu seama că Sysco nu concepea că leneșa, neimplicata Heather Dixon se putea schimba. Nu avusese curaj să fugă până nu începuse petromolima.

În genunchi pe covorul măsliniu, Heather întinse harta cu nordul Arizonei. Existau drumuri, avea provizii, nu vedea de ce n-ar reuși să meargă dintr-un capăt al Marelui Canion la celălalt. Unde ar găsi un loc mai sigur?

Abia începuse să facă inventarul hranei uscate, când se auzi un ciocănit în ușă, punând-o în gardă. După ce magazinele rămăseseră fără mâncare, hoții urmau să umble din ușă în ușă, spărgându-le și furând. Dar ei n-ar fi bătut la ușă.

Heather se gândi să nu răspundă, dar perdelele erau trase de-o parte și putea fi văzută foarte bine. Nu putea să susțină că nu-i acasă. Respiră adânc, îi păru rău că nu avea un pistol, apoi se duse la ușă. Se săturase să fugă.

Trase zăvorul cu un clinchet, apoi deschise ușa cu mai multă forță decât intenționa.

– Ce doriți?

Bărbatul din fața ușii se uită la ea surprins. Părea a fi de vreo treizeci de ani, solid și musculos. Avea figura arsă de soare, încadrată de păr blond, lung. Părea un surfist ghinionist.

– Cine naiba ești? întrebă el.

Heather se pregăti să-i trântască ușa în nas, dar ceva din ea o făcu să găsească întrebarea amuzantă.

– Dar tu cine naiba ești? Eu sunt Heather Dixon. Mă bucur să te cunosc. Și de ce stai în fața ușii mele?

– Unde sunt părinții mei? întrebă individul, făcând un pas înapoi.

– Cine? se miră ea.

– Jan și Howard Brooks. Eu sunt Connor Brooks, fiul lor. Părinții mei locuiesc aici.

Heather începu să înțeleagă, iar furia ei inițială lăsă loc milei.

– Îmi pare rău, dar s-au mutat. Am închiriat casa asta acum patru ani. Am primit un timp scrisori adresate familiei Brooks, dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

– S-au mutat? Nu mi-au spus!

Heather rămase liniștită. Totul i se părea o glumă proastă.

– Presupun că n-au lăsat noua adresă, zise Connor.

Avea ochi albaștri, mari, plini de speranță. Lui Heather îi plăcu.

– Nu cred. S-ar putea să știe proprietarul, dar locuiește în Sedona, iar telefonul nu funcționează. Nu cred că ai mașină...

Connor se ținu de tocul ușii, de parcă ar fi fost gata să cadă.

– Dacă aș fi avut mașină, nu mi-ar fi trebuit o săptămână să ajung aici. Nu-mi vine să cred! După ce-am trecut prin ce-am trecut, să descopăr că s-au mutat!

Se apucă de păr, cu un gest de disperare, dar Heather avu impresia că juca teatru. Individul încercă să se uite în casă, după care întrebă:

– N-ai ceva de mâncare? Sunt lihnit.

Heather se gândi un moment. Voia ca individul să rămână? Tot ce spusese părea rezonabil. Și mai avea niște resturi în frigider. Totuși...

– Așteaptă aici, zise ea, închise ușa și trase zăvorul.

Îl urmări un minut prin fereastra din colț. Individul ieșise din portic și se uita pe stradă. Se învârtea de colo-colo, cu mâinile în buzunare, așteptând-o să se întoarcă.

Heather luă niște pâine ambalată și niște brânză din frigider. Apoi, înainte să deschidă ușa, se întoarse și luă două beri.

Connor se întoarse, când fata ieși.

– Nu prea cunosc locul. Părinții mei s-au mutat aici după ce am plecat de acasă, iar eu... nu prea am venit să-i vizitez.

– Serios? Ține, zise ea, întinzându-i mâncarea.

În timp ce discutau, nu reușea să-și dea seama ce-l intrigase la el, dar Connor Brooks îi lăsase impresia de supraviețuitor. Nu avea nicio legătură cu vechea ei viață. Încercă să-și dea seama dacă i-ar fi folosit să-l aibă în preajmă. Iar individul păru să-i citească gândurile.

– Nu te superi dacă te mai rog ceva? Aș vrea să fac un duș. Am avut câteva zile grele și mă simt de parcă m-ar fi călcat un camion.

Fata se gândi. Propunerea îi păru atât de deplasată, că zăbovi înainte să răspundă. Ciudat, cât de mult contau câteva ore... Vechea Heather

ar fi fost jignită, chiar îngrozită – iar acest lucru o făcu să se decidă.

– Miroși de parcă ai avea nevoie să te speli. Probabil că apa e rece, dar am un furtun în curte. Poți să-l folosești.

– În curte?

– Consideră-te norocos, zâmbi Heather. Vremurile se schimbă. O să-ți aduc un prosop.

Cowboy de oraș

Cei doi cai ai lui Alex Kramer erau încântați să plece la plimbare. Todd își freca palma bătătorită de gâtul moale, cald, al lui Ren, palomino-ul, apoi puse piciorul în scară și se aruncă pe spatele calului.

Se întinse și apucă frâul lui Stimp, pe care-l prinse de cornul șei. Poarta țarcului rămăsese deschisă, iar Todd îl îmboldi pe Ren cu genunchii, conducând calul către drum.

– Să ieșim! zise el.

Bărbatul se simțea altfel, alături de caii binevoitori. Mirosul puternic de grajd și bocănitul potcoavelor pe suprafața tare a drumului îi treziseră amintiri din tinerețe. Trecuse mult timp de când plecase la drum cu un cal și dormise sub stelele Wyomingului. Sigur, va fi altfel când va călări prin suburbiile San Francisco-ului – și cu mult mai periculos. Încărcase vechiul Smith & Wesson al lui Alex și-l ținea la brâu.

Vorbindu-le blând cailor, Todd îi mână să meargă alături pe drumul pavat. Colinele erau tăcute și liniștite. Era timpul să acționeze, să înceteze să aștepte ca lumea să se repare singură. Și trebuia s-o salveze pe Iris, indiferent dacă ea voia sau nu. Ar fi fost o prostie să rămână în oraș. Chiar dacă suburbiile nu ardeau încă, gloata se va pune în mișcare cât de curând.

Todd privea înainte, lăsând în urmă casa abandonată a lui Alex. Pe drum, trecu pe lângă cutii poștale și alei, dar casele rămâneau dezamăgitor de pașnice. Fum albastru-cenușiu, de lemne, se ridica dintr-un coș. Întâlni un bărbat care-și plimba ciobănescul german, de parcă ar fi fost o după-amiază normală. Todd și bărbatul se salutară dând din cap, iar câinele lătră, dar caii continuă să meargă liniștiți pe drum.

Totul părea ireal. În alte părți ale lumii se prăbușeau avioane, se dărâmau clădiri, mijloacele de transport se defectau. Ultima știre pe care o auzise era că președintele rămăsese blocat în afara țării. Postul de radio Country & Western menționase ceva despre faptul că vicepreședintele murise într-un accident de ascensor, dar nu exista o confirmare a zvonurilor... apoi postul de radio își încetase emisia. Todd nu reușise să prindă alt post. Descoperise, când desfăcuse radioul, că plăcile din plastic pe care se aflau circuitele electronice ale acestuia se topiseră.

Doar cu o săptămână în urmă zburase cu elicopterul firmei Oilstar, împrăștiind microbul Prometheus. În momentul acela, considerase scurgerea de țitei de pe *Zoroaster* un dezastru teribil. Acum, opinia lui despre dezastru se modificase substanțial.

După o oră, ajunsese pe șoseaua națională 101, care străbătea peninsula Marin, trecea peste podul Golden Gate și ajungea în San Francisco, apoi în golful South. Todd conducea cei doi cai, într-un trap iute, pe banda din mijloc. Drumul tare nu pria copitelor, așa că pătrunse pe banda cu iarbă din mijlocul autostrăzii, când avu ocazia. Se întreba dacă asfaltul va deveni moale și spongios, atunci când microbul va rămâne flămând. Apetitul microbului pentru plastic părea a se manifesta la întâmplare, imprevizibil.

Se simțea teribil de caraghios călare pe cal în mijlocul unei autostrăzi cu șase benzi, care ar fi trebuit să fie plină cu vehicule vâjâind cu o sută zece kilometri pe oră.

Grupuri de hoți se mișcau printre mașinile moarte ce umpleau șoseaua, spărgând portierele încuiate sau împingând, pur și simplu, parbrizul ce se desprindea din plasticul moale ce fixase geamul. Un bărbat înalt, fără cămașă, ținea un set de capace de roți sub braț, din care se scurgea pe el o dâră de grăsime și murdărie. O femeie între două vârste, într-o jachetă din pânză roșie, căra o pungă mare din hârtie, plină cu cabluri și piese de metal ale unor boxe stereo pentru mașini. Un adolescent blond tăia centurile de siguranță cu un cuțit lung, apoi le arunca pe umăr, unde avea un teanc întreg. Todd nu-și imagina pentru ce-i trebuiau puștiului. Când Todd se apropie, tânărul scoase capul dintr-un Volvo și rânji spre el.

La trap, caii merseseră bine pe șoseaua goală. Ajunseră curând la tunelul care fusese tăiat într-o culme. Caii pătrunseră în tunel, iar copitele bocăneau puternic în spațiul închis.

Acolo se aflau o mulțime de mașini, strivite într-o grămadă informă. Grămada ocupa ambele benzi, de zile întregi nu mai putuse să treacă nicio mașină pe acolo. Becurile din tavan se stinseseră, dar prin cele două capete ale tunelului pătrundea lumina zilei, suficient cât să vadă să călărească spre peretele rece. Caii înaintau nervoși prin semiîntuneric. Podeaua din metal scotea sunete puternice, iar Ren și Stimpy începură să alerge, speriați de zgomotul produs de copitele lor.

În cele din urmă ajunseră la lumina soarelui. Todd respiră puternic aerul rece, cu miros de ocean, și se uită la podul Golden Gate, și spre San Francisco, ce se vedea dincolo de acesta, spre orizont.

Nu cu mult timp în urmă, Todd se aflase acolo, pe puntea în pantă a

lui *Zoroaster*, încercând să descarce cât mai mult țiței înainte ca petrolierul să se cufunde în adâncuri. Acolo fuseseră elicoptere, echipe de la televiziune, bărci, furtunuri de cauciuc...

Acum, în timp ce-i conducea pe Ren și Stimpy pe pod, auzea doar suieratul vântului. Sirenele de ceață nu mai scoteau sunete puternice, ca să avertizeze navele. Apa, aflată mult sub el, izbea cu zgomot stâlpii podului. Aerul era plin nu numai cu mirosul mării, ci și cu o duhoare de sulf. Șuvoiul de țiței continua să se scurgă din petrolierul scufundat, iar Prometheus se hrănea.

Gâfâind și roșu la față, un alergător transpirat trecu pe lângă el, atent unde pune piciorul pe trotuar. Todd dădu din cap – oamenii erau cu adevărat nebuni! Cum putea cineva să-și respecte tabieturile zilnice în mijlocul unei crize? Apoi își potrivi pălăria de cowboy: nu conta cât de mult se schimba lumea, gândi el, unele ritualuri rămâneau aceleași.

Cablurile podului, de deasupra lor, vibrau în bătaia brizei. Soarele, ce cobora spre apus, se apropia de apă departe, în largul mării. Todd nu văzu nave ale marinei, nici traulere de pescuit. Îl trecu un fior când își dădu seama cât de profund împărțise molima lumea în mii de bucățele ce nu se mai potriveau între ele.

Indivizi cu rucsacuri și figuri posomorâte mergeau pe trotuar, înaintând într-un marș forțat. Un tip solid, cu ochii înroșiți și cu praf cenușiu pe figură, îmbrăcat într-un tricou pentru surfiști, îi strigă lui Todd:

- Omule, mergi într-o direcție greșită!
- Știu, îi răspunse Todd.

O pereche tânără, cu trei copii – cel mai mare nu avea decât vreo opt ani și plângea – căra pachete în spinare, în timp ce se târa spre Peninsula Marin, în direcție opusă celei în care mergea Todd. Fetița de patru ani ducea o păpușă din cârpă, cu păr ciufulit; semne negre marcau locul în care fuseseră ochii, din nasturi din plastic ce se dizolvaseră.

După zece minute, caii se apropiară de capătul de sud al podului. Valurile se zdrobeau de malul stâncos de la Fort Point. Chiparoșii de un verde închis și clădirile militare, cu acoperiș roșu luceau în culori sclipitoare, de parcă ar fi răsucit cineva butonul pentru contrast. La capătul podului, un panou neluminat anunța: STOP! PLĂTIȚI TRECEREA! Todd conduse caii pe lângă cabinele goale. Zâmbi ironic când trecu pe banda, nefolosită de nimeni, pentru camioane.

Apoi intră călare în San Francisco.

Todd evită partea mai aglomerată a orașului, plănuind să treacă prin

parcul Golden Gate, gonind cât mai iute, aplecat pe coama calului și ținând bine hățul lui Stimpy. Caii lui deveniseră acum unele dintre cele mai prețioase proprietăți din lume. Ținea în mână pistolul cu piedica trasă și-i îmboldi pe Ren și Stimpy să fugă cât puteau.

Când ajunse la zona mare, împădurită, a parcului, cu lacuri mici și luminișuri întinse, cu iarbă, uită pentru un timp că se afla în mijlocul unui oraș. Văzând iarba, Ren încercă să se oprească și să pască, dar Todd nu-l lăasă, înghiontindu-l cu călcăiele, să păstreze ritmul. Nu se vedea niciun puști jucând baseball, sau altceva, nici distrându-se.

O ceată de oameni doborau copaci cu ferăstraie și securi luate din magazinele de fierărie din suburbii. Niciunul dintre ei nu părea obișnuit cu munca fizică și se odihneau destul de des. Fugiră în grabă într-o parte când un eucalipt se prăbuși, apoi se întoarseră să-l taie în bucăți. O movilă de lemne de foc se strânsese alături. Adolescenți despicau trunchiurile cu topoare și pene. Două femei bătrâne păzeau lemnele, cu niște puști noi-nouțe.

Todd îmboldi caii spre est, afară din parc, către zone mai periculoase. Merse pe alei, pe sub stejari mari. Case în stil victorian, vechi, mărgineau bulevardul de lângă parc, iar Todd menținu caii pe iarbă cât putu de mult, apoi trebui să se întoarcă pe străzile orașului, în Haight-Ashbury. Nu fu surprins să vadă diferiți predicatori de stradă vestind apocalipsul și oferind rețete de izbăvire mulțimilor ce vagabondau. De fiecare dată când se uita cineva prea atent la el, Todd scotea pistolul.

În fața unui șir de cafenele întunecoase, vânzători stradali chinezi amenajaseră chioșcuri pentru fripturi, întreținând focul cu bucăți de mobilă sfărâmată. Găteau pe grătare din grilaje, așezate deasupra focului. Uitându-se la mâncarea exotică în timp ce trecea, Todd avu deodată poftă de o friptură adevărată. Se întrebă cât de greu se găsea hrana.

Simți un nod în gât, cuprins de claustrofobie din cauza clădirilor înghesuie, gata să se prăbușească, a zgomotului de geamuri sparte și a țipetelor de pe trotuare. Își dădu seama că se rătăcise.

– Calmează-te, își spuse, calmează-te.

Respiră adânc, încercând să-și potolească panica, trase de frâu și opri caii, apoi căută în sacul șei o hartă. O întinse și încercă să găsească drumul cel mai bun ca să se întoarcă la autostrada 101. Se simțea caraghios stând călare în mijlocul unei intersecții pustii, uitându-se la o hartă stradală, ca un turist rătăcit.

Abia decisese încotro s-o ia, când auzi o serie de pocnituri pe un

acoperiș din apropiere. Abia după un moment le identifică drept împușcături. Dincolo de stradă se ridică praf și se auzi vâjâitul glonțului ce ricoșă din zidul clădirii.

– Iisuse! strigă el și scoase pistolul, agitându-l în aer.

Alt glonț lovi pământul, mai aproape. Todd trase în direcția din care venea zgomotul, dar știa că nu avea nicio șansă să nimerească. Strigă la cai, iar aceștia fugiră în galop de pușcaș, pe Van Ness, către șoseaua care ieșea din oraș.

După ce ascunse caii într-un desiș de stejari, pe culmea dealului, Todd se pregăti să petreacă noaptea pe culmile din peninsulă, la vest de autostradă. Până la căderea nopții, îndreptându-se spre sud, străbătuse colinele ce mărgineau Daly City și San Bruno. Putea să vadă aeroportul internațional San Francisco, ce arăta ca o parcare imensă.

Împușcăturile și agitația îl făcuseră să evite contactul cu oamenii. Urmă drumuri lăturalnice pe coline, îndreptându-se în direcția corectă.

Se gândea la Iris, știind că trebuie să se grăbească, s-o scoată din apartamentul neluminat, periculos, din Stanford. Probabil că nu-l aștepta. Dar, dacă era totuși acolo, trebuia să-i dea de urmă cât de iute posibil.

Decise să se odihnească un pic și să plece înainte de ivirea zorilor, apoi să parcurgă o distanță bună în timpul zilei. Își făcu un foc de tabără într-un luminiș și încălzi o cutie cu chili Wolfbrand, mâncând cu o lingură pe care o luase din bucătăria lui Alex. Dacă ar fi fost în stare să uite ce se întâmpla în restul lumii, ar fi fost o seară plăcută.

Regiunea părea prea liniștită, într-un fel îngrijorător. În Wyoming nu-l speria tăcerea, pentru că nu se aștepta să audă zgomote. Dar peninsula San Francisco trebuia să arate ca un pom de Crăciun din cauza mulțimii luminilor, a traficului, a oamenilor ocupați. Din locul în care se afla putea să vadă doar câteva semne de viață în vale – focuri de tabără, lanterne, faruri.

Apoi Todd adormi, înfășurat în două pături.

Înainte să se scoale în întunericul de dinainte de zori, Todd mestecă niște fulgi de porumb uscați, dintr-un pachet găsit în cămara lui Alex. Cerealele aveau gust de stătut. Todd se întreabă de când fuseseră cumpărate.

De data asta călări pe Stimpy și urmă creasta dealului, apoi coborâră din nou pe șosea când răsări soarele. Păsările începură să slăvească dimineața, neimpresionate de prăbușirea orașelor.

Restul călătoriei către Stanford păru o repetare a după-amiezii anterioare, în timp ce traversa suburbii și orașele identice, dar cu nume diferite. Se părea că toată lumea era pe străzi, unii pentru a-și apăra casele alții pentru a le jefui pe ale celorlalți. Găsi un parc izolat, umbrit de copaci, în Palo Alto, și studie din nou harta, apoi se îndreptă spre campusul Universității Stanford.

Într-un cartier din oraș, un zgomot puternic de prăbușire sperie caii. În timp ce se apropia, Todd văzu baricade improvizate care blocaseră o clădire pentru birouri, cu douăsprezece etaje. La fiecare minut, câte un geam se desprindea din rama de plastic și cădea pe sol, reflectând soarele în timp ce exploda pe pavaj. Studenții se plimbau pe străzi, bând bere din sticle și aplaudând fiecare nouă prăbușire de geamuri.

Todd dădu din cap și merse mai departe.

Când descoperi, în cele din urmă, strada pe care locuia Iris, rămase în fața clădirii cu trei etaje, neștiind unde să lase caii. Nu-i putea lega de un rastel pentru biciclete, nici nu voia să-i părăsească în fața casei. Se tot gândi și, până la urmă, decise să ia caii cu el. De ce nu?

Ren și Stimpby bocăneau din copite, nedorind să intre pe ușa îngustă din sticlă. În cele din urmă reuși să-i vâre în holul cu puțină mobilă și-i legă de balustrada de fier a scării. Măcar nu erau în văzul celor de afară. Stând lângă o sofa bătută și o măsuță veche, cei doi cai se uitau la Todd de parcă acesta ar fi înnebunit. El își duse mâna la pălărie, salutându-i, apoi urcă în grabă scările, bocănind cu cizmele pe suprafața tare.

După ce greși coridorul, urmări numerele apartamentelor până ajunse la ușa lui Iris. Își scoase pălăria și bătu la ușă. Așteptă, simțind un nod în stomac. Probabil că nu era acasă. Iris era o femeie deșteaptă, mai mult ca sigur că avusese destulă minte ca să-și strângă lucrurile și să plece.

Și chiar dacă ar fi fost acasă, tot n-ar fi știut ce să-i spună.

Ușa se deschise după un timp, cu lanțul de siguranță pus. Iris se uită afară. Când îl văzu, figura i se luminează, plăcut surprinsă.

– Deci ai reușit, zise ea, revenindu-și, după care trase lanțul și deschise ușa mai larg. Cum a fost călătoria? Am împachetat, așa că putem pleca imediat.

Mototolindu-și pălăria în mână, Todd își recită replica pregătită:

– De obicei nu-i nevoie să merg atât de mult ca să mă întâlnesc cu o femeie.

Iris se încruntă, dar bărbatul văzu că o amuza situația.

– Da? Atunci de ce-ai uitat să aduci flori?

Vibrații bune

O duzină de cai înșeuaiți pășteau vegetația rară de lângă gardul ce despărțea deșertul de baza de rachete White Sands. Solul bătătorit era mânjit de sare, dar nu avea urmă de nisip de ghips, ce făcea alte zone să arate ca acoperite cu zăpadă. Lui Spencer Lockwood expediția i se părea că seamănă mai mult cu un convoi cu vite dintr-un western decât cu un convoi către ferma antenelor pentru microunde.

Spencer verifică nodurile care fixau încărcătura de pături, conserve, apă, cutii cu scule, funii, sârmă și truse de prim ajutor, din căruța veche trasă de doi cai. Se uită și la adunătura de cinci savanți și trei argați tineri, ghemuiți în spatele căruței. Câțiva dintre rancherii din Alamogordo reparau osiile.

Își șterse mâinile de praf și se duse lângă rancheri. Se simțea caraghios cu pălărie turtită de cowboy, dar până și Lance Nedermeyer, care se trezise blocat în White Sands, fără niciun mijloc de transport cu care să se întoarcă la familia lui din Washington, renunțase la costumul lui negru și purta acum blugi și pălărie din pai.

– O să meargă? întrebă Spencer.

– Roata e paradiță, *Doc*, dar o să te ducă până la locul în care vrei să ajungi, răspunse unul dintre rancheri, întinzând o mână de untură pe osie.

Faptul că i se spunea *Doc* îl făcea pe Spencer să se simtă de parcă ar fi fost într-un western vechi.

– Nu m-am gândit niciodată că o să folosesc untură de porc ca să ung osia, comentă rancherul, învârtind roata din lemn.

Spencer și echipa lui de la ferma antenelor avuseseră întotdeauna o rezervă de provizii, primite de la baza închisă a aviației de la Holloman, și locuințe ca ale coloniștilor. După călătoria lui în care traversase țara, trecând prin Valea Morții, rămăsese acasă doar trei zile înainte ca lucrurile s-o ia razna în jurul White Sandsului.

Gândindu-se la ce avea de făcut, Spencer vizitase câteva ranchuri mici de pe dealuri, ai căror proprietari găsiseră în experiențele lui o cale de a obține electricitate ieftină. Curentul lor se întrerupsese cu câteva zile în urmă, primele victime ale prăbușirii rețelei naționale. Spencer le vorbise cu mai multă fervoare decât fusese în stare să manifeste față de savanții de la Sandia, arătându-le riscurile tentativei lui, dar jurând că poate să obțină curent electric și să pună iar în

funcțiune minisateliții și ferma receptoarelor de microunde. Unii dintre rancheri îl goniseră de pe pământul lor, dar câțiva se oferiseră să-l ajute, dăruindu-i suficiente provizii cât să le permită lui Spencer și echipei lui să ajungă la sediu.

Lance Nedermyer părea epuizat. Era chiar mai dificil decât de obicei, pentru că-l îngrijora faptul că nu putea lua legătura cu soția și ficele lui. În est, în zonele dens populate ale metropolelor, condițiile erau mult mai rele decât în sud-vestul rural, care se autoîntreținea.

Nedermyer se holbă la căruță și zise:

– Cred că-i mai bine să renunți la întreaga instalație pentru microunde, Spencer. Am făcut planul de evacuare din Alamogordo și avem nevoie de caii tăi pentru călătoria către Cloudcroft.

Spencer oftă. Discutaseră despre asta în noaptea trecută.

– Poți să vii cu noi și să-ți vezi de treabă, Lance. Sunt convins că poți înlocui multe dintre componente cu fibră de sticlă sau cu ceramică. E un sistem simplu și nu putem renunța fără să testăm alternativa noastră.

Birocratul clătină din cap, ascunzându-și îngrijorarea în spatele ochelarilor de soare, cu ramă din metal.

– Fii convins că, dacă primarul decide să conducă toată lumea în munți, n-o să te așteptăm.

– N-au decât să se ducă unde vor.

Urmă o tăcere stânjenită, în care cei doi scurtau cu cizmele în praf.

Acum, când proiectul pentru energia solară era izolat de restul lumii, jocurile politice rămăseseră o amintire a trecutului, iar Spencer știa că nu există o unitate de măsură suficient de mică pentru a exprima cât de puțin îi păsa de ele. Dar încerca să-și amintească faptul că Lance Nedermyer fusese cândva un cercetător talentat. Dacă ar fi vrut și Lance să-și amintească, s-ar fi dovedit de real folos.

Un rancher ca un urs, într-o cămașă roșie din bumbac, întoarse capul într-o parte și scuipă tutunul mestecat, apoi îi spuse lui Nedermyer:

– Dacă molima va fi și mai rea, Doc Lockwood va fi singurul care ne va oferi electricitate. Ce avem de pierdut?

Spencer se aplecă, pentru a-și ascunde în umbra pălăriei rânjelul și replică:

– Dacă merge, o să vă dau curent doar câteva ore pe zi.

– Tot e mai bine decât nimic, ripostă rancherul, uitându-se la Nedermyer.

Rita Fellenstein cea osoasă își îndesă pe cap pălăria australiană și se

aruncă pe un cal murg. Calul dădu înapoi, dar Rita trase de frâu, să-l stăpânească. Scările șei fuseseră ajustate pentru picioarele ei lungi și subțiri. Se simțea în largul său în veșmintele western.

– Hei, Spence, n-o să fie mai răcoare azi. S-o luăm din loc.

– Are dreptate, o aprobă rancherul ca un urs și-i întinse lui Spencer frâul unui cal sur, după care vorbi serios, în șoaptă: Știm cu toții că va fi mai ușor dacă ne îndreptăm spre Cloudcroft. Acolo e destulă apă, lemn de foc și vânat. Dar am trăit aici prea mult ca să renunțăm și să plecăm. Oamenii își amintesc cum era înainte ca aviația să se instaleze la Alamogordo – aproape că au dărâmat întregul oraș. Nu l-am părăsit atunci și n-o să-l părăsim acum.

Nedermeyer se încruntă, iar Spencer se simți stânjenit. Sări pe cal și întrebă:

– Ești gata, Rita?

Rita stătea aplecată peste gâtul calului și vorbea cu doi dintre acei cowboy care-i însoțeau. Aceștia păreau că-i fac curte. Femeia îi zâmbi lui Spencer și-i zise:

– Ești în stare să stăpânești calul ăla sau vrei să călătorești în căruță, împreună cu proviziile?

– Doamnă, ripostă el cu falsă indignare, sunt fizician, pot să stăpânesc orice!

În clădirea fără aer condiționat erau peste patruzeci de grade Celsius. Rita își șterse sudoarea de pe fruntea înaltă, în timp ce se împleticea la lumina lumânării prin încăperea întunecată, arătând ca o sperietoare feminină. Juan Romero, tehnicianul electronist, se trăgea de mustața-i neagră, uriașă, și o privea, făcând diferite sugestii. Spencer stătea în urma lor. Se scărpină în barba care-i acoperise fața. Renunțase să se radă.

– Știi, Rita, motivul pentru care nu te-am lăsat să pleci este că poți să faci tonomatul să funcționeze iarăși.

– Uită-te mai bine, Spence. Discurile s-au dizolvat, zise ea și oftă. Acum vrei să mă lași singură? Încerc să mă concentrez.

Spencer își aminti de petrecerea cu șampanie și de reporterii care fuseseră de față atunci când minisateliții furnizaseră prima oară curent electric. Părea cu un milion de ani în urmă.

Rita apucă o sârmă subțire și spuse:

– Gata. Marconi ar fi fost mândru. Un radio cu unde scurte, în stare de funcționare, fabricat cu cuțite de piatră și piei de urs. Mai ai lubrifiant uscat?

– Da, răspunse Romero și deschise un borcan cu praf de grafit, făcut din mine de creion măcinat fin.

Scund și oacheș, Romero avea cel mai larg zâmbet și cea mai mare mustață pe care le văzuse vreodată Spencer. Datorită priceperii lui de a încropi tot felul de dispozitive din resturi, proiectul minisateliților funcționase chiar și cu un buget redus.

Rita înfipse sârma în borcan, o răsuci, apoi o instalează, făcând legătura finală.

– OK, stăpâne. Tot plasticul din instalație a fost înlocuit cu bucăți de ceramică, luate din magazie, și cu un pic de fibră de sticlă.

Spencer își încrucișă brațele pe piept și se uită la Rita:

– Atunci s-o conectăm la baterie și s-o pornim.

– Gata.

Femeia făcu legătura cu unul dintre acumulatorii încărcăți inițial de sateliții de pe orbită. Din difuzor se auzi zgomot de fond. Spencer puse mâna pe spatele expertului lor în comunicații.

– Romero, dă-i drumul, să vedem cine ne ascultă. Încearcă să iei legătura cu Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție.

– OK, răspunse Romero, scuturându-și părul lung.

Rita se ridică, frecându-și spatele care o durea. Apoi Romero se așează pe scaun și începu să pună în funcțiune radioul cu unde scurte.

– Ești sigur că LPR ne ascultă?

– N-o să știm dacă nu încercăm. Dacă mai emite ceva în Statele Unite, atunci ei sunt.

Podeaua de lemn scârțâi când Spencer se duse să deschidă ușa de aluminiu a clădirii. Rămase apoi în cadrul de oțel al ușii, încercând să profite de vântul cald. Aerul era uscat, fierbinte.

Spencer strânse din ochi, din cauza luminii puternice, reflectată de nisipurile albe, din ghips. Trebuia să-și pună echipa la lucru, până vor găsi o cale nouă de a ieși din încurcătură. Toți din țară erau în aceeași barcă, izolați, străduindu-se să supraviețuiască, fără să le pese de deciziile globale luate de oameni aflați la mii de kilometri distanță.

Rita ieși din clădirea de beton și se rezemă de perete, lângă el. Pescui o pungă în buzunar și vârî în gură o bucată de tutun de mestecat.

– De ce naiba încerci să contactezi LPR? De ce nu Departamentul Energiei sau statul major pentru situații de criză?

– De când ai început să mesteci tutun? se interesă el, ignorându-i întrebarea.

– Dar tu de când ai început să fii maică-mea?

Spencer încercă să-și stăpânească zâmbetul ce încerca să i se întindă pe față. De când avusese de-a face cu rancherii localnici, Rita devenise iritabilă. Dar părea că-i place să i se acorde atenție.

– Scuză-mă, zise ea, după un moment. Tommy, tipul cel blond, vrea să se lase și are provizii pentru vreo două luni. Mi le-a dat mie. Rancherii cred că-i caraghios să vezi o femeie mestecând tutun. Merită să simți gustul ăsta infect, spuse ea și scuipă, numai ca să le vezi expresiile. O să mă obișnuiesc, adăugă ea, luând încă o bucată.

Spencer atinse rama fierbinte a ușii și-și trase iute degetele. Trei persoane, în afară de Romero și Rita, lucrau în rulotă, verificând echipamentul pentru sateliți. Restul grupului, împreună cu cei doi ghizi dintre rancheri, stătea afară, la umbra vehiculelor inutile, sau în atelierul de întreținere, odihnindu-se în timpul căldurii de peste zi.

Rita se șterse la gură și spuse:

– Putem repara echipamentul mai puțin sofisticat, cu materiale care nu-s făcute din petrol, dar crezi că putem înlocui suficient ca să luăm legătura cu sateliții?

Bărbatul se gândi îndelung înainte de a răspunde:

– Pare o prostie, nu-i așa? Să uităm diagnosticele delicate pe calculator, comutarea precisă și altele – nu avem nicio șansă. Vom menține raza tot timpul. Cei Șapte Pitici sunt acolo sus, trecând pe deasupra noastră în fiecare zi, neafecțați de ce se întâmplă aici. Probabil că vom reuși să repunem în funcțiune sistemul de recepție. Prea puțin din celălalt echipament, este alcătuit din compuse petroliere sau are nevoie de lubrifianți. Asta-i partea frumoasă când ai puține elemente mobile.

– De cât timp crezi că vom avea nevoie? întrebă femeia, nu foarte convinsă de pusele lui.

Spencer o privi în ochi și-i răspunse:

– Contează? Mai bine să încerc să fac chestiile astea să funcționeze din nou decât să fug în munți, cum ar dori Nedermeyer.

Era nervos. Întrebările Ritei treziseră propriile-i îndoieli în legătură cu punerea în funcțiune a fermei pentru microunde. Poate că ar trebui să mai examineze o dată antenele.

– Mă întorc imediat. Strigă-mă dacă Romero găsește ceva.

– Te duci să verifici antenele?

– Nu, doar să mă plimb, răspunse el, încercând să pară surprins de întrebare.

– Bine, bine...

Se întoarce la rulote și clădiri după două ore. Soarele cobora către munții din vest, scăzându-și intensitatea luminii. Rita ieși pe ușă, făcându-i semn să se grăbească.

– Hei, Spence, am găsit ceva!

Parcurse restul drumului în goană, simțindu-și gâtul uscat și plin de praf. În clădirea întunecoasă, Romero – care stătea lângă bancul de lucru din metal, vopsit în cenușiu – ridică mâna, chemându-l lângă radio. Spencer se așează lângă difuzorul care şuiera.

– Ce-ai prins? Întrebă el, ștergându-și sudoarea de pe figură.

Înainte ca Romero să apuce să deschidă gura, o voce umplu camera:

– Institutul de tehnologie, radioul liber Caltech, condus de Agenția Federală pentru Managementul Crizelor. Abia vă auzim.

Spencer trase un scaun lângă bancul de lucru plin cu lucruri. Romero împinse microfonul spre el.

– Aici doctorul Spencer Lockwood, vă vorbesc din White Sands, din New Mexico. Avem nevoie să intrăm în legătură cu Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție, din Pasadena. Puteți să ne ajutați?

– Dacă abia ați luat legătura cu noi și nu v-ați înregistrat, trebuie mai întâi să ne dați niște informații.

Vocea din radio se opri pentru un moment, apoi continuă, indignată:

– Această frecvență de urgență a AFMC este folosită pentru cazuri *de urgență*, nu pentru convorbiri particulare!

Spencer se scărpină în barbă și vorbește în microfon, atârnat și plictisit, în același timp:

– De acord, dar acum am nevoie să discut cu cineva de la secția de sateliți solari ai LPR. Suntem o instituție federală și-i o treabă importantă.

Radioul rămase tăcut câteva minute Spencer spera că acumulatorul nu va muri înainte să primească răspuns de la AFMC. Bătea cu degetele în rama de metal și aștepta, aștepta... Romero se uită la el și dădu din umeri. În cele din urmă, vocea feminină reveni:

– Salut, White Sands. LPR este parțial cuprins de răzmerițe. O să reușim să vă punem în legătură cu cineva în scurt timp, dacă rămâneți în emisie. Puteți să ne dați niște informații despre voi, pentru dosarele noastre?

Steven împinse microfonul către Romero:

– Spune-i tot ce vrea.

Romero rânji și începu să răspundă la întrebări. Rita se uită la Spencer, își dădu pălăria pe spate și lăasă părul strâns în cozi să-i cadă pe umeri.

– Ai reușit să faci minunății mai mari decât să pui ferma pentru microunde în funcțiune.

Spencer încercă să nu zâmbească și scoase capul afară, privind deșertul.

– Dacă vrem ca postul ăsta de recepție să funcționeze mereu, n-ar fi bine să mărim cantitatea de energie electrică pe care o primim de la sateliți? Să păstrăm legătura ore în șir de fiecare dată. Gândește-te la cei douăzeci de sateliți care așteaptă la LPR, terminați, gata să fie expediți pe orbită. Dacă Nedermeyer n-ar fi blocat procesul, ar fi fost acum pe orbită... sau chiar deasupra noastră.

Rita scuipă tutun într-o parte. Ochise o șopârlă mică, dar nimerise o piatră. Șopârla fugi.

– Cred că ești puțin sărit de pe fix, zise ea. Spui că sateliții ăia sunt în stare de funcționare – că au fost într-o cameră curată, în vid, departe de petromolimă, pot să accept asta – și să presupunem că-i putem cumva aduce aici, de la o mie șase sute de kilometri. Din Los Angeles în New Mexico. Și ce-o să facem cu ei? Trebuie să-i ducem pe orbită. Au mai rămas niște rachete de lansare aici, la White Sands, de care nu știu eu?

Îi urmări privirea lui Spencer, îndreptată spre nord, către Oscura Peak. De-a lungul muntelui se vedea dunga lungă, subțire, a lansatorului electromagnetic, ce se întindea pe opt kilometri. Femeia începu să râdă, când își dădu seama:

– Nu-mi vine să cred! Ești nebun! Absolut nebun! Una e să schimbi niște piese dintr-un radio simplu și să-l faci să funcționeze, dar e de o mie de ori mai greu să schimbi fiecare izolator din ferma pentru microunde. Cu atât mai mult să aduci sateliții traversând toată țara și să folosești un lansator care a funcționat doar *o dată!* Chestia aia trebuie refăcută, ca să poată lansa sateliții pe o orbită destul de înaltă! Și cum naiba vrei să cari sateliții aici? Cu căruța?

Spencer încetă bombănitul. Era dezamăgit că-i citise gândurile atât de ușor și întrebă:

– De unde ai știut?

Lunga călătorie cu trenul

De-un albastru limpede, dar pătat de nori, cerul din valea Napa se întindea deasupra gării pentru turiști. Dar turismul încetase.

Rex O'Keefe nu regreta mulțimile, automobilele sau grăsanii ce pretindeau că se pricep la vinuri, care treceau dintr-o cramă în alta, sorbind mostrele gratuite și plescăind din limbă, a cunoscători. Lui Rex îi plăcea lumea mai mult așa. Pace, fără complicații, având șansa să se relaxeze. Când o să se termine hrana, va trebui să trudească din nou, dar încerca să nu se gândească la asta de acum.

Tolănit pe banca veche din lemn, Rex sorbi din vinul roșu de masă – Gamay Beaujolais 1991, produs de podgoria Sandstone Crest, care se servea la temperatura camerei, ceea ce se potrivea cu ce avea pentru moment, deoarece frigiderul nu putea fi folosit. Plimbă vinul pe limbă, mișcându-l încet, să-i simtă mușcătura fierbinte, să simtă gustul de stejar.

În fața lui, lucind în razele soarelui de dimineață, vechea locomotivă cu abur stătea pe șine. O Steam Roller. Privi admirativ trenul și-și dori ca zilele acestea bune să dureze veșnic. Iar din cauza petromolimei, lucrul dorit urma să se întâmple. Și nimic nu se va mai schimba pentru multă vreme.

Pentru moment, Rex avea tot ce-și dorea: mult vin, conducerea gării pentru turiști și nimeni să-l sâcâie, din moment ce indivizii ce se îngrămădiseră aici în weekend luptau să supraviețuiască în marile orașe și nu mai făceau excursii prin zone viticole cu un tren cu aburi autentic, de la sfârșitul secolului XIX.

Adunase toată hrana uscată și gustările din magazinul de răcoritoare, adăugând-o la propria-i rezervă din căsuța din spatele gării. Își imagina că avea destulă mâncare pentru o jumătate de an. Hrana era destul de banală, nuci de import și ceva brânză, legume conservate, care se adăugau celor pe care le cultiva în grădină, apă minerală îmbuteliată. Și vin suficient. O să supraviețuiască. Da, o să supraviețuiască.

Avea patruzeci și cinci de ani și era burlac, iar lumea lui se întindea puțin dincolo de șine și de gară, după ce petromolima făcuse ca vechea locomotivă să-și dea ultima suflare și să rămână locului – dacă nu reușea să facă rost de lubrifianți și de câteva bidoane cu gaz.

Nu-i păsa de oamenii care veneau prin preajmă. De ce să lingusești străini care nu se vor întoarce niciodată? Localnicii nu se obosiseră să

meargă cu trenul lui Rex, ei aveau propria lor industrie turistică, de care trebuiau să aibă grijă.

Rex era mulțumit să stea singur, cu amintirile lui. De pe vremea când fusese destul de mare ca să primească un trenuleț electric și până când primise prima lui slujbă, la paisprezece ani, să spargă lemne pentru Steam Roller, Rex trăise cu gândul la ziua când o să poată lucra pe un tren.

Dar acum blestemata de locomotivă stătea locului, incapabilă să se miște.

Rex se ridică și se duse către monstrul împietrit pe șine. Vopsit în negru, Steam Roller-ul ardea lemn în cuptor și încălzea apă în cazan, una dintre puținele locomotive care nu fusese transformată ca să funcționeze cu cărbuni sau cu motor Diesel. Rex simțea mirosul de creozot de pe șine, de petrol vechi, degradat, de pe roți, de funingine bătătorită din cuptor.

Chiar și nemișcându-se, locomotiva arăta minunat. Rex scoase o cârpă roșie din salopeta albastră cu alb – uniforma clișeu, pe care turiștii se așteptau s-o poarte – și începu să lustruiască pistoanele din alamă.

Trecu mâna pe suprafața metalului, apoi se înghesui în cabina mecanicului și încercă să acționeze comenzile. Pentru o clipă, se imagină conducând trenul prin vale, cu un bocănit ritmic, produs de roțile care treceau peste capetele șinelor. Viile de un verde viu se întindeau de fiecare parte a cabinei, vițele fiind întinse de-a lungul sârmelor în șiruri perfect drepte, ca o iluzie optică extinsă către culmi.

Clipind, Rex se întinse să apuce maneta de eliberare a aburului și auzi o voce joasă venind din spatele cabinei, făcându-l să tresară:

– Păcat să lași o asemenea frumusețe să ruginească!

Rex se întoarse, deschise și închise gura, de parcă s-ar fi așteptat ca vorbele potrivite să iasă singure. Avu nevoie de o secundă ca să-l vadă pe străin: un bărbat ca un urs, solid, scund și îndesat, cu piele oacheșă și fără pic de păr pe cap. Se răsese de curând pe țeastă. Nici sprâncenele nu le lăsase.

Rex simți gustul acru al vinului urcându-i în gât. Zise, cu voce răgușită:

– Da, e trenul meu. Ce vrei?

Individul chel nu spuse nimic, doar se întoarse să privească trenul, admirându-l. Rex voia să plece, să se întoarcă în gară, dar nu putea să lase locomotiva nepăzită. Dacă străinul era vreun vandal? Gustul acru din gură nu dispărea.

Rex nu avusese necazuri în săptămâna ce trecuse de când molima lovise zona viticolă aflată la nord de San Francisco. Gara era departe de clădirile oraşului, iar el nu avea nimic ce-ar fi putut fura hoţii.

Rex dădu din mână, făcând semn omului să plece:

– N-ai ce căuta aici. E închis!

Chelul se înghesui în cabina mecanicului, lângă Rex, şi-şi trecu mâna pe panoul din lemn, peste comenzi.

– Cât durează să-l porneşti?

Vocea lui era încrezătoare, de parcă era obișnuit să comande pe asemenea nave.

– Ce? exclamă Rex. Să pornesc trenul? Eşti nebun? Nu mai merge nimic!

– Probabil că-s nebun. Dar trenul ăsta a fost construit înainte să începem să folosim produse petroliere. A fost proiectat pentru alte împrejurări, fără legătură cu ce am folosit noi mai târziu. Ajuțați de câțiva oameni, am putea să-l punem în funcțiune.

– Noi? Al cui crezi că-i trenul? se răsti Rex. Eşti nebun?

Străinul cel solid își ridică pliurile ce-i fuseseră sprâncene, încrețindu-și pielea rasă de pe frunte, și întrebă:

– Ai alte planuri cu trenul ăsta?

După două zile, când Rex deveni sigur că străinul se ținea de cuvânt, îi convinse pe frații Gambotti, pe Frank Haverson și pe Jeny Miles să-și lase viile și să petreacă o după-amiază ajutându-i.

Demontară cutia de viteze, arborii pistoanelor, osiile și comenzile. Reușiră cu greu, folosind o șurubelniță mare și apăsând cu putere. Slănina și untura, topite într-o oală adusă din crama Gambotti, oferiră suficient lubrifiant pentru prima rundă.

Străinul cel chel vorbea puțin, transpirând și lucrând mai mult decât doi dintre ei la un loc. Rex încercă să țină pasul cu el. Străinul era obsedat să facă trenul să funcționeze din nou.

Rex nu-și dădu seama când străinul preluase comanda și nici nu-i păsă. Munceau din zori până seara, până nu mai vedeau din cauza întunericului. Străinul își mânca nucile și legumele în tăcere. Și bea apă minerală în loc de vin.

Rex O'Keefe sorbi îndelung din cupă – de data asta bea Gewurztraminer, puțin cam tânăr, dar limpede și aromat – și se uita la bărbatul solid cu țeasta rasă. Omul puse jos farfuria goală, aprinse o lumânare și se întoarse la lucru.

Rex se întrebă ce povară îl apăsă, de muncea atât de mult.

Împușcături

Paznici înarmați, altă dată ascunși discret după echipamentul de observare de înaltă tehnologie, patrulau acum fățiș prin complexul Casei Albe. Baricade opreau traficul pietonal pe Pennsylvania Avenue, în nord, și pe strada E, la sud. Clădirea veche a guvernului și cea a trezoreriei serveau drept zone tampon fortificate în vest și est.

Ghemuit, Jeffrey Mayeaux mergea în mijlocul escortei sale, trecând prin poarta de fier forjat. În lipsa lubrifianților, balamalele porții fuseseră înlocuite cu bucăți de piele tăbăcită. Lubrifianți artificiali mai sofisticați fuseseră produși în laboratoarele Departamentului Comerțului din Gaithersburg, Maryland, dar erau păstrați pentru cazuri de urgență.

Mayeaux se gândi la informarea care-i fusese pusă la dispoziție în timp ce era condus spre Washington, sub gardă militară. Patru dintre camioanele din convoi sucombaseră din cauza petromolimei în timpul drumului care durase trei ore.

Cu o oră în urmă, președintele Holback fusese declarat mort, în mod oficial. Transmisiile prin radio, pe unde scurte, anunțaseră că președintele fusese ucis în timpul unui fel de răzmeriță din Quatar, că ambasada fusese incendiată, ca răzbunare pentru petromolima care făcea ravagii în câmpurile petroliere din Orientul Mijlociu.

Mayeaux știa că, din cauza întreruperii comunicațiilor, nimic din toate acestea nu putuse să fie confirmat fără urmă de îndoială. Dar nu-i păsa. Urma să depună jurământul în calitate de președinte, nu de locțiitor. Niciun fel de pompă sau de ceremonial – doar o acțiune de urgență. Lumea o luase razna și toată beleaua îi picase lui în poală.

Chiar în condiții normale nu s-ar fi simțit în largul lui nimerind printre snobii de la Casa Albă – era un băiat din sud, nu provenea din mediul care ar fi trebuit, nu urmase școlile care trebuia, nu parcursese ierarhia politică cum se cuvenea. Echipa de la Casa Albă îl tratase cu dispreț chiar cu câteva zile în urmă. Iar acum Mayeaux trebuia să-i pună la punct. Din acest moment, urma să-și facă de cap doar când se putea. Se întrebă cum va reacționa bucătarul dacă-i va cere să pregătească fasole roșie creolă și orez în fiecare luni, așa cum cerea tradiția.

O femeie de la serviciul de întreținere desfășura firul gros al unui telefon de urgență pe acoperișul aripii de vest. Păzit de polițiști militari,

personal al marinei căra coșuri cu hrană pe aleea executivului, către balamucul din Casa Albă.

– Pe aici, domnule președinte al Camerei.

Escorta serviciului secret îl conducea către ușa laterală, bine păzită. Altădată, viitorul președinte ar fi fost primit la ușa din față a Casei Albe, ca un erou victorios, adus cu mașina prin porțile larg deschise, unde garda alcătuită din pușcași marini îi dădea onorul. Intrarea laterală era rezervată pentru întâlniri politice de rang inferior. Dar, cu balamucul din oraș și cu zvonurile despre trăgători izolați, Mayeaux voia să fie o țintă cât mai mică. Nu avea nevoie de ceremonii. Și nici măcar nu voia funcția aia.

O mulțime de birocrați stăteau în interior, lângă ușă. Mayeaux zâmbi ușor recunoscându-l pe șeful de cabinet al fostului președinte, pe consilierul științific și pe directorul financiar. Îi mai văzuse pe ceilalți, dar erau prea mărunți ca să fi meritat să-i țină minte.

Șeful de cabinet îl conduse pe trepte.

– Domnule președinte al Camerei, trebuie să depuneți jurământul înainte de a vă pune la curent cu situația de moment a crizei. Lucrurile merg rău și e nevoie de măsuri drastice.

Șeful de cabinet vorbea cu un ton „ai încredere în mine”. Mayeaux ar fi vrut ca bătrânul Weathersee să-i ia imediat locul individului.

– Am închis deja granițele, zise Mayeaux. Mi s-a spus că ni s-a recomandat, de către Consiliul de Securitate Națională, să declarăm legea marțială în toată țara și să confiscăm tot petrolul necontaminat.

Consilierul științific dădu din cap, încruntat.

– Da, dar s-ar putea să fie dificil. Este ceva echivalent moral cu declanșarea unui război. Națiunea noastră este în pragul colapsului.

Mayeaux se opri și le privi expresiile grave. Ce naiba să facă el cu o asemenea atitudine?

– Domnilor, nu am intenția să las Statele Unite să se destrame, dacă stă în puterea mea să opresc acest lucru.

Apoi întinse mâna, indicând că așteaptă să-l conducă mai departe. Trecură prin Camera Roosevelt, către Biroul Oval, pe lângă drapele militare de campanie, lemn lustruit, opere de artă și o diplomă înrămată a unui premiu Nobel pentru pace. Un bărbat înalt, cu favoriți lungi, stătea alături de agentul serviciului secret, lângă ușă. Ținea o Biblie și părea nervos. Probabil că era un mic funcționar din Departamentul Justiției, care trebuia să primească jurământul. Ce chestie, pentru el nu-l aduseseră pe șeful curții supreme!

Grupul intră în Biroul Oval, umplând încăperea. Un șir de tufișuri

pline cu flori mărgineau Grădina cu Trandafiri, chiar sub fereastră. Mayeaux zări pista de alergare ce înconjura pajiștea de sud. O alee ducea la bazinul de înot. Totul părea perfect, prea frumos ca să fie adevărat.

Nu voia să fie acolo.

Bărbatul cel înalt cu Biblia tuși, apoi zise:

– Va rog să ridicați mâna și să jurați pe Biblie, domnule Mayeaux.

– Bine.

Jeffrey Mayeaux repetă cuvintele omului, pronunțând jurământul exact cum îi fusese spus. Cuvintele nu însemnau nimic. Erau doar o linie directoare de urmat, precum jurământul lui de congressman sau jurământul depus la căsătorie. Nu cuvintele contau, ci poziția pe care o va ocupa și ceea ce putea să facă din acea poziție. Murmură *Așa să-mi ajute Dumnezeu* și nu se simți altfel decât înainte. Cu scandalurile minore în care fusese implicat în cele două legislaturi, nu visase să-și păstreze biroul de congressman, cu atât mai puțin să ajungă președinte. Nu era pregătit pentru așa ceva.

În timp ce ceilalți îi strângeau mâna, urmând să-l conducă în sala de ședințe, își aminti comentariul consilierului științific. Criza însemna să poarte un război.

Da, dar în timp de război ordinele comandantului erau executate. Mayeaux nu-și permitea să fie condus de subalterni. Primul lucru pe care-l va face va fi să-i concedieze pe cei din administrația Holback și să se înconjoare cu oameni în care avea încredere. Găsirea unui bun vicepreședinte devenise o prioritate.

– Domnule președinte al Camerei – adică domnule președinte, se corectă șeful de cabinet, să mergem în sala de ședințe.

Și porni către ușă.

– Imediat, zise Mayeaux. Vreau să discutăm mai întâi câteva lucruri. Unele schimbări.

Vă rog, domnule poștaş

MEMORIU PENTRU PREȘEDINTE
DE LA: ASISTENTUL PREZIDENȚIAL PENTRU ȘTIINȚĂ ȘI
TEHNOLOGIE
SUBIECT: PETROMOLIMA – MATERIALE AFECTATE, ANEXA 3,
CONTINUARE

Am revizuit lista, pentru a include următoarele:

Jucării

Ambalaj pentru băuturi

Mașini de copiat

Ambalaj de polietilenă pentru alimente

Mânere/comutatoare/butoane

Periuțe de dinți

Uscătoare de păr

Nasturi pentru haine

Perii de păr

Cafetiere

Geamuri de ceas

Majoritatea ceasurilor

Videocasete

Filme cinematografice

Fotografii

Dischete

Adezivi

Garnituri de robinete

Plăcile întrerupătoarelor electrice

Învelișuri din plastic

Conuri portocalii pentru șosele

Găleți din plastic

Perdele de baie

Impermeabile din plastic

Lacuri

Permise de conducere și documente de identificare plastificate

Unguente pe bază de petrol

Cărți de credit

Corpuri de iluminat

Mingi de sport
Coșuri de gunoi
Bandă adezivă
Ustensile din plastic

Sac de dormit

Călare, Todd o scoase pe Iris iute afară din Stanford, trecură prin orașul Palo Alto, apoi continuară prin terenul neted din sudul golfului. Deși nu știa unde voia să ajungă, știa că trebuia să se îndrepte spre est, departe de orașele din zona golfului.

Mălul lăsat de maree putea, era plin de gunoaie și mazăgă irizată, ce se usca la soare. Țânțarii îi bâzâiau în jurul feței, iar caii dădeau de zor din cozi, încercând să gonească insectele. Când, în cele din urmă, o luară spre nord, pe sol solid, iarba înaltă fâșâia sub picioarele cailor, singurul sunet ce se auzea cu excepția vântului și a unor păsări ce se roteau pe deasupra rețelei pustii de autostrăzi.

Iris călărea alături, încercând să discute cu el. Deși avea încredere în el când era călare, Todd nu știa ce să spună – petrecuse atât de mult timp călărind spre Stanford, s-o ia de acolo, că nu se mai gândea la taclale. Avea alte lucruri la care să se gândească – de exemplu, la supraviețuirea lor. Dar era mulțumit că era cu ea, iar ea părea dispusă să rămână un timp cu el.

Soarele bătea în pălăria lui de cowboy și pe mâinile-i bătătorite, bronzate, cu care ținea frâul. Simțea mirosul cailor și propria-i sudoare, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă lui Iris îi plăcea apa de colonie. Probabil că nu.

– Încă nu ne-am înțeles, zise Iris, cu părul negru curgându-i pe figură. Crezi că-i o idee bună să ne ducem la comunitatea din Altamont?

Todd dădu din cap, dar evită să răspundă. Era încă surprins că Iris venise cu el.

– Pare o idee bună, mai ales dacă au acces la hrana din Central Valley. E și mai bine dacă reușesc să obțină curent electric de la morile de vânt, mormăi el, îndesându-și pălăria pe cap când simți briza dinspre golf. Dar nu prea mă încântă să trăiesc într-o gașcă de hipioți.

– Care-i problema? Trăiesc acolo, din produsele pământului, de ani de zile.

Todd tăcu un timp, apoi întrebă:

- Și dacă indivizii cultivă droguri sau chestii de felul ăsta?
- Sunt convins că-ți vor da și ție, dacă-i rogi frumos, râse fata.
- Nu asta am vrut să zic, mormăi Todd, înroșindu-se la față.
- Știu, știu. Sunt convinsă că acum îi interesează mai mult să cultive

legume. Nu-ți face griji, Tex.

– Nu îmi mai spune așa! Sunt din Wyoming.

– Vrei să-ți spun Wye?

Todd privi în depărtare, către soare, și ripostă:

– Ai putea să-mi spui Todd, după care adăugă: În regulă, doamnă profesor? Sau ar trebui să-ți spun Micuța Domnișoară Star de Muzică Rock?

Fata se pregăti să-i dea un răspuns usturător, dar se mulțumi să chicotească.

– Bine, ți-ai spus punctul de vedere.

Lăsară apa în urmă și se îndreptară către colinele acoperite de iarbă, încununate cu stejari de un verde închis. Iris îl îmboldi pe Ren să facă iute câțiva pași, ca să fie în paralel cu Todd.

– Ar trebui să evităm, cât se poate, Hayward, Newark și Fremont, zise ea, arătând pe harta întinsă în fața ei, pe șa. Nu-ți spun cât de periculoase au devenit orașele. Dacă ne depărtăm de autostradă, există o mulțime de coline, ranchuri și pășuni de aici până în Altamont. Crezi că ajungem acolo până la căderea nopții?

Todd izbucni în râs și-i explică:

– Am plecat din Stanford abia după prânz. Poate că ajungem mâine după-amiază.

Iris se uită din nou la hartă. Ochii ei se mișcau dintr-o parte în alta, de parcă ar fi verificat direcțiile și distanțele.

– Puteam să ajung acolo cu mașina într-o oră.

– Ești cu adevărat de formație științifică, nu? Caii nu-s la fel de iuți ca mașinile. Și nici nu-s la fel de confortabili, spuse Todd, mulțumit că vorbește despre un subiect pe care-l cunoștea. Și după vreo treizeci și cinci de kilometri, o să te doară fundul atât de tare că o să cazi din șa. Pun pariu că asta o să se întâmple destul de curând.

Todd își dădu brusc seama ce spusese și-și dădu una peste gură. Se înroși la față.

– Mulțumesc, zise Iris. O să-mi faci un masaj, dacă o să mă doară prea tare?

De data asta, Todd chicoti, dar în sinea lui se întreba ce voise fata să spună cu adevărat.

Pe timpul nopții stătură lângă un foc mic. Singurul lucru care mai lipsea era o pereche de coioți, care să urle pe deal. Todd auzi împușcături în depărtare, după lăsarea întinericului, dar nu era același lucru.

Iris scoase o conservă de piersici, „în suc propriu”, pe care o luase din camera ei, și o deschise cu un cuțit.

– Păcat că nu avem fasole la masă, zise ea răsturnând conținutul în castroanele de călătorie. Am putea recrea scena din *Șei lucitoare*.

– Crezi că așa este orice cowboy? râse Todd.

– Și nu-i așa?

– Ba da. După cum toți profesorii sunt nebuni după rock-and-roll.

Todd se feri de pumnul de praf pe care-l aruncă Iris spre el. Reușiră să aibă o discuție decentă în timpul mesei.

Todd reuși, în cele din urmă, să se relaxeze, să nu mai țină seama că umbla la țară cu o femeie minunată, care-l zăpăcea și-l excita. Durase ore până se liniștise, dar reușise să discute cu ea fără să mai fie încordat.

Întinericul se răspândi pe cer. Iris se ridică și se duse la mormanul de șei și pături, pe care le luaseră de pe cai. Ren și Stimpy nechezară din locul în care fuseseră legați, sub copaci. Todd se plimbă în jur, păzind tabăra.

Iris se întoarse lângă focul ce se stingea și aruncă jos doi saci de dormit. Todd își luă pătura.

– Poți să dormi lângă foc. O să stau de pază.

– Așteaptă. Ajută-mă să unesc sacii. Mi-ai promis un masaj, mai ții minte?

Todd ezită, neștiind ce să spună. Ce se întâmpla n-avea niciun sens. Se întoarse, simțind că roșește.

Iris chicoti, văzându-i reacția.

– Ești băiat deștept, Todd.

Îi luă pătura și desfăcu ambii saci de dormit, căutând fermoarele.

– Nu-mi dau seama dacă aerul ăsta de Mare Găgăuță e prefăcut sau adevărat.

– Ce aer de Mare Găgăuță? întrebă el, sincer mirat.

– Oh, taci din gură și treci în sac! zise Iris, iar zâmbetul ei părea că scânteiază în lumina fumurie. Te-aș ajuta cu ceva dacă aș cânta country & western? Aaaah, atât de singur, aaah, o să plââânggg!

Todd se uita zăpăcit la ea.

– Îți bați joc de mine?

– Eu? se miră Iris. Sunt foarte serioasă în ceea ce privește masajul ăla. Fundul mă doare exact atât de tare cât ai spus.

Zăpăcit, Todd își trase pătura din mâna ei și mormăi:

– Fie e primul lucru nesarcastic pe care l-ai spus, fie nu mă prind de poantă. Noapte bună, doamnă profesor. Avem drum lung de făcut

măine.

Și plecă, fără să-i aștepte reacția.

După câteva minute, în timp ce-și întindea sacul de dormit pe iarba uscată, se întrebă dacă n-ar trebui să se întoarcă. Nu-și imagina ce-i în mintea lui Iris. Într-un moment își bătea joc de el, iar în următorul voia să-i sară în sac. Uluitor!

Ascultă, încercând să audă vreun sunet care să-i arate că nu se culcase, că poate îl aștepta. Dar, în afară de pocnetul focului și de furnăitul unui cal, nu auzi nimic.

Cowboy spațial

La masa echipamentelor din ferma pentru microunde, Spencer privea componentele pe care le completaseră cu fibră de sticlă și ceramică: senzori de diagnosticare, un cablu de comutare și relee cu fibră optică. În căldura apăsătoare, monitoare nefolositoare ale calculatoarelor arătau ca niște ochi lipsiți de viață. Cutiile din plastic tare se scurseseră într-o parte, lăsând să se vadă tuburile catodice din sticlă, într-un amestec de fire și resturi de circuite.

Ținând seama de viteza cu care progresau, mica lui echipă va reuși să modifice tot echipamentul fermei pentru microunde în următoarele două săptămâni.

– Vine căruța cu alimente! strigă Rita Fellenstein din ușă, apoi o luă la fugă în deșertul înșorit.

Spencer o privi amuzat cum aleargă către căruță, cu părul împletit în cozi atârând de sub pălăria ei australiană. Flirtul ei cu cei doi argați devenise un lucru cunoscut de toată lumea.

Își puse pălăria cu boruri moi și o urmă afară din rulotă. Clipi din ochi când pătrunse în lumina orbitoare din deșert, dar diferența de temperatură nu era sesizabilă, de când în interiorul clădirii nu mai exista aer condiționat.

Cei doi argați tineri conduceau caii care trăgeau căruța veche, din lemn. Spencer știa că unii rancheri din zona Alamogordo donaseră butoaie cu apă și lăzi cu rații militare pe care le furaseră din baza aeriană Holloman, care fusese părăsită. Juan Romero, cu sudoarea scurgându-i-se pe spate, începuse să descarce, îngrămădind cutii cu pastramă de vită și containere din aluminiu în umbra de lângă clădire.

Un bărbat scund, cu înfățișare de hispanic și păr ce începuse să încărunească, stătea în spatele căruței cu provizii. Spencer nu-l cunoștea.

– Un vizitator? o întrebă el pe Rita.

Rita își aruncă peste umăr cozile și-și pungi gura, mormăind:

– Nu-s convinsă.

Spencer păstră o figură inexpressivă în timp ce se duse către străinul scund care coborâse din căruță. Bărbatul îi întinse mâna – o mână mică, îngustă.

– Sunteți Spencer Lockwood? întrebă el, într-un fel ce arăta că-i obișnuit să conducă. Sunt Gilbert Hertoya. Lance Nedermeyer a insistat

să vin să vă văd.

Spencer strânse mâna individului și simți, surprins, o palmă aspră, bătută, puternică. Își stăpâni încruntarea, dorindu-și să poată întoarce căruța și să-l trimită pe tip acasă. Reuși să-și ia un aer de om fără probleme.

– Da, Lance a avut întotdeauna grijă de interesele noastre – după spusele lui. Cu ce vă pot fi de folos?

– Cred că eu vă pot ajuta, zâmbi Hertoya, fără ironie.

– Da? Am nevoie de orice ajutor posibil. Sper că ați venit ca să treceți la treabă, zise Spencer, așteptând ca individul să înceapă să-i toarne știrile rele.

– M-am plictisit să stau degeaba în Alamogordo. Mi-am lăsat familia acolo și am venit să muncesc. Știu ce puteți să faceți... ezită Hertoya, apoi îl privi în ochi. Nu pot să vă condamn că nu m-ați recunoscut. Sunt de la laboratorul Sandia din Albuquerque. Conduc, sau am condus, lansatorul electromagnetic de pe muntele Oscura.

– Lansatorul de sateliți? Interesant! exclamă Spencer, rânjind cu gura până la urechi.

Dacă individul știa să folosească lansatorul electromagnetic, până la urmă le putea fi de folos.

– Hei, Rita, Juan! strigă el. Terminați de descărcat căruța, *avem* nevoie de ea pentru o călătorie până la muntele Oscura!

Spencer privi emoționat cum Gilbert Hertoya deschise ușa ce ducea către măruntaiele aglomerate ale comenzilor lansatorului. Razele de soare ce pătrundeau prin ferestrele din tavan lăsau pete slabe de lumină pe utilaje. Fire de praf pluteau prin aer.

Spencer se uită pe coridor. Șine paralele de oțel se întindeau la distanță, pe panta muntelui Oscura, până nu se mai vedeau. În cealaltă parte, cutii vopsite în albastru, conținând condensatori de înaltă putere, stăteau îngrămadite lângă șine. Pașii oamenilor răsunau pe podeaua din ciment.

– Lansatorul electromagnetic a fost un proiect mai mic chiar decât cel al fermei antenelor, zise Hertoya. Măcar tu ai început cu fonduri serioase – noi am primit niște mărunțiș de la Departamentul Energiei și prea puțin de la NASA. Ca să ne continuăm treaba, am cerșit bani din fondurile interne de cercetare de la Sandia, și am primit doar pentru că aveam relații în comunitatea cercetătorilor în domeniul armamentului.

– Și noi a trebuit să umblăm după mărunțiș, mărturisi Spencer, încercând să nu pară că se scuză.

Cu toate că lumea se schimba iremediabil, remarcă scârbit că tot peste vechile intrigi politice dădea.

Rita stătea lângă el, uitându-se la șinele lungi. Tuși din cauza aerului plin de praf, dar nu spuse nimic.

Gilbert îi conduse de-a lungul coridorului.

– Poți să vezi doar primii trei kilometri ai lansatorului. Se întinde pe încă aproape cinci kilometri la poalele muntelui. Pentru performanțe de vârf ar trebui să mai instalăm doi kilometri și jumătate de șine. Putem lansa greutatea mică pe o orbită terestră joasă, dar ca să atingem orbitele obișnuite, mai înalte, trebuie să lungim rampa. Echipa mea a lucrat aici în ultimii șase ani, înainte de petromolimă. Foloseam mulți studenți din ultimii ani de la universitatea de stat din New Mexico – plătiți cu puțin și entuziaști. Avem mormane de șine și de condensatori, depozitate lângă vârful muntelui, mai mult decât ne trebuie ca să terminăm treaba. Dacă am fi fost finanțați ca alte proiecte Sandia, am fi devenit o instalație adevărată de lansare cu mulți ani în urmă.

Hertoya păși sub șinele paralele și arătă primul set de condensatori. Spencer își trecu mâna pe șină. Oțelul era rece și neted. Rotițele din mintea lui se învârtteau cu furie, încercând să descopere cum puteau pune lansatorul în funcțiune.

– Plasăm încărcătura pe șine, într-o carcasă numită sabot, încărcăm condensatorii și-i descărcăm unul după altul, într-o corelație sofisticată. Fiecare adaugă ceva la câmpul magnetic total care împinge sabotul în sus pe lansator, înghiontindu-l mereu. Când încărcătura ajunge la capătul șinei, are o viteză de zece kilometri pe secundă – mai mult decât suficientă pentru a ajunge pe o orbită terestră joasă.

Spencer dădu din cap, interesat, apoi întrebă:

– Ce greutate are încărcătura, parcă două sute de kilograme, dacă țin bine minte, nu?

– Tot pachetul ajunge la o mie de kilograme, din care trei sute numai încărcătura. Restul este alcătuit din sistemul de ghidare și o mică rachetă, pentru plasarea încărcăturii pe orbită.

Spencer se uită la cutiile albastre ale condensatorilor, apoi simți un gol în stomac. Asta e, gândi el. Întreaga instalație era la fel de nefolositoare ca și fabricile de automobile din Detroit. Păcat, fuseseră atât de aproape de reușită...

– N-ar fi trebuit să-mi fac speranțe, zise el, pregătindu-se să plece. Condensatorii au izolatori pe bază de petrol. Nu pot fi folosiți.

– Petrol? exclamă Gilbert, cu un gest de dispreț. Nu, am decis să nu folosim izolatori pe bază de petrol, în favoarea unei tehnologii de

izolare nou descoperite. Condensatorii noștri folosesc apă distilată.

– Condensatori cu apă? se minună Spencer.

– Unde ai fost până acum, pe Marte? râse Rita de el.

– Dacă putem folosi lansatorul ăsta ca să ducem pe orbită restul sateliților, vom avea un inel practic continuu de mini-sateți. Va fi simplu să construim și alte ferme de antene la sol.

– Spencer, îl întrerupse Rita, trebuie să ne gândim cum vom supraviețui în iarna asta. Vino cu picioarele pe pământ! E nevoie de încă doi kilometri și jumătate de șine! Au avut nevoie de șase ani ca să ajungă aici. Spencer o ia uneori razna, zâmbi ea a scuză către Gilbert.

– Există o mulțime de oameni în Alamogordo care ar munci din greu să pună chestia asta în funcțiune, fiindcă-i singura șansă pentru viitor pe care o avem, insistă Spencer. Chiar dacă munca va dura mai mulți ani.

În timp ce vorbea, devenea tot mai pătimaș.

– N-au nimic de făcut și vor să ajute ca lumea să revină la normal. Ai văzut cum au răspuns rancherii.

– A fost vorba de cai și mâncare, Spence, nu de muncă la calea ferată! exclamă Rita, exasperată.

Spencer puse un braț pe umărul lui Hertoya și-i spuse:

– Rita se poate ocupa de aprovizionare, dacă vei conduce terminarea proiectului lansatorului. Ferma pentru microunde nu mai are nevoie de oameni în plus pentru procesul de conversie.

Deveni tot mai pătimaș, pe măsură ce mergea:

– Putem să obținem oricât curent din sateliți. White Sands va deveni o nouă Atlantida, singurul loc în care se va păstra confortul vieții din secolul douăzeci!

În timp ce ieșeau la soare, Rita clătină din cap, bombănind:

– Uneori cred că are creierul gata să explodeze...

Bine ai venit în coșmarul meu

Munții Sandia, de la est de Albuquerque, căpătară o culoare roz-roșcat când lumina soarelui ce apunea se așternu peste ei. Apusurile din deșert erau curate și pure, pline de o stare primară tăcută, ce-i amintea generalului Bayclock de zilele luptelor din Golf.

Iar asta îi amintea de cele treizeci de mii de vieți de care răspundea, din baza aeriană Kirtland. „Treizeci de mii de suflete”, gândi el. Toate în mâinile lui, în vremurile astea de criză.

Primele directive ale noului președinte Jeffrey Mayeaux picaseră ca un baros pe nicovală. Toți comandanții militari urmau să supună orașele sub o lege marțială strictă. Trebuiau să declare starea de urgență, să strângă provizii pentru o distribuie ordonată în rândul populației și să păstreze ordinea cu orice preț. Prin radioul cu unde scurte, președintele ordonase comandanților locali să mobilizeze contingente din Garda Națională.

Din cauza schimbărilor radicale produse de molima petrolului, societatea urma să fie ca un cal nărvaș, care încerca să scape de frâul legii și civilizației. Bayclock trebuia să muncească din greu și să nu lase o clipă hotărârea să-i slăbească.

Când vizitase baza aeriană din Kirtland, Mayeaux îi spusese că ar putea colabora bine, indiferent ce s-ar întâmpla – iar acum Mayeaux devenise comandantul său. În criza produsă de petroplagă, Mayeaux avea de dus o povară mult mai grea decât a lui, iar Bayclock jurase să-l sprijine pe deplin pe noul președinte.

Răsuflă adânc, privind muntele Sandia înainte să se întoarcă spre primarul David Reinski. O echipă de cincisprezece polițiști, toți bărbați tineri, solizi, înalți de peste un metru nouăzeci, îi apărau de elementele anarhiste care provocaseră atâtea pagube. Polițiștii militari stăteau cu fața spre exterior, cu armele automate la îndemână, gata să le folosească într-o secundă. Bayclock refuzase protecția celor câțiva polițiști civili care rămăseseră la datorie.

Stăteau în centrul pieții orașului, o insulă de siguranță în mijlocul vârtejului. Zgomot de geamuri sparte și țipete sporadice se auzeau din întuneric. Mai multe clădiri ardeau. Ascuns în spatele unei ferestre întunecate, cineva striga insulte.

În fața bisericii spaniole se aflau caii lui Bayclock, legați și păziți de un alt grup de polițiști. Scena ar fi putut face parte din decorul mexican

al unui western vechi. Cetățenii puteau să mârâie în fața disciplinei silite – cel puțin la început – dar urmau să se obișnuiască. Iar cândva îi vor mulțumi că-i salvasc.

Primarul Reinski se agita, se uita în toate părțile, de parcă n-ar fi fost sigur că polițiștii militari ai lui Bayclock i-ar fi oferit suficientă protecție. Bayclock îl lăsă pe primar să fiarbă un pic înainte să-i vorbească.

– Ai văzut destul? Spune-mi cum ai putea rezolva chestia asta singur.

– Eu... nu știu cât timp vom fi în siguranță aici.

– Crezi că acum suntem în siguranță? se răsti generalul. Uită-te acolo, îi arătă el clădirile din spate. Singurul motiv pentru care n-am fost atacați este că pe acoperișurile de acolo se află trăgătorii mei. Au împușcat deja doi potențiali asasini.

– Bine, ai dovedit că ai dreptate, răspunse Reinski, privind în jur.

– Nu cred. Nu suficient, zise generalul și se întoarse către conducătorul echipei de polițiști. Lanarelli!

– Da, domnule!

– Neutralizează-l pe primar.

– Da, domnule!

Sergentul solid avu nevoie doar de o secundă ca să reacționeze. Lanarelli făcu un pas înainte și ridică arma, punând țeava automatului la tâmpla primarului.

– Întindeți-vă pe pământ, domnule!

Reinski păli și exclamă:

– Ce se întâmplă?

Se uită spre Bayclock, dar generalul se întorsese cu spatele.

– Întinde-te acum! mârâi Lanarelli.

Reinski se lăsă încet jos, pe ciment. Lanarelli apăsă arma pe capul primarului, iar Bayclock se ghemui alături și spuse încet:

– Nu există responsabilități împărțite, domnule primar, înțelegi? Urmez ordinele directe ale președintelui Statelor Unite, iar pentru asta nu trebuie să cer permisiunea vreunui primar. Am vrut doar să-ți arăt cât de ridicol de vulnerabil ești, adăugă el, ridicându-se. Unde-i escorta ta de poliție, care a jurat să mențină liniștea? Spune-mi, unde-i individul cu megafon care ar fi trebuit să-mi ordone să-i las primarul în pace? Nu suntem în țara lui Papură Vodă!

Reinski răspunse doar dând din cap. Bayclock se lăsă într-un genunchi și-i șopti:

– Să-ți spun eu unde sunt. Majoritatea oamenilor care au jurat să te păzească sunt acasă, cu familiile lor, apărându-le de nelegiuții din jurul nostru. Datoria nu mai înseamnă nimic pentru ei. Dacă ar fi sub

comanda mea, i-aș trimite în fața curții marțiale, ca trădători și dezertori.

Reinski se ghemui pe pământ. Generalul îi făcu semn lui Lanarelli să-l lase să ridice capul și continuă:

– N-ai văzut oamenii mei fugind. Chiar dacă n-am avea acces la lubrifianți sintetici pentru armele din bază, tot ar rămâne aici. Ar folosi ciomege sau săbii, chiar pumnii goi, ca să mă apere sau să-și apere ofițerii. Asta-i datoria lor. Asta-i diferența dintre civili și militari, zise generalul, ridicându-se și scuturându-și praful de pe genunchiul uniformei. Noi am jurat să respectăm ordinele, indiferent ce s-ar întâmpla. Poți să continui să ai grijă de funcționarea apei și de strângerea gunoierului, domnule primar. Dar oricine poate să te dea dracului și să treacă dincolo de limita orașului.

Generalului nu-i plăcea să-și afirme punctul de vedere într-un fel atât de dramatic, dar Reinski rămăsese convins, într-un fel naiv, că toată povestea se va rezolva după câteva zile, că se va întâmpla ceva miraculos și că putea ignora ordinele emise chiar de președinte. Bayclock se aplecă și-l apucă pe primar de braț, ajutându-l să se ridice.

– Mulțumesc, Lanarelli. Întoarce-te la postul tău.

– Da, domnule.

Arma dispăru, iar sergentul plecă. Din nou generalul rămase singur cu Reinski, înconjurați de un inel de oameni. Reinski avea ochii holbați, roșii și înlăcrimați din cauza șocului și a jignirii.

– Președintele a dat instrucțiuni tuturor comandanților militari să ia orice măsuri pentru păstrarea ordinii. Sunt responsabil pentru viețile a treizeci de mii de oameni din Kirtland, domnule primar. Prin ordin prezidențial, și orașul Albuquerque se află în responsabilitatea mea. Dumneata nu ai o asemenea răspundere. Eu am. O responsabilitate foarte profundă și am nevoie de încrederea oamenilor tăi pentru a o duce la îndeplinire. Dacă mă vei sprijini, va fi mai ușor.

Reinski dădu din cap. Se părea că nu-și recăpătase glasul.

– Oamenii mei au jurat să mi se supună, continuă generalul. Nu mă pune să demonstrez acest lucru locuitorilor din Albuquerque.

Reinski reuși să vorbească cu greutate:

– Ce-mi cereți să fac?

Bayclock își permise să se relaxeze, imperceptibil.

– Să anunți public că mă sprijini când voi anunța aplicarea legii marțiale.

– Când se va întâmpla acest lucru?

– Imediat.

- Am de ales?
- Nu, nu avem de ales, răspunse Bayclock, clătinând din cap.

Dacă voi cădea

Centrul pentru vizitatori era închis, având doar două mașini abandonate în parcare. Heather încercă să-i arate lui Connor peisajul spectaculos ce se vedea de pe marginea Marelui Canion, dar bărbatul luă o piatră ruginie și sparse o fereastră a muzeului pustiu.

– N-am venit atâta drum fără să vedem exponatele, zise el.

Nu răsună nicio alarmă, nu veni nicio mașină a poliției. Heather nu credea că pe Connor îl interesa muzeul. Îi făcea plăcere să pătrundă prin efracție. Așa era felul lui. Dădu din umeri și-l lăsă să se distreze. Ce mai conta? Satisfăcut, Connor o urmă să privească peisajul.

Avuseseră nevoie de o săptămână de mers pe jos ca să ajungă la capătul de sud al Marelui Canion. Când Heather fusese aici cu prietenul ei Derek, veniseră cu mașina, stătuseră într-o casuță și nu dăduseră atenție peisajului din jur. Dar hoinăritul cu Connor o făcuse să aprecieze mai mult zona, anticipând plăcerea în timp ce parcurgea kilometru după kilometru. Acum avea timp să privească vegetația, să admire imensitatea peisajului.

Marele Canion arăta atât de spectaculos, că nu-i putea cuprinde măreția. Minte ei era prinsă de detalii – terase crestate, fâșii de culoare trecând din ocru în castaniu, roșu aprins și stacojiu. Umbrele creau nuanțe portocalii în adâncul crevaselor. Vântul șuiera peste râpa cufundată în izolare.

Ajunseseră aici mergând pe drum de-a lungul râpei, oprindu-se la fiecare punct de observare, fără să se grăbească. Nu aveau o agendă cu lucrări, nici rezervare sau slujbă la care să se întoarcă. Heather se simțea revigorată, se simțea o persoană complet nouă.

Nu auzeau copii țipând, părinți care răcneau, turiști care se certau, nu vedeau avioane bâzâind deasupra canionului. Cerul era albastru ca o podoabă de pom de Crăciun. În fața ei, canionul cobora un kilometru și jumătate, ca un golf între vechile obiceiuri și lumea nouă care va apărea mai târziu din resturile petromolimei. Heather Dixon se afla pe malul potrivit al acestei prăpastii.

După ce stătu locului un moment, Connor o prinse din spate, strângând-o lângă el, cuprinzând-o cu brațele de mijloc. Când își frecă bărbia de umărul ei, Heather se feri de asprimea bărbii nerase, apoi chicoti.

Bărbatul își trecu degetele peste buzunarele pantalonilor ei, apoi le

trase încet peste coapsele și abdomenul ei. Un fior trecu prin șira spinării fetei, care își frecă fesele de tăria din probabul bărbatului.

Connor își frecă mâna de pântecul ei, apăsându-și degetele prin doc. Atingerea lui provoacă în ea un val de căldură. Bărbatul își apăsă unghia de fermoarul ei, ațâțând-o.

Heather se desprinsese, clipind din cauza soarelui puternic, apoi se uită la balustrada din fața ei.

– Dacă te exciți mai mult, o să cădem în prăpastie.

Connor dădu din umeri și rânji, cu dezarmanta lui expresie de băiat bun.

– O să fie o cădere lungă. O să avem timp s-o facem iute, înainte să ne lovim de fundul râpei.

– Mai bine am găsi un loc la umbră.

– Bună idee!

Din ziua în care Connor apăruse în ușa ei, o cuprinsese un vârtej. Știa ce dorea partea ei mai puternică, dar, în același timp, îi era frică să nu fie respinsă, era speriată de ce s-ar putea întâmpla cu străinul acela. Poate de aceea îl trimisese în curtea din spate.

Când ieșise, bărbatul își scosese cămașa, pe care o ținuse mototolită într-o mână, iar apa se scursese de pe pantalonii lui, udând solul. Ea îl invitasese să intre, încercând să pară nepăsătoare:

– Risipești apa. Închide-o și vino înăuntru.

Din cauză că se întrerupsese curentul, în baie nu era lumină. Connor lăsase ușa întredeschisă și-și scosese pantalonii. Heather se dusesese în bucătărie, dar se pomenise curând în fața ușii parțial deschise a băii.

Apoi deschizătura se mărise, ca și cum Connor ar mai fi deschis-o un pic. Heather vedea doar umbre neclare, apoi lucire de piele goală, când bărbatul se strecurase sub duș. Se întorsese și păruse să privească direct spre ea, înainte să se ghemuiască dincolo de perdeaua din pânză.

Heather se săturase să fie speriată. Începuse deja să-și descheie nasturii de la bluză. Apoi își scosese sutienul. Își trăsese pantalonii de pe ea, ascultând apa care plescăia. N-ar fi făcut așa ceva înainte – și tocmai de aceea insista să facă asta acum.

Heather stătuse goală în ușa. Știa că arăta bine, că probabil arăta mai bine fără haine, din moment ce acest lucru n-o stânjenea. Connor o privise printr-o deschizătură a perdelei, fără să spună nimic.

Mișcându-se încet, lăsase ușa deschisă în urma ei și se dusesese către duș, trăsese perdeaua și se uitase la el. Zâmbise. El arăta slab, musculos – și excitat.

Heather intrase în cadă, cu piele de găină din cauza frigului, își

strânsese brațele în jurul trupului, încercând să se apere de apa rece. Connor mișcase capul dușului, să îndrepte jetul de apă către perete, lăsând doar o șuviță cețoasă în aer.

– O să te obișnuiești într-un minut. Dacă stai suficient. Și cred că vei sta, spusese el, privind-o.

– Nu pari surprins.

Connor dăduse din umeri. Nu se atinsese încă de ea.

– Credeam c-o să faci asta. Am văzut în ochii tăi.

Heather se uitase la el, încercând să nu tremure, și întrebasese:

– De aceea mi-ai cerut să te las să faci duș?

Connor clătinase din cap, iar picături de apă săriseră din părul lui blond, încălzit.

– Nu, dar mă adaptez la schimbări și gândesc din mers.

Replica de modă veche îi ieși din gură înainte să o poată opri:

– Dar în pat poți să gândești?

Heather voise să fie sarcastică, dar apa rece care se scurgea de pe vârful nasului ei îi stricase poanta.

– Nu o să am grija gânditului, când o să fim în pat.

Înainte să apuce să-i răspundă, Connor se aplecase și-i luase un sfârș în gură și-l supsesese puternic. Fata găfăise, parțial surprinsă, parțial de plăcere, apoi gemuse când bărbatul își strecurase degetele între picioarele ei.

Apa dușului stropise mai departe peretele, împrăștiindu-se peste trupurile lor, dar Heather nu mai remarcase temperatura...

Acum, stând pe malul de sud al Marelui Canion, Heather se întoarse și privi sătucul care viețuise cândva de pe urma turiștilor. Devenise un oraș fantomă. Probabil că majoritatea angajaților încercaseră să se întoarcă la „civilizație”. Niciunul dintre ei nu dorise să fie împiedicat să se întoarcă în orașe.

Connor o prinse pe la spate.

– Hai să uităm de căutatul unui loc la umbră. M-am săturat să dorm pe pământ. Să mergem într-o cameră.

Și arată către impunătoarea clădire Bright Angel, aflată puțin mai încolo, pe drum.

Heather nu mai făcuse așa ceva până atunci. Nimic atât de frumos. I se părea cam extravagant.

– Mda, poate au o cameră, două, disponibile. Bine, să facem ceva deosebit, zâmbi ea.

– Era și timpul, dacă vrei să cunoști părerea mea. Toată viața am văzut cum obțineau alții lucrurile care mi se cuveneau. M-am săturat.

Heather încarcă pistolul pe care-l avea la șold. Connor își puse pușca lungă în spate.

– Să mergem, zise el.

Ținându-se de mână, se îndreptară spre hotelul Bright Angel.

Fuga în junglă

Polițiștii din serviciul de securitate al forțelor de aviație se împrăștiaseră pe stradă, într-o demonstrație de forță. Un ofițer călare răcnea ordine ca un comandant de cavalerie. Bărbați și femei în uniformă păzeau intersecțiile. Doi polițiști militari de elită folosiseră paturile puștilor pentru a sparge ușa de sticlă a unei clădiri pentru birouri, apoi urcară cele trei etaje și luară poziții de tragere pe acoperiș. Acopereau toată zona cu bătaia armelor lor.

Obligați să iasă în stradă de echipe de militari care băteau la uși, civilii se strânseseră în intersecții. Unii se frecau la ochi, ieșind pentru prima oară din case după mai multe zile. Alții protestau în timp ce erau mânați către centrul străzii. Mulțimea rămase liniștită, cu excepția câtorva copii care plângeau și a câtorva adolescenți care protestau căs tratați ca niște animale. Dură doar cincisprezece minute până când peste cinci sute de oameni se strânseseră în intersecție.

Pe stradă, generalul Bayclock urmărea adunarea de pe cal. Cinci polițiști îl înconjurau, păzindu-l de nemulțumiți și de vreo tentativă de asasinat. Era a patra adunare la care asista și a douăzecea care avea loc de la declararea legii marțiale în zona Albuquerque.

În centrul mulțimii, un sergent major se urcase pe o stivă de lăzi pe care scria ARDEI VERDE. Conform programării, pe Central Avenue alt militar făcea un anunț similar.

Sergentul ridică mâinile, cerând să se facă liniște, apoi recită discursul cunoscut:

– Sub incidența legii marțiale nu va fi permisă nicio încălcare a regulilor de siguranță. Fără radio sau televiziune, nu avem posibilitatea să transmitem acest ordin publicului, așa că fiecare să se asigure că vecinii au fost informați. În acest moment nu putem să tipărim informația, pentru o răspândire mai largă. Până când acest lucru va fi posibil, în fiecare zi la – sergentul se uită pe o foaie – ora treisprezece și treizeci, vom face anunțurile aici, în această intersecție. Vom distribui hrană, apă și medicamente celor care au nevoie. Dar ascultați cu atenție – din cauza numărului mare de oameni aflați sub protecția noastră, vom dispune doar de o oră pentru a îndeplini această sarcină.

Un murmur străbătu mulțimea. Sergentul ridică o mână.

– Stați, n-am terminat!

Deoarece mulțimea nu tăcu imediat, unul dintre ofițerii de siguranță

trase un foc de armă în aer. Sergentul privi în jur și apoi continuă:

– Au fost emise mai multe legi noi. Cea mai importantă este că se introduc restricții de circulație între apusul și răsăritul soarelui. Din cauză că nu avem curent electric în oraș, e dificil să-i protejăm noaptea pe toți. Prin ordinul președintelui Mayeaux, generalul de brigadă Bayclock, comandantul bazei din Kirtland, își va asuma comanda pe perioada legii marțiale. Primarul Reinski sprijină pe deplin aceste măsuri și solicită tuturor cetățenilor să coopereze.

Sergentul-major se uită la mulțime și zise:

– Suntem aici ca să vă ajutăm. Până când lucrurile vor reveni la normal, suntem în aceeași situație cu toții și vom face tot ce putem ca să fie bine.

Satisfăcut că lucrurile erau sub control, generalul Bayclock trase de hățuri, iar calul făcu înapoi câțiva pași, apoi se întoarse.

Bayclock îl privi pe primarul Reinski, care urmărise liniștit discursul, și-i spuse:

– Următoarele zile vor fi critice, trebuie să avem o mână de fier.

Tânărul primar părea că slăbise, avea ochii roșii și cearcăne.

Nu-i răspunse generalului.

Bayclock mârâi, pe jumătate înclinând să-l ignore, dar își dădea seama de importanța aparențelor, chiar în timpul legii marțiale.

– Mă duc la bază, și îmi mut cartierul general în complexul mai sigur din munții Manzano. Te sfătuiesc să vii cu mine. Nu toată lumea e de acord cu ceea ce fac și nu voi reuși să te protejez decât dacă vei fi cu mine. Am dublat paza la bază.

Reinski vorbi, cu voce joasă:

– Nu exagerezi un pic, generale?

Furia îl cuprinse instantaneu pe Bayclock, care izbucni:

– Poate nu-ți amintești lecțiile de istorie, domnule primar, dar cele mai eficiente bastioane militare sunt un simbol al amenințării, mai ales în asemenea timpuri. Amintește-ți de Bastilia!

Reinski își mușcă buzele. Sunetele scoase de mulțimea neliniștită îl făcu pe general să se întoarcă în șa. Când cei care asigurau securitatea trântiră mai mulți oameni la pământ, izbucniră strigăte puternice. Un bărbat se ridică, încercând să se apere. Pe deasupra țipetelor, sergentul major își agita brațele, încercând să țină mulțimea sub control. Încet, oamenii de pe margini începură să se împrăstie, înlăturându-se astfel posibilitatea izbucnirii unei revolte.

Bayclock se întoarse din nou spre Reinski:

– Așa vom face și mai departe. Oamenilor trebuie să le intre în cap

că vorbim serios.

Incendiind casa

Plini încă de furie, după întrunirea din noaptea trecută și după marșul pe autostrada părăsită, Jake Torgens și gloata răzvrătită ajunseră la rafinăria Oilstar, cerând răzbunare – dar paznicii dispăruseră deja din fața porții complexului industrial.

Jake se uită prin geamul murdar al cabinei goale de lângă poartă. Una dintre ferestre căzuse înăuntru și-i aștepta doar scheletul metalic al unui scaun. Jake se simți dezamăgit că nu întâlnește nicio rezistență. De multe ori în trecut, paznicii firmei Oilstar îi întâmpinaseră calmi la intrare pe Jake și pe prietenii acestuia, protestatari angajați în *nesupunere civică nonviolentă* – toți cu maniere perfecte, de parcă ar fi fost la un ceai în înalta societate.

Dar de data asta juraseră să nu se rezume doar la rezistență pasivă. Protestul civilizat era pentru vremuri civilizate – nu acum, când toată țara se dezagrega. De acum nu mai existau cete înarmate, care să decidă ce demonstranți vor fi arestați, nici pancarte agitate în fața camerelor de luat vederi. Nu mai era vorba de un spectacol, ci de supraviețuire.

– Intrați! strigă Jake, agitându-și brațul ca un comandat ce-și dirijează trupele. Locul ăsta e de-acum al nostru!

Trase de gardul din plasă de sârmă, în timp ce ceilalți năvăliră cu ciomege și răngi. Mulțimea era alcătuită în mare parte din oameni furioși de pe străzi, cei care voiau să lovească pentru că pierduseră orice viitor. Actul lor nu urma să rezolve nimic, dar măcar simbolul răului va dispărea.

Jake ridică pumnul în aer. Gestul fu imitat de mulțime, ca un semn al solidarității. Jake Torgens ar fi putut opri tot dezastrul petromolimei, dacă ar fi luat măsuri extreme de la început. Asta a fost cea mai mare greșală din viața lui.

Participase la întrunirea de la Oilstar, se opusese din răsputeri împrăstierii microbului Prometheus. Reușise chiar să obțină un ordin de interdicție temporară de la judecătorul Steinberg – iar cu ajutorul rețelei sale, Jake ar fi putut să facă apel după apel, blocând pentru totdeauna acea împrăștiere blestemată. Ținuse ordinul tribunalului în mâini când oamenii săi năvăliseră pe digul firmei Oilstar, îl agitase și ceruse ca elicopterul să aterizeze și să se supună legii. *Legii!* Dar elicopterul împrăștiase microbul ucigător, fără să se sinchisească.

Acum, întreaga planetă plătea pentru asta.

În jurul lui se auzeau blesteme. Jake inspiră adânc și strigă:

– Ardeți Oilstar-ul!

Complexul rafinăriei era un coșmar de Escher, alcătuit din turnuri de fracționare, conducte, vane, scări și pasarele. Mașinuțe Cushman, albe, rămăseseră abandonate lângă structura enormă din metal. Clădirea administrației și laboratoarele de cercetare se găseau în centrul complexului, ca o oază înconjurată de o țară a nimănui, industrială.

Rezervoarele imense de depozitare a gazului natural, țițeiului și benzinei se aflau pe pantele colinelor, cutii imense din metal, închise cu capace tot din metal. Nicio îndoială că în ele rămăsese combustibil încă folosibil – ar fi avut o valoare imensă, dacă petromolima s-ar fi mulțumit să devoreze doar octani, dar, din cauza prăbușirii polimerilor cu lanțuri lungi, niciun motor nu mai putea funcționa, chiar dacă ar fi dispus de combustibil necontaminat.

Dar gazul putea să ardă. *Oh, da, gândi Jake, și va arde!*

În interiorul aripii pentru bioremediere din complexul Oilstar, Mitch Stone se uita neajutorat la notițele împrăștiate în fața lui. Folosise o rangă ca să deschidă sertarele încuiate ale biroului lui Alex Kramer, adunând jurnalele de laborator și notițele pe care microbiologul le lăsase în urma sa. Datele oficiale și rapoartele periodice fuseseră deja copiate și trimise la centrele de cercetări privind molima, din toată țara. Dar aici trebuia să fie ceva în plus. Mitch căutase direct la sursă, pentru că acolo trebuia să fie ceva în plus!

– Afurisit să fii, Alex! Mi-ai făcut chestia asta intenționat?

Mitch se uita la comentariile scrise de mână. Calculatorul lui Kramer – doar o grămadă de circuite, fire și sticlă – rămăsese pe masă. Dischetele se dizolvaseră, ajunseseră niște grămezi de neidentificat. Dar Mitch știa că Alex, individ de modă veche, ținuse un jurnal scris de mână. Își bătuse joc de el pentru asta, dar acum îl binecuvânta pe bătrân pentru metodele lui preistorice.

În timp ce răsfoia paginile și se uita la date, îl cuprinsese disperarea. Ridică hârtia liniată în lumina care pătrundea prin fereastră. Unul dintre geamurile din birou căzuse din ramă și se zdrobise de sol. Vântul șuiera prin încăpere.

Emma Branson se plimba nervoasă prin fața biroului, așteptând ca Mitch să-i răspundă.

– Stone, ești mai incompetent decât credeam? Trebuie să găsim ceva! Ai fost implicat de la început, nu-ți amintești nimic?

Neajutorat, Mitch ar fi vrut să dea din umeri și să găsească o scuză,

dar doamna Branson părea gata să-i scoată ochii. N-ar fi acceptat nicio explicație neserioasă.

– Am fost implicat, dar... am lucrat îndeosebi în domeniul managerial. Mă duceam la ședințe și rezolvam problemele de relații cu publicul. Alex făcea toată treaba.

Își dădea seama cât de stupidă părea justificarea lui. Își trecu mâna prin părul încălțit. Nu se tunsese de o lună.

– Nu așa apăreau lucrurile în rapoartele tale, zise doamna Branson, cu voce de gheață.

Mitch își feri privirea și se uită din nou pe datele mângălite. Dură ceva timp, dar când recunoscă modul de acțiune, i se făcu rău și se simți prea stânjenit pentru a-l arăta Emmei Branson.

– Ce s-a întâmplat?

– Se pare că doctorul Kramer falsifica datele. Scrisa rezultate incorecte în registrele laboratorului.

– Ești sigur?

Mitch arată cu degetul coloanele de cifre. Să se uite singură. Numerele erau simple aiureli, ca să ocupe spațiul. Kramer trecuse rădăcina pătrată a lui doi, valoarea lui pi și altele. Doamna Branson căscă ochii mari, iar Mitch se întreabă dacă femeia o să facă o criză de furie sau o să înceapă să plângă.

Dar, înainte ca femeia să apuce să reacționeze, zgomotul exploziei unui rezervor de gaze naturale zgudui camera. Bubuitura făcu să zornăie geamul rămas. Alte bubuituri răsunară în complexul rafinării.

Doamna Branson scăpă din mână carnetul și se duse spre fereastră.

– Ce naiba se întâmplă afară? întrebă ea.

Afară, un ghem de flăcări albastre-portocalii se ridică spre cer. Fragmente de metal arzând acopereau solul. Unul dintre turnurile de fracționare se înclinase, din cauza exploziei.

Mulțimea se agita în depărtare. Siluete mărunte de oameni se strânseseră în jurul rezervoarelor de benzină și de țiței. Voiau să le dea foc și lor?

– Pui de lele! Țărani cu făclii, îți vine să crezi? Hai, să mergem în clădirea administrativă. Garda mea personală este acolo.

– Da, doamnă, răspunse zăpăcit Mitch.

O urmă, lăsând deschisă ușa biroului lui Alex. Se auziră împușcături, răspunsurile paznicilor doamnei Branson la atac, dar puștile bubuiră doar de câteva ori înainte de a fi capturate, iar răcnetele deveniră și mai puternice.

Înainte să apuce să coboare pe scări cele trei etaje, auziră zgomot de

geamuri sparte la parter.

– Rahat! mormăi Mitch, cu voce tremurătoare.

Doamna Branson părea gata să se repeadă în învâlmășeală și să-i sfășie pe sabotori.

– Urcă pe scări. Trebuie să ajungem la etajul doi și să ne ducem în spate. Poate ajungem la ieșirea pentru cazuri de urgență.

Mitch fugi după ea, urmat de zgomotul de geamuri sparte și de țipete. Când ajunseră la cealaltă scară, coborâră în grabă, dar când aproape că ajunseră jos, ușa fu spartă și patru indivizi intrară în clădire.

Mitch înlemni, sperând că intrușii nu se vor uita în sus. Dar nu avu noroc. O femeie se uită la scară și-i descoperi. Se luminează la față de bucurie.

– Acolo sunt! Doi dintre ei!

Mitch se întoarse și urcă în grabă scările, lăsând-o pe doamna Branson în urmă. Bătrâna se împletici după el. Mintea lui Mitch o luă razna. Văzuse o mulțime de filme stupide cu suspans, în care victimele continuau să fugă pe scări, în timp ce erau hăituite. Dar ce altă șansă aveau? Oamenii erau sub ei, urcând.

– La etajul patru, zise el. Depozitul blindat! Cred că-i deschis, am umblat acolo azi dimineață, să caut rapoartele lui Alex. Dacă intrăm acolo, nu vor putea să ajungă la noi.

Doamna Branson se împleticea lângă el. Atacatorii ajunseseră la etajul doi.

Când ajunseră la etajul patru, Mitch avea un avans considerabil față de femeie. Alergă pe coridor, străbătu un birou de dactilografie, cu despărțituri ce se dizolvau, și fugi către depozitul de documente din spatele acesteia. Ușa grea din oțel rămăsese parțial deschisă.

Se uită în urmă și o văzu pe doamna Branson dând colțul, cu brațele întinse în lături, gâfâind. Coafura i se stricase și-și aruncase pantofii, ca să alerge mai bine. La zece trepte în urma ei venea mulțimea ce urla.

Mitch se ghemui în depozit. Un bec slab, alimentat de o baterie pentru cazuri de urgență, pâlpâia în tavan. Dacă o aștepta pe cucoană, n-ar fi putut să închidă ușa grea din oțel înainte de sosirea celorlalți. Nu ezită. Trase de mâner și închise ușa, proptindu-se cu picioarele în podea.

Emma Branson ajunse la depozit chiar când se închidea ușa. Strigă la el, înainte ca urmăritorii s-o prindă de umeri. Mitch încuie ușa, cu ultimele-i puteri. Codul se ștergea automat, nimeni nu putea intra. Auzi gemete înăbușite, dar nu înțelese niciun cuvânt.

Nu voia să știe ce se întâmpla cu Emma Branson.

Mitch se trase până la zidul din spate și se așeză în colț, risipind documente pe care scria PROMETHEUS, în timp ce tremura fără să se poată stăpâni. În cele din urmă, dându-și seama că era în siguranță, începu să râdă. Și găsisese hârtiile.

Pe Jake Torgens îl ustura fața. Sprâncenele și o mare parte din păr fuseseră pârlite în timpul monstruoasei explozii de gaz natural. Cel puțin cincisprezece oameni muriseră, cu trupurile zdrobite zburând în flăcări prin aer, din care se scurgeau picături de sânge încins.

Dar gloata trebuia să facă tot ce avea de făcut, indiferent de pierderi. Focul va fi o catastrofă ecologică, dar Jake considera, în momentul acela, că-i o problemă secundară. Unii dintre ecologiști salutaseră în petromolimă soluția finală a problemei mondiale a poluării industriale. Jake se gândea că s-ar putea ca în final să aibă dreptate, dar pentru moment o încurcaseră cu toții.

Mai mulți protestatari veniră cu canistre din metal și sticle pline cu benzină contaminată, pe care o extrăseseră din rezervoare. Deschisese vanele și lăsaseră combustibilul să se scurgă pe colină. După ce oamenii lui vor pleca, Jake o să ordone aruncarea în aer a întregii chestii, să ajungă până la cer.

Polly veni în fugă. O grăsană care se autodescria drept „o rotofeie ademenitoare”. Polly era blajină de felul ei, dar când o apuca furia, era în stare să ucidă. Rânjea, cu ochii sclipind.

– Am prins doi în clădirea laboratoarelor de cercetare. Unul s-a încuiat într-un depozit blindat și n-am putut să ajungem la el, dar am prins-o pe vrăjitoarea aia bătrână, Branson. Încă trăiește. Se chinuie. S-o aducem jos?

– Nu, răspunse Jake. Lăsați-o acolo sus și asigurați-vă că va rămâne acolo. Legați-o de ușa depozitului blindat și plecați cu toții din clădire. Știi ce trebuie făcut vrăjitoarelor, nu?

Polly rânji. Luă un bidon cu benzină și fugi spre clădire.

Fum negru pătrundea prin găurile de aerisire ale depozitului. Mitch Stone tuși, apoi se ghemui pe podea. Covorul fumega. Paginile documentelor înșirate pe rafturile de metal deveneau cafenii.

Întreaga clădire ardea. Mitch fusese prins în capcană, urma să se coacă în depozit ca într-un cuptor. Trebuia să iasă. Fumul gros îi ardea ochii. Nu mai putea respira.

Când apucă mânerul ușii, metalul era atât de încins că-i arse palma. Țipă. Luă niște hârtii, să-și apere pielea, și împinse din nou în clanță.

Reuși să deschidă ușa.

Și brațul înnegrit, ca o gheară, al Emmei Branson pătrunse înăuntru. Pielea trupului ei scheletic era carbonizată. Avea gura deschisă, de parcă ar fi continuat să țipe.

Mitch se dădu înapoi. Documentele din depozit se aprinseră toate, deodată. Flăcările ca de furnal pătrunseseră înăuntru.

Spânzură-I

Când locotenentul Bobby Carron deschise ochii, era complet treaz, dar dezorientat. Nu vedea nimic familiar, doar o pată mare, albă, acolo unde ar fi trebuit să recunoască diferite lucruri. Nu era în cazarma ofițerilor burlaci din China Lake, zăcea în pat într-o cameră ciudată, semiîntunecată. Și avea dureri.

Bobby văzu pereți fără nimic caracteristic, simți miros de bandaje antiseptice și avu impresia că are un ghemotoc de bumbac în gură, când își trecu limba peste dinți. O gură cu gust neplăcut. Jaluzelele fuseseră trase, iar puțina lumină ce pătrundea înăuntru parcă ar fi fost spălată și sterilizată. *Unde naiba sunt?* De undeva, din afara încăperii, se auzi un cântec slab, ca un zumzăit de mașinărie. Nu-și imagina ce putea fi.

Brațele îl durură, când încercă să se miște. Făcea un zbor de traversare a țării, împreună cu Petronfi Dezgustătorul, spre plaja unde se puteau bronză și uita de marină. Se urcase în avion, zburase către Corpus Christi...

Bobby încercă să-și ridice capul. Simți bandaje, legături... Apoi amintirile năvăliră peste el: nu mai avusese curent, sistemul electric se defectase, văzuse avionul Dezgustătorului stricându-se și prăbușindu-se, apoi explodând. Propriul lui avion se prăbușise, în timp ce încerca să ajungă la aeroportul din Albuquerque. Se ejectase, văzuse F/A-18 căzând în deșert, în timp ce solul stâncos năvălise către el, ca o mână uriașă ce-l pălmuia...

Supraviețuise, dar cât de grav fusese rănit? Trupul îi tresări, cuprins de valuri de durere și amețală. Paralizase? Unde era Dezgustătorul? Unde erau infirmierele? De ce nu-l supraveghea nimeni? De cât timp era acolo?

Se chinui să se ridice într-un cot. Nu exista nici măcar un monitor de supraveghere! Dacă era un spital adevărat, ar fi trebuit să existe diagnostice, aer condiționat, nu tăcerea aia blestemată! Căută butonul sonerie lângă pat, dar găsi doar sârme goale.

Bobby respiră profund de câteva ori. În toți anii în care făcuse parte din marină nu fusese niciodată într-un spital, cu excepția verificărilor de rutină, tip „întoarce capul și tușește”. Se forță să se așeze din nou pe pernă și să se relaxeze. Ascultă, dar nu auzi niciun cărucior pe coridor, nici măcar o infirmieră venind să controleze un pacient. Auzea doar

zgomote amortizate de mulțime, dincolo de ferestrele închise.

Mintea îi funcționa de zor, alegând diverse variante. Dacă era într-un spital, atunci lucrurile nu mergeau deloc bine. Ar fi trebuit să audă *ceva*.

Bobby împinse cearșaful și, mișcându-se de parcă ar fi fost într-o cameră acoperită cu cioburi de sticlă, se dădu jos din pat. Îl dureau mușchii și avea o serie de vânătăi, pe care nu le avusese înainte. Piciorul drept era înfășurat într-un bandaj din pânză, dar putea să se sprijine pe el. Ambele glezne i se umflaseră. Capul îi bubuia din cauza ameteții produsă de sedative și calmante, iar în urechi auzea un țârâit continuu.

Trupul lui încerca să-și amintească să meargă. Câte zile fusese fără cunoștință? Gemu, încercând să izgonească durerea.

Se împletici către fereastră, pășind încet pe podeaua rece din gresie. După un minut ajunse la fereastră și privi la mulțimea strânsă jos.

Afară, mii de oameni ce se agitau umpluseră o piață, cântând:

– Spânzurați-l, spânzurați-l pe ticălos!

Mulțimea se îngrămădise în jurul unei platforme, ca apele unui râu furios în jurul unei stânci ce-i stătea în cale. Grinzile ridicate alcătuiau o spânzurătoare primitivă. Bobby clipi, șocat. Ce naiba se întâmpla?

Cinci bărbați, îmbrăcați în uniforme nisipii de camuflaj, urcară pe platformă. Un băiat slab, de vreo șaisprezece ani, urcă pe trepte, împleticindu-se din cauza legăturilor de la picioare. Era ținut de brațe și ajutat să urce.

Băiatul fu condus către spânzurătoarea din centrul platformei, unde îl întâmpină un bărbat mătăhălos, în uniformă. Unii dintre oameni continuau să cânte, alții păreau ciudat de abătuți.

Bărbatul în uniformă își ridică mâinile deasupra capului, iar tăcerea se întinse ca o pătură peste piață. Băiatul continua să se zbată, țipând terorizat. Bărbatul în uniformă făcu alt semnal, iar unul dintre paznici vârî un căluș în gura prizonierului.

Bobby se aplecă în față, să audă cuvintele pe care le striga omul. Își rezemă degetele amorțite de grilajul ferestrei. Lumea înnebunise? Avea halucinații?

– ... un lanț depinde de tăria unei verigi. Și de fiecare dată când o verigă slabă amenință binele întregului, trebuie înlăturată. Nu-mi place ceea ce mă obligă să fac circumstanțele, dar acum, mai mult ca niciodată în istoria noastră ca națiune, trebuie să sprijinim legea fără nicio ezitare. Președintele a dat instrucțiuni explicite. Regulile sunt corecte. Viitorul nostru depinde de o supunere strictă.

Bărbatul supraveghea încruntat mulțimea. Nimeni nu striga, doar la

margine se murmură.

Unul dintre bărbații în uniformă de camuflaj aruncă o funie lungă peste brațul spânzurătorii. Altul făcu iute un pas înainte și puse lațul în jurul gâtului tânărului, care se zbătea cuprins de panică. Avea mâinile legate la spate. Ofițerul cel solid se dădu înapoi, în timp ce un aviator încerca lațul.

– Datoria mea este să apăr oamenii din acest oraș. Sorții sunt împotriva noastră, dar eu nu voi permite ca jefuitorii să înrăutățească și mai rău lucrurile. Orice persoană care refuză să colaboreze cu noi reprezintă o amenințare pentru toți.

Apoi făcu un semn cu degetul. Imediat, trei oameni pășiră înainte și apucară funia. Apoi traseră puternic de ea, ridicându-l pe tânăr.

Băiatul se legănă în aer, dând din picioare și zbătându-se în timp ce se asfixia. Trupul i se arcui, coatele i se întinseră, încercând să rupă funiile ce-i legau încheieturile. Bărbia i se sucea dintr-o parte în alta. După câteva minute, figura lui căpătă o culoare purpurie-închisă. O pată umedă îi apăru între picioare.

Bobby plecă de la fereastră. Simți că i se întoarce stomacul pe dos și încercă să vomite pe podea, dar elimină doar salivă acră.

Își clătină capul, să-și limpezească mintea. Întreaga scenă părea o piesă educativă jucată în iad. Se așează pe marginea patului, amețit. O asemenea justiție brutală, în stilul westernurilor, ar fi putut fi aplicată într-o republică bananieră din Lumea a Treia.

Ușa camerei se deschise, iar o infirmieră încruntată se uită la el. Se minună și exclamă:

– Te-ai trezit, locotenente! Ai avut traumatisme teribile, iar noi nu dispunem de aparatul obișnuit ca să te tratăm. Sper că te simți mai bine.

– Nu știu, mormăi Bobby, șocat.

Infirmiera se uită spre fereastră și se duse să închidă jaluzelele.

– Puștii ăia afurișiți știu acum că interdicțiile de circulație înseamnă ceva serios. Te întrebi de câte ori trebuie să le dai un exemplu ca să înțeleagă. E bine să te miști, zise ea, verificând bandajul de la picioarele lui Bobby. Trebuie să-l contactez pe ofițerul de legătură.

– De ce au pus spânzurătoarea lângă spital? întrebă Bobby, căruia nu-i venea să creadă urechilor. De ce aici?

Infirmiera dădu din cap către fereastră:

– Există mai multe, în tot orașul. Dacă generalul vrea să dea un exemplu, trebuie ca pedepsele să fie văzute de o mulțime de oameni, iar în zilele astea comunicațiile se fac cu dificultate. Nu mai poți să iei

un ziar sau să te uiți la CNN. Nu poți decât să răspândești zvonuri despre interdicțiile de circulație.

Lucrurile mergeau prea repede. Bobby simțea încă acreala pe gât.

– Dar de ce interdicții de circulație? De ce-i spânzurat cine le încalcă?

– Generalul aplică legea marțială împotriva hoților și a răzvrătiților. Nimănui nu-i place, dar fără măsurile astea drastice, spitalul ar fi fost distrus de cei care voiau să fure medicamente și echipament. Avem pază la fiecare intrare.

– Dar de ce lege marțială? Ce s-a întâmplat?

Femeia zâmbi și-l bătu pe umăr:

– Ai multe de aflat. Ești un om norocos, generalul vrea să te întâlnească.

PARTEA A TREIA
CONSECINȚELE

Trăiască șeful

Camera Guvernului din Casa Albă era plină, în timpul întâlnirii de dimineață a echipei, ce pretindea cu disperare că lucrurile se desfășoară normal, dar puțini dintre cei prezenți făceau într-adevăr parte din guvern. Era prea dificil să aduni în fiecare dimineață funcționarii de nivel înalt care mai rămăseseră. În schimb, echipa Casei Albe servea de releu de legătură pentru restul executivului, transmițând informații de la și către președintele Jeffrey Mayeaux, prin toate mijloacele posibile – radio, mesageri, instrucțiuni scrise de mână. Într-un efort de a asigura continuitatea, noul vicepreședinte și echipa sa erau păziți serios la reședința acestuia, din Observatorul Naval.

În Biroul Oval, Mayeaux privea pe fereastră tancurile și transportoarele blindate care stăteau nemișcate pe Elipsă, la sud de pajiștea Casei Albe. O demonstrație militară de forță. Vehiculele blindate serveau mai mult ca o linie Maginot decât ca un mecanism practic, destinat să oprească răzmerițele din jurul Washingtonului. După ce petromolima se întinsese în capitală, tancurile rămăseseră blocate. Nu se puteau mișca, nu puteau roti turelele, nici să manevreze țevile grele de tun. Dar Mayeaux considera că arătau teribil de impresionante.

Președintele sorbi din cana cu cafea de cicoare, o imitație complet eșuată a cafelei cu lapte. Cafeaua de la Casa Albă fusese întotdeauna extravagantă și aromată, făcută din boabe bine prăjite, așa cum le place colegilor. Iar acum, tot ce reușea să facă bucătăria era o zeamă mocirloasă, care avea gust amar, indiferent cât de mult zahăr puneai. Mayeaux agită lichidul negru ca smoala și se uită la el.

Nu-i plăcea să se scoale atât de devreme, dar nu avea timp de odihnă. Responsabilitățile erau mai mari în calitate de șef al executivului. Planurile lui pentru un viitor liniștit erau bune de aruncat la gunoi. Un milion de oameni visau să ajungă președintele Statelor Unite, și tocmai el avusese bafta să reușească! Ca și cum ar fi vârat mâna într-o pungă cu sărățele și ar fi nimerit peste o cursă pentru urși, nou-nouță!

Izolată în fortificația Casei Albe, Mayeaux nu avea posibilitatea să se descarce. Auzise că JF Kennedy își adusese acolo amante... dar JFK avusese de-a face doar cu Golful Porcilor, comuniștii și criza rachetelor din Cuba. În timpul administrației Mayeaux, petromolima distrusese

fiecare detaliu al vieții cotidiene. Nici măcar nu putea să dea fuga până la Camp David, să scape un pic din locul ăsta blestemat. I se cerea să conducă trecerea în secolul douăzeci și unu, dar având la dispoziție tehnologia de pe vremea lui Thomas Jefferson!

– Domnule președinte, suntem toți prezenți.

Franklin Weathersee apăruse în ușa Biroului Oval. Părea să radieze de fiecare dată când spunea „domnule președinte” – n-ar fi acceptat o asemenea atitudine de la altcineva, dar Weathersee... îi datora multe lui Weathersee. Mai multe decât își putea aminti.

– Care-i programul pe ziua de azi, Frank? întrebă Mayeaux, punând cana jos. Vizităm demnitari? Facem o excursie la Acapulco? Afacerile merg ca de obicei?

Weathersee răspunse sec, fără să se uite în agenda completată de mână. Nu părea să aibă vreodată simțul umorului.

– Șefii de stat-major au completări la legea marțială. Nu vor să vorbească până nu te duci acolo.

– Să mergem și să punem capăt poveștii, zise Mayeaux, renunțând să privească pajiștea din sud. Indivizii ăștia mă scot din țâțâni. Dacă n-au de gând să mă sprijine, să numim pe cineva care vrea.

Holul era întunecos, luminat doar de razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele birourilor. Sculpturi din metal, primite ca daruri din partea unor guverne străine, stăteau pe mesele aliniate de-a lungul holului. Majoritatea covoarelor se deterioraseră, pe podeaua de lemn rămăseseră din ele doar reziduuri.

Weathersee șopti, când se apropiară de Camera Guvernului:

– Nu-i ușor să-i înlocuiți, domnule președinte...

Mayeaux se opri în fața ușii și mârâi:

– Ce naiba spui, Frank? N-am cerut funcția asta, ar trebui acum să fiu înapoi în New Orleans, pescuind. Dacă vreau să fiu mai mult decât un suplinitor, trebuie să am o echipă cu care să colaborez.

Weathersee îl trase înapoi. Mai mulți oameni îi remarcaseră și se opriseră. Doi agenți ai serviciului secret așteptau la capătul holului, făcându-se că stau degeaba.

– Sunt militari, domnule președinte, nu politicieni. Nu sunt *yesmani*. Nu au un program electoral. Au jurat credință Constituției Statelor Unite.

– Nu te amăgi singur, Frank, bombăni Mayeaux. Toți au un program electoral, inclusiv ofițerașii ăștia. Au doar alte butoane pe care trebuie să apeși. Mai sunt în funcție doar pentru că așa am vrut eu.

– Da, domnule.

– Sau mă sprijină, sau își găsesc altă slujbă, indiferent că este sau nu petromolimă. Am destule griji și fără ei.

Intră pe ușă, zâmbind cât de frumos putea, în timp ce ceilalți se ridicară să-l salute. Mayeaux se îndreptă către scaunul său cu spetează înaltă. Îl trase cu mâini tremurătoare.

– Deci, care-i problema? Dați-mi versiunea scurtă.

Cei patru ofițeri stăteau în fața lui, dincolo de masă, lângă secretarul de stat pentru apărare. Plăcuțe de bronz, aflate pe speteaza scaunelor, identificau fiecare membru al cabinetului.

Scaunele fuseseră aranjate în jurul mesei pe măsură ce diferite servicii obținuseră rangul de departament guvernamental.

Generalul Wacon, președintele Statului-major Interarme, un bărbat încărunit ce arăta ca un pilot militar în uniformă de aviator, împinse un set de referate peste masă. Hârtiile fuseseră scrise de mână – puținele calculatoare reconstruite lucrau în depozite bine păzite și erau folosite la lucruri mult mai importante decât pregătirea rezumatelor pentru ședințe.

– Am reușit să stabilesc legătura cu șaptezeci la sută dintre bazele militare, domnule președinte. Nu știm de ce am pierdut legătura cu restul de treizeci la sută, dar nu cred că-i din cauza unor defecțiuni tehnice.

– Spune-mi ce înseamnă asta, zise Mayeaux, împingând hârtiile înapoi. Nu am timp să le citesc pe toate.

– În comunicațiile noastre de urgență ca să fim în legătură directă cu comandantul fiecărei instalații. Petromolima nu afectează transmisiile fără fir.

– Atunci ce naiba înseamnă? Am pus o întrebare simplă, dați-mi un răspuns simplu. Nu cuvinte cu mai multe înțelesuri, nici jargon tehnic.

Generalul continuă expunerea fără să se enerveze, dar nereușind să-și ascundă încruntarea.

– Răzmerițe extinse, domnule. Bazele cu care nu mai avem contact sunt localizate lângă orașe cu populație numeroasă – Los Angeles, New York, Philadelphia. Fiind vorba de atât de mulți oameni în vecinătate, presupunem că civilii n-au cooperat cu militarii care aplicau legea marțială.

– Deci oamenii nu se supun ordinelor date de președintele Statelor Unite? Iar comandanții militari nu pot să impună cererile noastre? Poate ar trebui să ne ascundem cu toții în dulapuri și să plângem!

– Nu știm sigur ce s-a întâmplat, domnule președinte. Bazele militare cu care avem legătură raportează creșterea neliniștii în rândul

populației civile. Fiecare comandant a pierdut oameni din cauza răzmerițelor, chiar și în statele din sud, unde, prin tradiție, militarii sunt tratați cu mai mult respect.

Mayeaux strânse fălcile, apoi se relaxă în timp ce-l asculta pe general. Nu putea să ceară comandanților săi să aplice directive de urgență într-o situație de criză. Și încă împotriva civililor! A fi cel mai puternic om din lume nu era de loc ceea ce se credea.

Chiar dacă avusese loc o întrerupere a comunicațiilor, oamenii vor asculta de un conducător puternic, nu de un nevolnic, prea speriat ca să-și pună în aplicare propriile-i amenințări. Mayeaux știa acest lucru. Era ca în cazul creșterii copiilor – stabilești niște reguli, iar dacă puștiul depășește linia, pleosc! Schimbi comportamentul.

Metoda funcționase în Louisiana, cu săracii care o luaseră razna, funcționase și în congres, când fusese președintele Camerei. Congresmenii care nu respectau linia stabilită de Mayeaux se trezeau fără niciun proiect federal pentru districtul lor. Iar în privința poporului american, acesta nu știa cât de tenace putea fi Jeffrey Mayeaux.

Cât de afurisit de tenace.

Conducătorii diferitelor servicii se rezemaseră de spătare și așteptau ca președintele să-și spună vorbele înțelepte. Mayeaux se simți ca un predicator sub un cort. Ce naiba voiau de la el?

– Care-i starea celorlalte trupe? Pentru care alte probleme ale apărării naționale nu suntem pregătiți, domnilor?

Întrebarea păru să-i trezească pe ofițeri. Se priviră între ei.

– Fiecare bază statală folosește propriile-i resurse pentru a asigura aplicarea legii marțiale, domnule președinte. Au apelat la Garda Națională și la alte grupuri de aplicare a legii. Niciuna dintre forțele noastre nu-i pregătită să respingă un atac extern, dar, sincer vorbind, nu-mi dau seama cum ar putea avea loc un asemenea atac, fără combustibil...

Mayeaux respinse observația cu un gest din mână.

– Nu-i vorba de un atac din afară, ci de unul *din interior*. Dacă nesupunerea civililor afectează funcționarea instalațiilor, trebuie să ținem lucrurile sub control strict. Oamenii să știe că nu glumim. Nu-s vremuri obișnuite.

Cei cinci ofițeri rămaseră cu figurile împietrite, fiecare păstrându-și gândurile pentru sine. Ce adunătură de tâmpiți! Mayeaux se ridică de la masă, simțind că se enervează. *Nu ia nimeni lucrurile în serios?* Ei bine, dacă ei nu vor să găsească o soluție, o va găsi el. Trebuia să aibă grijă de întreaga țară, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Înainte de a pleca, președintele zise:

– Domnilor, să-mi dați un inventar complet al forțelor de care dispuneți: oameni, utilaje, tot ce aveți. Vreau să fiți în stare să răspundeți la întrebări de câte ori o să am nevoie. Cazați-vă în clădirea veche a guvernului. Să-mi pregătiți informațiile într-o săptămână. Dacă lucrurile nu vor merge mai bine până atunci, o să iau anumite decizii.

Franklin Weathersee îl urmă pe Mayeaux, care părăsi încăperea.

În tăcere, ceilalți se ridicară.

Niciun fir de iarbă

Nisipul alb lucea ca un ocean din praf de scânteii uscate. Doar cu o lopățiță, Spencer Lockwood săpă numai un metru până ajunsese la umezeală.

Pânza freatică din zona White Sands fusese întotdeauna la suprafață, deși debitul ei se redusese substanțial în ultima jumătate de secol, fiind stoarsă de stațiile zdravene de pompare din coridorul Rio Grande. Dar lucrurile nu mai rămăseseră așa și după petromolimă. Apa era excepțional de curată, datorită filtrării naturale – și era din belșug.

Aranjându-și pălăria, Spencer puse un pic de untură pe fiecare parte a garniturii din ceramică și strânse capul pompei de apă. Un fir lung de sârmă, învelită în cârpă, ducea de la pompă la un stâlp de telegraf, iar de aici la substația electrică. Părțile transformatorului erau risipite în jurul substației, văzându-se bine din cauza soarelui: bobine din cupru, izolatori ceramici, miezuri de fier. Noua substație arăta ca o colecție de jucării gigantice. La o sută de metri mai încolo, trei argați stăteau lângă o grămadă de vreascuri, așteptând ordinul să aprindă focul de semnalizare.

Lângă el, Rita Fellenstein își dădu pe ceafă pălăria ei australiană și scuipă într-o parte, adăugând încă o pată de tutun mestecat pe nisipul ca neaua.

– Chiar crezi că o să funcționeze, Spence?

Bărbatul își frecă mâinile cu nisip, să le curețe de untură, apoi se șterse de pantalonii jerpeliți.

– Dacă nu putem duce curent electric de la ferma antenelor la stația de pompare, ne va fi imposibil să alimentăm ranchurile.

– Nu asta te-am întrebat.

Căldura se ridica din sol, ca niște degete întinse către cer. Vizibilitatea în jur era bună.

– Nu văd de ce n-ar merge. În principiu, nu-i o chestie de inteligență. Facem contactul și mașinăria începe să pompeze apă.

Rita își strânse saliva și scuipă din nou. Părea că o amuză dezgustul de pe figura lui.

– Dacă spui tu... Nu ești singurul care ai încercat s-o repara.

– De aceea există ingineri, rânji Spencer, păstrându-și îndoielile pentru sine.

Rita se duse la argați. Picioarele ei lungi și subțiri se balansau la

fiecare pas. Indivizii, bine dispuși, o salutară, dar Rita le spuse să-și țină gura și să aprindă focul.

Spencer se mai uită o dată la pompă – era obsedat să facă verificări înainte să înceapă o experiență. Totul părea gata, dar el nu credea niciodată. Linia electrică ducea până la stație, iar componentele pompei fuseseră verificate de zece ori.

Își aminti cât de paranoic fusese în ziua primului test al fermei de antene. Acum era și mai emoționat de ideea că ar putea să facă să funcționeze în deșert o simplă pompă de apă.

Unul dintre argații ghemuiți lângă grămada de lemne lovi o cremene cu o bucată de metal. Mai aveau câteva chibrituri prin magazie, dar se putea să fie ultimele pe care le vor avea vreodată. Iasca amnarului, adusă de la ferma cu microunde, prinse scânteia și începu să scoată fum. Așchii, apoi vreascuri mai mari din lemn de mesquite, începură să ardă, trosnind și făcând fumul mirositor să se ridice în aer.

Rita se dădu înapoi, ferindu-și fața când unul dintre argați aruncă o mână de ace de brad peste foc. Fumul se îngroșă și se vâluri.

– Mai avem nevoie doar de o pătură, ca să transmitem semnale de fum, zise Rita.

– Nu vrem să conversăm cu ei, replică Spencer. Vrem doar să pornească instalația.

Știa că Juan Romero era la ferma pentru microunde, așteptând să vadă fumul.

Spencer se uita la pompă, neștiind prea bine la ce să se aștepte. După ce Romero făcea legătura cu electricitatea de la fermă, motorul ar fi trebuit să se pună în mișcare – ce era de văzut? Stația de transformare va transforma curentul captat de antene în curent alternativ pentru pompă. Dacă treaba asta mergea, ar fi fost primul pas pentru restabilirea unei rețele electrice în zonă, electricitate care nu depindea de petrol sau de componente din plastic.

Prin ridicarea unor ferme similare de antene, alcătuite din sârme simple împrăștiate pe sol sub orbita minisateliților, și prin lansarea sateliților rămași în depozitele LPR, Spencer putea să redea curentul electric unei benzi late din țară – chiar și din lume. Îi plăceau planurile nebunești, optimiste, care le dădeau ceva de făcut.

Un pocnet ascuțit îl trezi din visare. Fum acru se împrăștia de la stâlpul cel mai apropiat. Spencer simți deodată miros de creozot arzând.

– Stația de transformare a pornit! strigă el.

Rancherii apucară lopețile și începură să arunce nisip peste

echipament, să stingă focul. Scânteii albe dansau în jurul stațiilor de transformare, însoțite de trosnituri puternice. Focul de semnalizare continua să ardă, aruncând valuri de fum în aerul lipsit de vânt.

– Grozav! zise Spencer și fugi spre foc. Ajutați-mă să-l sting!

Știa că Romero va menține circuitul electric închis până la semnalul de fum să înceta.

Vreascurile uscate de mesquite ardeau cu flacără puternică, luminoasă. Spencer luă o găleată cu nisip și o goli peste flăcări.

Nisipul se așternu peste cărbuni. Fumul continuă să se ridice în aer. În cele din urmă, o pătură aruncată peste foc stinse flăcările.

Spencer se dădu înapoi și așteptă ca fumul să ieșea de sub pătură să se transforme din negru în alb-cenușiu. Substația de transformare continua să scoată scânteii, ca un reșou electric cufundat într-o cadă. Dar dacă fumul se împrăștiase, infernul din substație rămăsese. Romero întrerupsese curentul. Echipamentul electric arăta pârlit.

O chestie care nu implică inteligență, spusese Spencer despre exercițiu. Chiar așa fusese!

– Ce facem, îl reparăm și încercăm din nou? întrebă Rita, ștergându-și fața cu mâna.

– Trebuie să fie o problemă mecanică, răspunse bărbatul, uitându-se la componentele substației.

Înainte de petromolimă, stația de transformare fusese un punct de transfer între curentul produs de Compania Serviciului Public din New Mexico și Rețeaua Electrică Rurală. Nu mai rămăsese din ea decât o grămadă fumegândă de rezistențe, bobine și izolatori. Oricum, compania electrică n-o să-i dea în judecată, cerând daune pentru pagube.

– Hai să descoperim ce n-a mers, zise Spencer. Numai așa putem să învățăm. Vreau să fiu la ferma pentru microunde la apus, să luăm legătura cu cei de la LPR.

– Nu pari impresionat că ai făcut praf o substație de transformare, comentă Rita.

– Riscurile meseriei, răspunse Spencer, mimând o expresie șocată, ca să-și ascundă dezamăgirea. Ai stat cam mult pe lângă Nedermeyer.

Romero se trase de mustața neagră, pe oală.

– Cei de la Caltech sunt la radio, Spence. Te așteaptă.

– Mulțumesc.

Acum, după ce soarele apusese, radioul lor pe unde scurte putea prinde orice post din lume.

Clădirea era luminată cu lumânări din ceară. Aveau câteva lanterne cu baterii, dar încercau să nu le folosească prea mult. Umbrele aruncate de flăcările pâlpâitoare dansau pe pereții rulotei.

Zgomotul de fond se auzea în difuzorul radioului ca valurile oceanului, distorsionând vocea care transmitea știri în toată țara, pentru a fi difuzate local. Romero repeta știrile imediat pe canalul de urgență, verificând dacă a înțeles bine conținutul lor.

– N-o să le spui că ai dat greș cu testul! îi șopti Rita. LPR n-o să ne dea sateliții, dacă află că nu avem o linie electrică în stare de funcțiune.

– Experimentul n-a eșuat, răspunse Spencer. A dovedit doar că există deficiențe în presupunerile noastre.

– Cine a vorbit prea mult cu Nedermeyer? mârâi femeia.

– E totul pregătit. Ai cinci minute, zise Romero, întinzându-i microfonul.

Spencer apăsă de două ori pe buton.

– Alo? Aici Spencer Lockwood, de la White Sands.

Trecu un moment, dar în difuzor se auzea doar zgomot de fond. Spencer se încruntă și începu să repete apelul, când o voce îl întrerupse:

– Doctorul Lockwood?

– Da, eu sunt.

– Așteptați un pic. Avem aici pe cineva care vrea să vă vorbească.

Microfonul scoase trosnituri când fu trecut altcuiva.

– Spencer? Doctorul Lockwood pe care l-am cunoscut la Caltech?

Spencer rămase cu gura căscată. Vocea îi părea cunoscută, dar trecuseră atâți ani...

– Seth? Seth Mansfield? Tu ești?

– Spencer, te mai joci cu minisateliții ăia? Doctorul Soo de la LPR mi-a spus că-i bați la cap să-ți trimită sateliții rămași. Ce-i cu aiureala asta? Ultima știre despre tine m-a făcut să cred că erai fizician, nu cercetător în domeniul rachetelor. Cel puțin așa ți-am scris pe diplomă.

Spencer se bucură să-și audă din nou mentorul.

– Seth, ce faci acolo? Credeam că ai ieșit la pensie de ani de zile.

Vocea laureatului Premiului Nobel se auzi din nou, puternică pentru un om de șaptezeci și patru de ani.

– Te aștepți să mă dau la fund și să fac pe mortul? M-am întors după ce ne-a lovit petromolima. Pot măcar să spăl eprubetele microbiologilor care încearcă să vină de hac chestiei ăsteia.

Romero se aplecă spre el și-i șopti:

– Mai ai doar patru minute, Spence.

Spencer îi făcu semn să-l lase în pace și spuse:

– Seth, aş vrea să mai discut cu tine, dar n-am timp.

– Bine. Am auzit că trebuia să transmiți astăzi curent la o amărâtă de pompă de apă.

– Da, Seth, dar...

– Te-ai gândit bine, Spencer. Avem nevoie de o infrastructură funcțională, înainte ca minisateliții să fie de folos. Poți să ai toată energia microundelor din lume, dacă nu poți s-o transmiți oamenilor. Cum a fost? A funcționat?

Rita se aplecă spre el, încruntată. Spencer văzu cum i se irosește timpul prețios. Operatorii rețelei de urgență a Caltech aveau reputația de a fi nemiloși în privința împărțirii timpului de emisie radio. Oftă. Însemna să lupte pentru o cauză pierdută dacă se contrazicea cu vechiul lui profesor.

– N-a mers exact cum am plănuیت, Seth. Avem mai multe probleme decât am bănuیت cu transformatoarele. Dar e doar o problemă inginerească.

Romero își dădu o palmă pe frunte, gemând, dar Spencer continuă să vorbească în microfon:

– O să-l reparăm. Am o echipă care lucrează la modificări, folosind ce-am învățat din test.

– Probleme inginerești! Astea-s cele mai bune, zise Mansfield. Crezi că ideea ta rămâne valabilă?

– Bineînțeles! Transmitem energia electrică la mai mult de douăzeci de mile, iar asta-i mai mult decât am crezut că-i posibil pe liniile astea primitive. Am ars un transformator din substație, deci știm că electricitatea a ajuns acolo.

Spencer se uită spre Rita, care-i șopti *mai puțin de un minut*. Spencer avu impresia că auzi un râset, prin zgomotul de fond.

– O mulțime de oameni de la LPR cred că visezi cu ochii deschiși, fiule. Aici e foamete, pe străzi sunt răzmerițe, dacă n-ai auzit încă.

– Avem rapoarte asemănătoare din El Paso și Albuquerque, ripostă Spencer. Un motiv în plus să dăm oamenilor un exemplu de speranță, ceva care să le arate că putem să ne punem pe picioare.

– Bine, Spencer. Cei de la LPR voiau să se asigure de două lucruri: că nu minți și că eforturile lor nu vor fi inutile. Cred că îl pot convinge pe directorul executiv al LPR că nu bați câmpii. Dar nu știu cum crezi că pot ajunge de la Caltech la White Sands sateliți în greutate de o tonă și jumătate. Cu roaba? Cu un car cu boi?

Spencer nu știa ce să spună.

- Asta-i altă problemă, dar e vorba tot de o problemă inginerească.
O putem rezolva.
- Dacă o rezolvi, meriți premiul Nobel, răsese bătrânul.

Acasă în munți

Todd Severyn își dădu pe ceafă pălăria de cowboy și privi lanțul munților Altamont. Calul lui, cel ciocolatiu, fornăi către iarba uscată, cu gust neplăcut. Cerul de deasupra lor era albastru și limpede, fără pic de nor. Bărbatul nu se aștepta să audă vreun refuz... cel puțin până nu se întorcea la țicniții din comunitate.

O îmboldi pe Stimpy să coboare panta, urmând un drum pentru vite, către apeductul sclipitor care aducea apă proaspătă din munți. Punându-se în mișcare, Stimpy strivi iarba cu o călcătură energică, arătându-i lui Todd că îi plăceau drumurile lungi, regulate.

Mori de vânt albe, lucitoare, rotindu-se în bătaia brizei ce venea dinspre munte, mărgineau crestele colinelor înconjurătoare. Multe dintre turbinele eoliene aveau rotoarele arse, din cauza lubrifianților care deveniseră cleioși. Jackson Harris și grupul lui de hipioți își petreceau zilele încercând să le repare.

Depart, în stânga, Todd putea să vadă autostrada interstată, plină de mașini defecte și abandonate. Fără trafic rutier și cu oamenii părăsind cadavrele orașelor, lumea i se părea mai suportabilă, într-un fel. Ca în Wyomingul lui iubit, viața își redusese ritmul, revenise la metode din urmă cu un veac, de pe vremea când oamenii din comunități cooperau ca să supraviețuiască, iar fiecare orașel era un mic univers în sine.

De aceea Jackson Harris și comunitatea din Altamont reușea să se descurce, dar Todd nu-și găsea locul în ea. Din punct de vedere filosofic, se aflau la poli diferiți, chiar dacă lui îi făcea plăcere să locuiască în așezarea lor. Cât timp nu era obligat să cânte cu ei la concertele din jurul focului de tabără cântece vechi rock & roll. Iar lui Iris Shikozu îi plăcea aici, chiar dacă el nu se simțea în largul lui.

Când ajunse la apeductul dintre munți, Todd conduse calul încât să urmeze fundația din beton. Doi bărbați și un adolescent își cufundaseră picioarele în canalul cu apă liniștită și pescuiau, cu undițe din bambus și gută din bumbac. Când Todd trase de frâu, să oprească, Stimpy își vârî botul în apă și bău îndelung.

– Există pește aici? întrebă Todd.

– Căpi, răspunse un bărbat cu o pălărie de pai.

– Și-s buni de mâncat? se interesă Todd, remarcând un coș din plasă de sârmă cufundat în apă.

– Depinde cât de flămând ești, răspunse adolescentul.

Pentru că pescarii nu manifestară interes pentru continuarea discuției, Todd își continuă drumul de-a lungul trecătorii Altamont, apoi peste creasta munților. Visa ca mai târziu să străbată toată țara și să ajungă la ranchul părinților săi, poate împreună cu Iris. Dar deocamdată nu, până nu se așează un pic lucrurile.

Jackson și Daphne Harris, Doog și ceilalți din comunitate îi primiseră bine pe el și pe Iris și le dăduseră o rulotă veche, să locuiască în ea. Todd era stânjenit că locuia cu Iris fără să fie căsătoriți, dar nici Iris, nici hipioții nu păreau să se sinchisească de asta. Iris nu semăna cu femeile pe care le cunoscuse, care sau săreau din pat în pat, sau mureau de poftă să se mărite. Dar Todd făgăduise să se mute de îndată ce va exista un loc disponibil. Îi promisese s-o ia din Stanford și se ținuse de cuvânt, dar nu-i ceruse să se culce cu el, ca să-și dovedească recunoștința.

Iris îi acceptase compania cu bucurie și, din celălalt pat din rulotă, vorbea cu el până noaptea târziu, când el ar fi vrut să doarmă. În timpul zilei, când credea că femeia nu-l vede, îi admira făptura micuță, ochii negri migdalați și părul negru ca smoala. Iris părea să aibă energie pentru doi în trupul ei slab, iar Todd învățase să n-o subestimeze. Simțea că atașamentul lui față de ea devenea tot mai profund, de-o profunzime care-l speria.

Dar nu voia să rămână acolo, să se stabilească acolo. Se trezise că nu-și găsește locul, că dorește să facă și altceva în afară de concertele zilnice. Se simțea încă responsabil pentru catastrofa care avusese loc – dacă nu s-ar fi grăbit să răspândească microbul lui Alex, petromolima nu s-ar fi produs. Pentru a-și potoli neliniștea, călătorea mult, călare, depărtându-se de comunitate când simțea că tâmpiții de acolo îl scot din minți.

Reușise să stabilească legături între colonia din Altamont și ce mai rămăsese din laboratoarele din Livermore, din cealaltă parte a munților, unde laboratoarele guvernamentale de cercetare, cândva foarte dezvoltate, mai executau câteva programe, cu resturile de echipament ce rămăsese în funcțiune. Urmând drumul, Todd ajunsese pe culmea munților și se îndreptă spre vest, către orașul Livermore, să vadă dacă cercetătorii laboratorului descoperiseră ceva nou.

Din cauza trupului ei mic și agil, Iris Shikozu primise sarcina să se urce pe stâlpii morilor de vânt, să înlocuiască rotoarele arse. Cu truse de scule într-un rucsac din pânză, Iris se cățara pe treptele din metal,

ca să ajungă în vârf, unde turbina eoliană cu trei lame din aluminiu înțepenise, zăngănind în bătaia vântului.

Șirul de mori de vânt arăta ca un câmp cu tulpini uriașe de porumb, din metal. Vântul bătea, făcând stâlpul să se clatine. Iris se agățase cu brațul de trepte, asigurându-se.

– Ține-te bine, strigă Jackson Harris de jos.

Iris se uită spre el și-l văzu ducându-și mâinile pâlnie la gură. Bărbatul mai spusese ceva, dar vântul îi purta aiurea cuvintele.

Nu avea nicio importanță, știa ce are de făcut. Ajunse în vârf, se legă și scoase rucsacul, căută în el o șurubelniță, ca să scoată carcasa metalică ce acoperea rotorul turbinei eoliene. Făcuse chestia asta de zeci de ori până atunci.

Pe dealul din apropiere, Doog și doi copii refugiați din oraș se distrau aruncând cu pietre într-un șanț cu apă. Doog găsea întotdeauna lucruri simple, cu care-și ocupa timpul. Munca nu făcea parte dintre ele.

Iris reuși să scoată șuruburile și trase capacul din metal. Palele ușoare din aluminiu aveau o formă potrivită să prindă vântul din orice parte ar fi bătut. O vană din spate folosea la alinierea în direcția potrivită. Palele se învârteau, punând în mișcare un rotor ce genera electricitate. Dar fără lubrifianți din petrol, rotoarele se ardeau, iar Iris le tot înlocuia. În comunitate, Daphne Harris și câțiva puști din Oakland petreceau ore în șir rebobinând cu grijă sârma din cupru pe rotoare.

După ce Iris scoase din rucsac rotorul reparat, cu care să-l înlocuiască pe cel ars, se odihni un moment. Îi plăcea munca pe care o făcea, descoperise fericirea în lumea de după petromolimą, era mulțumită într-un fel pe care nu-l trăise până atunci. Se simțea ca acasă.

Era o viață foarte diferită de cea pe care o obligaseră părinții ei s-o urmeze – să fie cea din frunte într-o competiție pentru șobolani, să lucreze șaiszeci de ore pe săptămână, să-și propună să fie cea mai bună, să fie tot timpul ocupată. Acum descoperise că era bine altfel. Îi plăceau bucuriile acelea simple.

Și-i plăcea să fie cu Todd.

Îl surprinsese de mai multe ori pe Todd privind-o, când credea că n-o să-l observe. Chiar când erau împreună, bărbatul părea că tânjește după ea, ca după ceva de neatins. Bărbatul era atât de direct și de sincer, încât lui Iris îi plăcea să creadă că nu avea gânduri ascunse, că umbla după ea numai pentru că o plăcea. În maniera lui de cățel, Todd nu putea să ascundă ceva. Subtilitatea nu reprezenta punctul lui forte.

Dar avea un fel de drăgălăşenie.

– Hei, ce faci, o să visezi acolo toată după-amiaza? strigă la ea Jackson Harris.

Iris demontă iute rotorul vechi şi-l puse în rucsac, apoi îl instalează pe cel nou. Bocănind pe treptele din metal, îi auzi pe Harris şi pe Doog discutând.

– Sigur că aş vrea să ascultăm nişte muzică. Asta îmi lipseşte cel mai mult. Cine ar fi crezut că Grateful Dead o să dispară vreodată? zise Harris şi aruncă o piatră în şanţ.

Când Iris coborî ultimele trepte ale stâlpului morii de vânt, Iris îşi aminti de toate CD-urile pe care-i plăcea să le asculte. Lucrurile care-i lipseau cel mai mult erau cafeaua şi rockul. Sări pe stratul de pietriş din jurul stâlpului şi se întoarse spre Harris şi Doog.

– Şi eu simt lipsa muzicii, zise ea. Ce avem de gând să facem în privinţa asta?

Todd Severyn îşi conduse calul prin poarta filialei din Livermore a Laboratorului Naţional Sandia. Spirale de sârmă ghimpată încununau gardul înalt, dar postul de pază era pustiu. Nimeni nu se sinchisea de securitatea laboratorului. Multe dintre clădiri fuseseră dărâmate sau golite, dar unii dintre cercetători veneau în continuare la lucru, iar alţii locuiau în rulotele din parcare.

Timp de o lună, echipele colaboraseră frenetic, încercând să descopere o metodă de eradicare a petromolimei. Dar echipamentul se stricase, calculatoarele nu mai funcţionaseră, iar complexul de cercetare se prăbuşise, majoritatea savanţilor renunţând la orice speranţă. Doar câţiva mai continuau să caute soluţii inovatoare.

Todd o legă pe Stimpy de rastelul pentru biciclete şi intră în clădirea administrativă. Zona în care fuseseră primiţi vizitatorii fusese transformată într-un centru de comandă. Posterele colorate, vesele, de reclamă pentru laboratoarele naţionale ale Americii fuseseră înlocuite cu o hartă întinsă a Statelor Unite, în care înfipseaseră piuneze colorate.

Unul dintre directori, Moira Tibbett, ţinea o hârtie în mână şi se uita la hartă. Purta un halat din bumbac. Tibbett citea lista de localităţi de pe hârtie, jucându-se cu o piuneză. Privi harta ca un entomolog gata să înfigă un ac într-o insectă, apoi apăsă piuneza.

– Aţi primit ştiri de la reţeaua Atlantis? întrebă Todd şi-şi turnă un pahar cu ceai încălzit la soare; avea gust bun.

– Da. Încă trei posturi au început să funcţioneze săptămâna asta. Pentru o instituţie politică, AFMC face o treabă foarte bună căutând

enclavele și făcând legătura între ele, răspunse femeia, înfigând încă o piuneză, în alt loc.

Todd se minună: vechea ranchiună față de Agenția Federală pentru Managementul Crizelor se schimbase cu o sută optzeci de grade!

– Și ce-i nou în dimineața asta? Dați-mi niște știri, să am ce duce în colonie.

– Ei bine, știrile locale sunt cele obișnuite, zise doamna Tibbett. Inginerii din orașul Livermore încearcă să asigure populației suficientă apă. Avem o grămadă de probleme cu sistemul de canalizare. Echipelile de pompieri s-au organizat mai bine, dar până acum am avut noroc în privința incendiilor. Iar în legătură cu hrana, vechea poveste.

Todd dădu din cap. Cu cincizeci de mii de locuitori și oarecum izolat, orașul Livermore era probabil locul cel mai potrivit pentru a face față petromolimei: nu atât de mare ca să nu-și poată strânge provizii, dar suficient de mare ca să aibă o infrastructură cu oarecare șanse de funcționare.

– Și ce-i nou pe harta cea mare? întrebă Todd, făcând semn către perete.

Doamna Tibbett luă altă piuneză și stabili alte coordonate, de data asta în Missouri.

– Un fel de ironie a sorții – Spencer Lockwood, de la ferma antenelor solare din White Sands, știe că minisateliții pe care ar trebui să-i plaseze pe orbită sunt păstrați, în containere ermetice, în Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție din Pasadena. A găsit o metodă să-i lanseze în New Mexico, dar nu are cum să-i ducă acolo.

Todd se scărpină în cap. Pălăria de cowboy lăsase dungi ciudate pe părul lui castaniu. Nu știa dacă să fie sceptic sau uimit.

– Nu putem să facem să funcționeze sistemul de canalizare și individul vrea să lanseze sateliți pe orbită?

– Douăzeci de sateliți, răspunse doamna Tibbett, cu figura parcă tăiată în piatră. Dacă Lockwood spune că poate să-i lanseze, crede-l. L-am invitat aici, nu cu multă vreme în urmă. E un tip ambițios.

Todd se uită la hartă, văzu piuneza din New Mexico, la baza de rachete din White Sands, și încă una lângă Los Angeles, în Pasadena. Începu să-și imagineze o mare expediție prin tot sud-vestul, pentru transportul sateliților din Pasadena, prin Arizona, în New Mexico. Un convoi de căruțe către stele!

Dar așa ceva nu avea șanse de reușită. Își luă rămas-bun de la Moira Tibbett și se îndreptă spre casă, către Iris.

Pe autostradă

Lângă Albuquerque, clădiri din beton și buncăre fuseseră ridicate pe panta colinelor. Imperiul lui Bayclock, așa le numea locotenentul de marină Bobby Carron. Înconjurat de patru garduri din metal, complexul de peste patruzeci de mii de hectare din Manzano servise cândva ca depozit pentru arme nucleare. Iar acum Bayclock folosea buncărele drept cartier general.

Gărzile de la poartă luară poziția de drepți și-l salutară pe Bobby, în timp ce-i permiteau să intre. Ofițerul se simțea ciudat în uniformă de aviație.

Însoțit de escortă, Bobby urcă niște scări și intră într-o clădire fortificată. Tânărul strânse din dinți. Rănile lui, încă în curs de vindecare, îi trimiteau fiori dureroși în trup.

Zidurile din beton erau groase de o jumătate de metru, cu ferestre zăbrelete. Grămezile de echipament electronic scos din uz făceau ca locul să arate ca o versiune bizară a unui castel medieval. În cele din urmă trecu pe lângă două santinele, ce stăteau în fața biroului lui Bayclock.

– Repaus, căpitane!

În prima clipă, Bobby nu-și dădu seama că Bayclock i se adresase lui. În biroul întins, pe care-l ocupa generalul, covorul degradat, din pluș acoperea toată podeaua, până la lambriurile dintr-un lemn de culoare închisă, ce se bășicase atunci când stratul de vopsea se dizolvase; diplome de premii militare, litografii cu avioane de luptă și diplome școlare umpleau peretele.

– Intră, te rog, căpitane. Ți-ai revenit pe deplin de pe urma rănilor?

Bayclock îi făcuse semn să intre în încăpere, apoi se trântise într-un fotoliu din piele, din spatele biroului. Lumina se strecura cu greu prin ferestrele înguste.

Bobby păși înainte, țeapăn și oficial, așa cum învățase la Academia de Marină. Amintirea adolescentului ce nu respectase interdicțiile de circulație și care atârnase de spânzurătoare îi rămăsese limpede în minte.

– Sunt locotenent, domnule general. Nu căpitan. N-am găsit aici nicio uniformă de marină pe care s-o pot purta.

Bayclock își miji ochii și zâmbi.

– Ai dreptate, locotenente. A-ți spune căpitan înseamnă o promovare

cu trei grade! Nu mi-am imaginat niciodată de ce militarii n-au reușit să standardizeze blestematele astea de grade. Ia loc.

– Mulțumesc, domnule general.

Bobby se așteptase ca Bayclock să fie un fel de căpcăun, ghemuit în spatele biroului, gata să rupă gâturi cu mâinile goale. În loc de asta, generalul avea ochi luminoși, păr brunet tuns regulamentar, și-și împreunase mâinile în fața lui cu o mișcare lejeră, delicată. Bayclock părea echilibrat, potrivit locului în care se afla. Bobby își dădu seama imediat că Bayclock fusese pilot de luptă; dar asta nu-l făcea să se simtă apropiat de general. Bayclock îl examina cu atenție, iar Bobby se întrebă la ce concluzii ajunsese.

Generalul luă o hârtie din teancul din fața lui. O privi în lumina slabă și spuse, fără să ridice privirea:

– Am aflat că ți-ai revenit, mă bucur că te simți mai bine. Ai fost informat despre situația de aici – lege marțială și toate celelalte, la ordinul președintelui?

– Da, domnule general.

Cum să nu afle? După ce văzuse cum se purta generalul cu nesupușii din oraș, Bobby se simțea stânjenit numai pentru faptul că se afla în aceeași cameră cu el.

– Unii oameni sunt niște sălbatici, ar vrea să fure tot ce văd. Soldații mei sunt solicitați dincolo de limitele normale, locotenente. Orice persoană aptă de care dispun se străduiește să mențină pacea în oraș. Folosesc funcționari militari ca șefi de formații, mecanici de avioane ca supraveghetori. Ei slujesc după capacitățile lor și fac o treabă extraordinară, dar nu pot să le cer nimic în plus.

– Da, domnule general, zise Bobby, stând țeapăn pe scaun, privindu-l pe general și întrebându-se unde voia să ajungă, convins că acesta nu vorbea doar așa, ca să se afle în treabă.

Iar generalul continuă:

– Nu trebuie numai să aplic legea, ci să am grijă de oamenii ăștia, să le asigur existența aici pentru mult timp. Asta înseamnă să coordonez expediții după hrană, să reparăm conductele de apă, să păstrăm legătura cu președintele, pentru cazul în care se schimbă ordinele.

– Deci liniile de comunicații funcționează?

Vocea lui Bobby sunase probabil neîncrezătoare, pentru că generalul mârâi:

– Molima n-a afectat undele electromagnetice, locotenente, doar petrolul!

Bayclock împinse hârtia către Bobby, iar acesta o luă, când ajunse la

marginea mesei din metal.

– De fapt, am interceptat niște mesaje de la White Sands, emise prin rețeaua de urgență a Agenției Federale pentru Managementul Crizelor.

Interceptat? gândi Bobby, păstrându-și figura inexpressivă. Acesta fusese lucrul cel mai important pe care-l învățase în timpul pregătirii militare – cum să-ți domini reacțiile. Tipul ăsta își închipuie că-i în plin război!

– Într-un fel, au obținut energie electrică și au folosit-o pentru pompele de apă. Pompe de apă! Ai idee de câți oameni am nevoie ca să pompez apă din pânda freatică deasupra căreia stăm? O mare parte din cei de care dispun. Iar oamenii ajung să se omoare, pentru că personalul militar bine pregătit pompează apă, în loc să patruleze prin oraș! Din punct de vedere tehnic, White Sands se află sub jurisdicția mea, iar președintele a reconfirmat acest lucru. Suntem toți în același rahat, iar dacă vrăjitorii ăia au reușit să se pună pe picioare și să producă electricitate, atunci să așteptăm să se aștepte de ea!

Bobby Carron stătea pe scaun ca o statuie, ignorând durerea din picior și coaste. Umbrele din încăperea accentuau încordarea de pe figura lui Bayclock. Mai văzuse până atunci câțiva comandanți țicniți, dar Bayclock părea să se creadă un Napoleon al Apocalipsului.

– Nu pot să am încredere în civilii ăștia blestemați ca să conducă expediția – cercetătorii de la laboratorul Sandia din Albuquerque și-au pus coada pe spinare și au fugit la primele semne de răzmeriță. Nici cadrele militare de la laboratorul Phillips nu-s mai grozave. N-am reușit să ajung la enclava cercetătorilor din Los Alamos și oricum nu aveam încredere în proiectanții ăia de bombe. Dar cei din White Sands și-au fabricat o mică Atlantidă numai pentru ei.

Generalul își trosni degetele, unul câte unul. De parcă ar fi rupt niște lucruri – sau niște gâturi.

– Am nevoie de cineva în care să am încredere, locotenente Carron – cineva care-i obișnuit să acționeze singur și care poate să se descurce când lucrurile se încurcă. Pe scurt, am nevoie de un pilot militar. Când am preluat comanda aici, am considerat că am ocazia să instalez aici spiritul piloților militari... cunoști simțul datoriei care se creează într-o unitate operațională de luptă. Savanții ăștia au un simț al datoriei deformat, sunt dedicați mai degrabă profesiei lor decât misiunii generale.

Bayclock păru brusc obosit, de parcă l-ar fi epuizat efectul propriilor sale ordine.

– Nu știu dacă-i o coincidență sau nu, locotenente. Abia te-am

întâlnit, dar știu că n-ai fi fost pilot dacă n-ai avea stofă, chiar dacă faci parte din marină și nu din aviație.

Zâmbi fără vlagă și continuă:

– Un coleg al meu a spus odată: există două tipuri de oameni pe lumea asta – piloți militari și fanfaroni. Eu sunt înconjurat de fanfaroni. Am nevoie de un pilot militar care să conducă o expediție la White Sands și să se întoarcă aici cu un raport.

Bobby încercă să-și ascundă uimirea. Evenimentele din ultimele săptămâni îi năpădiră mintea – trezirea în spitalul distrus, execuția hoților, efectele depline ale petromolimei... Generalul credea că Bobby era de acord cu aplicarea legii marțiale în orașe.

Dar văzu în asta o ocazie de a scăpa din toată nebunia. Știa că ar fi fost o prostie să-și arate graba. Se ridică și întinse mâna către Bayclock:

– Domnule general, sunt omul dumneavoastră. Unde trebuie să semnez?

Caii mergeau pe-o latură a autostrăzii interstatale 40, la est de Albuquerque, ce trecea în paralel cu vechea șosea 66 prin trecătoarea dintre munții Sandia și Manzano. Asfaltul spongios devenise prea moale ca să suporte vreo greutate, iar caii tropăiau pe marginea șoselei. Călăreții cărau mai multe zeci de litri cu apă, împreună cu rațiile de hrană.

Lângă Bobby, în fruntea expediției de cinci persoane, călărea însoțitoarea lui, o femeie sergent solidă, numită Caitlyn Morris, și care nu scosese o vorbă de o oră. Trei savanți se țineau după ei – doi de la laboratoarele Sandia din Albuquerque și unul de la laboratorul Phillips al forțelor aeriene, care urmau să examineze generatoarele de curent din White Sands și să ia de acolo componentele de care ar fi avut nevoie generalul în Albuquerque.

Caii mergeau încet prin trecătoare. Pantele muntelui sterp – ce se ridicau în fiecare parte ca o pâlnie cafenie, uriașă, tăiată în două și culcată într-o parte – erau acoperite cu bolovani. Deși trăise în pustietatea din China Lake în ultimii doi ani, Bobby simțea încă lipsa copacilor deși din Virginia, unde crescuse, a oceanului și a umidității. În jur părea să fie un peisaj extraterestru.

Bobby se întoarse spre femeia sergent taciturnă de lângă el. Caitlyn Morris era mecanic de elicopter și zburase de multe ori de-a lungul coridorului spre White Sands. Părul ei blond era tuns scurt, accentuându-i conformația robustă și șoldurile pline. Nu avea mai mult de un metru și jumătate, dar stătea dreaptă în șa, sigură pe sine.

– Se pare că am înaintat binișor, zise Bobby. Cât crezi că va dura până vom ajunge în White Sands?

Sergentul Morris nu-l privi când îi răspunse, continuă să privească drumul din fața lor:

– Depinde.

– De ce?

– De o mulțime de lucruri.

– Uite ce-î, sergent, zise Bobby, enervat, nu ne jucăm de-a *cine știe câștigă*...

– Tac! îl întrerupse femeia, ridicând o mână, apoi trase de hățuri, încetinind mersul calului și puse mâna pe revolverul strălucitor, bine curățat.

Bobby trase și el de hățuri, vru să spună ceva, apoi zări mai multe siluete coborând panta muntelui. Indivizii erau îmbrăcați în blugi prăfuiți și maiouri. Unii încercau să se ascundă în tufișuri, altora nu le păsa dacă erau văzuți. Toți aveau măciuci, răngi sau cuțite. După un minut, se răspândiră într-o linie ce bloca șoseaua, la cincizeci de metri în fața lor. Bobby numără cincisprezece oameni, dintre care jumătate erau adolescenți.

– Ce se întâmplă? întrebă Arnie, unul dintre savanții din urma lor. Ce fac?

Sergentul Morris se întoarse în șa:

– E rândul dumneavoastră, domnule locotenent. Voi, ceilalți, stați liniștiți.

– Mulțumesc, mormăi Bobby și lăsă pușca în teaca din spatele șei, nesimțindu-se încă pregătit s-o folosească.

Unul dintre indivizi veni către ei. Era bărbos și chel, cu pielea arsă de soare. Bărbatul se opri la douăzeci de metri. Ținea o rangă lungă în mâna stângă, ca pe un baston.

– Unde vă duceți?

Bobby se întrebă dacă individul avea de gând să le ceară o taxă pentru trecere. Se întoarse în șa și văzu că în spatele lor apăruseră cinci indivizi, blocându-le calea de întoarcere.

– La White Sands. Sunt locotenentul Carron și-l reprezintă pe generalul Bayclock din Kirtland.

Poate că tactica sângeroasă a generalului îi speriasse pe indivizi și-i va face să fugă.

– Mergi în direcție greșită. White Sands e spre sud.

– Tot spre sud e și Laguna Pueblo. Noi respectăm teritoriul nativilor americani. Au avut loc ceva tulburări acolo...

– Foarte bine, locotenente, rânji individul. Dar e un drum lung ca să-ți cari apa și hrana. Nu cred că o să reușești. Caii nu vor rezista, sunt sigur.

– O să ne aprovizionăm la Clines Comers, înainte s-o luăm spre sud. Generalul ne-a autorizat să dăm în schimb bonuri pentru alimente, plătibile în Kirtland.

– Plătibile în Kirtland? răcni omul, iar restul grupului izbucni în râs. Deci generalisimul Bayclock o să lase oameni să intre în Albuquerque și să ia hrană? Bine. Nu vrei să ne dai și nouă niște bonuri, ca să treci prin trecătoare? Pentru protecție, îți dai seama.

Bobby se îndreptă în șa. Toată chestia era ciudat de medievală.

– Bonurile nu-s pentru trecere. Suntem o expediție militară oficială, ce acționează în condițiile legii marțiale. Vă cer să ne permiteți să trecem sau să suportați consecințele!

Indivizii râseră între ei. Bărbosul se apropie și mai mult.

– Poate nu m-ai auzit, locotenente. Ți-am cerut o donație. Dacă ne mai dai doi cai și ceva din provizii, pe lângă bonuri, o să vă ajutăm.

Vorbise încet, uitându-se la Bobby. În timp ce se apropia, păru s-o observe pentru prima oară pe femeia sergent. Ochii i se măriră.

– Cine ești, domnișorico? Paznica lui? Probabil că prețuiești mai mult decât un cal, nu-i așa?

Sergentul Morris scoase revolverul. Individul rânji.

– Voi, militarii, n-ați folosit armele de ceva timp, nu-i așa? întrebă el, continuând să înainteze către Bobby și Caytlin. Ce vă face să credeți că funcționează?

– Acesta-i ultimul avertisment! strigă Bobby.

Individul îl ignoră. Se afla la cinci metri când sergentul Morris ridică pistolul, calmă. Îl armă și se uită la Bobby. Acesta făcu semn din cap, iar ea trase. Bubuitura armei răsună printre stâncile sterpe.

Individul se apucă de burtă și se prăbuși, țipând. Ceilalți rămaseră locului șocați, neștiind ce să facă. Bobby scoase pușca și o îndreptă când într-o parte, când în alta. Indivizii dădură iute înapoi. Bobby strigă, acoperind țipetele rănitului:

– Mai poștește cineva?

Și trase piedica.

Indivizii mormăiră și le făcură loc să treacă. Bobby îndreptă arma către puștiul de lângă drum și zise:

– Ajută-ți prietenul, spitalul din Kirtland va face tot ce se poate. Voi, ceilalți, ascultați-mă! Ce faceți aici e treaba voastră, dar în oraș sunteți sub incidența legii marțiale. Legea se aplică și personalului militar ce

călătorește prin trecătoare. Armele noastre funcționează încă, strigă el, ridicând pușca. Să țineți minte asta, rândul viitor!

Apoi se adresa sergentului Morris și celor trei savanți, care se holbau la el:

– Să mergem.

Trecură în galop prin spațiul liber lăsat de bandiți. În urma lor, tâlharii discutau, nehotărâți. Rănitul țipa, pe pământ. Bobby și sergentul Morris își țineau armele pregătite. Nu scoaseră o vorbă până nu se îndepărtară de grupul tâlharilor. Bocănitul copitelor pe marginea prăfuită a șoselei era singurul sunet ce se auzea. După vreo zece minute trecură de o curbă, iar trecătoarea prin munți se deschise către valea dinspre est. Bobby văzu munții ce se întindeau spre orizont, pe o sută douăzeci de kilometri. Între ei, scheletul șoselei interstatale se târa la poalele înălțimilor. Iar în depărtare se zărea un orașel.

Sergentul Morris se întoarse și vorbi, pentru prima oară neîntrebată:

– V-ați descurcat bine, domnule locotenent.

Bobby simți cum i se lasă umerii, din cauza destinderii. Înghiți în sec, având un gust acru în gât.

– Și tu ai țintit bine.

Trase de frâu, oprind calul, se aplecă și vomită.

– Vă simțiți bine, domnule? Întrebă femeia, apropiindu-se.

Bobby mai vomită o dată, apoi se șterse la gură cu dosul palmei. Reuși să se îndrepte în șa.

– Acum da. Hai să ne pregătim pentru partea cea mai plăcută a călătoriei.

Dă-mi găzduire

Conacul stătea izolat la capătul unei alei pline de praf. În spatele unui gard din sârmă ghimpată, niște oi pășteau printre tufișurile din jurul clădirii. În apropiere, o moară de vânt, de felul celor din secolul nouăsprezece, stătea nemișcată, așteptând să bată vântul, ca să pompeze apă din adâncurile de sub deșert.

Heather Dixon își săltă rucsacul roz pe umeri. Se șterse cu mâna pe frunte, să înlătore sudoarea și praful. Soarele încălzea puternic, în timp ce ea și Connor se chinuiau pe drumul lung, lăsând urme cu ghetetele în praf.

Connor insistase ca și Heather să care bagajele. Urmărea timpul la ceasul lui de mână, ca nu cumva să le care un minut mai mult decât ea. *Egalitate deplină*, zisese el. Heather ar fi vrut să-și care propria greutate, dar el nici nu voise să audă. În loc de bagaje, Connor ducea pușca și cuțitul mare de vânătoare.

– Poate găsim niște apă aici, zise ea, poate și ceva de mâncare.

Figura lui Connor fusese arsă de soare, dar lucrul ăsta nu părea să-l deranjeze. Schimbarea culorii îi dădea un aspect aspru. Nu se răsesese, dar barba lui era de culoare deschisă, ca și părul blond, făcându-l să arate ca un vagabond de pe plajele Californiei.

– Aș putea să fac un duș, zise Connor, făcându-i cu ochiul. Nu vrei să facem împreună? Ultima oară a fost amuzant.

Heather îi răspunse cu un râs silit și privi în altă parte. După zilele grele de mers se săturase iute de Connor Brooks. Începuse să regrete că plecase cu el, călătorind fără țel spre sud-vest, apoi luând-o spre est, fără nicio destinație precisă.

Partidele de sex fuseseră plăcute, una din cele mai bune părți ale întregii experiențe. Dormise sub cerul înstelat, făcuseră tabăra unde avuseseră chef, se simțise complet liberă pentru prima dată în viața ei – fără slujbă la care să se întoarcă, fără să-i pese de convențiile sociale care-i complicaseră viața. Dar, după un timp, chiar a face dragoste cu Connor devenise ceva neplăcut, de parcă ar fi fost un lucru pe care-l datora, nu ceva spontan.

Connor spunea că ei sunt Bonnie și Clyde ai Apocalipsului, iar manierele lui grosolane o enervau. Privirea pe care o avea, țelurile lui ascunse, o speriau. Își dădea seama, zi după zi, cât de singură era împreună cu el.

Cu mult înainte să ajungă la conac, Heather auzi lătratul unui câine. Văzu potaia mare, neagră, legată de scheletul morii de vânt cu o funie lungă. Câinele era păros, mai degrabă un ciobănesc, dar cu un strop de labrador și de ciobănesc german. Câinele lătra întruna, dar Heather nu detecta în asta ceva amenințător. Probabil că după petromolimă văzuse puțini străini.

Connor mergea alături de ea, ținând pușca, de parcă asta îl făcea invincibil.

Ușa din față se deschise și pe ea ieși o femeie. Zâmbetul ei larg era ca o floare ce se deschide. Avea aproape patruzeci de ani, iar părul îl legase într-o coadă de cal care n-o avantaja. Hainele ei aveau înfățișarea ponosită a veșmintelor făcute în casă. Figura femeii strălucea ca o lună plină, făcând ca ochii lucitori să pară mici.

– Salut! Pot să vă ajut cu ceva?

Connor, jucându-și rolul de individ grosolan, făcu un pas în față. Vorbi în șoaptă, intenționat, de parcă ar fi fost precaut.

– Am venit să luăm hrană și apă.

Heather își scoase rucsacul roz și-i zâmbi femeii:

– Puteți să ne dați ceva?

O a doua femeie ieși afară, părând prudentă. Stătuse ascunsă în spatele celeilalte în întunericul casei, privind și ascultând. Femeia, poate cu un an sau doi mai în vârstă decât prima, purta haine asemănătoare. Figura îi era posomorâtă, de parcă cineva i-ar fi croit, pliat și cusut expresia cu ani în urmă. Se uită prudentă spre Connor și Heather.

– Avem un pic.

Connor întinse capul, încercând să vadă ce se afla în umbra ușii.

– Unde-i stăpânul casei?

– Trebuie să se întoarcă de la templul din Salt Lake City, piui femeia cea bine dispusă.

– A ieșit și trebuie să vină, spuse, în același timp, femeia cea posomorâtă.

Connor mârâi, ignorând minciuna evidentă. Se întoarse spre femeia bine dispusă și întrebă:

– În Utah? (Pronunțase U-taw). La templu? Ce sunteți, azteci sau ce?

Heather se uită la el și murmură:

– Sunt mormoni, prostule!

– Mormoni? exclamă Connor și chicoti. Deci astea-s cele două neveste ale individului!

– Shelda e sora mea! se răsti femeia posomorâtă.

– Ia ascultă, zise Connor, uitându-se la Heather cu o expresie de concentrare, nu se spune că mormonii trebuie să aibă în casă provizii de toate felurile pentru un an de zile? Pentru cazuri de urgență. Ar trebui să aibă o grămadă de lucruri.

Femeia posomorâtă se trase încet spre casă și dispăru în umbră. Heather își dădu seama că se dusesse după o pușcă pe care o ținea ascunsă. Connor ridică arma, cu o mișcare înspăimântătoare, iute, și o aținti spre ușă.

Câinele, cu instinctul de apărare al stăpânilor trezit brusc, deveni sălbatic, lătrând și trăgând de capătul funiei.

Connor îndreptă pușca spre animal, de parcă ar fi ațintit un deget către un copil neascultător și apăsă pe trăgaci. Bubuitura răsună în curtea conacului, iar câinele zbură în spate prin aer, cu pânțele despicate de alicele încărcăturii. Își încurcă două picioare în funie, când se zbatu, apoi rămase ca o zdreanță însângerată în curtea plină de praf.

Se așternu o tăcere înăbușitoare. Toți rămăseseră țepeni. Moara veche de vânt, prinzând, în cele din urmă, un pic de briză, scârțâi și se învârti de două ori, apoi rămase locului.

Heather se uită la Connor, neștiind ce să spună. Pușca fusese foarte zgomotoasă. Trăsese pentru prima oară cu ea, cu toate amenințările și fanfaronadele lui din ultimele zile. Fumul mirosea dezgustător, a sulf.

Figura lui Connor căpătă o expresie gânditoare.

– Poate ar trebui să rămânem aici, Heather. În locul ăsta găsim tot ce ne trebuie și m-am săturat de hoinăreală. Hai, doamnelor, răsă el, puneți-vă tenișii, aveți de mers!

Heather își puse mâinile în șolduri, refuzând să-l lase să-i vadă spaima:

– Connor, potolește-te!

Se întinse după pușcă, dar bărbatul o trase, uitându-se la ea.

Femeia cu figura rotundă căzu în genunchi în fața ușii. Continua să se uite la câinele nemișcat, care sângera în praf.

Femeia cea posomorâtă reapăru, cu ochii mari, ca niște monede. Se prinse de ușorul ușii, dar nu se mișcă.

Connor îi zise lui Heather, ținând pușca ațintită asupra femeilor:

– Care-i problema? Am răătăcit prin statul ăsta ca niște vagabonzi, iar cățelele astea stau aici, grase și puturoase, pe rezerve de mâncare pentru un an. A venit rândul nostru! Merităm un pic de bunăstare, să mai schimbăm situația. Am impresia că vrei să te întorci la oamenii care te-au călcat în picioare toată viața.

Heather spuse, mai calmă decât intenționase:

– Oamenii ăștia nu mi-au făcut nimic.

– Bine, atunci să-l căutăm pe Al Sysco, ăla de care te tot plângeai, ripostă bărbatul și îndreptă țeava puștii către picioarele femeilor. Aș putea să-l fac să danseze, ca în filmele vechi cu cowboy. Pac, pac, pac!

– Bine, mi-ar plăcea să mă întorc pe jos până în Flagstaff, doar ca să-l fac pe un omuleț jalnic să se văicărească! Potolește-te, Connor, avem lucruri mai bune de făcut.

Apoi se întoarse spre femeia cea posomorâtă, singura în stare să facă ceva în momentul acela.

– Puteți să ne dați niște apă și un pachet cu mâncare? Vă rog, adăugă ea, după o scurtă ezitare.

– Să nu încerci nimic! o amenință Connor, îndreptând arma spre figura surorii dolofane.

Lui Heather nu-i plăcea privirea lacomă a lui Connor. Din ce în ce mai mult, adevărata lui personalitate ieșea la iveală. Se înfioră când se întrebă ce-ar fi putut face femeilor, dacă n-ar fi fost ea de față.

– De ce naiba ai devenit subit atât de plictisitoare? se răsti Connor la fată.

După câteva minute, femeia cea posomorâtă se întoarse cu proviziile. Inima lui Heather bătu mai iute, iar fata încercă să respire normal. Se temuse că femeia va veni cu o pușcă, iar lucrurile s-ar fi încurcat rău de tot. Dar femeia adusese doar apă și niște mâncare în cutii.

– Luați... vă rog, lăsați-ne în pace.

Connor voi să-i răspundă, dar Heather îl prinse de braț și-l sili să se întoarcă.

– Să mergem! zise ea și se întoarseră pe drumeagul plin de praf.

În timp ce mergeau, Heather se uită în urmă. Femeia cea posomorâtă își apucase sora de mână și o ajutase să se ridice. Apoi se duseră amândouă și rămaseră, șocate, lângă câinele mort.

Salut, la revedere

– Hei, Spence, avem musafiri!

Cuvintele răsunară prin aerul nemișcat din jurul lansatorului electromagnetic de pe panta muntelui Oscura.

– Cine e? întrebă oftând Spencer.

Chiar și în izolarea lumii de după molimă, oamenii găseau cum să-i întrerupă munca de zece ori pe zi. Se jură că n-o să fie el cel care să repună vreodată telefoanele în funcțiune.

Gilbert Hertoya dădu din umeri. Trupul lui mic, îndesat, se zărea în ușa acceleratorului cu acoperiș de tablă.

– Nu știi, vin călare dinspre nord.

Spencer puse jos cheia și-și șterse sudoarea de pe frunte. Barba îl mânca nebunește pe căldura aceea toridă. Raze de lumină străbăteau prin găurile pereților metalici, dar nu era pic de curent. Spencer reușea să rămână în interior, ca să lucreze, doar câte o jumătate de oră.

Dădu drumul unui colac de sârmă pe podeaua din ciment. În ultimele zile era singurul lucru pe care-l putea face fără să provoace cârtelile cercetătorilor lui. Îl trataseră de sus și-i ceruseră să se țină departe de echipamentul delicat după fiascoul experimentului cu pompa cu apă. Ducând lipsă de lucrători necalificați, Gilbert Hertoya îl pusese, încântat, să monteze comutatoarele releelor lansatorului electromagnetic.

– Dacă studenții de la facultăți netehnice pot să facă asta în vacanțele lor de vară, cred că vei reuși și tu, zisese Gilbert.

Spencer ieși din clădirea întunecată, în soarele strălucitor al deșertului. Duse mâna pavază la ochi și privi în jos, pe panta muntelui. Gilbert stătea pe o grămadă de plăci de metal, să fie mai sus, și arăta spre nord.

– Mda. Și nu sunt din Alamogordo. Dacă nu cumva se întorc de la Cloudcroft.

– Sunt prea la sud. Și s-ar îndrepta spre munți, dacă s-ar fi rătăcit. Știi, adăugă Spencer după ce se gândi un moment, Romero a primit niște rapoarte alarmante – lege marțială în Albuquerque, răzmerițe în El Paso, o mulțime de indieni au omorât pe oricine a intrat în teritoriul lor... Noi, aici, am fost norocoși.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă Gilbert, coborând de pe grămada

de metal.

– Să le urăm bun venit, ce-am putea să facem altceva?

În clădirea din beton de la baza lansatorului, Spencer și Gilbert așteptau, la umbră. Călătorii se îndreptau direct către instalații – lansatorul de opt kilometri putea fi zărit de departe.

Spencer își dădu pe ceafă pălăria cu boruri mari și privi, cu brațele încrucișate, cum se apropie călăreții. Cei doi din frunte purtau uniforme de aviatori și văzu că în spatele șeilor aveau puști. Avu brusc o viziune a cavaleriei năvălind în oraș.

– După ce-or fi venit? mormăi el, iar Gilbert se mulțumi să privească, apărându-și ochii de soare cu mâna.

Bărbatul cu umeri lați în uniformă părea tânăr și solid ca un jucător de fotbal. Strigă, de la o distanță de cincizeci de metri de ei:

– Hei! Sunt locotenentul Bobby Carron și-l caut pe doctorul Lockwood. Puteți să-mi spuneți unde-l pot găsi?

Spencer se uită la tânăr. Vocea îi părea cunoscută, dar nu-și dădea seama de unde. Se mai întâlniseră?

– Se pare că sunt cinci persoane.

– Toți călare?

Unul dintre cei trei din urmă se alătură locotenentului și răcni:

– Gilbert! Tu ești, bătrâne șobolan?

– Arnie! exclamă Gilbert Hertoya, rânjind, după care-i șopti lui Spencer: Am lucrat cu el la Sandia. E un tip cumsecade.

Arnie întinse brațele în lături și explică:

– Mi-au făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz. Vino să discutăm.

Pe când vizitatorii se apropiau, Spencer văzu că Arnie părea preocupat.

– Ai avut noroc că ai fost aici când ne-a lovit molima, Gilbert. Au murit o mulțime de oameni.

Locotenentul Carron sări de pe cal. Spencer își chinuia mintea, încercând să-și amintească unde-l văzuse. Apoi își aduse aminte: întoarcerea de la Livermore, mașina închiriată care se defectase în deșertul californian. Zâmbi și întinse mâna.

– Știam că te cunosc de undeva, locotenente. Sunt Spencer Lockwood – m-ai salvat acum vreo două luni, când am rămas fără benzină în Valea Morții.

Bobby ținu calul de hățuri și se uită la Spencer. Apoi zâmbi.

– Ai dreptate. Îți uitasem numele, iar atunci nu purtai barbă, nu-i

aşa?

– N-are rost să consum lame de ras.

– Nu mi-am închipuit că ești persoana pe care trebuia s-o gădesc, râse Bobby, apoi îi prezentă pe cei din grupul lui.

Toți păruă încântați, cu excepția sergentului Morris, cea încruntată. Ea abia îi strânse mâna lui Spencer, fără pic de căldură.

– Ce pot să fac pentru voi, din moment ce ați străbătut jumătate de stat ca să mă găsiți?

– Am auzit că ai produs electricitate aici, zise Bobby. Am venit să căpătăm amănunte.

– Doamne, mi-a fost teamă că se va întâmpla asta!

Bobby descheie nasturii cămășii uniforme și scoase o foaie de hârtie împăturită, o netezi și i-o înmână lui Spencer. Părea stânjenit.

– Suntem în misiune oficială. Îl reprezintă pe generalul Bayclock din Kirtland.

Spencer luă hârtia, dar continuă să-l privească pe Bobby.

– Credeam că faci parte din garnizoana din China Lake. Ce caută un om al marinei în mijlocul deșertului?

– E o poveste lungă. Citește, acolo se explică o parte din ea.

Spencer începu să citească. În partea de sus a foi erau ștampilate cuvintele: RESPECTAȚI ORDINELE. Întrebă, mirat:

– Bayclock este conducătorul bazei, nu-i așa?

– Comandantul bazei... și șeful poliției în Albuquerque, presupun, din cauza legii marțiale și a întregii povești.

– Șef al poliției. Ca Matt Dillon?

Spencer parcurse paragrafele dense, devenind tot mai îngrijorat.

– Deci acest general crede că, deoarece răspundea din punct de vedere tehnic de dotarea noastră înainte de petromolimă, ne aflăm acum sub autoritatea lui, conferită de legea marțială? Nu ne-a vizitat niciodată laboratorul, nici măcar nu mi-a dat un telefon – iar acum trebuie să alcătuim un plan pentru a furniza electricitate în Albuquerque, numai pentru că zice el? Nu-ți dai seama cât de ridicol este?

Da, povestea ar fi fost amuzantă, în alte circumstanțe. Bobby dădu din umeri.

– Generalul nu glumește, domnule doctor Lockwood, zise sergentul Morris.

Spencer împături hârtia, rezistând impulsului de a o rupe și de a împrăstia bucățile în deșert. O ignoră pe femeia sergent.

– Ce crezi de toate astea, locotenente?

Bobby dădu din mâini, stânjenit:

– Țtii, eu sunt doar un mesager...

– Nu te speria, mi-ai salvat viața cândva și n-o să te împușc pentru că mi-ai adus știri rele. De fapt, nici măcar n-am vreo armă.

Spencer se întoarse spre ceilalți vizitatori. Gilbert Hertoya și Arnie veniră lângă ei. Sergentul Morris rămase pe calul ei, ca o statuie a unui vechi erou de război din piața unui orașel.

– Bine, zise Spencer, și acum ce se va întâmpla? Ce știți despre asta?

– Nu vrei să mergem la umbră? întrebă Bobby Carron și-l luă de braț, apoi, după ce se îndepărtară de femeia sergent, îi șopti: o să-ți povestesc niște chestii despre Bayclock de n-o să-ți vină să crezi!

Spencer, Bobby Carron și sergentul Morris stăteau călare în afara fermei antenelor. Rita Fellenstein și cei trei savanți oaspeți stăteau și ei lângă Spencer. Șirurile de antene pentru microunde, ca niște biciuști, se întindeau în fața lor, precum un lan de tulpini de porumb, argintii, lucitoare.

Spencer se plecă în șa, în timp ce Bobby vorbea. Tânărul ofițer părea că-și exprimă cu greu gândurile.

– Nu-s cercetător sau ceva asemănător, zise Bobby, dar am făcut destulă inginerie în Annapolis ca să cunosc diferența dintre posibil și probabil. Nu-mi place să mă întorc și să-i spun generalului că ar fi posibil să producem electricitate prin această metodă, dar că va fi puțin probabil ca acest lucru să se întâmple la scara pe care o prevede el. Aici este doar un loc de testare. Nu e suficient curent pentru toți cei din Albuquerque. Ce ar trebui să facem? Să-i spunem că-i o pierdere de timp?

Spencer se lăsă în șa.

– Nu cred că i-aș furniza electricitate lui Bayclock chiar dacă aș putea. Și, dacă judec după cele pe care mi le-ai spus, ar trebui înlăturat din funcție.

– Credeți-l, doctore Lockwood, interveni Arnie, pătimaș. Soția și copiii mei ar fi încă în viață dacă n-ar fi fost măsurile disciplinare ale lui Bayclock!

– A-l ajuta pe Bayclock înseamnă să-l ajuti să-și justifice poziția, să fii de acord cu atrocitățile pe care le-a comis, zise Spencer, scărpinându-se în barbă, apoi clătină din cap. Îmi pare rău, locotenente, dar nu te pot ajuta. Ne aflăm aici într-un echilibru foarte instabil și dacă ne-am implica în altele, am depăși limitele. Între noi fie vorba, dacă generalul ar conduce alt fel de operațiuni, am putea să facem rost de câțiva

oameni în plus și am încerca să-l ajutăm, în viitor. Nu vreau să par o jigodie, dar... încheie el, dând din umeri.

Calul lui Bobby își ridicase capul și fornăise, de parcă ar fi fost de acord cu spusele lui Spencer. Bobby trase de dârlogi.

– Nu te pot blama, răspunse el, zâmbind fără vlagă. Nu îndrăznesc să mă gândesc că o să mă înapoiez și o să aduc vești proaste.

Rita Fellenstein își împinse calul lângă ei. Picioarele ei lungi atârnavă până la genunchii calului, chiar dacă le ținea în scări. Scurpă pe sol o îmbucătură de tutun de mestecat și întrebă:

– De ce să te întorci, Bobby? Ai putea să ne ajuți la pregătirea lansatorului. Un tip solid ca tine s-ar descurca bine.

Bobby se uită spre deșert, iar Spencer își dădu seama că se gândise și el la același lucru.

– Dacă nu se întoarce nimeni, de unde să știe generalul că n-ați pățit nimic? continuă Rita. Știe de bandele din afara orașului și probabil că habar n-are ce nebuni pot fi prin zonă. Ce-ar putea să facă? Să trimită o armată să mășăluiască până aici, să te salveze? Cred că are destule necazuri la el acasă.

Arnie puse mâna pe umărul lui Gilbert Hertoya și declară:

– Nu mă mai întorc. Rămân aici.

Ceilalți doi cercetători își exprimară imediat acordul.

Bobby privi ferma antenelor. O briză ușoară bătea în jur, provocând o furtună miniaturală de praf.

– Eu și locotenentul nu vom dezerta, zise sergentul Morris. Puteți să vorbiți despre el cum vă place, dar generalul Bayclock are dreptul să comande, iar voi sunteți obligați să-i îndepliniți ordinele.

Spencer își întoarse calul cu spatele către vânt. Prin vălurirea produsă de căldură, zări totuși în depărtare căruța cu provizii din Alamogordo, îndreptându-se către clădire.

– Să ne dăm din calea vântului. Să descărcăm căruța și să discutăm mai târziu.

Când grupul ajunsese la rulota de comandă, proviziile fuseseră descărcate în cea mai mare parte. Spencer fu surprins să-l vadă pe Lance Nedermeyer stând în dricul căruței și împingând un bidon de peste două sute de litri, din aluminiu, plin cu apă. Spencer își dădu pălăria pe spate și-l salută:

– Bună, Lance. Ai nevoie de ajutor?

– Bineînțeles.

Având oameni în plus, descărcarea celor zece butoaie cu apă dură

puțin. Rita se duse să verifice proviziile depozitate sub rulotă, luând pe cei trei cercetători noi cu ea. Nedermeyer se rezemă de căruță și-și șterse fața cu dosul palmei. Ochelarii lui de soare se stricaseră cu o lună în urmă, victime ale petromolimei.

– Ce te aduce aici, Lance?

Birocratul din Washington bău îndelung din apa călăie înainte să-i răspundă. Ca și ceilalți, nu se răsese de vreo lună. Barba lui nu mai arăta țepoasă, ajunsese deja stufoasă. Părea că-i lipsește mai mult costumul decât soția și fetele rămase în zona capitalei.

– S-au răzgândit în privința plecării spre Cloudcroft, zise el cu amărăciune. I-ai ațâțat cu posibilitatea de a avea curent electric și nu vor să se gândească să-și petreacă iarna în munți. Cred că prea mulți oameni și-au amintit cum era pe vremuri și tu le-ai dat o falsă speranță, de care să se agațe.

– De unde știi că-i falsă?

– Chiar nu știi? ripostă Lance, cu un zâmbet amuzat.

– Despre ce vorbești? Avem nevoie de orice speranță posibilă.

Lance clatină din cap și spuse:

– Oamenii de acolo abia mai rezistă. *E de rău*, Spencer, nu-i o joacă! Majoritatea n-or să supraviețuiască în primul an.

Spencer îi replică, neîncrezător:

– Un motiv în plus ca să punem lucrurile pe roate *aici!* La ce le-ar folosi să-i mânați în munți?

– Acolo există vânat, lemn de foc... și apă, pentru numele lui Dumnezeu! Acolo au măcar strictul necesar ca să rămână în viață. Aici e doar deșert – și blestemata ta fermă pentru microunde, care nu poate transmite curent la mai mult de patruzeci de kilometri. Ar fi mai bine dacă am fi în Albuquerque, acolo generalul Bayclock face lucruri folositoare, hrănește oamenii, păstrează ordinea. E al naibii de realist, în comparație cu toți cei de aici.

Spencer se supără, auzind criticile. Numai de asta nu avea nevoie. Poate că venise timpul să facă ceea ce făcea un conducător: să-l dea afară pe sâcâitor. Îl suportase prea mult pe Lance, sperând să se schimbe.

– Cred că am avut noroc, Lance. Din ce-am auzit de la locotenentul Carron, lucrurile sunt de zece ori mai rele în Albuquerque. Nu mai suport convorbiri despre supraviețuire, gen Jeremiah Johnson. Cred că a sosit vremea să ne apucăm cu toții de treabă.

Apoi făcu semn din cap către cei trei cercetători care-i însoțiseră pe Bobby Carron și pe sergentul Morris din Albuquerque.

– Întreabă-i pe ei trei ce înseamnă să speri, unde există în momentul ăsta cineva care încearcă să îmbunătățească lucrurile!

– Ce vrei să spui? se miră Lance.

Spencer se simțea fericit. În trecut încercase să evite o confruntare directă, dar acum erau vremuri noi, metode noi.

– Munca noastră e destul de grea și fără să fiu iscodit în tot ce fac, Lance. E timpul sau să fii alături de noi, sau să ne lași în pace.

– Iscodit? Ți-e teamă de un pic de critică de specialitate? Hai, Spencer, orice proiect științific dă loc la dezbateri!

– Exact, numai că aici nu mai e vorba de un proiect științific, ci de supraviețuire. Am discutat destul. Ori treci la treabă, ori pleci.

Spencer respira greu și se înroșise la față, dar Lance continuă să zâmbească și zise:

– Deci sau accept ce faci, sau tac? Nu te credeam în stare de așa ceva, Spencer.

– Dacă te duci în Cloudcroft, vreau să fii în căruță, atunci când pleacă. Poți să-ți iei cu tine partea de provizii și un cal. Locotenentul Carron se îndreaptă către Albuquerque, continuă Spencer după o scurtă pauză. Poți să te duci acolo. Tu hotărăști.

Lance dădu din buze, apoi se întoarse către Bobby Carron:

– Când vă întoarceți, domnule locotenent? Vă deranjează dacă vin cu dumneavoastră?

Bobby se uită în altă parte. Măinile-i masive se tot strângeau și se deschideau.

Sergentul Morris se uită la Bobby și, pentru că acesta nu răspunse, zise:

– Aș vrea să ne întoarcem cât mai iute, domnule locotenent. Generalul a dat ordine explicite.

Bobby continuă să privească în depărtare. Lance îl întrebă:

– Domnule locotenent, pot să vin cu dumneavoastră?

– Fă ce vrei, răspunse Bobby, făcând un efort ca să vorbească. Eu rămân aici. Dacă doctorul Lockwood are nevoie de cineva care să-l ajute să pună în funcțiune ferma pentru microunde.

– Sigur, răspunse Spencer, surprins, avem nevoie de oricine vrea să ne ajute. Oferta e valabilă și pentru dumneata, sergent Morris. Și pentru tine, Lance, continuă el, după o scurtă ezitare, dacă te răzgândești.

Lance Nedermyer clătină din cap și tot trupul lui solid se mișcă o dată cu gestul pe care-l făcu.

– Eu m-am decis deja. Ce spui, sergent?

Femeia strânse din buze și se uită la Bobby de parcă ar fi devenit ultimul jeg. Vocea ei profundă răsună aspră:

– Locotenentul este destul de mare ca să știe ce face... și cunoaște consecințele nesupunerii la ordine, a dezertării în timpul legii marțiale. Oamenii sunt spânzurați pentru mai puțin de atât!

Bobby dădu din cap, uitându-se în continuare către orizont. Continua să strângă și să deschidă mâna.

– Mda, zise el. L-am văzut pe Bayclock făcând asta.

Ghiuleaua

Cu coloane de abur și fum negru, trenul își anunță prezența în calmul dimineții. Șuieratul, subțire și strident la distanță, era suficient de puternic pentru ca oamenii din comunitatea Altamont să-și lase treaba baltă și să alerge pe culmea dealului, ca să vadă ce cobora prin Central Valley.

– E un tren! exclamă neîncrezător Todd Severyn, umbrindu-și ochii cu palma și aplecându-se în față. E un afurisit de tren! Îți vine să crezi?

Jackson Harris stătea lângă el, cu pielea-i neagră lucind de transpirație. Avea barba și părul zburlite, de parcă se luptase cu un uragan.

– Un tren vechi, cu aburi, zise Harris. Cum de l-au pus în funcțiune?

– Cum de *continuă* să funcționeze?

Locomotiva din depărtare trăgea după ea patru vagoane, unul pentru pasageri, un vagon restaurant și două pentru marfă, precum și o încărcătură de lemne, chiar în spatele cabinei mecanicului.

– O știre nemaipomenită! zise Todd. Trebuie s-o spun și altora. Se pare că se îndreaptă către orașul Tracy.

Todd fluieră, iar caii veniră iute, dornici de plimbare. Bărbatul o bătu pe Stimpy pe gât și-i spuse:

– Data viitoare, fetițo. Acum e rândul lui Ren.

Îl înșeuă pe Ren, sări în șa, apoi se duse către mica rulotă. Deși Todd se trezea în zori, Iris nu se scula niciodată devreme. Cu toate că foloseau aceeași rulotă, Todd avea grijă să-i respecte intimitatea. Bătu în perete.

– Hei, Iris, ieși afară!

Femeia păși pe ușa ce se deschise, cu ochii împăienjeniți și clipind, din cauza agitației.

– Am văzut un tren, Iris! Mă duc să văd despre ce-i vorba. Mă întorc de îndată ce obțin ceva informații.

– *Un tren?* Imposibil! exclamă ea, încrucișându-și brațele. Și cum funcționează? Nu cred că au găsit o metodă de neutralizare a petromolimei.

– Vrei să vii cu mine?

Femeia își trecu mâna prin părul negru, nepieptănat, și păru să se gândească la propunerea lui.

– Nu, du-te singur. Să-mi spui ce-ai descoperit.

Todd se îndreptase deja spre Ren, prea preocupat ca să-i răspundă.

Locomotiva stătea zăngănind și şuierând, oprită în stația Tracy. Era ca o omidă gigantică, neagră, cu roțile și apărătoarea din față vopsite în stacojiu strălucitor. Balustrada împodobită ce se întindea de-a lungul cazanului, balamalele, clopotul și supapa pentru abur luceau toate, vopsite în auriu. Coșul pentru fum se ridica precum un con mare, negru, și toate niturile luceau ca niște nasturi din bronz. Cu litere aurii, sub cele două ferestre ale cabinei mecanicului era scris numele STEAM ROLLER.

Todd își conduse calul printre oamenii îngrămădiți pe șine. Iris avusese dreptate – care era poanta? *Dacă un tren funcționa, unde erau celelalte?*

Soseau tot mai mulți oameni, mergând de-a lungul șinelor, pășind printre traverse. Văzuseră de departe locomotiva apropiindu-se și veniseră de acasă sau de la câmpurile pe care munciau. Todd simțea o ațătare copilărească, de parcă ar fi reapărut Moș Crăciun, cu mult timp după ce încetaseră să mai creadă în el.

Fluierul cu aburi al locomotivei scoase un şuier care-i făcu pe toți să tresară. Todd trase de hățul lui Ren, ca să nu lase calul să fie cuprins de panică. Mulțimea tăcu, în momentul în care cineva se mișcă în cabina mecanicului și ieși afară, mijindu-și ochii din cauza soarelui puternic, și se uită la publicul adunat. Alți trei bărbați rămaseră în interiorul cabinei, privind mulțimea și lăsându-și purtătorul de cuvânt să întâmpine singur spectatori.

Bărbatul nu era înalt, dar cu trup masiv, ca de urs. Avea umeri lați și piept musculos, înghesuie într-o salopetă de bumbac. Pielea lui, închisă la culoare, dovedea un amestec de rase. Era plin de sudoare.

Însă trăsătura lui cea mai izbitoare era capul lipsit complet de păr, care-i stătea pe umeri ca o bilă de popice. Nu avea barbă, nici mustață – chiar și sprâncenele fuseseră rase. În timp ce individul chel se prinse de tocul ușii cu o mână, Todd observă părul negru de pe degete. *De ce și-ar rade un bărbat tot capul, chiar așa?*

Mecanicul li se adresă cu o voce care părea obișnuită să dea ordine și să strige, ca să fie auzită la distanță mare:

– Civilizația nu-i moartă dacă voi n-o veți lăsa să moară! Nu putem să abandonăm! Cu perseverența omenească putem aduce totul înapoi!

Cuvintele păreau învățate pe dinafară, de parcă ar fi strigat același lucru la fiecare oprire de-a lungul căii ferate. Dar cuvântarea lui oglindea propriile gânduri ale lui Todd.

– Dacă ne implicăm tot mai mulți, putem face minuni!

Oamenii care stăteau de o parte și de alta a trenului mormăiră, de parcă nu l-ar fi crezut. Dar îl ascultau – îi impresionase numai prin faptul că venise cu trenul.

– Cum te numești? strigă Todd.

– Spuneți-mi... Casey Jones, răspunse bărbatul brunet, uitându-se la el.

Unii dintre oameni chicotiră, alții nu înțeleseseră gluma.

– Ascultați-mă, spuse omul ce pretindea că-i Casey Jones. Am făcut acest tren să funcționeze din nou. Locomotivele cu lemne erau folosite cu mult înainte să ajungem dependenți de plastic și combustibil fosil. A trebuit să refacem unele părți, dar n-a fost nimic ce nu se putea face cu un pic de pricepere și perseverență. Călătorim prin California centrală pentru a aduna hrana care vă prisosește, cea care putrezește pe câmpurile voastre. Intenționăm să conducem trenul până în Los Angeles, să ajutăm oamenii care flămânzesc acolo.

– Aiurea! strigă cineva. Cu noi ce-o să se întâmple? Los Angeles merită ceea ce are – poluarea aerului, apă irosită! Și ce-ai de gând cu San Francisco?

Casey Jones se uită la auditoriu de sus, de pe treptele Steam Roller-ului și începu să vorbească, cu o fervoare de predicator:

– Cei de acolo sunt ruși de lume! Au nevoie de provizii! Mor de foame. *Mor de foame!* Aveți prea multe aici. Nu puteți folosi tot ce aveți pe câmpuri și știți acest lucru.

Întinse mâinile, rugându-se, de parcă el ar fi avut nevoie mai mult decât oamenii din Los Angeles ca misiunea lui să reușească.

– Dați-mi surplusul vostru. Îl vom duce acolo, să hrănim oamenii. Măcar atât putem face. Considerați acest lucru ca primul pas pentru refacerea Statelor Unite. Cum puteți să vă împotriviți la așa ceva?

– Să le ia dracu pe Statele Unite! Ce-au făcut pentru noi?

– Și ce ne vor da în schimb? întrebă primarul din Tracy.

– Cine știe? răspunse Casey Jones, de parcă întrebarea l-ar fi înfuriat. Important este să-i *ajutăm*. La întoarcere o să aduc produse industriale, care vă vor folosi. O să încercăm să facem un troc cât mai avantajos. Ce-ați zice de geamuri noi, sau metal, haine sau ceramică?

– Ne garantezi că o să ne aduci ceva în schimb?

– Nu. N-ai înțeles *nimic!*

– O să vă dau eu câte ceva, zise un bărbat înalt, slab, iar Todd îl recunoscu: era Marvin Esteban, un fermier localnic. O să vă dau varză. M-am săturat de varză. O să mâncăm varză murată toată iarna.

Oamenii chicotiră. În timp ce alții se ofereau să doneze banițe de migdale, tomate sau fructe, Todd se gândea. Trenul urma să se îndrepte către Los Angeles, prin Central Valley, către Pasadena și Laboratorul pentru Propulsare cu Reacție.

Către sateliții solari.

Todd se aplecă peste coama lui Ren, roșu la față de emoție. Exista o șansă să facă ceva folositor, ceva care să merite, nu doar să fie un agent de legătură pentru comunitatea lui Doog. Nu știa dacă planul ăla aiurit cu energia solară o să reușească, dar exista o șansă, și pentru asta merita să facă drumul. Iar faptul că părea un lucru imposibil îl ambiționa. Orice era mai bine decât să stea acolo și să prindă rădăcini.

Rânji și trase de hăț, când Ren începu să adulmece pământul. Se întrebă cum s-o convingă pe Iris să vină cu el.

În comunitatea Altamont, rulota lui Todd și Iris stătea pe jantele celor patru roți, sprijinită cu blocuri de beton. Todd își propusese să se mute de îndată ce va găsi alt loc, dar nu căutase niciodată altul.

Rulota fusese adusă acolo de un cuplu de pensionari din Alexandria, Louisiana, care colindase toată țara cu ea. Fusese abandonată în Altamont și recuperată de Doog; începuse să se degradeze cu mult înainte de izbucnirea petromolimei. Pereții ei erau din aluminiu alb, îndoți ici-colo, pătați cu urme verzi de mușchi.

După ce Todd și Iris cârpiseră crăpăturile și astupaseră găurile rămase după dizolvarea izolației, rulota era totuși foarte plăcută, chiar și în răcoarea serii. Amintindu-și de prima seară petrecută lângă focul de tabără, Todd sugerase să doarmă în paturi separate. Iris dăduse din umeri, fără să forțeze lucrurile – iar Todd își dăduse palme, prea stânjenit să mai discute din nou problema.

Acum, în interiorul rulotei, cu ușa închisă și cu ferestrele trase, Todd și Iris se certau, în miez de noapte.

Iris zise, cuvintele ei devenind tot mai tăioase:

– Todd, ești doar prea ațâțat. Ești ca un copil într-un magazin cu jucării și ai cam luat-o razna. Nu poți salva lumea de unul singur. Și fugi tocmai când avem nevoie de tine aici.

– Dar aici nu facem nimic, spuse el, exasperat. Suntem ca o adunătură de soldați bătrâni care n-au văzut niciodată o bătălie și care pălăvrăgesc despre război. Ai lucrat din greu la Stanford, încercând să împiedici răspândirea petromolimei. Iar acum, când lumea s-a schimbat, vrei să zaci și să faci pe moarta! Există o grămadă de lucruri pe care le putem face, iar acesta este unul dintre ele! Casey Jones și

trenul lui sunt dovada că există mai multe speranțe decât credeam. Măcar să încercăm, propuse el, apoi continuă, de parcă atunci îi venise ideea: putem să ne întoarcem aici, dacă nu merge...

Iris, stând pe marginea patului îngust, izbucni furioasă:

– Casey Jones! Gândește-te bine, Todd. Uită-te pe hartă. Nu avem niciun mijloc adevărat de transport. Nu putem să gândim ca pe vremuri, când foloseam avioane cu reacție. Nu pleci din San Francisco, cobori în Los Angeles, iei niște sateliți și-i duci până-n New Mexico, iar dacă nu merge te întorci iute aici!

– Nu simți că ai vreo responsabilitate pentru cele întâmplate? Nu-ți amintești că am răspândit microbul Prometheus? Eu îmi amintesc.

– Dar există o mulțime de lucruri importante pe care le putem face aici. Sunt de acord că lumea trebuie să-și revină, dar va fi o mișcare lentă, în localități mici, cu tehnologie inferioară, ca aici. Trebuie să reconstruim de la bază, nu de la vârf. Nici nu mai avem vreo temelie și cu asta trebuie să începem.

Todd se gândi la zilele în care rătăcise fără țel, călărind pe dealuri, discutând cu oamenii, simțind vântul, purtând știri și zvonuri de la un grup la altul. La ce folosea asta? Încercă să-și păstreze calmul.

– Și ce-ar trebui să facem?

– Să organizăm schimburi între comunitățile care ne înconjoară. Să tragem linii electrice de la centralele eoliene până în Tracy sau chiar până în Livermore. Spuneai că cercetătorii din laboratorul de acolo au reușit să refacă puncte de transformatoare și să transporte cantități limitate de electricitate. Gândește-te ce înseamnă asta pentru reconstruirea lumii.

Todd nu vedea ce diferență era în folosirea sateliților pentru energie solară. Pe de altă parte, după ce minisateliții ar fi fost lansați pe orbită, ar fi deservit o zonă mult mai largă, nu o insulă izolată din munți. Dar nu acesta era motivul principal pentru care voia să plece.

– Tot ce facem aici reprezintă un exemplu. Are impact asupra celorlalți, Todd. Implică-te și ai să vezi.

– Da, e ca și cu concertele voastre. Spune-mi de ce-i mai important ce-i aici decât să pui în funcțiune o întreagă fermă pentru energie solară. Explică-mi cum găsirea unei metode de a asculta rock and roll va ajuta o mulțime de oameni.

– Ar trebui să visezi, Todd, zise Iris, dezamăgită.

– Mi se pare mai degrabă un coșmar, mormăi Todd, tot mai furios. Aducerea înapoi a drogurilor, zgomotului și delincvenței juvenile e un lucru pe care l-aș lăsa în urmă, o dată cu vechea societate. Iron

Zeppelin, Visual Purple și Neon Kumquats, sau cum s-or chema formațiile alea, n-ai decât să le păstrezi pentru tine!

Domolită, Iris începu să chicotească și spuse:

– Todd, ești tare prost uneori!

Todd împinse scaunul din lemn când se ridică. Scaunul s-ar fi răsturnat, dar rulota era atât de îngustă, încât se lovi de perete și se îndreptă.

– Bine, Iris. Dacă faptul că încerc să fac o lume mai bună mă face să par prost, o să ajung un idiot. Dar măcar o să încerc să ajut o mulțime de oameni, nu doar pe ticniții cu care locuim.

Deschise ușa.

– Todd, unde pleci?

– Afară. Departe de toate astea.

– Todd!

– Nu te îngrijora. O să mă întorc. Îți promit, mormăi el și ieși.

Ușa se trânti singură și o auzi pe Iris strigând:

– Așteaptă!

Dar vorbele ei fură întrerupte de bubuitul ușii, care răsună în beznă ca o împușcătură. Todd se puse în mișcare. Se gândi să se ducă până în Tracy, unde aștepta Casey Jones și trenul lui cu aburi, cu unul dintre cai. Dar știa că oamenii din comunitate aveau nevoie de Ren și Stimpny – iar animalele vor fi aici în siguranță, exact cum ar fi dorit Alex Kramer. Porni pe jos prin noaptea luminată de lună.

În vagonul restaurant, reamenajat, al trenului cu aburi, căpitanul Miles Uma, fostul căpitan al petrolierului *Oilstar Zoroaster*, se relaxa și chibzuia. Folosit pentru depozitare, vagonul restaurant era plin cu lăzi de fructe coapte și legume, nuci și alte produse. Mirosurile se amestecau în spațiul îngust.

Rex O'Keefe și frații Gambotti stăteau în vagonul pentru pasageri. Lui Uma nu-i păsa. După ce le câștigase încrederea, făceau ce li se spunea, de parcă ar fi fost fericiți că apăruse în sfârșit cineva care preluase conducerea și acceptase responsabilitatea. Ca orice bun căpitan, Uma îi trata cu respect – iar acum, că ordinea revenise în viața lor, nu le păsa că muncesc.

Uma deschise două dintre ferestrele înguste, lăsând să pătrundă adierea nopții. Afară, orașul Tracy, adormit, stătea în întuneric, cu excepția focurilor celor ce stăteau până noaptea târziu. Ceilalți se vârstăseră în pat la căderea întunericului.

La lumina pâlpâitoare a lumânării butucănoase, Uma își cufundă

degetele într-un castron cu apă caldă, luă o bucată de săpun și-și săpuni fața și capul. Scoase un brici lung, ascuțit, propti o oglinjoară de peretele interior al trenului, într-un loc în care putea să-și vadă propria-i reflectare, și începu să se radă la lumina lumânării. La început, ca să-și ascută atenția, își rase sprâncenele; apoi trecu la barbă și, în final, își rase capul, descurcându-se la ceafă doar prin pipăit.

Asta îl făcea să se simtă curat, renăscut, altfel. Ar fi dorit să poată îndepărta la fel și povara vinovăției.

Conducătorul unui tren pe calea ferată abandonată se deosebea mult de comanda unui superpetrolier enorm, precum *Zoroaster*. Dar astfel avea o ocupație și reușea să scape de deprimarea aceea cumplită. Rex O'Keefe și ceilalți fuseseră cucerți de visul lui. Uma descoperise că, dacă se concentra asupra unei sarcini, înceta să se gândească la izbirea de podul Golden Gate...

Pe măsură ce totul se prăbușea, Uma călătorise spre nord de San Francisco, schimbându-și numele, temându-se să nu-l recunoască cineva. Se blama neconștient. Făcuse munci ciudate, încercând să fugă de el însuși și urmărind, cu o suferință crescândă, cum se înrăutățesc lucrurile. Până când dăduse de gara din valea Napa.

Uma termină să se radă și stinse lumânarea, apoi se duse către un scaun gol, comod, din vagonul restaurant reamenajat. Era obosit, nu de munca pe care o făcuse, îndesând lemne în cuptor, ci pentru că în seara aceea ieșise în lume.

Nu-i plăceau întâlnirile, dar oamenii le oferiseră o masă și avuseseră chef de vorbă ore în șir, până când Uma și ceilalți se înapoiaseră în tren. Căpitanul încercase să răspundă la cât mai multe întrebări, dar, după un timp, treaba devenise obositoare.

Dimineața, în zori, chiar pe când se chinuia să se scoale de pe o banchetă din vagonul restaurant, unde dormise, Uma deschise ochii auzind bătăi în una dintre ferestrele întredeschise.

– Hei, Casey Jones, ești acolo?

Uma se așează pe bancă și se uită la un cowboy înalt.

– Vreau să mă alătur grupului tău, zise individul. Cred că ai nevoie de încă o persoană.

Uma se duse țeapăn către fereastra vagonului restaurant, fără să-l invite pe bărbat să intre. Cowboyul se apropie, cu un zâmbet nervos pe figură, și întinse mâna prin fereastra deschisă.

– Sunt Todd Severyn, mă bucur să te întâlnesc.

Uma strânse fără vlagă mâna întinsă. Cowboyul părea puternic, dar avea cearcăne în jurul ochilor înroșiți. Pe pantaloni se vedeau pete

lăsate de iarbă.

– Am mers toată noaptea, ca să ajung aici.

– Poate că ne-ar folosi un ajutor, zise Uma, dar e o treabă care te deșală. Ești sigur că vrei așa ceva?

– Depinde de ce priorități aveți. Am motivele mele.

Răspunsul scurt al lui Todd părea să se refere nu numai la întrebarea pe care i-o pusese Uma. Căpitanul se trase într-o parte, lăsând cowboyul să urce în tren, și zise:

– Cu toții avem.

O dovadă de încredere

La opt kilometri spre sud de cartierul general al generalului Bayclock din munții Manzano se întindea, pe o suprafață de trei pogoane, un câmp de oglinzi. Prin culoarele ce separau oglinzile de un metru, lumina reflectată lăsa impresia unei câmpii neîntrerupte de argint topit.

Ideea de a folosi proiectul abandonat al laboratorului Sandia din Albuquerque, de testare a folosirii energiei solare, pentru a produce electricitate, păruse bună, dar Bayclock dorise să vadă chiar el aparatura.

Oglinzile controlate prin calculator fuseseră proiectate să se rotească, să urmărească soarele și să focalizeze razele orbitoare asupra unui turn din beton, cu trei etaje. Iluminarea intensă încălzea un vas special, producând abur care învârtea o turbină și producea curent electric. Dar acum oglinzile rămăseseră țepene, nefolositoare fără o manevrare manuală, din oră în oră. Ar fi fost nevoie de ani întregi pentru a lustrui oglinzile ciobite, pentru a ajunge la acuratețea necesară unei focalizări optime.

Idioții ăia de cercetători n-au avut bunul simț să imagineze ceva practic, gândi Bayclock, în timp ce se uita la aparatura nefolositoare. *Nu-i potrivită împrejurărilor.* Făcuseră niște jucării sclivisite și se bătuseră reciproc pe umeri. Generalul nu credea că refacerea sistemului ar fi fost altceva decât un efort inutil. Văzuse destul. Se strecură prin câmpul cu oglinzi și se întoarse în locul în care-l aștepta calul și escorta înarmată.

Femeia care condusese programul de cercetare pentru energie de la Sandia – Bayclock îi uitase deja numele – se ținea după el. Arăta la fel de impunătoare ca și numărul de programe pe care le condusese cândva. Înaltă peste un metru optzeci și cântărind aproape o sută de kilograme, rivaliza cu Bayclock ca dimensiuni. Dar fundul mare și brațele umflate arătau starea proastă a sănătății ei. Grupul amestecat de cercetători o urmă, în timp ce ea se ținea după Bayclock, pas cu pas.

– Vreți electricitate, vă putem da. E doar vorba să ne asigurați accesul la lubrifianți uscați. Vă garantez că putem reconstitui câmpul de oglinzi și să-l punem în funcțiune, la un nivel minim, într-o săptămână. Urmează apoi înlocuirea izolatorilor. După aceea, în optsprezece luni, vom optimiza oglinzile. Nicio problemă.

Bayclock ajunse la marginea labirintului de oglinzi. Un ofițer

adjutant și trei soldați îl așteptau, călare.

– Mi-ați spus că totul era controlat prin calculator. Cum veți sincroniza mișcările oglinzilor după soare fără calculator?

Femeia își agită mâinile în timp ce vorbea, de parcă ar fi arătat spre o tablă plină cu ecuații:

– Avem nevoie de aproape o sută de persoane, care să poziționeze fiecare câte zece oglinzi.

– O sută de oameni care să stea la soare zilnic? mârâi Bayclock. Și unde o să șlefuiți oglinzile? O muncă enormă pentru a obține o sută de kilowați. Rapoartele informative spun că-i de zece ori mai puțin decât poate produce grupul de la White Sands.

Femeia de la Sandia își puse mâinile în șolduri și ripostă:

– Asta înseamnă cu o sută de kilowați mai mult decât aveți acum! Și înseamnă cu mult mai puțini oameni decât folosiți ca să vânați puștii după ora stingerii! Ce-i mai important?

Bayclock plecă, ignorând-o. Femeia îl apucă de braț:

– Domnule general, voiati o metodă de a produce electricitate. Noi putem să producem. Nu-i mult, dar e un început.

Bayclock își trase brațul, eliberându-l. Unul dintre soldați luă arma de pe umăr, dar ofițerul ridică mâna, oprindu-l. Apoi spuse:

– Se apropie un mesager, domnule general.

Bayclock zări un călăreț izolat, care străbătea deșertul. Dăduse ordin să nu fie întrerupt – cu excepția cazurilor importante. Se întoarse către savanți și le spuse:

– Nu avem suficient lubrifiant uscat. Ne trebuie pentru întreținerea armelor, așa că trebuie să găsiți altă metodă. Dacă n-ați remarcat, vă atrag atenția că avem probleme cu aprovizionarea.

– Dar fără lubrifianți, oglinzile nu se vor roti! exclamă femeia.

– Imaginați-vă o metodă. Cantitatea minimă de electricitate produsă de voi va fi suficientă pentru complexul Manzano. Vreau să o am până la sfârșitul săptămânii. Restul orașului poate să mai aștepte.

Bayclock făcu semn femeii că terminase cu ea și se întoarse către călărețul care se apropia de câmpul cu oglinzi. Acesta, îmbrăcat în haine de camuflaj pentru deșert, descălecă, luă poziția de drepti și salută.

– Domnule general, expediția s-a întors de la White Sands!

– Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a trimis pilotul acela! zise Bayclock, apoi sări pe cal, lăsând savanții în mijlocul celor o mie de sori reflectați; ofițerul făcu semn soldaților să-l urmeze.

– Domnule general, ne cereți imposibilul! strigă femeia după el.

Bayclock dădu pîteni juganului negru, făcându-l să se întoarcă, și răspunse:

– Crezi că te distrezi? Fă ce ți s-a zis! Să te pregătești să colaborezi cu cei de la White Sands. Mă descurc eu cu oamenii care-mi pun la îndoială autoritatea!

În timp ce pleca, împreună cu escorta, generalul simți mulțumirea că măcar locotenentul Carron reușise. Două tipuri de oameni – *piloți de luptă și filfizoni*. Știa în cine trebuie să aibă încredere.

Bayclock porni în trap iute când grupul lui trecu prin porțile din plasă de sârmă ale complexului Manzano. Santinelele înarmate stăteau în poziție de dreptți la umbră, salutându-și comandantul când acesta trecu prin dreptul lor.

Cele patru garduri din sârmă ghimpată care înconjurau complexul erau la distanță de șapte metri unul de altul, între ele fiind doar pământ, făcând zona să arate ca un hipodrom uriaș, aruncat peste munții colțuroși. Mai multe clădiri cu două etaje, făcute din lemn și acoperite cu vopsea albă crăpată, formau partea centrală a ansamblului. Zeci de buncăre din beton erau risipite pe cele patru coline.

Bayclock se duse direct spre cel mai mare buncăr, aflat în spatele clădirilor vechi din lemn. Doar doi cai stăteau afară, legați de o pancartă pe care scria NU PARCAȚI și adulmecând pământul prăfos, căutând ceva de mâncare.

– Spune-i primarului Reinski să vină aici imediat ce-i posibil. Transmite-i că locotenentul Carron s-a întors de la White Sands. Avem noroc.

Ajunghând în birou, generalul o găsi pe sergentul Caitlyn Morris, împreună cu un bărbat solid, bărbos, pe care nu-l cunoștea. Cei doi se ridicară când intră generalul. Plină de praful de pe drum, femeia sergent solidă, blondă, arăta de parcă nu făcuse baie de mai multe săptămâni.

– Buna ziua, domnule general.

– Sergent, o salută el, dădu din cap către străin și se uită după pilotul din marină. Bine te-ai întors. Unde-i locotenentul Carron? Îl aștept să-mi dea un raport complet.

Sergentul Morris strânse din buze și mormăi:

– Ei bine, domnule...

Bărbosul făcu un pas înainte și întinse o mână murdară:

– Sunt Lance Nedermeyer, domnule general. Ne-am întâlnit cu câteva luni în urmă, la ceremonia de predare a instalațiilor cu adaptoare optice

către universitatea din New Mexico. A fost și Jeffrey Mayeaux.

Bayclock îi strânse mâna lui Nedermeyer și îl privi cu atenție, își aminti de străin, dar atunci era mai gras, avea ochelari de soare și o comportare autoritară. Nedermeyer părea să fi slăbit cu cincisprezece kilograme. Barba îi ascundea fața trasă. Birocratul din Washington arăta mai degrabă ca un vechi căutător de aur decât ca un funcționar al Departamentului Energiei.

– Bine, ce naiba s-a întâmplat? întrebă Bayclock, uitându-se la sergentul Morris. Și ce cauți aici, Nedermeyer?

Sergentul Morris înțepeni, iar Nedermeyer spuse repede:

– Am rămas blocat la White Sands când ne-a lovit petromolima. Am încercat să ajut oamenii din Alamogordo să se mute în munți, în siguranță, dar ei au ales să-și încerce norocul cu Spencer Lockwood. E un pierde-vară, domnule general, face numai ce vrea, fără să se gândească la consecințe. I-a convins că *poate* salva lumea cu sateliții lui solari. În loc să încerce să fie de folos cu resursele pe care le are, i-a pus pe toți să lucreze la lansatorul pe șine și să întindă fire pentru curentul electric în mijlocul deșertului.

– Ferma solară funcționează? întrebă Bayclock, așezându-se în spatele biroului.

– Depinde, ezită Nedermeyer. Dar...

Generalul ridică vocea:

– Am pus o întrebare simplă, Nedermeyer. Funcționează?

– Da, domnule.

– Locotenentul Carron și cercetătorii de la Sandia pe care i-am trimis acolo au finalizat planul de a aduce tehnologia microundelor la Albuquerque? Cât de curând va începe să funcționeze aici?

Nedermeyer părea stânjenit și răspunse:

– N-ați înțeles, domnule general. Lockwood este un om periculos. Și-a stabilit priorități greșite. A avut dificultăți să transmită curent la patruzeci de kilometri...

Bayclock îl întrerupse, plictisit că nu i se răspunde clar:

– Voi, blestemații de savanți, trebuie să găsiți tot timpul motive de contrazicere? Ferma cu microunde funcționează sau nu?

– Da, dar...

– Atunci nu-mi pasă dacă transmit curent în rețeaua utilitară a New Mexico-ului sau dacă ne construiesc altă fermă pentru microunde aici. Funcționează și asta-i singurul lucru care mă interesează. Sateliții de pe orbită sunt imuni la petromolimă și reprezintă o resursă pe care o putem folosi. Am două laboratoare pline cu oameni care pot să rezolve

amănuntele. Ai înțeles?

Nedermeyer deschise gura, gata să vorbească, apoi o închise, frustrat. Sergentul Morris făcu un pas în față:

– Domnule general, mi-e teamă că nu vom primi niciun ajutor din White Sands.

– Ce? Ridicol! Laboratorul din White Sands este sub comanda mea. Locotenentul Carron a rămas acolo să stabilească detaliile?

Sergentul Morris se uită neajutorată la Nedermeyer, care dădu din cap și zise:

– Băieții dumneavoastră au schimbat corabia, domnule general. Nu numai că White Sands refuză să vă ajute, dar cercetătorii pe care i-ați trimis și locotenentul de marină au ales să lucreze pentru Lockwood. Nu se mai întorc aici.

– Au dezertat, spuse sergentul Morris, de parcă ar fi fost vina ei.

O furtună se declanșă în capul generalului.

– Imposibil! Carron nici nu s-ar fi gândit să dezerteze! E un pilot de luptă! Nu poate să dezerteze!

– Mi-e teamă că acesta-i adevărul, domnule general, spuse sergentul Morris, cu voce încordată, de parcă fiecare cuvânt ar fi putut s-o arunce într-o prăpastie. Eu... l-am avertizat în privința faptei lui. A înțeles pe deplin consecințele.

Bayclock simți că se înroșește la față de furie și de neîncredere. Se uită la litografiile avioanelor de luptă, la premiile și diplomele sale. Supraviețuirea în lumea post-petrolieră fusese construită pe o temelie din coji de ouă, iar pietrele de temelie nu puteau fi lăsate să se clinească. Avusese încredere în locotenentul de marină – piloții de luptă erau o specie aparte, prea bine instruiți, prea bine motivați ca să ia decizii neîntemeiate. Trebuia să fie o greșeală, sau să existe un motiv pentru care Carron părea că dezertase.

Bayclock se uită atent la Nedermeyer și întreabă:

– Individul ăla, Lockwood, l-a silit în vreun fel pe locotenentul Carron să rămână, l-a forțat cumva?

– Nu, domnule general, clătină din cap Nedermeyer. E evident că așa a ales locotenentul. Doctorul Lockwood a jurat să nu vă ajute și v-a provocat, practic, să veniți și să preluați locul acela.

Bayclock respira iute.

– Sergent, asta-i și părerea ta?

Sergentul Morris îl privi în ochi pe general. De data asta, vocea ei era fermă:

– Da, domnule. Doctorul Lockwood a mai spus că oamenii din

Albuquerque ar trebui să se revolte și să vă schimbe din funcție.

Generalul clocotea. Când era în avion și-și pierdea controlul, Bayclock se baza pe pregătirea sa: păstrează-ți capul limpede, aplică regulamentele. Pierderea controlului de sine sau a mașinii pe care o comanda l-ar fi ucis cu siguranță. Același lucru se întâmpla acum, la o scară mai mare. Își concentrează furia într-un vârf de ac, mic, strălucitor ca laserul.

Știa care-i sunt prioritățile. Readucerea energiei electrice în Albuquerque era următorul pas crucial în scoaterea orașului din necazuri. Intenționa ca această operațiune să fie un model pentru monumentalul efort al președintelui Mayeaux de a menține țara unită. Statele Unite aveau nevoie de electricitate sigură pentru a avea acces la apă, hrană, transport și comunicații.

Și aveau nevoie de lege și ordine. O jumătate de milion de oameni depindeau de eforturile lui Bayclock, iar el știa ce are de făcut.

Adjutantul intră pe ușa biroului, ținând capela albastră sub braț. Își șterse o urmă de transpirație de pe fruntea arsă de soare și spuse:

– Domnule general, primarul Reinski e pe drum și va sosi aici într-o oră. Mai doriți să-l vedeți?

– Mai târziu, răspunse generalul și-i făcu semn că poate să plece. Nedermeyer, întrebă el, strângând din fălci, ce știi despre operațiunile lui Lockwood din White Sands?

– Aproape tot, răspunse acesta, zăpăcit. Eu i-am aprobat toate planurile, la Departamentul Energiei.

– Poți să le pui în aplicare?

– De ce?

– Nu pune întrebări, doctore. Ești la fel de bun ca Lockwood?

– Dacă mi se dau autoritate și oameni, pot să rezolv problema.

– Bine. Vreau să-ți razi barba și să arăți ca lumea. A durat o săptămână să ajungeți aici? o întrebă generalul pe sergentul Morris.

– Da, domnule.

Călare, gândi Bayclock. Asta înseamnă trei săptămâni de marș forțat. Poate să-și permită asta? Cu arme și pregătire superioare, o expediție militară către White Sands ar avea nevoie de puțini oameni, iar răsplata ar fi enormă, atât în tehnologia recuperată, cât și în întărirea autorității generalului.

Spuse adjutantului, cu voce dură:

– Cheamă-i pe coloneii David și Nichimya aici. Cei din White Sands par să nu-și dea seama că sunt sub incidența legii marțiale.

Își trosni din nou încheieturile degetelor și adăugă:

– Le voi confisca bunurile.

60

Călătorie

Călătoria cu trenul dădu din nou scop vieții lui Todd.

După ce locomotiva avu presiunea necesară a aburului, Todd îi ajută pe frații Gambotti și pe Rex O'Keefe să arunce lemnele sparte în cuptor. Dax și Roberto Gambotti cântau, cu voce răgușită, cântece vechi, iar Rex stătea în spatele lor, supraveghind alimentarea. Alungând cu mâna fumul ce-i venea în ochi și sorbind dintr-o ceașcă de cafea umplută cu Chardonnay, Rex expunea virtuțile vinurilor pe care le duceau cu ei: Merlot, Cabernet, Riesling. Todd nu fusese niciodată băutor de vin.

Bărbatul solid, de culoarea cafelei, care-și spunea Casey Jones, nu se mișca din cabina mecanicului, de parcă ar fi jurat să stea de veghe tot drumul. Plin de funingine și transpirat, atât din cauza muncii, cât și a căldurii, Todd era bine dispus din cauza efortului fizic constant, ajutând Steam Roller-ul să înainteze.

Șinele se întindeau în fața lor, prin toată California, trecând prin Central Valley. În stânga, un șir jos de munți devenea tot mai mare, pe măsură ce valea se lărgea, iar șinele se îndreptară spre est, pe lângă poalele Sierrei Nevada. La treizeci, patruzeci de kilometri trebuia să se oprească, pentru a curăța șinele: dădeau la o parte lemne, mașini, ba chiar și carcasa unui avion Piper Cub. Chiar și în zonele nepopulate, oamenii veneau alergând să vadă trenul. O dată au auzit împușcături. Casey Jones dorea să parcurgă iute restul drumului până în Los Angeles și nu voia să mai zăbovească.

Viteza *maximă* a locomotivei era doar de cincizeci de kilometri pe oră. Peisajul monoton se târa lent prin fața lor, dar înaintau. Era bine să fii în mișcare. Todd își scoase cămașa și o agăță de un stâlp de lângă fereastra deschisă a locomotivei. Simți pe piele șuvoaiele reci ale aerului de vară.

Prefera să lucreze cu Casey Jones, pentru că ceilalți se grăbeau să se bucure de situație. Ca și cum și-ar fi folosit discernământul pentru a nega tot ce se întâmplase cu lumea din jurul lor.

În prima noapte, Todd și Casey lucraseră în tăcere, încercând să se depășească unul pe celălalt în îndemânarea în muncă fizică. Todd chicoti când își imaginea cum ar fi reacționat Iris la atitudinea lor: civilizația s-a prăbușit, ar fi mormăit ea cu dispreț, iar voi, masculii puternici, vă întreceți încă între voi! Uneori și-o imagina stând lângă el.

Visa cu ochii deschiși că vor călători în jurul lumii, încercând să repare dezastrul la a cărei dezlănțuire ajutaseră.

Se simțea măhnit, pentru că-i era dor de Iris, și se simțea vinovat pentru că încerca să ignore măhnirea aceea... și pentru că-i plăcea ceea ce făcea.

Tovarășul lui nu voia să discute, era preocupat până la deprimare. Părea să poarte povara unei vinovății proprii. Todd încercă să converseze cu el, pe când stăteau alături, în cabina strâmtă.

– Cine ești? întrebă Todd, strigând, din cauza zgometului cuptorului și al zăngănitului trenului.

– Ți-am spus deja.

– Așa e. Dar care-i numele tău adevărat?

– Nu te interesează!

Todd vârî lemne în cuptor.

Trenul se târa mai departe, oră după oră. Todd și Casey lucrau în ture, cu frații Gambotti și Rex O'Keefe. În timp ce se odihneau, Casey Jones refuză să discute. Todd rămase în vagonul restaurant, mestecând tomate și jupuind foile exterioare ale verzelor. *Mâncare pentru iepuri*, gândi el. Avea poftă de o friptură zemoasă, sau de un hamburger de la McDonald's, dar nu avea de ales.

Șinele treceau prin Fresno, apoi prin Bakersfield, orașe înconjurate de zone suficient cultivate pentru ca populația să se poată hrăni, chiar dacă nu avea o cantitate prea mare de hrană în plus. Casey oprea trenul doar pentru scurt timp, ca să schimbe știri cu mulțimea adunată. Todd stătea în spate și privea cum se îngrămădeau oamenii să vadă Steam Roller-ul pufăind în oraș, o imagine în negru și stacojiu a tehnologiei pierdute.

În a doua zi, o ramură a căii ferate Southern Pacific o luă spre vest de Bakersfield, către metropola Los Angeles. Casey încetini, pentru ca Todd și Roberto Gambotti să sară jos și să fugă în față, la acele care schimbau macazul.

La început, Todd se temu că macazul era blocat, dar, după ce s-au uitat la mecanism, cei doi mutară încet, cu greutate, bucata de metal care-i ducea pe alte șine.

Deși vagoanele de marfă erau pline cu fructe și zarzavaturi, Todd nu știa ce cantitate de hrană era necesară în Los Angeles. Câte milioane de oameni trăiau în imensul oraș muribund? Dar Casey insista să meargă mai departe. Todd nu încercase să discute cu el. Aștepta să ajungă la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție.

Oamenii lucrară cu schimbul pe timpul nopții. Trenul trecea prin

întuneric cu un clămpănit monoton, hipnotizant. De două ori loviră ceva aflat pe șine, dar de fiecare dată fusese un obstacol prea mic ca să le reducă viteza.

Todd stătea în beznă, lângă ușa închisă a cazanului ce vâjâia. Simțea valuri de căldură, amestecate cu pale de aer rece, ce se strecurau pe ferestre. Luna atârna deasupra, luminând ca un reflector lăptos șinele argintii din fața lor.

Obosit de munca de peste zi, Todd se prinse cu degetele de fereastra deschisă și privi în noapte, gândindu-se la Iris.

Steam Roller-ul se târa spre vest, trimițând în văzduh aburi pe când se apropia de colinele din jurul Los Angelesului.

De la distanță, orașul părea înlemnit, ca într-o poză. Grupurile de clădiri erau mai dese pe pantele mai abrupte. Uitându-se prin fereastra mânjită de funingine din fața locomotivei, Todd văzu mulțimi ieșind din case și strângându-se pe străzi. Oamenii se uitau la calea ferată, în timp ce mașina cu aburi arunca nori spre cer. Unii alergau către șine și aruncau cu pietre în ei. Alții se țineau după ei.

Casey Jones, stând în cabina mecanicului, se delecta privindu-i. Scoase brațul lui musculos, cu piele întunecată, pe fereastră și făcu semn. Unii îi răspunseră, alții se mulțumiră doar să se uite. Câteva pietre ricoșară din suprafața de metal. Rex O'Keefe ridică oala plină cu vin, închinând în cinstea mulțimii.

Todd se simți copleșit de incertitudine. Abia ajunseseră la periferia orașului întins și văzuseră deja mult mai mulți oameni decât cei care veniseră să întâmpine trenul în Bakersfield. Dacă gloata îi va înconjura și va răsturna trenul de pe șine?

Vagonul restaurant era plin de lăzi cu mâncare și legume și fructe, dar cât de multe erau n-ar fi ajuns pentru o zi. N-ar fi hrănit nici măcar o parte dintre oameni, iar pe fiecare figură se vedea spectrul foamei. Casey chiar credea că putea opri trenul și distribui mâncarea în ordine, apoi să aștepte ca oamenii recunoscători să-i aducă mărfuri în schimb?

– Ei, Casey Jones, răcni Todd prin larma locomotivei, ce plan ai?

Dar mecanicul rânji spre el și continuă să se uite la oameni. Rex O'Keefe și frații Gambotti stăteau în vagonul pentru pasageri și priveau, bând vin.

În tăcerea orașului lipsit de trafic, zgomotul Steam Rollerului se auzea la câțiva kilometri. Oamenii se înșiraseră de-a lungul terasamentului, ca să privească trenul trecând, dar Casey merse mai departe, până când zona rezidențială periferică rămase în urmă și se apropiară de sectorul industrial, mai murdar, al orașului. Mergând mai

încet, trenul împingea în lături resturi și bucăți de mașini vechi, îngrămădite pe șine.

Todd se uită în sus. Cerul era de-un albastru de cristal, limpede. Puteai să vezi la distanță de mai mulți kilometri.

– Pun pariu că aerul din Los Angeles n-a fost atât de curat de peste un veac! zise el. Se pare că petromolima n-a fost chiar atât de rea.

Lângă Pasadena trecură pe lângă cariere de pietriș urâte, abandonate, cu munți de piatră spartă și praf care se împrăstia. Planuri înclinate înalte, din metal, și benzi transportoare pentru piatră rămăseseră ca niște piese dintr-un joc imens de construcții pentru copii. Munții San Gabriel se ridicau abrupt, monolitici, în spatele lor.

Steam Roller-ul se apropie de un grup de magazine, uzine din tablă și clădiri industriale de mărimea unor hangare pentru avioane – multe dintre ele înnegrite și distruse de focuri recente. Rețele de aprovizionare se desprindeau din calea ferată principală și se întindeau ca o pânză de păianjen printre clădirile imense.

Casey încetini mersul locomotivei, când pătrunseră în ansamblul de magazine. Todd zări limbi de fum negru-cafeniu cârlionțându-se în aer, în fața lor. Era îngrijorat, lucrurile păreau prea liniștite...

Parcurseră o curbă și văzură trei mașini distruse pe șine. Printre carcase lucea un rug de lemn sfărâmate.

– Hoo! țipă Todd și se întinse după frâna de urgență, dar trase de mânerul fluierului cu aburi, care slobozi un chiot suficient de puternic ca să zguduie clădirile pustii.

Casey Jones se aplecă și trase de mânerul frânei. Roțile motoare ale locomotivei se blocară. Din șinele de metal săriră scânteii, în timp ce locomotiva încerca să-și oprească mișcarea inerțială pe o distanță de câțiva metri. Rex O'Keefe țipă din spatele trenului.

Todd își pierdu echilibrul și se lovi de placa fierbinte din fața cazanului. Simți că-i sfârâie pielea și se trase înapoi, învingându-și durerea.

Casey închise ochii, de parcă s-ar fi rugat în tăcere, trăgând cu toată greutatea lui de manivelă. Roțile scoaseră un geamăt. Vagoanele de marfă din spatele locomotivei zăngăniră în timp ce încercau să se oprească, dar locomotiva alunecă precum o ghiulea printre automobilele stricate.

Una dintre carcase, un Volvo roșu, fu aruncată în aer și căzu răsturnat, cu acoperișul în jos. Celelalte două mașini se agătară de tamponul locomotivei. Una sări în sus și sparse geamul din față al cabinei. Bucăți de lemn aprins săriră în toate direcțiile, precum cenușa

purtată de un curent de aer.

Cazanul fâsâi, iar Casey Jones sări din cabină și-și croi drum printre resturi, să vadă ce stricăciuni făcuseră automobilele.

Pe Todd îl ustura palma pe care și-o fripseră de ușa cuptorului. Își scutură mâna, apoi supse bășica murdară de pe degetul mare, acolo unde arsura era mai puternică.

Zona industrială imensă rămăsese tăcută, mai tăcută decât restul lumii. Câțiva pescăruși se învârtău pe deasupra magaziilor...

O săgeată zăngăni în fereastra cabinei mecanicului, chiar lângă capul lui Todd.

– Ce-i asta? Întrebă el și se întoarse.

Văzu patru bărbați îmbrăcați în jachete negre și blugi uzați. Ieșiseră din lăzile goale, răspândite pe lângă calea ferată. Unul se urcă pe un camion vechi, să tragă mai bine. Foloseau arcuri rudimentare și săgeți cu vârf din oțel. Altă săgeată lovi peretele locomotivei. O clipă, Todd fu prea zăpăcit să se adăpostească, nevenindu-i să creadă că se afla într-un tren cu aburi, din secolul nouăsprezece, și se trăgea în el cu săgeți... la periferia Los Angelesului!

Casey Jones părea că nu-și dă seama de pericol, în timp ce se apropia de tren. Todd îl strigă, dar o săgeată îl lovi pe Casey, înfigându-se în umăr. Casey întinse mâna în spate și smulse săgeata. Vârful ascuțit zgâriase pielea, dar nu se înfipseră adânc. O scoase și sângele începu să-i curgă pe spinare.

Alți membri ai bandei alergară din magaziile din stângă, către trenul prins în capcană. Todd se uită la instrumentele de comandă. Aburul avea încă presiunea ridicată, clocotea în cazan.

Todd trase de maneta schimbătorului de viteze, folosind ambele mâini – care-l ardeau de durere – ca să pună trenul în marșarier. Cele patru roți motoare se rotiră și împinseră vagoanele care se opriseră.

Locomotiva se zgudui. Aburul ieși pe coș, amestecat cu fum negru. Trenul se cutremură și se dădu înapoi câțiva centimetri. Cele două mașini prinse de tampoane zăngăniră și scârțâiră. Roberto Gambotti țipă și căzu din tren. Fratele lui țipă la Todd:

– Tâmpitule! Vezi ce-ai făcut?

Și sări să-l ajute pe Roberto.

Bandiții se apropiaseră. Roțile locomotivei se roteau încet, trudnic. Trenul se mișcă înapoi. Todd văzu alți atacanți, cu țevi din metal, cuțite, săbii. Ignoră mâna friptă și răcni:

– Casey, mută-ți fundul aici!

Bărbatul solid se cățăra în compartimentul mecanicului, dar văzură

amândoi că locomotiva n-o să capete suficientă viteză ca să ajungă în siguranță.

– Repede, în spate!

Todd deschise iute ușa din spatele cabinei și se strecură spre vagonul restaurant. Membrii bandei se repeziră la tren și începură să se cațere pe el, spărgând ferestrele cu ciomegele. În față, alții se urcau pe locomotiva pusă în mișcare. Alții se urcaseră în vagoanele din spate.

Todd deschise o fereastră din cealaltă parte a vagonului restaurant. Se uită la rana însângerată din spatele lui Casey.

– Ești rănit grav?

– Sunt bine, răspunse Casey, dar rostise cuvintele cu greu.

– Du-te, zise Todd, împingându-l pe Casey spre fereastră. Suntem o pradă ușoară aici.

Casey se strecură și căzu în genunchi din trenul în mișcare. Todd ateriză lângă el, dar își păstră echilibrul. Îl văzu pe Rex O'Keefe alergând de-a lungul șinelor, ținând în mână cana. Se luă după Rex, dar le ieșiră în cale trei bandiți, care săriseră din tren.

Todd se uită în jur și luă o decizie instantanee:

– În direcția asta!

Se întoarseră și fugiră spre cea mai apropiată magazie.

Magazia semăna cu o barjă făcută din plăci de aluminiu, mânjită cu inscripții indescifrabile. Todd se îndreptă spre ușa cea mai apropiată. Era încuiată, dar atârna în ramă. Todd o izbi cu umărul, iar Casey Jones i se alătură pentru o a doua izbitură. Rama se îndoi suficient pentru ca ușa să sară din balamale. Casey lăsase o urmă însângerată pe ușa din metal.

Intrară în magazie. Todd trânti ușa și căută ceva, prin semiîntuneric, cu care s-o baricadeze. Stăteau în mijlocul unei grămezi de rafturi din metal, lăzi cu piese de mașini și echipamente sub învelitori din pânză. Deasupra se găseau pasarele care legau între ele turnurile de rafturi. Trei blocuri-motor pentru automobile erau prinse de lanțuri atârinate de scripeți.

Lângă ușă, Casey Jones descoperi mai multe butoaie pentru petrol.

– Vino aici și ajută-mă!

Unele erau pline cu apă murdară, altele cu o mazăgă uscată. Casey răsturnă un butoi greu în fața ușii. Todd se strâmbă, când îl ajută să mute un al doilea butoi. Își scutură mâna care-l ustura încă și auzi un bandit lovind în ușa baricadată. Ușa metalică se izbi de butoi. De afară se auzi un icnet.

Todd se întoarse și apucă alt butoi. Acesta era mai ușor decât se

aștepta și se răsturnă, răspândindu-și conținutul pe podeaua din ciment, scoțând un sunet ca de cupe din plastic răsturnate. Todd ridică una, apoi o aruncă iute.

Era un craniu omenesc. Butoiul era plin cu cranii.

Următorul butoi era plin cu oase. Carnea fusese curățată de pe ele.

– Nu cred că hrana din tren le va distra atenția prea mult timp, zise Todd, simțindu-și gâtul uscat. Se pare că nu-s vegetarieni.

Todd și Casey alergară prin labirintul ca o închisoare al magaziei. Lumina se strecura prin panourile sparte ale luminatoarelor de deasupra, ca niște lănci boante. Praful plutea în razele de lumină.

Razele soarelui pătrunseră în beznă când bandiții reușiră să forțeze ușa. Atacatorii se răspândiră prin magazie. Izbeau cu țevile lor de metal în rafturi. Unul dintre ei râse, în umbră.

– N-am un presentiment bun, mormăi Todd.

Casey Jones se uită în jur și prinse unul dintre blocurile-motor grele, ce atârna de lanțuri.

– Vino aici, șopti el.

Todd i se alătură. Apucară blocul-motor și-l traseră, pas cu pas. Îl auziră pe unul dintre bandiți apropiindu-se, lovind ritmic rafturile din metal.

– Ieșiți afară, ticăloșilor! răcni banditul.

Bocănitul deveni mai puternic. Individul apăru de după colțul rafturilor.

Todd și Casey împinseră la unison blocul-motor.

Blocul zdrobi individul, împingându-l în raft. De pe rafturile de sus căzură lăzi, ca o avalanșă. Individul strigă, iar ceilalți atacatori se opriră din insulte și veniră în goană. Teancul de rafturi se prăbuși și lovi următorul șir de rafturi.

Todd și Casey o luară la fugă. În colțul întunecat al magaziei văzură trepte care duceau la rețeaua de pasarele de deasupra. Nu reușiră să-și dea seama câți bandiți îi urmaseră în magazie.

– Hai! zise Casey și-l împinse pe Todd spre scări.

Treptele trosneau, zăngăneau, în timp ce ei se izbeau de zidul de sprijin. Bandiții îi auziră și fugiră după ei.

Todd ajunse la pasarela și alergă prin spațiul liber. În urma lui se auzea bocănit de pași. Aflat la jumătatea drumului, Todd se întoarse și văzu un singur inamic venind pe grătarul de metal către ei, agitând un cuțit lung.

– Casey, fii atent în spate!

Casey se întoarse și se îndreptă spre banditul ce venea, de parcă s-

ar fi pregătit să ia parte la o încăierare dintr-o cârciumă. Atacatorul rânji și lovi cu cuțitul.

Cu o viteză remarcabilă pentru dimensiunile lui, Casey Jones prinse antebrațul omului și-l lovi de balustradă. Oasele încheieturii trosniră ca niște surcele.

În timp ce banditul țipa de durere, Casey îl prinse de turul pantalonilor și-l ridică peste balustradă, aruncându-l cu capul în jos pe podeaua din ciment. Inamicul nici nu apucă să țipe în timp ce cădea. Singurul sunet pe care-l scoase fu când lovi pardoseala, un sunet de pepene izbit cu un ciomag.

Todd ajunsese la ușa către acoperiș înainte ca alt bandit să reușească să alerge până la capătul scărilor. Razele soarelui pătrunseră înăuntru când deschise ușa. Todd și Casey fugiră pe acoperiș.

Altă magazie se întindea alături de prima, între ele fiind doar un spațiu de doi metri. Todd parcurse ușor distanța, sărind și aterizând într-o explozie de zgomot, când cizmele lui de cowboy izbiră acoperișul ruginit din metal. Casey Jones ateriză lângă el, căzând în genunchi. Gâfâia. Todd se uită în urmă și zise:

– După ce ne depărtăm de ei, putem să ne ascundem în oraș.

Casey Jones nu-i răspunse. Se întoarse să privească trenul, care ajunsese la capătul zonei industriale înainte să-i oprească cineva mersul înapoi. Cazanul locomotivei explodează. Din cabina mecanicului țâșneau flăcări pe ferestre, prelungindu-se până la coș. Casey vedea oamenii care se îngrămădeau în tren, înhățând lăzi cu mâncare din vagonul restaurant, rupând în bucăți pereții vopsiți în negru și roșu.

– Trenul meu, zise el, posomorât. Trenul meu!

Todd îl prinse de braț. Din rana de pe umărul lui Casey curgea încă sânge. Mâna lui Todd era carne vie.

– Să mergem, nu putem face nimic.

– Unde o să ne ducem acum? întrebă Casey. Unde o să ne ducem?

Todd își aranjă pălăria de cowboy pe cap, când se pregătiră s-o ia la fugă.

– O să ajungem în Pasadena. O să căutăm Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție. Avem o treabă de făcut acolo.

Fantezie rock & roll

Pe indicatorul din hârtie îndoită scria PISTA DE CURSE ALTAMONT, având deasupra o dungă stridentă, în alb și negru. Cineva îl fixase la nivelul ochilor pe un stâlp pătat cu creozot, dar nu rezistase prea bine vicisitudinii vremii.

În timp ce tropăiau pe colinele acoperite cu iarbă, Iris se întreba cât de mult trecuse de când pista găzduise curse publice. Zona îngrădită era înconjurată de sârmă ghimpată ruginită, pe care erau prinse, din loc în loc, inscripții care anunțau VĂ RUGĂM NU TRAVERSAȚI.

Iris, Jackson Harris și Doog se apropiară de gard, se uitară în jos spre pista ovală, mărginită de tribune, către lemnul cenușiu și vopsea albă, jupuită, a estradei crainicului. Harley, adolescentul vagabond din Oakland, se strecură prin sârma ghimpată. Un vârî i se agăță de tricou și băiatul înjură.

Pustietatea tăcută era deranjată doar de vântul ce bătea prin iarba uscată.

– Locul ăsta e bântuit de fantome, zise Harley.

– O pistă de curse nu folosește la nimic după petromolimă, spuse Doog, cu voce lentă.

La început, Iris crezuse că Doog avea o fire înceată sau că era cam greu de cap, dar comportarea lui nu era decât aceea a unui om calm – nu era vorba de lene, ci de dorința de a nu se grăbi. Își alegea cu grijă cuvintele înainte de a le rosti, iar ele exprimau exact ceea ce voia el să spună. Soția lui Jackson, Daphne, susținea că-i un tip inutil, dar Iris nu era de acord. Îl urmărise și văzuse că Doog muncea la fel de mult ca și ceilalți. Numai că se mișca după ritmul lui propriu.

Doog avea o barbă mare, înspicată de-o cărunțeală prematură, ce-o făcea să arate ca niște smocuri de lână netoarsă ce-i țâșneau din bărbie. Avea figură întunecată, cu riduri în jurul ochilor. Purta ochelari rotunzi, ca ai lui John Lennon. Își scoase ochelarii și-i șterse de cămașa murdară.

– Ei bine, pista de curse e bună acum pentru altceva, zise Jackson Harris. Să verificăm, să vedem cum sună muzica.

Trase firele de sârmă ghimpată, făcând loc pentru Iris și Doog, apoi trecu și el.

Harley fugi înainte, prin iarba uscată de vară, până la marginea tribunei. Două bănci grele, din lemn, se rupseseră din cauza vechimii.

– Trebuie să le reparăm, arată Iris spre ele.

– Mda, o aprobă Harris. Avem tot timpul. O să dureze ceva până vor veni toți aici. Ar fi fost drăguț să ținem concertul pe patru iulie, dar cade săptămâna viitoare. Să fim realiști și să ne propunem să-l ținem de Ziua Muncii.

– Bună idee, omule, zise Doog.

– Mda, fu de acord și Iris. Asta ne dă timp să implicăm niște muzicanți și să încercăm să adunăm câteva instrumente.

Harley strigă, din vârful tribunelor șubrede:

– Credeți că a rămas ceva în standul cu răcoritoare?

– Du-te și uită-te, îi răspunse Harris.

Harley se amuză forțând ferestrele cu ramă din scânduri. În jurul lor, soarele bătea puternic asupra pistei. Printre coline se zăreau benzile pustii ale autostrăzii interstatale, ce se îndrepta către Los Angeles.

Iris încercă să-și imagineze cum ar arăta un concert acolo. În următoarele luni se va ocupa numai de proiectul acela... chiar dacă făcea asta numai ca să nu mai aibă timp să se gândească la Todd.

Plecase furios și, după patru zile, nu se întorsese încă. Știa că plecase spre sud, cu trenul cu aburi. Într-o lume în care existau doar alternative groaznice pentru călătoriile la mare distanță, s-ar putea să nu se mai întoarcă vreodată...

Doog și Harris numeau amândoi evenimentul *Ultimul mare concert rock & roll*. Iris încercase să-i explice, dar nu exista nimic în Todd Severyn care să-l facă să înțeleagă că acest concert era la fel de important pentru *sufletele* oamenilor ca și întinderea liniilor electrice sau ca o călătorie eroică pentru livrarea unor sateliți care, probabil, nu vor ajunge niciodată în spațiul cosmic.

Lui Todd nu-i păsa de genul ei de muzică. Nu o refuza, dar rock & roll-ul nu-l impresiona așa cum o emoționa pe ea, pe Harris sau pe mulți alții. Presupunea că și ea ar fi simțit același lucru dacă Todd ar fi fost obsedat de ideea de a ține ultimul mare concert de country & western. Dar exista ceva deprimant în muzica aceea, care glorifica niște câini credincioși, neveste necredincioase și camioane...

– Poate că vom reuși să folosim sistemul de amplificare al stadionului, zise Harris, arătând spre difuzoarele din metal, montate pe stâlpi în jurul pistei. Poate convingem niște genii ale științei din Livermore să ne instaleze niște amplificatoare. Atunci o să aducem curent de la morile de vânt și o să alimentăm difuzoarele astea mari.

– O să sune ca dracu, își dădu cu părerea Doog.

– Omule, replică Harris, clătînând încet din cap, a trecut atât timp de

când n-am ascultat muzică dată tare, că până și Barry Manilow o să mi se pară că sună bine.

Doog se trânti pe o bancă din tribună, care scârțâi sub el.

– Omule, înseamnă că a venit sfârșitul lumii!

Iris își înăbuși râsul și se uită la cei doi.

Harris se așeză lângă Doog. Rămaseră tăcuți un timp. Sub ei, Harley scotocea prin interiorul standului cu răcoritoare. Nu părea să fi găsit ceva, dar se amuza copios.

În cele din urmă, Harris dădu din cap și-și rezemă bărbia de mâini.

– Mi se pare corect să facem asta. E ca un fel de ispășire, știi... Să pregătim ultimul concert.

Se uitară amândoi la tribuna opusă, de parcă ar fi văzut mulțimea țipând și aplaudând o formație.

– Mda... îți amintești? Rolling Stones n-a cântat până nu s-a făcut noapte, zise Doog. Spectacolul a început la zece dimineața. Santana, parcă, apoi Jefferson Airplane, Flying Burrito Brothers și Creedence Clearwater Revival.

– Nici vorbă! îl întrerupse Harris. Cei de la Creedence n-au cântat niciodată la Altamont! Au fost Crosby, Stills, Nash și Young, apoi Rolling Stones.

– Cred că și Dead a fost acolo.

Harris se apucă de cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă cât de prost era prietenul lui:

– Iisuse! Ai amestecat totul! Grupul Grateful Dead a sugerat celor de la Stones să-i angajeze pe Îngerii Iadului ca paznici. N-au venit și ei aici!

Iris se uita la ei, amuzată. I se părea că asistă la un fel de ritual.

– Voi ați fost acolo? La concertul din Altamont? întrebă ea.

– Doog a fost, răspunse Harris.

– Nu. N-am fost.

– Vorbiți întotdeauna de parcă ați fi fost.

– Nu știu, dădu Doog din umeri. Poate am fost.

Iris se uită la stadionul gol, încercând să-și imagineze cum fusese atunci, ascultă ecouri fantomatice de muzică, aplauze și țipete de durere răsunând până-n munți. Asta se întâmplase cu zece ani înainte să apară ea pe lume.

– Îți plătiseră pe Îngerii Iadului cu bere în valoare de cinci sute de dolari ca să asigure paza, iar Îngerii s-au apucat să pocnească oamenii în cap cu ciomege făcute din tacuri de biliard retezate, povesti Doog, rânjind ironic spre Iris. Mick Jagger s-a ales cu un pumn de la un fan, în timp ce grupul Stones încerca să ajungă pe scenă.

– Ar fi trebuit să vezi cum a înnebunit mulțimea cântând *Satisfaction*, zise Harris. Toți voiau să plece și să rupă mâinile și picioarele oamenilor. Apoi, când a cântat *Sympathy for the Devil*, un puști a scos un pistol și l-a îndreptat spre scenă...

– Nu era *Sympathy for the Devil*! îl întrerupse Doog. Asta-i o legendă citadină. Era *Under My Thumb*.

– Nu așa îmi amintesc eu, zise Harris, uitându-se la prietenul său.

– Ce s-a întâmplat cu puștiul cu pistolul? întrebă Iris. El a fost cel ucis?

– Da, răspunse Harris. Indivizii i-au smuls arma și, până să-și dea seama cineva, Îngerii Iadului l-au lovit și l-au călcat în picioare, până a murit. Grozavă pază, nu?

– Omule, comentă Doog, după ce dădu din cap, concertul de la Altamont a fost, probabil, momentul cel mai întunecat al anilor șaiszeci. Cu toată dragostea și pacea și armonia despre care tot pălăvrăgeau hipioții. Ne-a făcut tuturor o imagine rea.

Iris se ridică de pe bancă și-și scutură turul pantalonilor. Simți că-i trosnesc genunchii.

– Ei bine, spuse ea, să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta la cel de-al doilea mare concert din Altamont.

Harley se întoarse de la standul de răcoritoare. Avea hainele pline de praf și așchii în părul vâlvoi.

– Am găsit ceva, spuse el, emoționat. Două cutii de bere și o oranjadă. O să beau o bere.

– Nu, zise Harris, dă-le încoace!

– Eu le-am găsit!

– Ești prea tânăr.

Morocănos, Harley îi întinse cutiile calde.

Anunțaseră prin mesageri oamenii din Tracy și din alte orașe din Central Valley, ca și pe cei din enclava din jurul Livermorelui. Urmau să anunțe prin radio, prin rețeaua Atlantis, pe oricine asculta radioul pe unde scurte. Zvonul se va răspândi, chemând spectatori și muzicanți la Ultimul Mare Concert de Rock & Roll.

Rămaseră tăcuți, sorbind berea caldă, trecând cele două cutii de la unul la altul. De Ziua Muncii, liniștea nefirească va fi înlocuită de sunete omenești, de muzică răsunând spre cer.

Cu trenul spre stele

Femeia de la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție clipi și exclamă:

– Glumiți!

Todd și Casey Jones se uitară unul la celălalt și dădură din umeri. Todd își scoase pălăria de cowboy.

– Nu, doamnă, suntem serioși. Am venit să luăm sateliții ăia pentru energie solară și să-i ducem în New Mexico.

Femeia le făcu semn să intre în clădirea din beton a centrului de cercetare, încă privindu-i cu un amestec de uimire și neîncredere.

– Intrați și spălați-vă. Cred că ați suferit din cauza căldurii.

Femeia era o asiatică solidă, de vreo cincizeci de ani, cu șolduri late și brațe groase. Arăta ca o persoană care putea să miște singură echipamentul greu, neavând răbdare să aștepte s-o ajute cineva. Își prinsese părul cărunț cu ace complicate. Se numea, le spusese ea, Henrietta Soo.

Laboratorul întunecos arăta ca o versiune a anilor șaizeci a unei clădiri pentru înaltă tehnologie, un cub înalt de opt etaje, cu ferestre întunecate și ciment de culoare deschisă. Jaluzelele din aluminiu fuseseră scoase, pentru a permite să intre cât mai multă lumină. În interior, petromolima dizolvase majoritatea covoarelor și linoleumul, lăsând să se vadă ciment și borduri din placaj.

Henrietta Soo îi conduse pe Todd și pe Casey prin birouri goale și printr-o sală de conferințe în care vreo șase oameni discutau de zor, mângâind ceva pe o foaie de hârtie întinsă pe un șevalet.

În bucătărie, Henrietta răsuci un robinet. Apa curse cu presiune scăzută, dar era suficient ca să poată să bea și să se spele. Picăturile se scurgeau dintr-o parte în alta o țevii robinetului fără garnitură. Femeia plecă, lăsându-i să se spele cu rândul la chiuvetă, după ce le dăduse prosoape din hârtie cafenie, cu care să se șteargă.

– Băiete, bine mai e! exclamă Todd, în timp ce apa i se scurgea pe bărbie.

Casey Jones își udă capul chel, frecându-și pielea oacheșă cu vârful degetelor.

După ce trenul se stricase, merseseră pe jos două zile la nord-vest de Pasadena. Trecuseră prin metropolele întinse, zăpăcitoare, Burbank și Glendale, întrebând oamenii de pe străzi încotro s-o ia. Probabil că

arătau ca într-un film absurd: ambii mânjiți de funingine, cu spatele lui Casey plin de sânge uscat, întrebând pe toți care era drumul către Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție.

În Pasadena, Rose Bowl era gol, dar un talcioc se ivise de la sine, în care vânzătorii ofereau o nouă varietate de mărfuri, ale vremurilor de după molimă. Pajiștea clubului de golf de lux era lăsată în paragină, cu iarba netunsă.

În momentul acela Todd și Casey erau flămânzi și obosiți, dar ajunseseră la destinație. Florile colorate și sălciile arcuite făceau ca LPR să arate ca un campus, cu cele șapte mii de hectare ale sale îngrămadite lângă munții abrupti, de-un verde-cafeniu. După ce pătrunseseră în complexul laboratorului, căutaseră conducerea departamentului pentru sateliți. În LPR lucrau de obicei peste cinci mii de oameni, dar acum locul era tăcut, căzut în letargie.

Henrietta Soo se întoarse cu o trusă medicală de prim ajutor, din metal, o deschise și scotoci prin ea, căutând bandaje din tifon.

– Să văd ce ai pe spate, îi zise ea lui Casey, iar acesta își scoase cuminte cămașa.

Femeia curăță cu un tampon din vată rana făcută de săgeată, în cealaltă mână ținea o sticlută cafenie.

– Am obținut o sticlută cu alcool de la unul dintre laboratoarele noastre. Toate tuburile din plastic cu alifile pentru prim ajutor... s-au topit. Mai am ceva antibiotice, dar le folosim cu economie, spuse ea, zâmbind a scuză, apoi îl întrebă pe Todd: tu cum te simți?

Todd își îndoi mâinile. Avusese noroc că nu se formaseră pustule mai mari, de la arsură.

– Eu n-am nimic.

Casey Jones se uită la perete, cât timp femeia înlătură sângele uscat, spală rana și îi bandajează umărul. După ce termină, Henrietta închise trusa și se întoarse spre ei.

– Acum să discutăm. Am niște minisateliți ai doctorului Lockwood închiși ermetic și gata de lansare, dar nu văd cum ați putea să-i luați pe toți. Când a cerut ajutor ca să-i fie transportați la sistemul lui de lansare cu accelerare pe șine, nu m-am gândit că se va oferi cineva să facă treaba asta. Sateliții stau într-o cameră izolată de luni de zile. Aș vrea să știu cum vă propuneți voi doi să-i duceți la White Sands?

Femeia tăcu și așteptă răspunsul. Todd privi în jos, spre cizmele lui murdare și-și mișcă picioarele. Casey nu-i oferea nicio idee. Todd nu o privi pe Henrietta în ochi și zise:

– Speram să aveți dumneavoastră o sugestie, doamnă.

Todd stătea în fața radioului cu unde scurte al LPR, zăpăcit. Se uită la microfon.

– E totul gata?

– Da, îi răspunse Henrietta, aplecându-se peste umărul lui. Dă-i drumul.

– Sunteți sigură că frecvența și celelalte sunt bune?

– Da, răspunse din nou Henrietta, un pic nerăbdătoare.

– Și eu trebuie doar să apăs pe butonul microfonului?

Henrietta se încruntă:

– N-ai mai avut de-a face cu asta, nu? Toți suntem conectați la rețeaua Atlantis. Ne-am creat propriul nostru nod aici și am renunțat la federali, ca să avem un timp de emisie rezonabil. Agenția Federală pentru Managementul Crizelor s-a supărat pe noi, dar preiau semnalul de pe această frecvență și-l dirijează către postul de recepție din Livermore. Probabil că tot așa este preluat și de alte substații și retransmis în toată țara.

Todd simți un nod în gât la gândul că mii de oameni îi ascultă mesajul personal, dar, înainte să-și piardă tot curajul, luă microfonul.

– Aici Todd Severyn, care o apelează pe Moira Tibbett din Laboratorul Național Sandia din Livermore, California.

Spera că doamna Tibbett îl asculta. Din câte știa, ea nu pleca niciodată acasă, nu părăsea niciodată harta cu piuneze colorate care însemnau numărul în creștere de posturi din rețeaua de urgență pe unde scurte.

– Sandia, mă auzi? repetă el. Sunt Todd Severyn și transmit din Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție din Pasadena.

Vocea morocănoasă a doamnei Tibbett se auzi în difuzor:

– Todd, te aud. Înțeleg că ai ajuns în Los Angeles? Terminat.

Un zgomot de fond strident îi însoțise transmisia.

– Am ajuns cu bine. Locomotiva noastră a fost distrusă de o bandă de acolo, dar eu și Casey Jones suntem sănătoși și nevătămați.

– Asta-i o știre grozavă, Todd!

– Puteți... zise Todd, ezitând. Puteți să-i transmiteți știrea lui Iris Shikozu din colonia Altamont?

– O vom trimite prin următorul curier care se duce acolo. Terminat.

– Și să-i spuneți...

Cuvintele se opriră în gâtul lui Todd. Se scuză față de sine că avea trac, dar în sinea lui știa că nu asta îl oprise.

– Spuneți-i că sunt bine. Vom lua sateliții și-i vom duce în New

Mexico. Urați-ne noroc.

– Mult noroc, Todd, îi răspunse doamna Tibbett. Îți vom ține cu toții pumnii. Terminat.

– Și eu am terminat, zise el și închise.

Henrietta Soo stătea lângă el, cu brațele încrucișate la piept, ca o bunică grijulie.

– Ai vorbit de parcă ți-ai fi recitat cuvintele, domnule Severyn. Hai să vă arăt minisateliții. Poate asta vă va da o idee despre felul în care îi veți transporta, dacă prietenul tău nu descoperă altceva astăzi.

Casey Jones se dusesese în dimineața aceea să vadă dacă nu găsește vreo soluție pentru transportul sateliților. Folosise apa de la robinet și o bucată de săpun ca să-și radă complet capul, încât acesta lucea după ce-l spălase și-l ștersese. Obsedat de problemă, Casey ieșise să vadă ce poate găsi în haosul din Pasadena.

Todd nu putea discuta deschis cu partenerul său, deși merseseră sute de kilometri împreună și abia scăpaseră de moarte. Bărbatul care-și spunea Casey Jones avea în el un fel de microb al vinovăției, care-l rodea.

Casey se comportase bine cât timp fuseseră în mișcare, ducând provizii către Los Angeles, acționând pentru a-și liniști conștiința. Dar când se opriseră și trebuiseră să rezolve o problemă, devenise neliniștit ca un leu în cușcă. Todd presupunea că și el ar fi făcut același lucru. Într-un fel, el și Casey se asemanau.

Henrietta Soo îl conduse pe Todd în străfundurile complexului de laboratoare, departe de birouri și săli de conferințe. Linoleumul parțial dizolvat de pe podea lăsase resturi ca o tablă de șah, cu modele ciudate, pe suprafața podelei.

La capătul unui coridor se vedea, pe o ușă vopsită în roșu, un indicator de ieșire pentru cazuri de urgență. Un șir de dulapuri cenușii, metalice, se aliniau pe partea stângă a holului, ca pe un coridor de liceu. În cealaltă parte, ferestre întunecate dădeau spre o cameră sterilizată, de mărimea unei magazii.

– Aici am asamblat minisateliții, spuse doamna Soo. O cameră sterilizată de clasa o mie. Aerul dinăuntru a fost filtrat și refiltrat, încât în el există de o mie de ori mai puține particule decât în aerul de afară. Chiar dacă asta nu poate opri răspândirea petromolimei, douăzeci de minisateliți sunt deja pregătiți, ambalați și sigilați, gata de lansare. Planul inițial prevedea construcția a circa o sută de sateliți, dar proiectul lui Lockwood avea buget redus, deci a trebuit să înaintăm pas cu pas. Probabil că avem piese și componente pentru încă douăzeci de

sateliți. În plus față de cei deja construiți.

În lumina strălucitoare a neoanelor din interiorul camerei sterile, Todd văzu pe mese carcassele celor douăzeci de sateliți solari ambalați, ca niște coconi lungi de-un metru.

– Ai discutat cu doctorul Seth Mansfield? întrebă Henrietta. Este interesat de proiectul acesta de când a discutat cu Spencer Lockwood prin radio. Seth îl admiră foarte mult pe acest tânăr. Seth mai vine pe aici și ne ajută să găsim soluții. El te-a vârat în chestia asta?

– Nu, doamnă, clătină din cap Todd. Am auzit la radio că oamenii din White Sands au nevoie de cineva care să transporte sateliții și că acest lucru va contribui mult la refacerea țării. Obosisem să stau degeaba.

Se abținu să menționeze că participase la răspândirea microbului Prometheus.

Henrietta se apropie de geam și arată cu degetul ei dolofan spre ceva ce Todd nu vedea.

– Fiecare minisatelit e de mărimea unui rezervor mare și cântărește aproape o sută de kilograme. Folosește propulsie electrică solară pentru controlul altitudinii și are un supercalculator de mărimea unui pachet de cărți. Și deține un set extrem de subțire de panouri de baterii solare, care-s așezate într-un strat gros de câțiva centimetri, dar o dată întinse, captează energia de pe o suprafață de mai multe sute de metri pătrați.

Todd puse muchia palmei pe sticlă și încercă să vadă înăuntru, dar nu zări niciun detaliu.

– Pare a fi ceva delicat, zise el. Sateliții se vor strica dacă-i cărăm la aproape două mii de kilometri, prin toată țara?

Femeia clătină din cap.

– Totul a fost întărit, ca să reziste la o accelerație de zece mii de ori cât gravitația terestră, în timpul lansării. Este standardul pentru acest tip de echipament. Dacă doctorul Lockwood n-ar fi solicitat izolatori de siliciu, petromolima ar fi pătruns până la sateliți.

În timp ce se întorceau în biroul Henriettei, Todd privi în jur. Celelalte încăperi erau goale.

– Ieri, când am venit, am văzut o mare întrunire. Unde-s ceilalți? Câți oameni mai lucrează aici?

– Foarte puțini, răspunse Henrietta Soo. Majoritatea oamenilor noștri tratează probleme practice, încearcă să găsească remedii tehnologice temporare pentru diferite servicii ale orașului. Cea mai importantă este rețeaua de transmisiuni de urgență. Reunește tot mai multe posturi, pe

măsură ce oamenii își construiesc radiouri pentru unde scurte.

Când intrară în încăpere, Henrietta apăsă comutatorul luminii electrice, din obișnuință. Se încruntă, supărată pe sine, când nu se întâmplă nimic.

– Aici nu-i chiar atât de rău cât am crezut la început. PVC-ul pare a nu fi afectat, plasticul tare din care-s făcute majoritatea conductelor subterane. Și cauciucul natural, deși cauciucul sintetic a devenit spongios și nu mai e bun. Bachelita, plasticul acela vechi, de culoarea chihlimbarului, pe care-l găsești în magazinele de vechituri, a rezistat petromolimei. E fragil, dar se comportă bine. Și a reușit să supraviețuiască și ceva nailon.

Todd știa ca astea-s vești bune, dar nu se simțea foarte impresionat.

– Da, dar dacă nu mai avem industria care să producă materialele astea...

– Asta înseamnă că putem găsi înlocuitori – cu timpul – dar va fi groaznic de greu să supraviețuim tranziției.

Mai târziu, după ce Henrietta îl convinsese pe Todd că trebuia să contacteze grupul de la White Sands, bărbatul luă microfonul – cu mai puțină emoție – și așteptă ca Spencer Lockwood să accepte legătura.

– Aici Lockwood, spuse o voce de bărbat. Cu cine vorbesc?

– Vorbești cu individul care o să-ți aducă sateliții solari de la LPR.

– Ce?! exclamă Spencer, cu o voce subit cuprinsă de-o emoție copilărească, apoi se potoli. Sper să fim în stare să-i primim, când vei ajunge cu ei aici. S-ar putea să avem ceva probleme cu armata. Unii ștabi vor să ne ia toate jucăriile. Sper să le păstrăm.

– O să sosim cât de repede putem, îl asigură Todd.

– Mult noroc. Noi vă așteptăm.

După ce schimbară câteva detalii, Todd închise. Simțea că-l cuprinde iar simțământul grabei. Parcurseseră drumul până-n Pasadena, dar problemele practice îi siliseră să se oprească.

Todd se plimba nervos prin încăpere, când Casey Jones se întoarse din căutările lui zilnice. Rânjetul de pe figura individului mătăhălos îl făcu pe Todd să se oprească.

– Ai găsit ceva? întrebă el.

– Poate, răspunse Casey și scoase o carte veche, roasă. Am o hartă cu toate liniile principale și secundare din sud-vestul Statelor Unite. De aici putem să ajungem pe căile ferate din Atchinson, Topeka și Santa Fe, care ne vor duce spre est, în Barstow, Flagstaff și drept în Albuquerque. De acolo, o alta duce direct în White Sands.

– Căi ferate? întrebă Todd. De unde ai cartea asta?

– Din bibliotecă, răspunse Casey și puse cartea pe masă, apoi se trânti pe un scaun pliant din metal. O adevărată grădină zoologică! Ar fi trebuit să-i vezi pe oamenii de acolo. Luau tot felul de cărți cu sfaturi practice. Cum să-ți faci singur haine sau mobilă, cărți de grădinărit, chestii de felul ăsta. Biblioteca e dată peste cap, dar am găsit ce căutam. Poți să-ți imaginezi că o doamnă m-a întrebat dacă am legitimație pentru bibliotecă?

– Asta înseamnă că unele părți ale civilizației acționează încă, zise Todd, apoi se posomorî. Și ce-o să faci cu harta căilor ferate? Trenul nostru s-a stricat.

– Da, dar am descoperit altceva. Într-un depou vechi am descoperit două drezine de mână. Sunt ruginite, dar cu un pic de grăsime și niște glaspapir o să le punem la punct. Le putem lega între ele, le vom pune pe șine și vom trage la manivelă până vom traversa toată țara. Cred că vom putea face rost de o roabă, să ducem minisateliții până la calea ferată. Iar de acolo... o să plecăm, pur și simplu.

Și rânji, satisfăcut.

Todd era sceptic.

– Îți dai seama că sunt douăzeci de sateliți acolo? Și sunt *grei*.

– Putem lua doar jumătate. După ce demonstrăm că putem să-i ducem la destinație, ne întoarcem după ceilalți. Sau poate să vină altcineva.

– E ridicol!

– Știu, zise Casey, dând din umeri, dar continuând să zâmbească.

Plecară pe înserat, cărând cei zece minisateliți cu roabele, împreună cu apă îmbuteliată și alimentele pe care le putuseră procura, precum și trei păături metalizate, care să-i apere de căldura deșertului și de frigul nopții. Cu tot ajutorul dat de unii lucrători de la LPR, a fost nevoie de cinci drumuri ca să care întregul bagaj în drezinele ascunse.

Henrietta Soo îi surprinse, insistând să vină cu ei în călătoria aceea dificilă.

– Minisateliții sunt copiii mei, zisese ea. Cum să vi-i încredințez vouă? Trebuie să-i păzesc.

Și rămăsese fermă. Todd se certase cu ea, dar Casey Jones abia aștepta să plece. În cele din urmă, în timp ce Henrietta trudea alături de ei, împingând o roabă încărcată și ținând pasul cu ei, Todd o crezu că poate să-și facă partea ei de muncă. Îi amintea de Iris – și ea insistase să-și care partea ei.

Conform hărții lui Casey, aveau de parcurs circa o mie opt sute de kilometri. Presupusese că puteau face cincisprezece-douăzeci și cinci de kilometri pe oră trăgând de manivele, după ce se puneau în mișcare. Fiind trei, puteau lucra cu schimbul, circa zece ore pe zi. Voiau să călătorească noaptea, ca să evite bandele de felul celei care distrusese locomotiva lui Casey. Dacă plecau pe seară și munceau de zor toată noaptea, puteau să fie departe de Los Angeles în zori.

Casey legă cele două drezine cu un bolț și le împinse pe șine, să vadă cât de ușor se mișcau vehiculele vechi.

– Putem să ajungem într-o săptămână, zise el.

– Este o estimare optimistă? întrebă Henrietta.

– Este una pe care mă bizui, răspunse Casey.

Încărcară drezinele, legând bine minisateliții ambalați cu grijă și proviziile lor pentru drum. După ce totul fu asigurat, urcară în vehiculul din față.

– E o nebunie, zise iarăși Todd. Doctorul Soo a spus că avem de transportat o tonă de sateliți.

– Și ce dacă? Hai să plecăm până nu ne vede cineva, răspunse Casey și se așează cu spatele la vânt, cu fața spre est, apoi apucă bara de metal. Cum sunt mâinile tale?

Todd se așează în fața lui, apucând capătul opus al barei de balansare.

– Nu-ți face griji. Dar spatele tău?

– Stăm de vorbă sau plecăm?

Todd strânse bara.

– Pornim la trei: un... doi... trei!

Începură să împingă împreună.

Sus, jos, la început lent, până când drezinele legate se puseră în mișcare și prinseră viteză. Sus... jos... sus... jos... în cele din urmă, căpătând inerție, simțiră mișcarea, văzură traversele alunecând sub ei.

– Am pornit! strigă Casey.

– Am chef să cânt *Am lucrat la calea ferată*, zise Todd.

Simultan, Henrietta Soo și Casey Jones îi strigară să tacă.

Todd se mulțumi să pompeze.

Cele două drezine se mișcau prin noapte, cărând minisateliții solari și pe cei trei pasageri. Todd auzea doar zgomotul roților din oțel frecându-se de șine.

Nave din lemn

– A venit echipa de la Agenția Națională de Securitate, domnule președinte, zise Franklin Weathersee, bătând la ușa încăperii apăsătoare, izolate.

Jeffrey Mayeaux bodogăni de unul singur, sorbi, apoi puse jos paharul. *Hai să ne distrăm!* Doar două înghițituri de bourbon vechi. Soția lui dormea în alt apartament, pe același coridor, așa că Mayeaux era liniștit din partea ei. Acum, când viața ei socială nu mai exista, soția începuse iar să vrea să-și petreacă timpul cu el, dar lui nu-i plăcea această schimbare. Încă un necaz căruia trebuia să-i facă față. Abia se dezbrăcase, să se culce, când venise Weathersee să-i anunțe ședința. La ce bun să conduci țara asta blestemată, dacă ești la dispoziția oricui?

Figura lui Weathersee era acoperită de umbra aruncată de becul de mic voltaj ce atârna din tavan. Mayeaux văzu doi agenți ai serviciului secret, care stăteau lângă ușa dormitorului.

– Mulțumesc, Frank. După cinci minute, deja m-am plictisit de atâta odihnă. N-ar fi trebuit să mă lași să pierd timpul!

– Nu, domnule, răspunse Weathersee, fără urmă de zâmbet pe figură.

Dacă nu s-ar fi întrerupt comunicațiile cu bazele militare, Mayeaux ar fi amânat ședința pentru a doua zi, dimineata. Să-i învețe pe toți să-l respecte. Nu-i plăcea să lucreze la lumina aia chioară, după cum nu-i plăcea să se trezească devreme. Dar își luă halatul și se duse spre ușă. Dacă se așteptau să apară în costum, înseamnă că erau tâmpiți.

Inginerii guvernului pusese în funcțiune ascensoarele. Dar, după ce pățise vicepreședintele ăla idiot în Chicago, Mayeaux nu mai voia să folosească liftul. Se îndreptă către cele două șiruri lungi de scări care duceau de la apartamentele de la etajul al treilea spre Biroul Oval.

Din cauza enormului efort de a produce electricitate cu o mașină veche cu aburi, luată de la Institutul Smithsonian, nu erau multe lumini aprinse în Casa Albă. Peste trei mii de soldați erau ocupați să strângă lemne, să întrețină focul și să aibă grijă de funcționarea generatoarelor cu aburi din capitală. Generos, Mayeaux semnase un ordin al guvernului prin care cea mai mare parte a curentului era distribuită spitalelor, dar cu ceea ce rămăsese ținea deschise liniile principale de comunicații.

Președintele se împiedică de-un covor, în beznă. Înjură. Dacă lucrurile vor merge și mai rău, o să facă o gaură în podea și o să instaleze un stâlp, ca la pompieri, să alunece iute către ședințele importante. N-ar fi o chestie cu adevărat prezidențială?

Echipa de la Agenția Națională pentru Securitate îl întâmpină în afara Biroului Oval. Mayeaux remarcă două femei în grup, dar nu-l impresionară. Ambele arătau dedicate muncii lor și nu erau deloc atrăgătoare. *Slujba asta trebuie să mă fi marcat și pe mine*, gândi cu amărăciune Mayeaux. Îi invită pe ceilalți în birou și trecu direct la treabă.

– V-am chemat aici pentru a-mi da altă perspectivă, dragilor. Nu-s convins că pot să am încredere în rahaturile pe care mi le spun șefii Statului Major Interarme. Nu vreau palavre – spuneți-mi ce se întâmplă aici.

Conducătorul echipei, o femeie între două vârste, fără pic de machiaj și cu părul lăsat liber peste umeri, împinse o foaie mare de carton pe masă. Pe ea prinsese foi albe de hârtie, pe care era desenată zona periferiilor Washingtonului. Femeia arată promenada care se întindea pe trei kilometri și jumătate, de la monumentul lui Washington până la clădirea Capitoliului.

– Am terminat de instalat antenele subterane de extrem de joasă frecvență, domnule președinte. În plus, există cinci antene pentru unde scurte în jurul Casei Albe, continuă femeia, arătând diferite locuri pe schiță.

Unul dintre însoțitori îi înmână un teanc de hârtii.

– Antenele de EJJ au stabilit deja legătura cu șase submarine din clasa Trident, care se află încă sub apă și sunt neafectate de molimă, din câte cunoaștem. Înseamnă că rămân zece submarine despre care nu știm nimic și trei a căror dispariție a fost confirmată. Presupunem că au fost distruse, probabil din cauză că garniturile de etanșare s-au stricat, dar aceasta nu-i o concluzie definitivă.

– Distruse?

– Da, domnule. Sau au ieșit la suprafață și petromolima s-a infiltrat în sistemele lor, sau au fost foarte aproape de straturile infectate, iar molima a pătruns astfel în ele.

Mayeaux se uită pe material. Pagini întregi de coduri scrise de mână apăreau pe fiecare pagină, cu decodificare complicată, scrisă tot de mână, pe rândul următor. Dar și materialul decodificat părea o înșiruire de lucruri fără înțeles.

– Deci putem comunica acum cu submarinele nucleare care au

supraviețuit? Pot să le transmit ordine noi?

– Da, domnule, dădu din cap femeia. Sau cel puțin câtorva dintre ele. Încercăm să luăm legătura cu celelalte, în zonele din ocean repartizate lor, dar vom fi siguri doar peste o săptămână.

– Ce crede de chestia asta marina? întrebă Mayeaux, împingând înapoi hârtiile.

– Nu am văzut analiza lor completă, domnule președinte, răspuse încet șefa echipei. Instrucțiunile noastre erau doar să stabilim un sistem de comunicații fără erori.

Mayeaux se gândi un moment. Până atunci, niciuna dintre noile informații nu contrazicea ceea ce îi spusese șefii armatei. Dar nu era convins că i se spusese întreaga poveste. Își propuse să țină minte să-i ceară lui Weathersee să-i facă o listă nouă cu consilieri de încredere.

– Bine. Să trecem la următoarea problemă. Care-i situația bazelor militare cu care nu s-a putut lua legătura? Ați reușit mai bine decât Statul Major Interarme să dați de cei de acolo?

Cei din ANS se priviră, apoi șefa grupului își dresе glasul și spuse:

– Nu, domnule, n-am reușit. Colaborăm strâns cu partenerii noștri militari și nu am reușit să restabilim comunicațiile.

Mayeaux clătină din cap. Ar fi trebuit să bea și restul băuturii aleia afurisite înainte să coboare scările.

– Ce-i cu comunitățile din jurul bazelor? Au răspuns în vreun fel?

– Domnule, singurul lucru despre care am primit rapoarte este că au existat jafuri și incendii scăpate de sub control în orașele mai mari: Philadelphia, Chicago, Dallas și Denver.

– Ce s-a întâmplat în Los Angeles? întrebă Mayeaux. Pe vremuri era un loc *fierbinte*.

– Există o problemă, domnule, zise femeia, răsfoind hârtiile, dar Mayeaux fu sigur că evita să-l privească în ochi. Credem că altă organizație ar trebui să rezolve asta...

– M-am săturat de vorbe în doi peri! se răsti președintele, fulgerându-i cu privirea pe toți cei aflați în încăpere. Am pus o întrebare, dați-mi un răspuns!

Femeia continuă:

– Los Angeles a refuzat să aplice legea marțială. Am primit un mesaj de la primarul orașului că oamenii de acolo se gândesc să se separe de națiune. Nu vor să participe la serviciul militar obligatoriu sau la impozite în hrană. Primarul a ordonat împărțirea tuturor rezervelor de hrană ale armatei către populație. Din câte știm, militarii din zona Los Angeles au cooperat la această acțiune, încălcând ordinele pe care le-

ați dat.

Femeia își strânse hârtiile și încheie:

– Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost o solicitare de a ajuta un fel de expediție ce pleca de la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție către New Mexico. Nu e limpede despre ce e vorba, dar legătura cu New Mexico poate fi un simptom de încălcare a legii marțiale în toată țara. LPR și-a însușit nodul rețelei radio pentru urgențe al Caltech și refuză să coopereze cu AFMC sau cu alte agenții pentru situații de criză. Se pare că cei de acolo au organizat expediția.

Mayeaux simți că-l cuprinde furia. Trebuia să-l oblige pe fiecare să-i spună știrile rele. Se temeau chiar atât de el sau se fereau să găsească o soluție?

– Să vă spun ceva. Aiureala asta a mers prea departe. Trebuie s-o oprim chiar acum. N-am cerut funcția asta, dar nu vreau să fiu ținut minte drept omul care a permis dezmembrarea Statelor Unite!

Se întoarse către Frank Weathersee și-i ordonă:

– Adună șefii Statului Major Interarme, chiar acum. Vreau mai multe informații și, dacă nu vor să se întoarcă, dă cu ei de pământ!

– Foarte bine, domnule președinte.

Mayeaux se dezlănțui. Uneori îi plăcea teribil să le tragă unora șuturi în fund. Se aplecă deasupra mesei, vorbind iute. Gândindu-se bine, i se păru că asta sună foarte prezidențial.

– Expediția aia, în New Mexico. Răspândește ideea secesiunii? A instigat la declanșarea aiurelii din Los Angeles? Cum îl chema pe generalul pe care l-am întâlnit în Kirtland cu câteva luni în urmă, în drum spre Acapulco?

Trosni din degete, încercând să-și amintească.

– Bayclock, domnule.

– Așa e. Pune-i pe șefii statului major să-l avertizeze pe generalul Bayclock că un fel de mișcare a trădătorilor se îndreaptă către el. Mi se pare a fi un om cu picioarele pe pământ. Asigură-te că generalul înțelege că toată lumea trebuie să-l sprijine, că trebuie să înăbușe lucrurile astea încă în fașă, și toate celelalte chestii mobilizatoare. Acesta s-ar putea să fie testul de stopare a anarhiei.

Weathersee nu părea convins.

– Da, domnule, mișcarea pentru trădare. Și alte probleme pe care ar trebui să le rezolve șefii statului major?

– Până acum noi suntem pentru indivizii ăia doar o voce la radio. Nu avem niciun mijloc cu care să ne susținem amenințările. Asigură-te că vicepreședintele a primit aceste informații la Observatorul Naval. Și

pune-i pe șefii statului major să întocmească un plan, să dea un exemplu de... ceva. Dacă Los Angeles încearcă să se desprindă, poate le trebuie o lovitură în cap ca să vadă mai bine lucrurile. Să învățăm din istorie. Abraham Lincoln a făcut acest pas. A vârat în închisoare pe cei mai mulți dintre oamenii de afaceri și directorii de ziare din Baltimore care n-au vrut să-l sprijine. Cu siguranță că le-a dat o lecție!

– Ce propuneți, domnule președinte? întrebă Weathersee.

Mayeaux se uită la șeful lui de cabinet.

– Nu știu. Poate să facem praf Insula Catalina cu o rachetă nucleară. La urma urmei, am reluat legătura cu submarinele.

Weathersee rămase drept, cu brațele lipite de corp, uitându-se la Mayeaux, și spuse:

– Dacă vreți să învățați ceva din istorie, domnule, ar trebui să vă reamintiți ce-a pățit președintele Lincoln. M-am gândit că-i bine să vă atrag atenția.

Sus, sus și mai departe

– Locotenente, întrebă Spencer, ce știi despre serviciul de informații al armatei?

– Serviciul de informații al armatei? Asta îmi amintește de expresia *contradicție în termeni*, zise Bobby Carron, dezlegând de colțul clădirii parasolarul ca un cort; soarele apusese dincolo de munții Organ iar aerul deșertului devenise rece. Eu zbor pe avioane de luptă – știi, grepfrut și mazăre.

– Grepfrut și mazăre? exclamă dezgustat Spencer. Cu asta vă hrănesc?

– Nu, domnule, râse Bobby. Despre piloții de pe avioanele de luptă se spune că au testicule cât un grepfrut și creierul cât un bob de mazăre.

– Înțeleg, chicoti Spencer. Hai în rulotă. Ești singurul militar de aici. Deci aprecierea ta e a unei persoane competente.

– Corect.

Bobby dădu drumul frânghiei ce întindea paravanul făcut din mătase de parașută. Pentru a menține încăperile mai răcoroase în timpul căldurilor mari de peste zi, grupul lui Spencer obținuse niște pânză din surplusurile de la Alamogordo. Pe parașută scria BAZA AERIANĂ HOLLOMAN, pentru că fusese luată de acolo în urmă cu câțiva ani, când baza aceea fusese închisă. După ce vântul puternic al serii sfâșiase ultimul parasolar, coborârea parașutei devenise ritualul de seară al lui Bobby.

Bobby îl urmă pe Spencer în rulotă, unde Juan Romero asculta vocile ce se auzeau din difuzoare, prin zgomotul de fond, și strângea buzele, zăpăcit, încât mustața-i neagră atârna peste gură. Echipamentul electronic zăcea pe masă, demontat, părți din el fiind folosite pentru construirea radioului improvizat. Romero exclamă:

– Totul e cifrat!

– Nouar nouar terminat. Movila țestoasei sfătuită să pândească bandiții.

Se auziră și alte fraze fără sens.

Spencer se uită spre Bobby Carron, de parcă pilotul din marină ar fi înțeles informațiile cifrate.

– Ai idee ce spun, locotenente?

– Recunosc unele cuvinte codificate, zise Bobby, încruntându-se din cauza concentrării. Poate n-au reușit să-și pună în funcțiune echipamentul obișnuit pentru cifrare.

Se uită la radioul improvizat de parcă ar fi căzut în transă. Spencer nu zise nimic.

Întunericul se lăsase și trei lanterne electrice luminau camera de comandă. Foloseau electricitate obținută din instalațiile solare, înmagazinată în acumulatori în timpul transmisiei zilnice a grupului de minisateliți. O briză rece pătrundea pe ușă, aducând o aromă dulce de yucca.

– Cum poate să se înțeleagă ce spun, cu zgomotul ăsta de fond atât de puternic? întrebă Romero, privind spre Bobby. Probabil că-i așa din cauza petelor solare.

– Ai auzit vreodată un pilot vorbind la radio? se interesă Spencer. Nu înțelegi nimic din ce spune, până nu vorbești și tu.

Bobby ridică o mână, apoi spuse, ca și cum ar fi recitat ceva:

– Zic ceva de felul următor: Evenimentele au scăpat de sub control. Luați toate măsurile pentru a asigura continuitatea...

Ezită și clătină din cap, apoi mormăi:

– Unele chestii n-au niciun înțeles.

– Continuă, îl îndemnă Spencer și-i făcu semn lui Romero să se așeze.

Rita Fellenstein li se alătură, venind din camera din spate. Îi făcuse ochi dulci lui Bobby de când venise, spre dezamăgirea argaților.

După trei minute transmisia cifrată încetă. Bobby mângăli ceva într-un carnețel. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

– Din ce-am priceput, i s-a ordonat generalului Bayclock să ocupe instalația voastră din White Sands. Trebuie să fie dur. Toate lucrurile sosite de undeva – o expediție din California? – trebuie confiscate și predate Statelor Unite.

Spencer o privi pe Rita și exclamă:

– Sper că nu-i vorba de expediția trimisă de LPR.

– Generalul este autorizat, continuă Bobby, să folosească forța pentru a păstra integritatea Statelor Unite.

– Ce naiba înseamnă asta? mormăi Rita.

– Înseamnă că am fost declarați vânat, iar clovnul ăla de Bayclock vine să ne dea gata, omule! strigă Romero, ridicându-se, împingând scaunul și dându-și părul din ochi, ca un bandit periculos.

– E suficient de nebun ca să facă asta, zise Bobby. Trenul care transportă minisateliții a plecat din zona Los Angelesului exact la timp.

Primarul din Los Angeles a preluat conducerea Gărzii Naționale și a declarat California de Sud stat liber. Bayclock vrea să împiedice oamenii de la LPR să ajungă la tine.

– E ridicol! protestă Spencer, clătinând din cap. Crede că expediția trimisă de LPR este o forță armată? Cât de paranoic a devenit?

– Știi că generalul a supravegheat transmisiunile din White Sands, răspunse Bobby. Așa a descoperit că ai un generator de curent electric.

– Da, timp de douăzeci de minute pe zi. Și câteva baterii rămase.

– A fost suficient să mă trimită aici, zise Bobby, cu figura înăsprită. E serios în ceea ce privește întărirea aplicării legii marțiale și trebuie s-o fi luat razna când voi n-ați vrut să vă supuneți și să cooperați. Probabil că-și închipuie că grupul de la LPR face parte dintr-o conspirație menită să-i submineze autoritatea. Sprijinit de Casa Albă, a decis – pun pariu că-i așa – să dea un exemplu cu noi.

Romero râse, dar Bobby continuă:

– În Albuquerque a spânzurat adolescenți pentru că au furat conserve de ton sau pentru că au rămas pe stradă după lăsarea întinericului.

În rulotă se așternu tăcerea. Bobby se uita la fiecare dintre ei. Spencer îi puse o mână pe umăr.

– De ce nu termini de dat jos parasolarul? Romero o să caute pe frecvențele AFMC, să vadă dacă descoperă vreo informație care să confirme ce-ai auzit.

Bobby se opri în ușă și spuse:

– Știi, m-aș simți mai bine dacă am ști ce are de gând să facă ticălosul ăla de Bayclock. Nu-mi place să fim făcuți bucațele de vreo mie de fanatici, fără nicio somație. Fără să știm când se va întâmpla asta.

Spencer își reprezintă harta New Mexico-ului în minte.

– Are nevoie de cel puțin o săptămână ca să ajungă aici, chiar dacă a pornit la drum astăzi. O să anunț Alamogordo. Poate unii dintre fermieri ne ajută să scăpăm. Să ne adăpostească, măcar. Putem să fugim.

– Asta înseamnă să abandonăm ferma antenelor, omule! strigă Romero. Spencer, nu poți să faci asta!

– Poate ar trebui să punem pândari pe culmea Oscura, care să ne avertizeze cu semnale de fum, iar noi vom continua să testăm substația, sugeră Rita.

– Ar fi mai eficient dacă am avea pândari mai aproape, zise Bobby. Ce se va întâmpla dacă muntele va fi acoperit de nori? Sau dacă

Bayclock decide să atace noaptea? Avem nevoie de un turn înalt de trei sute de metri, sau de un avion.

Zâmbi fără convingere, gândindu-se vizibil la altceva, de parcă ar fi știut că n-o să mai zboare niciodată.

– Lăsați. Mă duc să termin de strâns parașuta.

Lui Spencer îi veni deodată ceva în minte și spuse:

– Nu-i o idee rea.

– Care? întrebă Bobby, întorcându-se.

– Parașutele. Pun pariu că, dacă vom coase mai multe la un loc, putem să facem un balon cu aer cald, ceva ca în romanul lui Jules Verne. Îl umplem cu aer cald și gata, se ridică!

– Combustibilul, Spence! îi reaminti Rita, dându-i un cot în coaste. În caz că n-ai observat, nu se găsește propan, pentru încălzitorul central.

– Frații Montgolfier nu aveau propan, dar aveau lemne. Și mai bine, putem să facem cărbune. Aerul cald e aer cald, nu? Lei niște cărbune și-l arzi într-un vas mare din metal și gata! De fapt, mormăi el, putem să facem mai multe baloane și să le echipăm cu arme...

Rita oftă și-și dădu ochii peste cap:

– Deja văd de pe acum: prima flotilă de baloane a regimentului White Sands. Riscându-și viețile, ridicați la trei sute de metri, pândind înaintarea hoardelor barbare. Dă-te înapoi, locotenente, zise ea, făcându-i acestuia semn să se retragă.

– De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Bobby, privind de la Spencer spre Rita.

– Gândește atât de puternic, încât s-ar putea să fii rănit când o să-i explodeze creierul.

Gilbert Hertoya venea călare dinspre lansatorul electromagnetic, părând și mai mic pe calul mare. Grupul se reunea frecvent pentru a coordona orientările tehnice, dar de data asta aveau probleme mai serioase de discutat.

– Bine, zise Spencer, prima întrebare este dacă merită să-i căutăm și să ne luptăm cu indivizii ăia.

Bobby Carron mârâi, își încrucișă brațele și se uită în jur.

– Dacă nu vom acționa împotriva lui Bayclock, va instaura același fel de lege marțială sângeroasă și aici.

Spencer se uită în jur, dar nimeni nu zise nimic.

– Cred că suntem toți de acord să nu ne predăm. Dar ce facem? Luptăm sau fugim?

– Bobby are dreptate. Dacă fugim, nu vom recăpăta niciodată

laboratorul, spuse Rita. Fără să mai pomenim ce va face Bayclock aici.

– Asta-i partea cea mai nebunească, zise Bobby. Ce-o să facă? Adică eu, educat de marină, aviator și nimic altceva, până și eu știu că n-are rost să strângi toate astea și să le duci în Albuquerque.

– Dar cum să-l oprim? întrebă Romero. Nici nu vom apuca să tragem cu puștile că ni le vor lua imediat.

– Argații vor să ne ajute, spuse Rita. Nu-l vor lăsa pe general să-și facă de cap și să ocupe locul ăsta.

– Romero are dreptate, spuse Spencer, uitându-se la ceilalți. Chiar cu ajutorul rancherilor, vom lupta cu *militari*, nu cu o mână de cercetători. Cine dintre cei de aici, cu excepția lui Bobby, știe ceva despre armată? Adică noi nu suntem nici măcar cercetători în domeniul armelor!

– Nu-i chiar așa, interveni Gilbert Hertoya, după ce-și dresе glasul și-și trecuse degetele prin părul înspicat. N-am lucrat la lansatorul electromagnetic toată viața mea. Laboratorul Sandia e foarte mare, iar eu am fost implicat în tot felul de domenii, inclusiv în cel al armelor.

– Și ai vreo idee? Ne vor îngădui să câștigăm?

– Sigur, am idei, rânji Gilbert. Dar întrebați-mă după trei săptămâni cum ne vor ajuta să-i învingem.

– Bine, să auzim ce propui.

– Prima idee. Nu va dura mult să construim un generator homopolar.

– Ce? întrebă Bobby.

– Un generator homopolar, îi răspunse Rita, ironică. Chiar n-ai auzit de așa ceva?

– Putem să refolosim niște șine, condensatori și baterii rămase de la lansator și să construim un tun cu lansare electromagnetică.

– Tunurile cu lansare electromagnetică n-au avut prea mult succes nici în condiții normale, zise Spencer.

Gilbert păru jignit și se mișcă pe scaun.

– Am fost în stare să construim un lansator de sateliți, bazat pe același principiu. Nu vom încerca să atingem de data asta o viteză care să ducă obiectul pe o orbită, vom construi doar o armă rudimentară.

– Bine, spuse Spencer. Asta-i o idee. Și altceva?

– Putem produce explozibili sau măcar praf de pușcă. Știi formula veche: o parte cărbune, două părți salpetru și patru părți sulf.

– Și unde o să găsim *toate astea*? întrebă Rita.

– Noroi, urină și bere, recită Bobby. Ne dădeau salpetru în mâncare, la Annapolis. Reduce apetitul sexual.

– Grozav! exclamă dezamăgită Rita.

– Sunt de acord că vom avea ceva probleme, recunosc Gilbert, dar nu putem face alți explozibili. Se pare că în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial s-a strâns coajă de citrice și s-a extras din ea un ulei pentru explozibili.

Dar continuă, fără să-i pese de privirile sceptice ale celorlalți:

– Nu glumesc! E destul de ușor de produs, un galon de ulei din coajă de portocală la cincizeci de kilograme de nitrat de amoniu, care-i un fel de văr îndepărtat al unui exploziv folosit pretutindeni.

– Nitrat de amoniu? De unde să-l luăm?

– E o chestie simplă, rânji Gilbert. Este un îngrășământ. În sudul New Mexico-ului există o mulțime de livezi de lămâi și portocali. Nu va fi greu să extragem cât ulei avem nevoie. Și știu că se găsesc și îngrășăminte. Ne mai trebuie un pic de TNT pentru a detona explozibilul și am obținut bombe făcute în casă.

Bobby clătină din cap și mormăi:

– Poate ar trebui să ne răzgândim în privința luptei cu generalul.

Rita se ridică de pe scaun, arătând ca un stâlp de telefon lângă trupul solid al lui Bobby, și se rățoi:

– Ai avut încredere în cercetătorii care au proiectat avionul tău?

– N-am zburat cu lăzi cu fructe, replică disprețuitor Bobby.

– Dar ai zbura cu baloane cu aer încălzit cu cărbune? întrebă Gilbert.

Romero își drese glasul și interveni:

– În timp ce voi vă expuneți ideile trăsnete, vă supărați dacă o să stabilesc o legătură telegrafică între ferma cu microunde și lansatorul electromagnetic?

– Dar radioul funcționează bine, Juan, se supără Gilbert.

– Da, dar Bayclock nu poate intercepta transmisiunile pe o linie telegrafică specială. Există mult cablu pentru telefon, căruia Southwest Bell n-o să-i simtă lipsa.

– Poate ar trebui să atârnam cablul de un balon, chicoti Bobby.

– N-o să mă crezi, zise încet Gilbert, dar cineva a făcut asta în timpul Războiului Civil.

Bobby mârâi ceva. Spencer se ridică.

– Bine. Trei săptămâni. Să ne străduim cu toții.

– Ține aici. Strâns, strâns – acum deschide!

Spencer împinse capătul cilindrului de aluminiu în focul puternic. Prin capătul de sus al țevii, fumul pătrunse în parașutele cusute una de alta.

– Grăbește-te, Spence! Nu atât de mult fum! strigă Rita.

– Încă un minut!

Spencer ținea cilindrul cu mâinile înmănușate, dar simțea totuși prin ele căldura. Bobby Carron agita flăcările, îndreptând mai mult aer fierbinte în cilindrul gros de șaizeci de centimetri. Precum apa ce curge printr-un pai, aerul fierbinte gonia prin tubul de aluminiu și se răspândea în sacul balonului, ce era întins pe pământ.

Materialul pentru parașute se întindea, în timp ce Romero fugea pe la margine, împiedicând mătasea să se mototolească. Gilbert Hertoya conducea o echipă de argați, care țineau întinse funiile legate de partea superioară a balonului ce se umfla.

Încet, leneș, sacul de culoare kaki se lărgea, pe măsură ce aerul fierbinte și fumul pătrundeau în cavitate. Balonul se frecă de nisip, întinzând zeci de metri de țesătură, în efortul de a se înălța. După un minut, Spencer trase țeava de aluminiu deasupra focului și o fixă în mijlocul nacelei. Balonul se legăna dintr-o parte în alta, îndoindu-și carcasa înaltă cât o clădire cu trei etaje.

– Nu-l lăsați încă să se ridice de la pământ! strigă Gilbert, cu ochii holbați și mânjit de funingine pe față, cu transpirația curgându-i pe frunte.

Argații se țineau bine, trăgând de funiile care ancorau balonul.

Balonul cu aer cald arăta ca o cuvertură aiurită, psihedelică. Petice multicolore de parașute cusute la un loc, o nacelă făcută din aluminiu, în vârful căreia se găsea un grătar Weber supradimensionat, în care ardea o grămăjoară de cărbune.

Bobby i se alătură lui Spencer. Amândoi erau mânjiți cu funingine și praf. Bobby își frecă ochii înroșiți și se uită în sus.

– Cât de ținut mă crezi? Drăcia asta poate să ia foc într-o secundă, dacă flăcările scapă de sub control. Mai degrabă aș zbura pe avioanele experimentale de la China Lake.

– După ce ai ajuns sus, nu mai e nevoie să păstrezi flacăra puternică. Doar să întreții focul, ca să păstreze aerul cald în cavitate.

– Cât timp pot să rămân în aer? întrebă Bobby.

Balonul trăgea de funii, gata-gata să se ridice.

– Probabil că o oră, cu încărcătura de cărbuni pe care o iei. E suficient ca să privești bine în jur.

Cel puțin zece oameni de la ferma pentru microunde lucraseră pentru a pregăti acel unic balon.

– Sper că a meritat efortul. Nu mi se pare eficient să folosești atât de mulți oameni doar ca să ridicăm un observator.

– Acest lucru ne-ar putea anunța mai devreme cu cel puțin o zi

sosirea armatei lui Bayclock, deci merită osteneala. Pe de altă parte, dacă reușim să-l ridicăm în aer prima dată, restul va fi ușor. O să-l aducem jos, mai adăugăm cărbune și-l ridicăm din nou. Cât timp îl ținem prizonier, îl putem ridica din nou în fiecare dimineață.

– Și să ne rugăm să nu fie vânt, zise Bobby.

– O să-i anunțăm pe cei din Alamogordo și din Cloudcroft, ca să se mobilizeze să ne ajute, zise Spencer. Ne consideră prietenii lor și nu vor să vină vreun Napoleon să le răpească șansa de a avea din nou electricitate.

– Bine, doctore. Să sperăm că planul tău va funcționa.

– Planul meu? se miră Spencer. Tu ești cel cu grepfrut și mazăre, nu mai ții minte?

Spencer își dădu capul pe spate și duse mâna la frunte, să-și apere ochii de lumina soarelui. Balonul lui Bobby se ridicase doar la zece metri de sol în al treilea zbor și părea gata să se răstoarne în orice clipă.

Romero și tehnicienii se întorseseră, încercând să optimizeze conversia curentului la ferma antenelor. Gilbert se ocupa de lansatorul electromagnetic de pe culme. În următoarele zile urmau să sosească rancherii din Alamogordo, pentru a pregăti apărarea.

Bobby Carron păstrase focul din vasul de metal la minim. Argații dădură drumul funiilor de ghidare, lăsând capetele să atârne din partea de sus a balonului. O frânghie, legată de o ancoră masivă din ciment, atârna sub nacelă. Bobby împrumutase pălăria veche a Ritei. Stătea la marginea nacelei, privind în depărtare, dar nu dăduse alarma.

Spencer se îndoia că Bayclock putea să-și aducă trupele acolo în următoarele zile. Dacă nu avea suficienți cai, puteau să treacă săptămâni până apărea cineva.

Dar Bobby insistase să verifice timpul necesar ca balonul să devină operațional. În felul ăsta, când în cele din urmă generalul își va face apariția, procedura de observare urma să fi devenit o rutină. Și puteau să se concentreze asupra părții celei mai dificile: oprirea armatei lui Bayclock.

Ciocanul lui Lucifer

În a cincea zi de marș forțat, Lance Nedermyer începu să nu mai fie sigur că-i plăcea ideea cuceririi instalațiilor solare de la White Sands – chiar dacă generalul Bayclock îi promisese că-l va pune pe el să se ocupe de asta.

Expediția consta din o sută de soldați, toți înarmați și mergând într-o formație răsfirată, plus hamali pentru provizii, personal auxiliar și curieri. Soldații purtau ghete de luptă din piele și îmbrăcăminte de camuflaj pentru deșert. În fața lor se afla o avangardă de zece călăreți. Atât putuse lua Bayclock din trupele de la Albuquerque. În fruntea tuturor se găsea însuși generalul, călare pe juganul negru din grajdurile de la Kirtland, și flancat de colonelul David de la laboratorul Philips și de colonelul Nichimya, comandantul serviciului de personal. Garda generalului, alcătuită din polițiști militari de elită, se găsea chiar în urma lor.

Forța expediționară pornise spre est, urmând traseul șoselei interstatale 40, apoi vechea Cale 66, cea care marcase cândva cheful de călătorie al americanilor. Când trupa ajunsese în orașul Moriarty, se îndreptă spre sud, trecând prin mica așezare Estancia, unde câțiva oameni se strânseseră să se uite la detașament. Pe calul lui negru impresionant, Bayclock stătea țănoș, de parcă ar fi condus o defilare a cavaleriei.

Lance se împleticea printre pedestrași, încercând să se mențină în formație, dar ieșind des din rând, oprindu-se să-și tragă răsuflarea. Nu avea antrenamentul pe care-l aveau soldații. De fapt, nu se antrenase deloc în viață. Unii dintre ofițeri, ocazional chiar Bayclock, îl admonestau, cerându-i să-și păstreze locul. Lance nu înțelegea de ce-i atât de important să mergi în formație prin mijlocul deșertului, dar nu-l contrazisese pe general.

Sergentul Caitlyn Morris conducea grupul de soldați, urmând încă o dată drumul către capătul statului. Nicio expresie nu se citea pe figura ei ca de piatră. *Cătea îngâmfată!* Nici măcar nu vorbise cu el pe drumul de întoarcere de la White Sands.

În căldura din apropierea prânzului, Lance transpirase și obosise. Hainele i se lipiseră de trup. La baza aeriană îl pricopsiseră cu o uniformă de mărimea potrivită, lipsită de însemne de grad. Uniforma i se potrivise bine la început, dar acum părea că fiecare cusătură, fiecare

fir de ață găsea o metodă de a-i freca pielea. Îi era sete, îi era foame și-i era frică să se plângă.

Lance intrase într-o rutină în care nu făcea nimic, doar mergea. La fiecare cincizeci și cinci de minute se striga către rânduri: *Pauză cinci minute!* iar el se prăbușea, rezemându-se de rucsac. Încerca să-și economisească energia, dar cum să-și încarce bateriile pentru o oră de mers în numai cinci minute? Își amintea de zilele în care încercase să urce pe muntele Old Ragtop, din Apalași, nu departe de Washington. Fusesse obligat să se întoarcă doar după o oră. Dar acum nu se putea întoarce.

Sergentul Morris se întoarse și-l muștrului:

– Rămâi în picioare în timpul pauzei. Altfel o să fii înțepenit.

Îi ignoră sfatul și continuă să gâfâie.

Distanțele erau înșelătoare în deșert. Soldații păreau că merg veșnic, fără să înainteze deloc. Munții de la orizont păreau la o aruncătură de piatră la căderea serii, dar după o zi de mers nu se apropiau deloc. Lance căuta să stabilească ținte mai apropiate, uitându-se după tufișuri țepoase de mesquite sau după o movilă de pietre din apropiere.

După prima zi grea, Lance făcuse greșeala să se gândească la soția sa și la cele două fiice, care se aflau departe, în est. În cadrul serviciului său din Departamentul Energiei, Lance petrecuse mult timp călătorind. Rareori petrecuse mai mult de două săptămâni pe lună cu familia sa și nu bănuise nimic când își părăsise casa, ducându-se să asiste la demonstrația lui Lockwood cu minisateliții solari și la ceremonia de transfer de tehnologie de la Kirtland.

De atunci nu-și mai văzuse soția și fetele. De fapt, după defectarea liniilor telefonice la începutul crizei, reușise să le vorbească doar de două ori. Și discutaseră doar despre cât de rău mergeau lucrurile... micuța Lisa plânsese, iar asta făcuse lucrurile și mai greu de suportat.

De atunci, Bayclock își croise o poziție de dictator militar în New Mexico, iar Jeffrey Mayeaux ajunsese președintele Statelor Unite. Iar Lance era în mijlocul unei călătorii fără sfârșit, printr-o pustietate uitată de Dumnezeu.

Zâmbi cu buzele crăpate. Abia aștepta să ajungă la ferma antenelor din White Sands, pe care urma s-o conducă – și începu să refacă în gând aparatele confortului modern, precum umidificatorul.

La amiaza celei de-a șasea zi se apropiară de o mică așezare a nativilor americani, un pueblo. O mână de rulote paradite și un magazin universal stăteau ca o grămadă de resturi aruncate neglijent la

intersecția unui drum îngust, plin de gropi, cu un drumeag din pietriș ce ducea în munți.

Generalul Bayclock ridică mâna, cerând atenție, și se întoarse în șa, ca să poată striga spre soldați:

– Ne vom reaproviziona aici. Va conta ca o pauză pentru odihnă. Nu mai mult de o jumătate de oră!

Pueblo-ul părea să aibă mai multe clădiri decât locuitori. Din spatele cocioabelor, din grădini mici cu fasole, ardei și porumb ieșiră bătrâne și copii, care se uitau la soldați. Lance nu văzu bărbați adulți. Erau la vânătoare? Pui de găină scotoceau peste tot, după semințe și insecte. Un câine lătră și sperie puii.

Doi copii mici, cu păr negru, goi și acoperiți de murdărie, se jucau în stradă. Aici fusese trafic rutier redus, chiar și înainte de petromolimă. Camionete și mașini rablagite erau risipite, la întâmplare, printre rulotele de locuit. Lance nu avea idee dacă vehiculele acelea erau victime ale molimei sau se stricaseră cu mult înainte.

Toți cei din pueblo rămaseră nemișcați, în timp ce soldații se apropiiau. O femeie solidă, mămoasă, ieși din magazinul universal și se rezemă de unul dintre stâlpii de susținere ai ușii din lemn.

Bayclock își conduse calul direct spre ea.

– Avem nevoie de hrană și apă, doamnă. Pentru o sută de persoane.

Femeia se uită la general. Arăta dură și asprită de vreme, ca o învățătoare pe care o avusese cândva Lance. Chiar pe căldura aceea, femeia purta o bluză roșie din flanel și nu transpirase de loc.

– Sunteți bineveniți la apa din fântână, răspunse ea, arătând spre o pompă a comunității, aflată lângă o rulotă goală. Dar hrană în plus nu avem.

Figura lui Bayclock se întunecă, de parcă o furtună subită de iarnă îi trecuse peste trăsături.

– Nu contează, o să ne dai ce avem nevoie.

Se apropiară și alți oameni din sat. Femeia își încrucișă brațele la piept și zise:

– Și dacă refuzăm?

Bayclock se uită la ea, de la înălțimea la care se afla, pe calul lui mare, negru. Se mișcă, de parcă ar fi făcut un gest conștient ca să-i luească stelele de general în razele soarelui.

– Invoc dreptul statului asupra proprietății private în ceea ce privește rechiziționarea de provizii. Autoritatea mea provine direct de la președintele Statelor Unite. Refuzul înseamnă încălcarea legii.

Femeia se miră și ieși din porticul magazinului în lumina soarelui:

– Mai există Statele Unite?

Lance se făcu mititel. Generalul făcu semn primului rând de soldați:

– Luați atâtea alimente câte puteți căra în timpul marșului. Imediat!

Mai multe femei din pueblo își părăsiră grădinile și se îndreptară spre porticul magazinului. Un adolescent cu brațul stâng înfășurat într-un bandaj murdar li se alătură. Se așezară în fața ușii, blocând trecerea.

Oamenii generalului ezitară.

– Dați-vă din drum, zise Bayclock, privindu-i de pe cal. Sau va trebui să facem uz de forță.

Soldații luară armele de pe umeri, uitându-se stânjeniti unii la alții. Unii se uitau în față, concentrându-se asupra țințelor.

Proprietara prăvăliei se uita la ei fără să clipească, apoi privi spre țevile puștilor. Împinse bărbia proeminentă în față și zise:

– Sunteți siguri că armele astea funcționează? Puștile noastre au tras o dată, de două ori, și după aceea n-au mai fost bune de nimic. Vreți să riscați niște împușcături care să o ia razna și să vă omoare proprii oameni?

– Vă asigur că aceste arme funcționează, răspunse Bayclock, cu voce aspră.

– Și ce-o să faceți? Veți împușca femeii și copii?

Se uită apoi la ceilalți, care stăteau lângă ea. Majoritatea nu păreau la fel de încrezători ca ea.

– Faceți loc! ordonă generalul. Acesta-i ultimul avertisment!

În momentul acela, Lance își dădu seama că Bayclock credea în ceea ce spunea.

Probabil că și femeia cea solidă îl crezu. Dădu din umeri și se dădu la o parte.

– Cred că nu mă surprinde avertismentul, zise ea și dădu din cap spre ceilalți, făcându-le semn să se retragă.

– Vom lua numai ce ne trebuie, spuse Bayclock, fără să pară bucuros.

– Ne luați ceea ce ne trebuie, replică femeia.

Mai târziu, când soldații se puseră în mișcare, călăreții indicară direcția, trecând în fața pedestrașilor, care mărșăluiră după ei. Lance nu se putu împiedica să nu privească în urmă, întâlnind privirile furioase, de oameni ce se simțeau trădați, ale celor din pueblo.

Expediția mai parcurse opt kilometri înainte de a poposi pe timpul nopții. Soldații făcură focuri, iar personalul taberei întinse corturi și pregăti mâncarea, cu alimentele proaspete luate din pueblo.

Lance era în pragul colapsului. Mușchii îi erau ca niște corzi de pian

întinse. Trupul îi era o masă de bășici dureroase, sudoare uscată și arsuri de soare care înțepau. Fusese puternic tulburat de evenimentele din după-amiaza aceea și se duse să discute cu Bayclock – în parte ca scuză pentru a evita să facă alte munci obositoare, dar și pentru că dorea niște răspunsuri.

– Domnule general, de ce a trebuit să-i zgândărim pe oamenii din pueblo? Lucrurile ar fi putut degenera în ostilitate. Aveam rezerve care ne ajungeau pentru toata călătoria.

Bayclock se uită la Lance ca la un specimen interesant, dar minor, dintr-o colecție de insecte.

– N-ai înțeles fondul problemei, doctore Nedermyer. Nu l-ai înțeles deloc. Proviiziile au fost un amănunt lipsit de importanță.

Își încrucișă mâinile peste abdomenul cu mușchi tari și rămase în fața cortului comandantului, urmărind pregătirea focurilor taberei.

– Expediția asta nu constă doar din mersul la White Sands și ocuparea fermei de energie solară. Este o tactică de unificare, o demonstrație a faptului că suntem uniți. Fără liniile noastre de comunicații, Statele Unite ar fi decăzut. Oamenilor nu trebuie să li se permită să creadă că-și pot bate joc de lege.

Bayclock își îngustă ochii, privind în întunericul care se mărea.

– Sunt unul dintre oamenii însărcinați cu această responsabilitate. De multe ori *nu-mi place*, pentru că-i o mare povară să protejezi omenirea de propria-i înclinație spre anarhie. Dar faptul că nu-mi place treaba asta, continuă el, întorcându-se spre Lance, nu înseamnă că pot să dau din umeri și să-mi ignor misiunea. Am o responsabilitate față de această națiune, față de oameni. Sunt ca un baros și acești oameni sunt nicovala. Fie vorba între noi, putem făuri națiunea din nou – dar acest lucru nu se va întâmpla de la sine. Ci numai prin efort, prin efort puternic. Acum ai înțeles, doctore Nedermyer? Lucrurile îți sunt suficient de clare?

– Da, domnule, zise Lance, simțind un nod în gât.

Îl înțelesese pe general... prea bine chiar.

Lance se trezi la sunetul împușcăturilor ce răsunau prin întuneric.

În timp ce soldații ieșeau de sub pături, el se ridică de pe solul tare, gemând din cauza durerilor din spatele înțepenit, și privi în jur. Își puse ochelarii și încercă să observe detalii în beznă. Auzea cai, dar aceștia păreau risipiți, la distanță din ce în ce mai mare.

Ridicându-se în picioare, Lance se împiedică de o piatră și căzu. Câteva pocnituri se auziră din stânga lui. Alți oameni se grăbeau în

direcția aceea. Trăgeau în beznă, dar împușcăturile lor sunau diferit – mai limpezi și mai înăbușite.

Fuseseră atacați de oamenii din pueblo! Dar cum de aveau indienii puști care funcționau? Lance respiră adânc. Atacatorii folosiseră probabil cartușe goale și praf de pușcă pentru a fabrica bombe mici, care zguduiseră noaptea.

Caii fugeau în altă direcție, în partea opusă a taberei față de cea în care se auzeau exploziile. O diversiune? Îl auzi pe general răcnind, dar oamenii erau cuprinși de panică, nici măcar Bayclock nu putea stăpâni situația.

În cele din urmă, unul dintre aviatori slobozi o rachetă de semnalizare spre cer. Racheta explodează într-o lumină albă, incandescentă, înconjurată de panglici de fum strălucitor. Sub lumina subită ce se întinse peste tot, se văzură caii fugind în toate direcțiile.

Doi tineri călăreau pe o pereche de cai furați, galopând prin noapte. Bayclock țipă către soldați să-i împuște, dar aceștia nu-i nimeriră. Tinerii călăreți dispărură în întunericul din depărtare. Dând din mâini, generalul își trimise oamenii să prindă caii și să caute atacatorii.

Lance se grăbi să-și pună ghetetele și se duse să-i ajute, dar știa că nu aveau nicio șansă de succes.

Câinii războiului

Spencer stătea lângă lansatorul electromagnetic, simțind că lacrimi de amărăciune îi ardeau ochii. Deși știa în sinea lui că era necesar ceea ce făcea, visul minunat după care alergase atât de mult timp era făcut bucăți, pentru ca din bucățile acelea să construiască un mijloc de apărare împotriva *barbarilor*. Îi făcea greață faptul că demontau lansatorul, distrugând astfel orice speranță de a lansa sateliții pentru energia solară – și lucrul ăsta nu era corect, mai ales acum, când o expediție de la LPR se afla pe drum!

Rita Fellenstein supraveghea conectarea liniei de transmitere a curentului electric de la ferma pentru microunde la instalațiile de acumulatori ale lansatorului. Spencer era mulțumit că nu avea nevoie de un transformator, pentru a mări tensiunea, ca acela care se stricase când încercaseră să pornească pompa pentru apă. Alți tehnicieni încercau încă să-l repare.

Gilbert Hertoya mârâia, în timp ce-l ajuta pe Arnie, prietenul său cercetător refugiat din Sandia, să deschidă un perete din aluminiu al învelișului lansatorului. Spencer zări cele două șine paralele, strălucitoare, lângă care se înșirau condensatori și acumulatori.

Lucrătorii lui Gilbert demontaseră și scosese o porțiune de zece metri din lansator, pe care o montaseră pe un ax, astfel încât șinele să se poată mișca într-un arc de cerc de patruzeci și cinci de grade, atât pe orizontală cât și pe verticală. Lansatorul arăta ca un diapazon uriaș ce atârna din construcția dezmembrată, ancorat cu cabluri negre ce duceau la condensatori. Gilbert îl întrebă pe Spencer:

– Ce crezi?

– Chestia asta ne va salva de Bayclock?

Spencer păși peste cabluri, atent să nu se împiedice. Oftă, încercând să nu-și arate disperarea profundă.

– Partea cea mai grea a fost montarea șinelor pe ax, zise Gilbert, arătând. Du-te la bază.

Pășind pe lângă cutiile albastre ale condensatorilor, Spencer văzu echipamentul la care lucrase chiar el în urmă cu câteva zile. Acum, cabluri de coordonare, comutatoare pentru ecartura șinelor, linii de inducție și cabluri de la bateriile de acumulatori acopereau podeaua. Gilbert curățase zona de la bază, unde puteau să așeze saboți de proiectil, înveliți în metal, cântărind două kilograme și jumătate.

Hertoya arată spre mecanismul de declanșare și zise:

- Generatorul homopolar este acolo. Șina e scurtă, dar va fi în stare să lanseze proiectile cu doi kilometri pe secundă. O lovitură zdravănă.
- Sper să fie așa, oftă Spencer. Dar merită?
- Dacă merge, va merita.
- Dar merge?
- O să vedem, răspunse Gilbert, dând din umeri.

Îl lăsară pe Arnie să-și continue treaba și se întâlniră cu Rita afară, lângă linia de transmisie. Femeia își împinse pe ceafă pălăria pe care o recuperase de la locotenentul Carron.

– O să meargă. Trebuie să mă întorc, să-l ajut pe Bobby să extragă ulei citric pentru explozibili. Gilbert are nevoie de un ciclu de nouăzeci de secunde ca să-și reîncarce condensatorii, continuă ea, făcând semn cu capul către firele electrice. Bateriile ne pot da curent cât să tragă nouă, zece lovituri, înainte să se descarce.

– Nu-mi place să dezmembrez prețiosul nostru lansator de sateliți, spuse Spencer îngrijorat, ca să-l folosim la ceva ce s-ar putea dovedi că nu-i decisiv împotriva lui Bayclock.

– Vorbește fizicianul din tine, zise exasperat Gilbert. Ascultă măcar o dată de un inginer. Aceste proiectile sunt de cinci ori mai iuți decât un glonț...

– Deci energia este de *șaisprezece până la de douăzeci și cinci de ori mai mare*, termină fraza Spencer. Și dacă ratezi ținta?

– Muniții cu arie mare de lovire, îi explică Rita. Gil va umple saboții cu șrapnele, așa că, atunci când va trage, va fi un fel de superpușcă cu alic. Bobby vrea să apese el însuși pe trăgaci, atunci când vom lupta cu Bayclock, îi spuse ea inginerului scund. Dacă nu va zbura în momentul acela cu balonul.

Spencer se încruntă, văzând-o că zâmbeste.

– Rita, toată chestia asta e o aiureală! Ne-am chinuit să repunem în funcțiune ferma antenelor, dar nu m-am gândit vreodată că va trebui să *ucid* pe cineva pentru ea.

– Spence, o mulțime de oameni au murit după petromolimă, se răsti femeia. Suntem în război! Civilizația împotriva canibalilor! Vârsta de aur împotriva vremurilor întunecate.

Apoi vocea i se potoli.

– Când eram copil am suferit mult din cauza maimuțoilor care voiau să-și bată joc de o fată tocilară și slăbănoagă – dar acum n-o să las un idiot să-mi distrugă visul. Nu, cât voi fi în stare să lupt!

– Vine!

Bobby Carron se întoarse, la timp ca să fie lovit în cap cu o portocală moale. Se aplecă, își pierdu echilibrul și căzu în bazinul pe jumătate plin cu bucăți de coji de citrice. Scurpă și se strâmbă din cauza mirosului puternic, acid. Se târî afară din bazinul adânc până la genunchi, scoțându-și bucăți de jupuitură de lămâi și portocale din păr.

Rita rânji, aruncă o portocală în aer și o prinse.

– Ți s-au atrofiat reflexele, zburătorule! Nu mi-ar plăcea ca o portocală ucigașă să te doboare din balon.

– De ce ai făcut asta? mârâi Bobby, curățându-și dezgustat hainele. Verificam aciditatea.

– Și marele și sensibilul jucător de fotbal s-a simțit jignit? Erai o țintă prea bună ca s-o ratez. Ai avut noroc că n-a fost o baie de salpetru!

Bărbatul își împreună mâinile, într-un gest ironic de scuză, și se apropie de Rita.

– Stai acolo, rușine împutită a piloților! strigă Rita, ridicând brațul. Încă un pas și ești mort!

Bobby se repezi și o prinse de mână, împingând-o până la marginea bazinului.

– Bine, aracule! zise el, aruncând-o cu capul înainte în amestecul de fructe. Să-i mai spui și altă dată unui aviator al marinei *pilot!*

Pe Spencer îl dureau tot trupul de la atâta călărit, dus și întors: la arma-lansator, la ferma pentru microunde, la tabăra mulțimii de rancheri și orășeni din Alamogordo. Prea multe lucruri trebuiau făcute, iar generalul Bayclock urma să sosească într-o săptămână – dacă venea.

Consiliul orășenesc din Alamogordo trimesese vreo cincizeci de oameni ca să pregătească un loc în care coaliția formată din rancheri, oameni de afaceri și muncitori din oraș să-și stabilească baza. Spencer insistase ca tabăra să fie destul de departe de întinderea circulară a antenelor ca niște cravașe, pentru a evita pericolul posibil din cauza emisiei zilnice, la amiază, a minisateliților.

Acum stătea la un foc mic pentru gătit, lângă rulota de comandă. Rita i se alăturase lui Bobby și Gilbert, care întocmeau planurile pentru ziua următoare. Făcuse toate eforturile ca să stea lângă Bobby, observase Spencer. Aviatorul păruse foarte încântat când femeia îi ceru să se dea într-o parte, ca să-i facă și ei loc.

Rita întoarse capul și sculpă o bucată din ultimul ei tutun.

– Dacă Bayclock are două sute de soldați, poate să vină dintr-o singură direcție – din nord. Am fost astăzi spre vest, iar munții Organ sunt mult prea abrupti ca să treacă pe acolo o armată.

– Nu poate să se apropie din cealaltă parte a munților și să-i înconjoare pe la sud? întrebă Gilbert.

– Bayclock nu-i interesat să ne atace prin surprindere, îl contrazise Bobby. Pun pariu că nu se așteaptă la prea multă rezistență din partea unor cercetători prăpădiți. Plănuiește să năvălească aici, să-și umfle pieptul și să ne ceară să-i predăm cheile.

– Atunci o să aibă un șoc, se încruntă Spencer, iar ceilalți chicotiră. Cum stăm cu celelalte mijloace de apărare?

– Tunul-lansator va fi testat în trei zile, zise Gilbert. Vom încerca să reglăm distanța. Iar catapultele cele mari sunt aproape gata. Pot arunca stânci de cincizeci de kilograme la opt sute de metri. Îi vor da și mai mult de furcă lui Bayclock.

– Bine, spuse Spencer. Avem succes cu explozibili din citrice?

Bobby se răsuci pe călcâie și aruncă un vreasc în foc, după care povesti:

– Săptămâna trecută am localizat vreo două sute de lăzi cu portocale și lămâi care putezeau în depozitul bazei aeriene Holloman. Unul dintre oamenii de afaceri locali și-a amintit că livrase un transport chiar înainte de închiderea bazei. Încă o căruță a fost strânsă din livezile înconjurătoare. Rita a *coordonat* extracția și se pare că putem să amestecăm substanțele poimâine. Dacă Romero pregătește catapultele, putem face primul test după ce Gilbert reglează tunul-lansator.

– Bine. Și care-i situația cu praful de pușcă?

– Chestia cu pișoarul – voiam să spun *grupul pentru procurat salpetru* – și-a adus deja contribuția. Cărbune avem din belșug. Dar nu reușim să găsim suficient sulf ca să obținem praf de pușcă bun. Ar dura o lună să ne ducem și să ne întoarcem din Silver City, unde au o grămadă de sulf. Avem noroc că am obținut suficient praf de pușcă pentru arme.

– Continuăți să vă bateți capul, zise Spencer. Nu-mi plac soluțiile unice. E ca și cum te-ai ruga să ai necazuri în momentele critice. Să ne întoarcem la treabă, zise el, simțind că i-au amortit picioarele și ridicându-se. Dormiți cu schimbul. Suntem în criză de timp.

În timp ce-și masa gamba, îi văzu pe Bobby și pe Rita plecând împreună. Nu-și dădu seama de ce, dar se simți cuprins de singurătate. Își aminti de Sandy, fata cu părul negru care-l salvase de o viață de tocișar, pe vremea liceului. În timp ce se apucă din nou de muncă, nu mai era complet convins că fata aceea reușise cu adevărat.

Juan Romero supraveghea mulțimea de boșorogi din jurul catapulței și-și înăbuși un oftat. Nu însemnau mare lucru ca luptători, dar toți bărbații și femeile în stare să tragă cu pușca sau să călărească erau antrenați de Bobby Carron, învățând amănuntele războiului de gherilă. Cei câțiva voluntari cu instruire în aviație făceau cu schimbul în balonul de supraveghere. Alții fuseseră evacuați în Cloudcroft, în munți.

Cei rămași alcătuiau grupul catapulței lui Romero. *Patruzeci și doi de membri ai Bandei care nu-i în stare să tragă precis*, își spuse el. *De ce am impresia că nu-i o idee bună?*

Șaptesprezece dintre ei aveau vreo optzeci de ani, iar restul păreau mai potriviți într-o bibliotecă, cu sticle de Coca Cola în față. *Ei bine*, gândi Romero, trecându-și palma peste față, ca să-și netezească mustața lungă, *dacă viața îți dă coji de lămâie, e timpul să pregătești o margarita*. Chicoti. Îi plăcea să exagereze stereotipul mexican, cam în felul în care un francez dintr-un desen animat poartă beretă și se lovește cu palma peste frunte, exclamând: *Sacre Bleu!*

Se duse la bara lungă de zece metri, luată din resturile rămase de la lansatorul electromagnetic. De un butoi supradimensionat, prins la un capăt al barei, atârnavă funii. Un set de arcuri de mare putere, luate de la amortizoarele unui camion dezmembrat, atârnavă de baza rotitoare, ancorată de celălalt capăt al barei, fixată cu blocuri din ciment. Butoaie cu bucăți ruginite de fier apăsau nisipul alb.

Romero bătu din palme, ca să atragă atenția.

– Ascultați-mă!

Făcu semn celor trei bătrâni din frunte.

– Apucați funia și coborâți levierul. Ceilalți, dați-vă înapoi. Țineți minte, există doar o catapultă, așa că, dacă stați în drum și vă faceți bucăți peste instalație, ne pierdem mijloacele de apărare.

Nimeni nu râse la gluma lui. Dacă nu le explica, or să uite regulile de siguranță.

– Voi trei – fiți atenți să nu stea nimeni pe linia de tragere. Ați înțeles cu toții?

Cei trei bătrâni traseră de funii, înfigându-și călcâiele în nisipul moale. Brațul de metal al catapulței veni înapoi, opunându-se până la limita flexibilității, apoi rămase locului, paralel cu solul.

Romero ridică mâna:

– Nu dați drumul funiei!

Apoi se ghemui sub brațul catapulței, se întinse spre baza acesteia și prinse un cârlig de partea de jos a brațului, fixându-l.

– Bine, țineți de funii, pentru orice eventualitate, până încarc hârdăul.

Ajutat de trei oameni, căra bucăți de fier în hârdăul supradimensionat. Mulțumit, se dădu înapoi și făcu semn oamenilor:

– Bine. Dați drumul funiilor. Încet!

Făcându-le semn să se retragă de lângă arma încordată, Romero se alătură grupului. Era transpirat tot.

– Asta-i tot, doamnelor și domnilor. Țineți minte, nu dați drumul funiilor până nu puneți cârligul de siguranță.

O femeie care arăta ca un dulău, cu păr alb ce-i curgea de sub o pălărie cât un butoi, ridică o mână și întrebă:

– Fiule, cum o să tragem cu chestia asta?

– Rotiți baza, ca să ochiți ținta. Din nefericire, distanța variază în funcție de greutatea proiectilului, deci ochirea va fi mai mult din nimereală. Când catapulta va fi în poziție, trăgaciul va fi funia asta care-i prinsă de cârlig.

– Pot să încerc?

– Mai bine să vă satisfaceți curiozitatea acum, decât să pierdeți timpul în bătălie.

Se aplecă sub brațul catapulte, apucă funia de tragere și se duse la femeia în vârstă.

– Dacă vă e frică, pot să vă ajut. Tot ce trebuie să faceți este să trageți cu putere...

N-apucă să-și termine fraza, că femeia smuci zdravăn de frânghie.

Catapulta țâșni înainte și se izbi de bara de oprire din față. Treizeci și cinci de kilograme de bolțuri ruginite, cuie strâmbe și bucăți tăioase din metal zburară, descriind un arc de cerc larg, ca un nor de albine. Echipa privi metalul împrăștiindu-se, până-l pierdură din vedere. După câteva secunde, acesta pică, ridicând praful pe o zonă cât un teren de fotbal, zvârlind așchii în toate părțile, de parcă un avion invizibil bombardase deșertul.

Femeia chicoti, ridicându-și pumnii deasupra capului, triumfătoare:

– Ha, ha! Să încerce ticăloșii ăia să treacă prin așa ceva!

– Setul s-a încălzit, zise Gilbert Hertoya, de la comanda tunului-lansator. Condensatorii s-au încărcat!

– Atenționează-l pe Bobby – suntem gata de reglarea tirului.

Spencer își vârî degetele în urechi, pentru a amortiza sunetul, în cazul în care unul dintre condensatori va porni prematur și va produce un eșec catastrofal. Încă un punct slab al armelor lor: foloseau

aparatură *de cercetare* și nimeni, în afară de el, nu părea îngrijorat. Chiar dacă era vorba doar de o repetiție finală pentru spectacol, lucrurile încă nu fuseseră puse la punct. Îl durea stomacul de grijă.

Gilbert ridică degetul mare, a victorie, către Rita, aflată lângă rulota de comandă, la douăzeci de metri de el. Femeia îngenunche lângă Romero, care era fericit că se întorsese, după orele de lucru cu echipa de la catapultă. Cei doi lucrau la un telegraf improvizat, conectat prin cabluri telefonice. Sârme, un microfon mic, un acumulator și două rezistențe, împreună cu un comutator alcătuiau tot aparatul.

Cu două zile în urmă, firele telefonului mort erau întinse de-a lungul drumului 57, la fel de folositoare ca o baghetă magică într-un laborator științific. Rita supraveghease tăierea firelor de pe stâlpi, iar acum un capăt era conectat la telegraful lui Romero, iar celălalt ajungea la balonul de observare al lui Bobby Carron, la trei sute de metri înălțime.

Cercetătorul cel scund îi dădu cu cotul în coaste lui Spencer:

– Crezi că-i îngrijorată de soarta lui Bobby?

– După cum se poartă, cred că petromolima i-a înlăturat inhibițiile libidoului. Nu-i de mirare că argații se țin după ea și nu-și mai fac treaba.

Gilbert se uită la Spencer cu nedisimulată uimire:

– Nu cumva ești gelos?

Spencer rămase cu gura căscată.

– Gelos *pe Rita*?

Nu se gândise niciodată la Rita ca la o femeie. După ani de colaborare, pentru el era *cineva din echipă*.

– Oricum, continuă Gilbert, cred că protestezi cam mult.

– Nu-s nici pe departe gelos.

– Așa e.

– Nu sunt gelos!

Gilbert îl privi mirat.

Spencer începu să vorbească, apoi se întrerupse și rămase tăcut un timp.

– E vorba doar că Rita era ultima persoană la care m-aș fi așteptat să se amorezeze de cineva. Probabil că am început să mă simt singur, zâmbi el fără vlagă. Presupun că am început să caut fata cu nasul ars de soare. Am ascultat prea multe cântece cu Beach Boys.

– Nicio problemă, bătrâne, răspunse zâmbitor Gilbert. Și mie îmi lipsește familia, iar ai mei sunt doar în Alamogordo.

Arnie răcni din clădire:

– Încărcare completă. Cinci secunde!

Își vârâra degetele în urechi, anticipând zgomotul.

Un trosnet puternic răsună în camera închisă. Spencer încercă să urmărească sabotul de două kilograme și jumătate, în timp ce lansatorul îl accelera pe șine, transformându-l într-o pată neclară. Simți mirosul metalic de ozon, produs de armătura de plasmă care ioniza aerul.

– Uite unde a lovit! exclamă Gilbert, arătând în față.

Spencer trebui să se holbeze bine, ca să zărească praful ridicându-se din locul în care muniția pentru zona largă ciuruisese deșertul.

Rita făcu semn din locul în care ea și Romero stăteau ghemuiți lângă telegraf. Îl lovi cu palma pe spate pe operatorul radio, apoi se ridică și arată spre balonul lui Bobby.

– După estimarea lui Bobby, proiectilul a lovit la opt kilometri și s-a răspândit pe o zonă eliptică, de cincizeci pe douăzeci de metri. Dacă bucățile de metal se împrăștie după cum am presupus, tot ce există în zona aceea se va zdrențui ca niște cașcaval pe o pizza.

Spencer se luminează la față și spuse:

– Adu-mi analiza rezultatelor la ședința tehnică din seara asta.

Apoi clătină din cap când Rita îl salută energic.

E pierdută fără speranță, gândi el.

Dar Gilbert părea dezamăgit, când Spencer se întoarse la lansator. Inginerul cel mărunț stătea cu un picior pe baza tunului, pipăind șina cu mâna. Pe suprafața metalului cândva lucios se vedeau urme de arsură.

– Ce s-a întâmplat? se încruntă Spencer.

– S-au scurt-circuitat niște condensatori. Dacă nu înlocuim întreaga șină, suntem în pom!

– Dar avem kilometri întregi de șine!

– Nu *asta*-i problema. Putem să înlocuim șina, dar trebuie să demontăm complet întregul lansator – și pentru asta avem nevoie de aproape cinci zile!

Spencer încercă să nu pară impresionat:

– Nu poți să...

Gilbert îl întrerupse, enervat.

– Nu înțelegi? Chiar dacă-l reparăm, asta nu înseamnă că va funcționa din nou! Se poate întâmpla din nou același lucru. Nu-mi vine să cred că am irosit trei săptămâni și am stricat lansatorul de sateliți pentru o singură împușcătură!

Gilbert plecă spre clădire, iar Spencer se luă după el, apoi se opri. Trecuseră trei săptămâni și ce realizaseră? Tunul-lansator funcționează,

dar se putea să-și fi tras ultimul proiectil. Explozibiliile din citrice nu erau gata. Singurul lor mijloc de apărare, în afară de oamenii din Alamogordo, era o catapultă medievală!

Îl trecură fiori. Probabil că Bayclock o să râdă de ei, până la urmă...

Spectacolul continuă

Fata gravidă din Oakland născu un băiețel la mijlocul după-amiezii. Tânărul tată se agitase pe lângă ea, cuprins de panică în timpul chinurilor, șocat mai mult decât mama însăși. Își mușca degetele și tot întreba:

– Cât să mai dureze? Cât mai e?

Cele trei autoproclamate moașe ale comunității aveau grijă de fată.

Când, în cele din urmă, copilul apărură, toți izbucniră în urale și cântece, într-un fel care o stânjeni pe Iris Shikozu. O femeie fugi și lovi în triumghiul de fier care servea de clopot pentru masă, provocând o asemenea alarmă, încât mai mulți bărbați veniră alergând de la turbinele eoliene.

Deși nu era primul copil născut în așezarea din Altamont, era totuși primul de după petromolimă. Moașele foloseau cârpe reci, ude, ca să curețe mama și pruncul. Fata de cincisprezece ani zăcea tremurând, epuizată, ținând copilul lângă ea, iar tatăl o mângâia pe frunte.

Iris se așează lângă căsuță și era încântată că nu-i ceruse nimeni să fiarbă apă. Nu știa nimic despre nașteri.

Daphne Harris veni și întinse mâna, s-o ajute să se ridice.

– Gata, ajunge cât ai stat în fund! Avem treabă!

– Da, mulțumesc pentru încurajare, zise Iris și-și scutură iarba uscată de pe pantaloni.

Daphne arăta atât de sănătoasă și de plină de energie și neastâmpăr, că practic strălucea. Chiar de când sosise în comunitate, Iris o plăcuse de îndată pe soția lui Jackson Harris. Daphne păruse frământată, consumată de o bătlie continuă din interiorul ei. Acum, după ce lucrurile se așezaseră, părea mai împăcată... dar avea încă nevoie de o cale de a-și consuma energia.

– Trebuie să curățăm niște locuri de lângă stejari, apoi poți să mă ajuți să mai ridicăm niște corturi. Au mai venit niște oameni pentru concert, deși mai e o lună până atunci.

– De data asta sunt muzicanți sau doar spectatori? întrebă Iris.

– Nu i-am interogată, fătă, dădu din umeri Daphne. Presupun că una din două.

După ce anunțaseră concertul rock & roll, pentru Ziua Muncii, concert ce urma să aibă loc cu ajutorul curentului electric produs de morile de vânt, oamenii începuseră să apară în așezarea din Altamont.

Jackson Harris le permitea să rămână, cu condiția să se hrănească singuri și să muncească.

Iar Todd plecase doar de o săptămână. Harris, Doog și un grup mare, alcătuit din membrii comunității, lucrau pe pista de curse Altamont, reparând tribunele, întinzând cabluri, fixând difuzoare din metal. Alt grup întindea sârme învelite în pânză de la centrala eoliană până la sistemul de sunet al pistei de curse.

Daphne îi dădu lui Iris o lopată, iar ea luă o greblă lungă.

– Indivizii abia veniți cred că-i romantic să doarmă două nopți sub cerul liber, dar apoi vor dori un cort. Va trebui să săpăm alte private, dar n-o să fac eu asta. Sunt destui pe aici care ar putea să ne ajute.

Când ajunseră la stejarii de dincolo de rulote, colibe și corturi, Daphne începu să taie tufărișul. Rupea crengi și smulgea iarbă, ca să facă o vatră pentru foc și să netezească pământul, pregătind o fundație pentru corturi noi. Iris se apucă să lucreze cu lopata, scoțând rădăcini și înlăturând pietre.

– Îți simți lipsa? întrebă Daphne, după câteva minute.

Reacția instinctivă a lui Iris a fost să răspundă:

– Cui?

Dar știa că ar fi sunat caraghios. Așa că recunosc, păstrându-și vocea calmă:

– Un pic.

– O să-l aștepti? Crezi că o să se întoarcă?

Iris dădu din umeri. Strânse bine lopata în mâini și se uită în altă parte. Nu voia s-o privească pe Daphne în ochi.

– Dacă totuși crezi că nu se mai întoarce, să-mi spui. O să te combinăm noi cu cineva. Ai remarcat cum se uită indivizii după tine?

– Da, am observat. Și nu cred că am nevoie de ajutorul tău ca să-mi găsesc pe cineva. Mulțumesc, oricum.

Daphne rămase tăcută un moment, apoi chicoti.

– Oh, aproape că uitasem! Am un mesaj pentru tine. Todd l-a transmis prin radio, din Pasadena. A folosit rețeaua de urgență pe unde scurte și a vorbit cu cei din laboratorul din Livermore.

Iris se întoarse iute, încercând să-și ascundă reacția, dar era prea târziu.

– Ce-a spus?

Daphne vorbea cu o încetineală chinuitoare.

– Ei bine, a trimis un mesaj special ca să te informeze că a ajuns cu bine în Los Angeles. Au avut probleme cu trenul, dar acum erau la LPR și plănuiau să plece cu sateliții. A ajuns atât de departe și mărturisesc

că sunt surprinsă.

– A mai spus ceva? întrebă Iris.

– Probabil, dar o fi fost ceva subînțeles. A discutat cu Moira Tibbett. Femeia aia n-ar manifesta vreo emoție nici dacă ai palmui-o.

Zăpăcită, cu gândurile în clocot, Iris se cufundă în muncă.

Muzicienii care ajungeau în comunitatea Altamont erau un amestec de toboșari, chitariști, soliști vocali. Fiecare își înjghebase instrumente din piese care supraviețuiseră ravagiilor petromolimei. Mulți aveau flaute din lemn, armonice, harpe din metal și chitare clasice scumpe, cu cuie de reglare din fildeș, nu din plastic, și corzi la fel de scumpe, din intestine, nu din nailon.

Mai mulți ingineri din Livermore acceptaseră provocarea de a construi amplificatoare funcționale. Doi dintre ei sperau să construiască o chitară electrică, ca să zguduie cu adevărat tăcerea.

După lăsarea întinericului, muzicienii se așezau în jurul focului de tabără și improvizau. Mulțimea devenea tot mai mare pe măsură ce treceau zilele, iar oamenii veneau din orașele din jur, numai ca să asculte exercițiile din fiecare seară.

Înainte de petromolimă majoritatea acelor oameni nu s-ar fi dus la același bar sau la același concert. Erau împărțiți în subgrupurile lor culturale mărunte, în clii care foloseau divizări fine ale muzicii pentru a se separa ei însuși: rock clasic, folk, heavy metal, tehno-pop, muzică ușoară, country. Dar acum, când totul se prăbușise, muzica în sine, indiferent de ramură sau de savoare, îi aduna pe toți, iar ei ascultau fără mofturile pe care le-ar fi făcut înainte.

Satisfăcută, Iris stătea pe perna ei jerpelită, sub cerul liber, sorbind ceai din plante dintr-o cană de metal. Se îndopaseră cu toții cu mâncare delicioasă, gătită într-o oală mare: legume din Tracy, zarzavaturi din grădinile din jurul comunității, și carne de vită de la fermierii localnici.

Iris se lăsă pe spate și se uită la oameni, gândindu-se ce amestec ciudat formau – refugiații lui Jackson Harris din centrul orașului, hipioții legați de trecut, ea însăși microbiolog din Stanford, fermieri, cowboy și lucrători sezonieri.

Doog începu să cânte, acompaniat de o armonică liniștită, discretă. Avea o voce bogată, plină, și închise ochii în timp ce cuvintele îi ieșeau de pe buze. Lumina focului se reflecta în ochelarii lui rotunzi, ca ai lui John Lennon. Părea să-și extragă muzica din suflet, în timp ce cânta.

Nu conta că gustul muzical al lui Doog se deosebea radical de cel

care fusese al ei. Acum, în timp ce-i asculta vocea, se gândea la obsesia ei de a face o realitate din concertul din Altamont, la nevoia de a readuce lumii nu doar muzică, ci rock & roll.

Apoi se gândi la nevoia lui Todd de a ajuta lumea să pornească în lunga călătorie înapoi către civilizație – chiar dacă asta însemna o hoinăreală prostească pentru a transporta sateliți pentru energie solară prin toată țara.

Ce drept avea ea să stea în calea visului său?

Cu mult înainte ca muzica să se sfârșească în noaptea aceea, Iris se duse la culcare, singură.

Când lumile se ciocnesc

Todd Severyn stătea sus, pe capra căruței pe care o rechiziționaseră și privea peisajul sud-vestului american.

Lângă el, ținând hățurile celor trei cai care trăgeau căruța, solidul Casey Jones părea hipnotizat de terenul deșertic. Își ațintise ochii mari, negri, asupra orizontului, de parcă ar fi vrut să-l aducă mai aproape. Casey își înfășurase cămașa veche ca pe un turban, în jurul capului său chel, ca să-l apere de insolație.

El și Todd călătoreau în tăcerea confortabilă a unor oameni care petrecuseră prea mult timp împreună și terminaseră orice subiect de conversație. În dricul căruței, în spatele lor, Henrietta Soo sforăia în căldura după-amiezii. Întinsă lângă cei zece minisateliți pe care-i transportaseră de la Pasadena, femeia transpira sub păturile reflectorizante care încercau să respingă căldura.

Todd își împinse pălăria de cowboy pe ochi, în timp ce caii trăgeau mai departe. Brațele îl dureau încă de cât muncise la drezina acționată manual, prin toată California de Sud și o parte din Arizona – dar, mai mult decât orice, era uluit de cât de lipsită de evenimente fusese călătoria.

Todd pusese hărțile vechi într-un sac, sub capră, străduindu-se să ghicească cam pe unde se aflau. După ce abandonaseră drezina și porniseră pe drumuri, harta feroviară a lui Casey nu le mai fusese de mare folos. Din câte își dădea Todd seama, traversaseră Arizona și ajunseseră în New Mexico, apoi cotiseră spre sud, către Alamogordo și White Sands. Dacă trăgeau din greu, puteau să ajungă la ferma pentru energie solară a lui Lockwood peste două zile.

Devreme, dimineața, trecuseră printr-un sat al nativilor americani, cu un centru comercial vechi. Acolo își umpluseră bidoanele cu apă și oferiseră bârfe și știri în schimbul unui mic dejun delicios, cu ouă proaspete și tortillas. Drumul prin deșert se întindea drept în fața lor. Cei trei cai goneau pe drumul ușor, înaintând vizibil.

– Se văd oameni în față, zise Casey Jones, iar vocea lui profundă suna morocănoasă și stridentă în tăcerea somnolentă a după-amiezii.

Todd își dădu pălăria pe ceafă și se uită la cei doi oameni care mergeau pe drum, în mijlocul pustietății. Un bărbat și o femeie, amândoi înalți. Femeia căra un rucsac de-un roz-strălucitor.

Când căruța se apropie, cei doi călători se traseră pe marginea

drumului și rămaseră acolo, așteptând, cu mâinile în șold. Bărbatul, înalt și cu umeri lați, cu o coamă de păr de culoarea paiului și cu un rânjel obraznic, ridică o mână, cu gestul clasic al autostopiștilor. Ținea pe umăr o pușcă, iar la brâu avea un cuțit mare de vânătoare.

Alături de el, femeia părea obosită. Era bine proporționată și arăta ca o amazoană. Avea păr roșcat și o figură frumoasă, de făptură puternică – fără nimic rafinat în ea. Probabil că n-ar fi făcut față concurenței din lumea fotomodelor, chiar cu ajutorul fardurilor. Dar arăta totuși remarcabil.

Casey trase de hățuri, iar căruța se opri. În spatele lui, Henrietta se trezi, clipind, și trase pătura reflectorizantă de pe ea.

– Ne luați și pe noi? întrebă blondul cel solid.

Femeia îi zâmbi lui Casey, apoi îi zâmbi și mai larg lui Todd, de parcă ar fi venit s-o salveze.

– V-am fi foarte recunoscători, zise ea. Eu sunt Heather Dixon.

Întinse mâna, iar Todd nu-și dădu seama dacă o întinsese ca să o strângă pe a lui sau ca să o ajute să urce în căruță. Femeia se întoarse către tovarășul ei și-l prezentă:

– Acesta este...

– Clyde, o întrerupse bărbatul, cu un rânjel aproape fioros. Spuneți-mi Clyde.

Miles Uma se obișnuise să i se spună Casey Jones. După luni în care fusese singur, ascunzându-se de oricine ar fi putut să-l recunoască, Uma reușise să se despartă de fosta lui existență de căpitan de superpetrolier. Nu-și spusese numele adevărat lui Rex O'Keefe sau fraților Gambotti, acum pierduți undeva în Los Angeles, vii sau morți. Nu-i spusese nici lui Todd.

Peisajul arid din jur, cu gama lui de cafeniu, mov și ruginiu părea la un milion de kilometri de ocean și de norii deși, cenușii, pe care-i văzuse zilnic de pe puntea lui *Zoroaster*. Uma mâna acum echipajul compus din trei cai, încercând să nu-și amintească de vremea când condusesse nava enormă din oțel.

Își petrecuse viața pe mare. Lucrase pe remorchere în Alaska, irosise șase luni pe o barjă, apoi reușise să avanseze pe superpetrolierele companiei Oilstar. Servise în marina comercială, petrecuse câțiva ani în marina militară, când fusese mai tânăr și învățase tot ce trebuia să știe despre navele oceanice. Marea era familia lui, iubita lui. Mereu schimbătoare, marea era și acum la locul ei.

Dar aerul din jurul lui mirosea a salvie și a yucca. Nu-și mai amintea

cum mirosea oceanul – deși n-o să uite niciodată duhoarea țiteiului împrăștiat.

Uma înăbușise multe dintre gândurile acestea rătăcitoare. Găsise că-i mai ușor să uite dedicându-se unei sarcini, străduindu-se cu întreaga-i ființă s-o îndeplinească. Cum fusese când reparase locomotiva Steam Roller, când strânsese hrană, s-o ducă în Los Angelesul înfometat, sau acum, când căra sateliții în New Mexico.

Avea și acum coșmaruri în care vedea podul Golden Gate prin întuneric, în timp ce el spargea ușa camerei de comandă, încuiată de Connor Brooks. Simțea încă scurgerea milioanei de barili de țitei din petrolierul lui fragil, vedea reportajele de la televiziune despre pata de petrol ce se întindea în golful San Francisco.

Uma își amintea finalitatea brutală a echipei de anchetă care-i anulasese gradul de căpitan. Oilstar îl concediase, bineînțeles, iar Uma nu avusese argumente ca să le conteste decizia. El fusese căpitanul lui *Zoroaster*, el răspundea de acțiunile echipajului său. Orice altceva însemna doar scuze... iar Miles Uma nu credea în scuze.

Nu conta că, de fapt, Connor Brooks produsese accidentul petrolierului. Nu conta că, în realitate, unul dintre microbiologii de la Oilstar răspândise microorganismul Prometheus, care devorase benzina și plastic din petrol. Nu conta că alții reușiseră să scape de răspundere.

Uma jurase să-și petreacă restul vieții căindu-se, ispășindu-și vina în orice mod posibil, îndeplinind sarcină după sarcină, până la sfârșitul vieții.

Când părăsise Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție, împreună cu Todd Severyn și cu Henrietta Soo, munciseră din greu la drezină, ca s-o facă să avanseze pe șine, să iasă din oraș, apoi să treacă prin munții San Gabriel și prin marele bazin din sud, care era una dintre cele mai puțin populate zone din Statele Unite. Muncise de două ori mai mult decât Todd sau Henrietta, refuzând să se odihnească, bucurându-se când simțea durerea în brațe, pentru că asta izgonea gândurile care puteau să-l distragă. Gonind pe șine, atinseseră o viteză mai mare decât speraseră, înaintând cu aproape patruzeci de kilometri pe oră în porțiunea lungă, dreaptă, din deșert.

Distanța dintre Barstow și Needles fusese ucigătoare, una dintre pustietățile cele mai sterpe și mai fierbinți pe care și-o putuse imagina. Din cauză ca mergeau doar noaptea, durase trei zile s-o traverseze și să urce pantele aproape imposibile ale șirului de munți care stăteau ca niște cazemate în drum. Dar recuperaseră când coborâseră pe panta de est, de la granița Californiei, pătrunzând în terenul mai ospitalier de

dincolo de râul Colorado.

În Arizona de est trecuseră pe lângă un ranch abandonat, cu caii alergând răzlețiți într-un țarc imens. Lângă hambar zăceau căruțe. Conacul era tăcut, când se apropiaseră cu drezina prin lumina zorilor, gata să se oprească pe timpul zilei. Todd se tot uitase la cai, iar Uma bănuise ce avea în minte.

Cu o căruță și câțiva cai, ar fi mers mai repede, fără să se omoare din cauza efortului. În momentul acela, Uma simțea că-i gata să se prăbușească din cauza durerilor musculare, iar Todd și Henrietta erau într-o stare și mai rea. Ritmul lor se redusese considerabil în ultimele două zile.

Se opriseră și se duseseră la conac, sperând să facă rost de provizii și să se odihnească bine, într-o casă adevărată, pe o saltea adevărată, poate chiar să se și spele. Todd strigase, în timp ce mergeau prin curtea ranchului. Nu văzură nicio mișcare, doar caii pe pajiștea din spate. Uma se dusesse în conac și găsisese ușa descuiată. Nimeni nu răspunsese la strigătele lor. Intraseră toți trei în casa întunecată.

Aerul mirosea greu, a mucegai, de parcă n-ar fi trecut pe acolo nimeni de luni de zile. Totul era rezonabil de curat, nedistrus de jefuitori. Dar plutea peste tot o duhoare acră, râncedă, care era groaznică în căldura casei.

Se duseseră în bucătărie, unde lumina dimineții pătrundea printr-o fereastră largă, răspândindu-se pe gresie și pe tăblia mesei. Uma deschisese frigiderul, iar din el răbufnise duhoare de carne stricăță. Găsisese niște cutii cu suc și cu bere, pe care le luară cu ei.

– Uitați-vă aici! le spusese Henrietta.

Se apropiase de un dulap și scosese o cutie din carton cu cinci fiole din sticlă. Eticheta arăta că era vorba de insulină. În alt pachet, ace strălucitoare zăceau înconjurată de globuri de mucus transparent – resturile seringilor din plastic.

În încăperea mare în care se afla biblioteca găsiseră trupul.

Omul zăcea acolo de vreo două luni. Deșertul uscat îl păstrase oarecum, dar nu suficient. Se înnegriise și se uscase într-un fotoliu mare, din piele. Avea ochii închiși. Părul și unghiile continuaseră să crească.

Todd se împleticise și se așezase pe un scaun, lăsându-și capul în palme.

– Exact cum l-am găsit pe Alex, zisese el.

Uma nu știa despre ce vorbește.

Camera avea ferestre înalte, acoperite cu draperii largi. Pe rafturile din stejar, de pe doi pereți, se înșirau cărți. Căminul imens rămăsese

rece și negru, plin de cenușă albă...

În după-amiaza aceea îl îngropaseră în curte.

Petrecuseră restul zilei strângând provizii. În ranchul izolat erau lucruri cât să ajungă pentru luni de zile. Toată carnea din frigider se stricase, dar rămăsese o cantitate zdravănă de conserve, de hrană uscată și afumată.

Lui Todd îi făcuse plăcere să aleagă trei cai și să pregătească o căruță. Împreună reușiseră să încarce cei zece sateliți solari în dricul căruței. Uma, Todd și Henrietta se spălaseră cu apă călăie din rezervorul de lângă grajd. Uma avu grijă să-și radă complet capul cu briciul. Rămăseseră acolo peste noapte, odihnindu-se ca lumea în paturi confortabile, apoi porniseră la drum dis-de-dimineață.

Uma mânase caii când se depărtaseră de calea ferată, îndreptându-se spre New Mexico. Înaintau repede, iar Uma începuse să simtă o mulțumire vagă văzând peisajul trecând pe lângă ei. *Să faci ceva*. Nu se mai gândise la trecutul său.

Deși se îndoia că va fi vreodată fericit, totuși, pentru prima oară după luni de zile, Uma nu se mai simțise mizerabil. Se gândea la el însuși ca la Casey Jones.

Și acum, printr-o coincidență incredibilă, răzbunătoare, îl întâlniseră pe Connor Brooks, de parcă primise un șut în boabe.

Uma se ghemui și rămase tăcut, sub turbanul său zdrențuit, mânând caii. Poate Brooks nu-l recunoscuse, dar Uma nu putea să uite figura unui maniac care produsese accidentul petrolierului *Zoroaster* al firmei Oilstar.

În timpul zilei, Brooks stătu în spate, în căruță, purtându-se amabil și discutând cu Henrietta Soo. Aceasta îi preaslăvise importanța sateliților solari, îi povestise încotro se duceau și cum misiunea lor putea să ducă la renașterea civilizației.

Tânăra, Heather Dixon, se da la Todd. Se așezase lângă el, în față, întrebându-l despre el, părând reținută, dar nu prea convinsă că proceda corect. Todd fusese impresionat de atenția ei. Evita s-o privească în ochi, dar se uita la ea de fiecare dată când credea că nu-l vede.

Pe de altă parte, Heather și Connor Brooks păreau că-s supărați unul pe celălalt.

Uma văzuse destul. În timp ce avansau, kilometru după kilometru, se mulțumi să stătea pe capră și să mâne caii. În el fierbea o adevărată furtună, dar nu știa ce să facă.

Todd își întrerupse conversația cu Heather când Casey Jones opri căruța. La apus, ajunseseră la poalele împădurite ale șirului scund de munți. Îl uimea cât de iute trecuse după-amiaza.

Heather chicoti. Fâșiile subțiri de nori, din înalțuri, căpătară culoare chihlimbarie în lumina piezișă. La distanță mică, Todd zări o pată de verdeață pe munte, care marca un pâraiaș. Casey Jones sări de pe capră și dezhămă caii, legându-le piedici, ca să poată paște tufișurile dese.

Bărbatul solid, negricios, fusese neobișnuit de reticent de la amiază, dar Todd fusese preocupat de discuția cu Heather. Tovarășul ei, Clyde, sări din căruță și o ajută pe Henrietta să coboare, zâmbindu-i fermecător.

– Am observat că aveți destule provizii, zise Clyde. Ar fi grozav să avem și noi parte de o masă bună, din când în când.

Todd continuă să privească linia verde a pâraului. Din ranchul abandonat din Arizona luase o pereche de undițe din bambus și momeală, sperând să aibă ocazia să le folosească.

– Cred că o să încercăm să facem rost de mâncare proaspătă, răspunse el, arătând spre pârau. Pregătiți-vă ce vreți de mâncare, eu sper să prind niște păstrăvi.

– Dacă ai două undițe, vin cu tine să te ajut, propuse Heather, uitându-se la Todd.

În timp ce fata vorbea, Todd își dădu seama că-și dorise ca ea să spună cuvintele acelea.

În viața lui de pe vremuri, când lucra pe câmpuri petroliere și purta toale murdare, nu se considerase un expert în a face curte. Heather părea cam grăbită să rămână singură cu el și simți o împunsătură de vinovăție gândindu-se la Iris – care se afla acum la două mii cinci sute de kilometri de el.

Todd își aminti de curtea stângace, pe care i-o făcuse lui Iris, de cele câteva telefoane, de drumul lung călare de la locuința lui Alex Kramer până în Stanford, ca s-o ia de acolo, de timpul plăcut petrecut în comunitatea din Altamont. Nu înțelesese niciodată de ce o femeie ca Iris Shikozu fusese atrasă de un cowboy bătrân ca el. Fusese doar o relație de conveniență? Cineva cu care să formeze o echipă în timpul crizei petromolimei ce se răspândea?

Pe Todd îl durea capul. Nu era obișnuit să se gândească la asemenea lucruri. Lucrurile se întâmplă sau nu se întâmplă, iar explicații psihologice, presupuneri de ce s-a întâmplat ceva sau ce-ar putea să se

întâmpile – astea erau prostii pentru oameni care nu aveau altceva de făcut... oameni care voiau să aibă pregătite scuze pentru orice.

Își aminti ultimele cuvinte pe care i le spusese Iris înainte s-o părăsească. Îl făcuse prost și râsese de dorința lui de a transporta sateliții. În ciuda faptului că-i dusesese dorul atâta vreme, asprimea cu care-l tratase îl înfurie. N-avea decât să stea în Altamont și să cânte muzică rock, lui nu-i păsa.

– Sigur, îi răspunse el lui Heather. Am două undițe.

Blondul cel solid se uită la ei cu un zâmbet abia ascuns, în timp ce Todd și Heather luară uneltele de pescuit și plecară.

Pârâul își săpase un canal adânc prin solul moale. Apa curgea iute peste bolovanii acoperiți cu mănunchiuri de alge. Todd coborî pe mal, alunecând cu cizmele lui de cowboy, încercând să nu pară stângaci. O ajută și pe Heather să coboare, deși fata părea capabilă să aibă singură grijă de ea. Blugii ei erau roși și murdari, dar avea picioare lungi și mlădioase. Bărbatul o privi cum cobora panta. Ghemuindu-se pe o stâncă de lângă apă, fata își aruncă părul roșcat peste umăr și-i zâmbi, înainte de a-și cufunda mâinile în pârâu pentru a-și stropi fața cu apă.

În lumina plină de culori a apusului, picăturile lucitoare de apă de pe pielea ei o făceau, în timp ce-și freca obraji, să arate mai frumoasă decât ar fi făcut-o orice farduri. Todd își dădu seama că o privea și se întoarse.

Legă o momeală rotitoare la o undiță. Petrecuse mult timp în Wyoming prinzând păstrăvi și pregătindu-și cina înainte să se culce sub cerul liber, învelit doar cu pătura și având doar calul drept tovarăș. Todd îi întinse lui Heather prima undiță, apoi legă altă momeală pentru el.

– Fii atentă să nu se agațe de pietre. Dacă există păstrăvi aici, se ascund la umbră.

Heather se așeză pe o stâncă lângă el și lăsă momeala să atârne în apă, mișcând-o înainte și înapoi. Todd îi arătă cum să-și îmbunătățească tehnica, dar Heather părea distrată, de parcă ar fi vrut să-i vorbească despre ceva, dar îi era teamă să atace subiectul. Todd simți un nod în gât. Nu era convins că voia să afle ce o preocupa.

– Trebuie să fugim, zise ea în cele din urmă, cu voce aspră, dar speriată. Sunt cu Connor de mai bine de o lună. Am mers spre est, rătăcind de colo-colo – dar devine din ce în ce mai instabil.

– Connor?

– Acesta-i numele lui adevărat. Și-a zis Clyde pentru că-și imaginează că noi doi suntem un fel de Bonnie și Clyde. E nebun și-i

periculos. L-am văzut cum a împuşcat câinele unor oameni doar pentru a-i speria.

– Aşa... şi ce vrei să faci?

– Să-l părăsesc. Trebuie să plecăm *acum*. S-o luăm pe firul apei către munte. Trăim din ce se găseşte timp de-o lună. Nu-i atât de greu.

– Dar... zise Todd, cu mintea golită de gânduri. Am făcut atâta drum cu sateliţii solari! Nu mă pot opri acum. Casey Jones şi doctorul Soo se biziue pe mine, ca să-i însoţesc. Crezi că sunt în pericol doar pentru că stau cu individul ăla? Poate ar trebui să-i avertizăm.

– Sigur că sunt în pericol! replică Heather. Dar abia după ce-o să ne întoarcem şi o să le povestim. Ce-i mai important? Am putea pleca, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari, imploratori.

– Eu... începu Todd, apoi cârligul undiţei se prinse de o piatră.

Recunoscător că intervenise incidentul, Todd se întoarse spre pârau şi începu să agite undiţa, ca să desprindă momeala. Îşi dădu seama că transpirase tot de grijă. În mintea lui se învârtejea totul.

O părăsise pe Iris în Altamont pentru că avea nevoie să facă această călătorie. Nu putea să renunţe tocmai acum.

În cele din urmă desprinsese cârligul şi-l scoase din apă. Se întoarse din nou spre Heather şi înlemni.

Fata îşi deschiasse cămaşa din flanelă şi o trăsesese în lături, scoţând-o din pantaloni. Îşi expusese pieptul mare, iar sfârcurile ieşeau în evidenţă, ca nişte fragi, pe pielea albă. Todd se uita prosteste.

Păturile argintii, reflectorizante şi ghemotoace de paie acopereau sateliţii solari, aşezaţi în dricul căruţei. Connor Brooks scotoci prin grămadă şi zări lucirea ambalajului metalic al minisateliţilor. Nu arătau cine ştie ce, dar doamna doctor pălăvrăgise toata ziua despre cât de valoroşi erau, cum vor readuce ei civilizaţia înaltei tehnologii.

Când crezuse că nu-l vede nimeni, începuse să dea târcoale, întrebându-se cum putea să valorifice sateliţii. Poate să ceară o răscumpărare, sau să-i vândă cuiva. Cowboyul şi târfa aia de Heather se duseseră să pescuiască împreună şi probabil că în momentul ăla se regulau prin tufiguri. Lui Connor nu-i păsa. Individul devenise plicticoasă în ultima săptămână.

Simţi mirosul mâncării pe care o încălzea bătrâna doamnă doctor la un foc mic de tabără şi-i veni apă în gură. Individul ăla oacheş, ca un Quasimodo, care mânase caii, se învârtea prin jurul taberei, dar Connor nu-l vedea nicăieri. Omul avea probleme, nu scosese un cuvânt. Arăta ca o minge din ciocolată când îşi scosese turbanul de pe cap. O chestie

ciudată.

Zece sateliți erau în dricul căruței. Caii erau deshămați, ar fi avut nevoie de vreo cinci minute să-i înhame iar. După ce se vor culca toți, o să se întoarcă și o să rezolve problema în tăcere, apoi o să fugă înainte să se trezească și să-l oprească vreunul dintre ei.

Auzi zgomot ușor de pas în spatele lui și se întoarse, tocmai la timp ca să-l vadă pe negrul cel solid năvălind către el, strivindu-i coastele de latura căruței. Connor apucă să țipe și gâfâi sufocat. Jigodia cea zdravănă îi prinse mâna și i-o suci la spate.

– Mă bucur să te revăd, Brooks! Scârbă!

Vocea individului sună ca un vârf de unghie frecat de marginea unui pahar.

– Hei! gemu Connor, zbatându-se. Ce naiba faci?

Individul încercă să-l răsucescă, dar Connor scăpă din strânsoarea lui. Retrăgându-se, în gardă, Connor se întoarse și exclamă:

– Cine naiba te crezi?

Bărbatul negru, chel, se uita la el. Pielea lui avea o culoare bizară, iar figura-i lată arăta un amestec ciudat de rase.

– Hai, Brooks! Ai fost coșmarul meu luni de zile! Nu-ți recunoști căpitanul?

Brusc, piesele dispartate se potriviră una lângă cealaltă, iar Connor căscă ochii mari. Imposibil! Dar ochii, forma gurii, nasul turtit și pomeții înalți îi erau totuși cunoscute. Ultimul lucru pe care-l știa despre Căpățânos era că Uma fugise de pe puntea petrolierului *Zoroaster* ca să răspundă falsei alarme de incendiu pe care o declanșase Connor. Omul arătase ca o maimuță adevărată, plin de păr negru, creț, de la încheieturile degetelor la sprâncene. Iar acum, același om se afla aici, în mijlocul deșertului, la câteva luni după petromolimă – drumurile lor se întâlniseră iarăși.

– Lua-te-ar dracul răcni Connor.

Își lăsă capul în jos și se lansă ca o ghiulea către Uma, dar căpitanul cel solid era pregătit. De fapt, părea că abia așteptase încăierarea.

Uma primi atacul în abdomenul tare ca piatra. Răspunse cu un pumn în ceafa lui Connor. Apoi îl prinse pe acesta de gât cu brațul lui imens.

Connor îl pocni în boase, făcându-l pe negru să geamă de durere și să-i dea drumul un pic, suficient pentru ca Brooks să se elibereze. Dar Uma nu părea slăbit. Rămase cu pumnii ridicați, gata să lovească din nou.

– O să te bat până o să-ți dai duhul, Brooks, apoi poate o să te arunc

în deșert și o să las furnicile să te termine!

Connor se trase înapoi, către căruță. Nu putea să fugă. Nu putea să ajungă destul de departe ca să scape și nici nu voia. În momentul acela, Connor își dorea mai mult ca orice să înfigă capul căpitanului Căpățânos într-un par, ca să-l mănânce vulturii.

– Ce faceți voi doi aici? întrebă Henrietta Soo, venind dinspre foc, cu o lingură mare de lemn în mână, ca o mamă gata să pedepsească doi copii neascultători.

– Individul ăsta a provocat eșuarea lui *Zoroaster*, zise Uma, cu vocea lui joasă, ca zăngănitul unor geamuri sparte.

Connor folosi incidentul pentru a se refugia în spatele căruței și luă de acolo pușca pe care o cărase prin două state, arma cu care împușcase câinele familiei de mormoni.

Făcu un pas către Uma și ridică arma. Avea cartușe în ambele țevi. Trase cocoșul înapoi.

– *Tu* erai căpitanul petrolierului, Căpățânosule! Tu ești răspunzător. Nu arunca vina pe mine!

Henrietta Soo se uita de la unul la altul, de parcă nu-i venea să creadă ce auzea. Uma nu părea speriat de pușca lui Connor și venea către el.

– Nu suntem în fața unei comisii de anchetă, Brooks. Lasă-te de chichițe. Oi fi eu responsabil, pentru că ar fi trebuit să te încui în cabină, dar *tu ai cauzat* eșuarea navei. E vina ta și o să arzi în iad pentru asta.

Connor ținu pușca fix, în timp ce Uma continua să se apropie. Nu se gândise o secundă să nu apese pe trăgaci. Aproape că uitase cât de mult îl ura pe individ.

– Vina mea? Nu-i vina mea, Căpățânosule!

Zâmbi și ridică arma.

Heather se uită și ea la Todd, ademenitoare, dar arătând la fel de speriată pe cât se simțea el. Își desfăcu centura și trase încet fermoarul blugilor.

– Nu am nevoie să vii cu mine, Todd. Pot să mă descurc și singură – dar te vreau acum. Am greșit rău de tot cu Connor, dar cred că tu ești altfel. Hai să ne alegem noi modul de viață! Hai să plecăm de aici!

Inima lui Todd îi bubuia în piept, iar gâtul îi era mai uscat ca solul deșertului.

– Heather, eu...

O tot vedea pe Iris. Erau o mulțime de bărbați în comunitatea din Altamont, iar Iris avea temperament fierbinte și pasiuni iuți. Dorise să

acționeze în relația lor mult mai repede decât ar fi acționat vreodată Todd. Se îndoia că-l aștepta, iar el nu-i promisese că o s-o aștepte... doar că o să se întoarcă într-o zi...

Dar clătină din cap, știind că, oricât de greu îi era, o iubea pe Iris. Privi în altă parte și începu să vorbească, dar înainte să scoată vreun cuvânt din gură, bubuitura unei împușcături despică amurgul.

– Ce naiba s-a întâmplat? exclamă Todd.

– Pușca! strigă Heather. E Connor!

Se grăbi să-și încheie bluza și să-și strângă cureaua. Apoi urcară amândoi malul și fugiră îngrijorați către tabără.

Connor apăsă pe trăgaciurile puștii, trăgând cu amândouă țevice. Bubuitura îl asurzi.

Dar, în loc să transforme pieptul lui Uma în carne tocată, pușca explodează. Bucăți de țevă și de pat zburară în toate părțile. Fumul negru bufni ca un nor. Connor se trase înapoi, țișând, când explozia fierbinte îi arse partea stângă a feței.

Cu un urlet animalic, Uma se repezi asupra lui, smulgându-i din mâini resturile îndoite ale puștii și lovindu-l cu ele, de parcă ar fi fost un ciomag. Connor reuși să se rostogolească și să primească izbitura puternică în umăr.

Încercând să gândească limpede, în ciuda durerii din cap și a furiei care-l cuprinsese, Connor scoase cuțitul de vânatoare din teacă. Nu vedea nimic ce nu se afla chiar în fața ochilor, iar sângele îi curgea pe obraji și la tâmpile. Izbi orbește, sperând să-i taie vena jugulară lui Uma sau să-i scoată un ochi. Dar vârful cuțitului sfâșie cămașa negrului. Uma se dădu înapoi, suficient ca Brooks să se ridice în genunchi și să apuce mânerul cuțitului cu ambele mâini.

Uma lovi din nou cu arma sfărâmată, dar Connor se lăsă în jos, apoi se ridică și, izbind cu toată puterea ambelor brațe, înfipse cuțitul până la plăsele în abdomenul lui Uma.

Connor trase cuțitul din rană, iar din aceasta țâșni sânge. Uma nu păru să observe. Bărbatul imens, chel, aruncă pușca și se apropie din nou, doar cu mâinile goale. Îl prinse pe Connor de gât, iar acesta îl tăie pe antebraț cu cuțitul. Uma nu se sinchisi. Era o mașinărie a răzbnării, care avea un singur scop – să-l omoare pe Connor.

Laringele lui Connor fu îndoit ca o cutie de aluminiu pentru bere. Brooks îl lovi din nou cu cuțitul pe Uma, simțind cum lama pătrunde printre coaste. O spumă sângerie ieși din gura căpitanului, dar Căpățânosul continua să strângă.

Lui Connor îi ieșiseră ochii din cap. Nu știa cât o să mai reziste. Lovi iar și iar. Uma era scăldat în propriul sânge.

Connor începuse să leșine, când, încet, ochii lui Uma înghețară. Strânsoarea lui slăbi. Se prăbuși ca un trunchi de copac imens și căzu în praful de lângă căruță.

Connor se eliberă, tușind și gâfâind. Se dădu înapoi, uitându-se la cadavrul cu ochii deschiși, al căpitanului de petrolier.

– Lua-te-ar dracu!

Tuși și izbi cu vârful ghetei în spatele Căpățânosului. Îl lovi iar și iar pe Uma, simțind cum acestuia i se rup coastele. Connor nu slăbi strânsoarea pe mânerul cuțitului, chiar dacă mâinile îi deveniseră alunecoase din cauza sângelui.

Apoi își aminti de Henrietta Soo. Aceasta stătea lângă foc, ținând în mână lingura de lemn și uitându-se la el cu groază.

Un rânjel schimonosi figura mutilată a lui Connor, apoi individul se repezi spre ea cu cuțitul.

Todd ajunse în lumină înaintea lui Heather. Se cățara pe stânci când îl văzu pe Connor stând pe capră și trăgând de hățuri. Se împiedică, reuși să-și păstreze echilibrul și răcni:

– Hei, Connor! Oprește!

Connor se răsuci pe scaun, de parcă ar fi fost șocat să-și audă numele. Arăta hidos – sângele îi curgea pe față, cu o pată neagră acolo unde îi fusese ochiul. Era plin de praf, funingine și sânge. Connor strigă la cai. Căruța se mișcă din loc, într-un nor de praf și pietriș.

Todd auzi caii nechezând și simți un miros pătrunzător de carne arsă. Reușind să ajungă la capătul pantei pietroase, Todd alerga cât putea de repede, cu cizmele lui de cowboy. Încerca să capete viteza pe care o avusese când fugise, împreună cu Casey Jones prin spațiul dintre clădiri.

Căruța înainta mai iute decât el, dar Todd reuși să țâșnească și, întinzându-se, se prinse de marginea vehiculului.

Așchiile laturii aspre îi zgăriară mâinile. O mână îi alunecă, încercă să se prindă din nou cu ea, dar căruța se lovi de-o movilă și se hurducăi, îndepărtându-se de el. Todd se prăbuși pe pământ, rostogolindu-se, încercând să se ferească de roțile din spate ale vehiculului.

Căruța trecu pe lângă el, iar Todd auzi un amestec de zgomot de copite și de nechezat, apoi sunetul vocii lui Connor, care strigă ceva ininteligibil, în timp ce se îndepărta. Todd așteptă un moment, înainte să se ridice.

O auzi pe Heather venind în goană lângă el, în timp ce-și controla mâinile julite.

– Oh, Todd...

O ignoră, enervat că-l lăsase pe Connor să fugă.

Un nor de praf arăta unde ajunseseră caii. Todd se întoarse să privească spre tabără. Heather își dădu părul din ochi și întrebă:

– Acum ce facem?

– Să vedem ce s-a întâmplat, răspunse Todd, mergând către locul în care poposiseră.

Focul ardea încă, iar Henrietta Soo zăcea lângă el, cu fața la pământ și brațele întinse. O mână căzuse pe jar. Cămașa îi fumega, iar pielea antebrațului căpătase o culoare neagră, scârboasă.

Todd se aplecă, simțind că-i tremură genunchii, și o rostogoli într-o parte. Connor îi tăiase gâtul cu o tăietură lungă, inegală. Femeia arăta de parcă pierduse un butoi de sânge în praful uscat.

Întinericul care se întetea încețoșa amănuntele și culorile strălucitoare, dar Heather descoperi imediat trupul lui Casey Jones. Acesta arăta mult mai rău. Connor îl măcelărise.

Înainte ca Todd să-și închidă ochii, apucase să vadă cel puțin șase răni în pieptul și abdomenul lui Casey.

Todd se trase înapoi și vomită în tufișuri, apoi căzu pe spate. Rămase pe pământul aspru, privind în gol. Nu mai trecuse prin așa ceva. Connor Brooks nu putea fi o ființă umană și să facă asemenea lucruri!

Heather se ghemui lângă el și-și puse mâna ușor pe umărul lui. Îl strânse, dar Todd abia simți presiunea degetelor ei.

– Te-am avertizat, zise ea, dar nici eu nu credeam că-i capabil de așa ceva. Credeam că o să fure proviziile și o să fugă cu căruța, dar... atâta sânge! exclamă ea, tremurând violent. M-am culcat cu el! Am fost singură cu el o lună. Și dacă așa fi spus ceva ce nu-i convenea? Dacă mi-ar fi făcut și mie asta?

– Nu ți-ai dorit asta? întrebă Todd, plin de amărăciune. Acum a plecat și am rămas împreună, singuri.

Heather se ridică și se trase de lângă el.

– Nu asta am vrut!

Apoi plecă, să fie singură. Orice gând de relație strânsă între ei părea să fie pătat pentru totdeauna de crimă și violență.

După un timp, Todd se duse lângă Heather.

– N-o să-l prindem. A luat cei trei cai. Unde crezi că o să se ducă?

Heather se gândi bine înainte să răspundă:

– Oriunde crede că va putea folosi sateliții în avantajul lui. Dar asta

nu ne ajută cu nimic.

– Să-i îngropăm pe cei doi, zise Todd, apoi vom merge către White Sands. Am ajuns până aici și să mă ia naiba dacă mă întorc, chiar dacă nu mai am sateliții!

Sus, în balonul lui lunguiet cu aer cald, locotenentul Bobby Carron privea deșertul, moțâind. În prima zi fusese entuziasmat că se află iarăși în aer, dar era ceva complet diferit de zborul cu un avion cu reacție: să stai într-un coș din aluminiu, în timp ce soarele arzător îți jupoaie spatele, bălăngănindu-te la capătul unei frânghii lungi de trei sute de metri, de care era prins firul unui telegraf...

Toată săptămâna trecută, Bobby supraveghease zona înconjurătoare, uitându-se la fiecare piatră și la fiecare tufiș. Privise orizontul prin luneta din metal pe care o înjghebase atelierul de optică al doctorului Lockwood. Cunoștea zona suficient de bine acum ca să descopere orice era neobișnuit.

Mișcările îi declanșară ceva în subconștient. Fără să gândească, se ridică la un nivel de conștientizare superior și-și lăsă mintea să cerceteze zona din jur. Descoperi altă mișcare, alta... apoi o mulțime, parcă era o armată de furnici care-și croiau drum prin vale – exact pe acolo pe unde prezisese Rita că vor veni.

Simți pulsul accelerându-i-se când văzu coloana de soldați apărând în mirajul produs de căldură. Făcând o apreciere grosolană, presupuse că generalul Bayclock adusese o sută de soldați, plus personal de sprijin. Câțiva mergeau călare, restul mărșăluiau aliniați.

Apoi, departe, spre vest, văzu alte două siluete, doi oameni singuri, care mergeau prin pustiul neted, zăpăcitor, îndreptându-se spre instalațiile din White Sands. Bobby întoarse luneta spre ei și reuși să zărească un bărbat și o femeie care se apropiau.

Luă telegraful portativ și bătu semnalul internațional pentru *lasă orice altceva!* încercând să atragă atenția lui Juan Romero: XVW, XVW, XVW...

Început de furtună

Aflată în aripa de vest a Casei Albe, sala de ședințe fusese cândva mândria investițiilor militar-industriale în domeniul tehnologiei de vârf din America. Într-o vreme, reprezentanții presei prevăzuseră cu o precizie uluitoare reacția Statelor Unite la incidente internaționale după numărul de pizza livrate aici în fiecare noapte deosebită. În cel mai important oraș al națiunii, în cea mai importantă clădire, aceasta era, fără nicio îndoială, cea mai importantă cameră.

Dar acum nu mai exista pizza, nici ziariști curioși, nici miracole tehnologice. Monitoarele cu înaltă rezoluție ale calculatoarelor făcuseră loc tablelor, mesajelor mâzgălite pe bucăți de hârtie și luminii electrice pâlpâitoare, produsă de generatoarele cu aburi din Mall.

Funcționarii se agitău și acum, dar atenția lor se îndepărtase de la evenimentele mondiale, pentru a se concentra asupra cererilor făcute guvernului național de mai multe orașe-state neoficiale, care reprezentau noile centre de putere răspândite prin țara care se fărâmița.

Președintele Jeffrey Mayeaux stătea pe un scaun cu spătar înalt, cu unghiile înfipite în pielea tapiseriei. Încea să priceapă informațiile cu care era alimentat, fragmente contradictorii, cu o zăpăcitoare lipsă de detalii. *Ce naiba se întâmplă aici?* Lipsa informațiilor certe îl îngrijora – era ca și cum ai fi încercat să urmărești un program de televiziune pe un canal plin cu zgomot de fond.

În dreapta sa, la masa lungă de lemn, stăteau consilierii săi militari, șefii Statului Major Interarme. Cei cinci arătau obosiți – și aveau de ce să fie, din moment ce nu părăsiseră complexul Casei Albe de o săptămână! Uniformele le erau mototolite, pătate, dar ei dădeau dovadă de demnitate – întreținută cu cofeină. Mayeaux se holbă la ei, apoi se uită din nou la notițe. Indivizii ăștia nu știau ce înseamnă să lucrezi sub presiune!

În stânga lui Mayeaux stăteau reprezentanții cabinetului, ai Agenției Naționale pentru Securitate și echipa lui particulară. Trei agenți ai Serviciului Secret stăteau calmi în spate; de obicei, agenții lipseau la asemenea discuții secrete, iar prezența lor nu trecuse neobservată. Mayeaux începuse să ia asemenea precauții de când consilierii săi militari se apucaseră să comenteze tot mai nefavorabil modul în care Mayeaux acționa în privința situației produse de petromolimă.

Să-i ia dracu! Niciun alt președinte nu avusese de-a face cu o prăbușire a întregii țări – nici măcar Lincoln! Războiul civil fusese rațional și de înțeles, reprezentase o nepotrivire de politici.

Mayeaux împinse pe masă Anexa J-7, ultima listă de obiecte distruse de petromolimă. Se săturase să tot vadă completări la memoriul inițial. Nu se săturaseră și cei care le scriau să tot înșire diverse lucruri? Capace de tuburi de pastă de dinți. Fețe de masă și prezervative. Pentru numele lui Dumnezeu, cui îi păsa de asta?

Mayeaux se încruntă și urmări atent reacția șefilor statului-major.

– Lista nu se reduce, domnilor. Am înțeles că Dallas/Fort Worth Metroplex a întrerupt comunicațiile cu guvernul central și a spânzurat trei dintre agenții noștri care încercau să aplice legea marțială. Am primit rapoarte contradictorii referitoare la probleme importante apărute în San Diego. Vom fi în stare să repunem țara pe picioare? Ce avem de oferit oamenilor în privința restaurării vechiului fel de viață? Trebuie să facem ceva progrese, pentru început!

Consilierul științific al lui Mayeaux răspunse:

– Sperăm ca, într-o zi, să putem folosi metan și propan, dar asta e imposibil până nu vom reuși să producem capace sigure pentru containerele ermetice. Mai târziu, vom putea extrage și rafina petrol într-un mediu închis, steril, dar sigur că asta va crește enorm costurile produselor petroliere. Vom găsi cu certitudine aditivi pentru masele plastice, care să oprească descompunerea lor de către microorganisme. Cercetătorii de la NIST, NRL și CDC lucrează zi și noapte...

– Nu mă interesează ce va fi mai târziu! Casa noastră e cuprinsă de flăcări și voi vorbiți despre posibilitatea inventării unui telefon cu care să anunțăm pompierii! răcni Mayeaux, dând cu pumnul în masă. Trebuie să ținem situația sub control, apoi s-o luăm mai moale, introducând îmbunătățiri și soluții treptate.

Se uită către șefii statului-major și continuă:

– Să vă spun ceva. Din moment ce nu dispunem pentru energie decât de lemne de foc și de ceva cărbune, vom avea o iarnă groaznică. Nu ne-a rămas nicio industrie. Statele și orașele mari își declară independența în dreapta și-n stânga, iar guvernul național nu-i decât un simbol. Nu putem să ne întărim autoritatea sau să facem să fie executate ordinele – nu mai vorbesc de legea marțială, decretele guvernului și orice altceva! Ce vom face în privința orașelor mai mari care resping ordinele mele de urgență? Trebuie să-i ignor pe cei din Dallas, Los Angeles, Miami și San Diego? Să mă uit cum se desprind ca țări independente? Nici vorbă! Dați-mi o strategie eficientă, pe care s-o

folosesc *chiar acum!*

Mayeaux se întoarse către generalul Wacon, președintele Statului Major Interarme, un bărbat slab, cărunt, din aviație, cu o uniformă albastră fără pretenții. Acesta îl privi, la rândul lui, și zise:

– Ați spus totul, domnule președinte. Armata este risipită și redusă fie la statutul de observator, fie de forță de poliție locală pentru menținerea ordinii, sub autoritatea conducerii locale. Cea mai eficientă tactică a noastră ar fi să lăsăm țara să se potolească și să menținem ordinea la nivel local, până vom reconstrui infrastructura. Nu cred că statele acelea intenționează să devină independente pentru totdeauna – după ce populația va începe să primească știri regulat de la Washington, după ce-l vor auzi pe președinte adresându-li-se direct, lucrurile vor reveni la normal. Nu sugerez să luăm măsuri drastice.

Mayeaux strânse din dinți, simțindu-se neajutorat și văzând cum autoritatea președinției se face bucăți în timpul mandatului său.

– Grozav, generale! Și ce-o să spuneți dacă o să stau liniștit și o să-i las pe toți să-și poarte singuri de grijă? Istoria o să mă iubească pentru asta! Sunt convins că va fi ridicat un monument Mayeaux chiar în Mall, reprezentând cele trei maimuțe, Nu-aud-nimic-rău, Nu-văd-nimic-rău, Nu-spun-nimic-rău! Ce naiba încerci să mă pui să fac? Din cauză că vorbesc cu accent, crezi că sunt idiot?

Consilierii militari se uitară la el, fără nicio expresie, fără să-i ofere nicio soluție. În timp ce clocotea, Mayeaux avu simțământul clar că indivizii așteptau să eșueze, să facă o greșală, iar atunci ei își vor îndeplini propriile planuri.

Vor iniția procedura de destituire? I se tăie brusc răsuflarea, cuprins de panică. Sau *va fi o lovitură de stat militară?*

Se uită la agenții Serviciului Secret, care stăteau în colțul camerei, încercând să se liniștească. Nu mai putea avea încredere în nimeni, nu se mai simțea în siguranță nici când avea de-a face cu propria-i echipă. Unde naiba era Weathersee?

Mayeaux împinse scaunul de lângă masă și ieși din încăpere, însoțit de cei din Serviciul Secret. Nimeni din sală nu se ridică la ieșirea conducătorului executivului.

Patruzeci de mii de căpetenii

De la punctul de observație din munții Organ, generalul Bayclock privea întinsa vale White Sands. În spatele lui, pe o colină vulcanică, cei doi colonei și sergentul Caitlyn Morris așteptau să decidă următoarea mișcare.

La poalele muntelui dăduse ordin soldaților să se odihnească și să-și verifice armele pentru marșul final prin vale. Lăsaseră la opt kilometri în nord grupul de necombatanți, bucătari, hamali pentru apă, provizii, corturi și hrană. Bayclock avusese nevoie de tot personalul acela auxiliar ca să ajungă până aici, dar acum, când ajunsese în apropierea inamicului, insistase să rămână doar soldați combatanți.

Sergentul Morris coborî panta stâncoasă și întrebă:

– Vedeți ceva, domnule general?

Cei doi colonei se grăbiră după ea, împiedicându-se de smocurile izolate de iarbă.

– Dă-mi binoclul, ceru Bayclock.

Femeia căută în sac și scoase un binoclu verde-măsliniu, recondiționat. Arată apoi către linia subțire trasată de-a lungul culmii mai înalte:

– Acela-i lansatorul electromagnetic, domnule general. La opt kilometri spre sud este ferma antenelor pentru microunde. Grupul lui Lockwood s-a ascuns în cele câteva clădiri de acolo.

Niciun fel de mijloace importante de apărare, niciun perimetru fortificat.

Fără s-o asculte, Bayclock reglă binoclul. Șuruburile scârțâiră.

– Să mă ia naiba!

– Ce s-a întâmplat, domnule general? întrebă colonelul David, târându-se în patru labe.

Colonelul Nichimya, comandantul grupului de personal al bazei, i se alătură. Niciunul dintre ei nu era un *adevărat* soldat, după părerea lui Bayclock – niciunul nu era aviator și nici nu ocupase un post adevărat de comandă, conduseseră laboratoare sau birouri administrative în toată cariera lor. Dar Bayclock nu avusese de ales.

Își dorea să fi acordat mai multă atenție lecturilor de la Colegiul Național de Război. Ignorase discuțiile teoretice despre atacurile terestre și fusese interesat doar de metodologia superiorității aeriene. În inima sa, Bayclock era *pilot de vânătoare*. Dar acum ar fi dat orice pe

un exemplar din lucrările lui von Clausewitz.

– Domnule general, s-a întâmplat ceva? întrebă sergentul Morris.

Bayclock îi întinse binoclul colonelului David.

– *Un balon!* Îți vine să crezi? Ce naiba fac ăia cu un balon cu aer cald?

Colonelul privi cerul și răspunse:

– Doctorul Nedermeyer susține că oamenii lui Lockwood se concentrează numai asupra proiectului pentru energie solară. La laboratorul Phillips am lucrat ani de zile cu cercetători ca ăștia. Pun pariu că folosesc balonul ca să obțină informații despre vreme.

– Tu ce crezi, Tony? întrebă Bayclock, întorcându-se spre celălalt colonel.

Colonelul Nichimya privi spre vale, dar nu făcu niciun gest să ia binoclul.

– Poate e un post de observație? De acolo poți să vezi soldații apropiindu-se de la mare distanță, domnule general.

– Așa am presupus și eu. Dacă-i așa, atunci știu deja că suntem aici.

Bayclock examinează zona din jurul fermei îndepărtate, cu antene strălucitoare, fără să poată vedea oameni, de unde se afla. Se ridică în picioare și înapoie binoclul sergentului Morris.

– Strânge soldații. Vom parcurge distanța iute și vom ataca sub protecția întinericului. N-am încredere în ticăloșii împotriva cărora luptăm.

Când soarele se lăsa dincolo de munții prăpăstioși, umbra se întinse peste vale ca degetele morții către cercetătorii rebeli. A doua zi, până la aceeași oră, soldații lui Bayclock urmau să înconjoare grupul lui Lockwood și, în cele din urmă, să restabilească ordinea.

În rulota pentru radio, Juan Romero se concentrase asupra unei scheme de circuit, pe care o concepusese chiar el. Spera ca prin intermediul ei să poată îmbunătăți algoritmul de comutare al microundelor de la sateliți. Înainte de petromolimă, proiectele noi, complicate, erau elaborate pe calculatoare concepute special pentru funcții specifice. Dar software-ul sofisticat îl plictisea pe Romero – de ce să mai piardă vremea studiind electronica, dacă urma să fie doar un terminal al calculatorului? Se simțea mândru că putea să facă o schemă după vechea metodă, doar cu mintea și cu un creion.

Zgomotul de fond al telegrafului îi întrerupsese gândurile. Îl bombăni pe Bobby Carron care-și alesese momentul cel mai nepotrivit ca să testeze balonul de observație. Ascultă primele șiruri de semnale și se

încruntă.

– Hei, Spence! strigă el, iar răgușeala propriei voci îl surprinse.

Gilbert Hertoya ieși în fugă din clădire, aplecându-se ca să treacă pe sub un mănunchi de cabluri.

– Ce s-a întâmplat?

Romero se uită la el, dar continuă să retransmită mesajul lui Bobby către instalația pentru microunde, aflată la opt kilometri spre sud.

– A venit Bayclock. E deja aici. Unde-i Spencer?

Inginerul cel scund clipi și exclamă:

– Fir-ar să fie! A plecat cu Rita de la instalațiile pentru microunde înainte să se însereze. Ar trebui să ajungă aici în mai puțin de-o oră.

– Bobby a descoperit soldații lui Bayclock la cincisprezece kilometri de noi. N-a reușit să-i numere ca lumea, dar sunt cel puțin o sută.

Romero simți panica răzbătându-i din glas. Se trase de mustața-i pleoștită și întrebă:

– Ce trebuie să facem?

– Crezi că ne vor ataca după lăsarea întinericului? Bobby poate să aprecieze cu ce viteză se mișcă?

– Așteaptă o clipă, zise Romero și acționă furios butonul de contact, iar linia telegrafică legată de balon reveni la viață. Coboară încă panta muntelui. Consideră că înaintează cu mai puțin de cinci kilometri pe oră.

– Bine, zise Gilbert și se șterse la gură. Continuă să transmiți informații la fermă și anunță-mă când sosește Spencer. O să pregătesc tunul lansator pentru o lovitură preliminară.

Romero se uită uimit la el:

– Adică să trecem la ofensivă? N-ar trebui să-i avertizăm?

– Să le cerem să se predea? Ha, ha! ripostă Gilbert, cu figura aspră și arătând foarte bătrân. N-o să ne jucăm de-a negocierea! Bayclock e un agresor. E timpul să vârm groaza în el.

Amintirea setului de condensatori care se scurtcircuitase la prima testare a tunului-lansator potoli optimismul lui Gilbert. Acum, când simțeau în ceafă răsuflarea armatei lui Bayclock, acest lucru se putea întâmpla din nou. Sau ceva mai rău decât atunci.

Gilbert refuza să aștepte ca armata lui Bayclock să înceapă să tragă în ei. Generalul se pusese în mișcare, se apropia. În ceea ce-l privea pe Gilbert, n-avea rost să negocieze – nu invitaseră armata de invazie, nu făcuseră nimic ca să provoace atacul. Dar Bayclock năvălise peste ei, nepoftit.

Dacă Napoleonul ăla de tinichea își închipuie că poate să vină cu o

armată, atunci Gilbert îl va goni acasă cu coada între picioare. Dacă grupul din White Sands își pierde avantajul surprizei, Bayclock putea să-și retragă soldații într-un loc sigur și să reia atacul din altă direcție.

Un nor de șrapnele din metal, zburând cu o viteză de cinci ori mai mare decât a unui glonț, i-ar demoraliza pe soldații lui Bayclock – mai ales când vine din partea unei cete de cercetători, despre care se credea că-i lipsită de apărare. Chiar dacă nu va avea alt efect decât că-i va face pe militari să se întrebe ce *alte* minunății de-ale lui Spencer vor avea de înfruntat, și tot va fi un câștig.

Arnie își scoase capul de după postul de comandă al lansatorului și zise:

– Gata pentru încărcarea condensatoarelor, Gilbert!

– Proiectilele au fost verificate?

– De două ori de tine și de trei ori de către noi, oftă Arnie. Le-am încărcat cu amestecul special pregătit de Rita, din bucăți de lame de ras, cuie și cioburi de sticlă. Dacă-i pocnim acum, prăpădul o să se întindă până-n tabăra lor. N-o să arate prea frumos...

– Nici nu trebuie să fie frumos, răspunse Gilbert și se uită după Romero. Ai aflat ceva despre Spencer?

Operatorul radio clătină din cap:

– Cei de la fermă spun că o să ne contacteze când o să ajungă acolo.

Gilbert se decise iute. Trebuia să se descurce. Să ia deciziile de comandă. Spencer și echipa sa anticipaseră acest moment încă de când Bobby Carron dezertase și rămăsese cu ei.

Cu ani în urmă, Gilbert fusese luat de la munca lui, din laboratorul național Sandia și trimis în Orientul Mijlociu, în calitate de consultant militar în timpul primului conflict din Golf. O lăsase pe Cynthia, împreună cu copiii, în Albuquerque, fără să știe ce-o să se întâmple cu el – exact așa cum îi părăsise în Alamogordo, în urmă cu câteva săptămâni. Nu protestase, pentru că el credea în munca lui. Dar acum credea mai mult ca niciodată în ceea ce făcea. Ferma pentru energie solară a lui Spencer nu trebuia să cadă în mâinile unui dictator militar.

– Bine, încărcăți condensatorii, zise el, după ce trase adânc aer în piept. Lansați la comanda mea. Romero! Cere-i lui Bobby distanța actualizată.

– Bine.

Gilbert se cățăra pe un teanc de cabluri bine înfășurate, pentru a ajunge la dispozitivul primitiv de ochire al tunului-lansator – o lunetă de la o pușcă de mare calibru, legată de un raportor și de un fir cu plumb. În câteva secunde, Romero îi dădu înălțimea și punctul de reper.

Mormăind, Gilbert începu să rotească dispozitivul grosolan cu o manivelă. Când culmea luminată de stele, de dincolo de vale, apăru pe reticulul în cruce, ridică șinele lungi din metal până când firul cu plumb arată poziția corectă.

– Și se zice că artileriștii scuiă și mestecă gumă! mormăi el.

– Condensatorii s-au încărcat, Gil. Aștept comanda.

Gilbert se mai uită o dată prin reticulul în cruce, apoi se îndepărtă încet de aparat. Îl bătu pe Romero pe spate.

– Du-te la adăpost! îi spuse acestuia, apoi făcu semn celui din camera de comandă. Dați-i drumul!

– Gata! strigă Arnîe în clădire. Arde-îl!

Aflat la cincisprezece metri de tun, Gilbert se întoarse să privească. Văzu o bilă uimitoare, ionizată, gonind pe lungimea șinelor, scânteind în dreptul spațiilor libere în timp ce proiectilul greu cu șrapnele accelera. Nu văzuse niciodată o lansare pe timp de noapte. Arăta minunat.

Apoi un fulger orbitor erupse din condensatori. Zgomotul tunului și explozia condensatorului îl loviră simultan.

Gilbert simți izbitura valului de șoc când îl atinse suprapresiunea dinamică. Începu să alerge către tun, fără să știe ce se întâmplase. O a doua explozie se auzi din clădirea cu condensatori.

– Nu, fir-ar să fie!

Abia văzu fragmentul de metal ce venea, răsucindu-se, spre el, și-l lovi în genunchi. Căzu, încercând să lovească pământul cu pumnii, și leșină.

Generalul Bayclock călărea în fruntea soldaților, înaintând către ferma pentru microunde, însoțit de sergentul Morris și de doctorul Nedermeyer. Cinci polițiști călare îl înconjurau. În urma lui, aranjați într-o formație triunghiulară, veneau cei doi colonei, cu grupurile lor de soldați.

Soldații mergeau pe jos, obosiți, dar fericiți că ajunseseră în sfârșit la destinație. Pierduseră cinci cai la începutul călătoriei, în raidul locuitorilor din pueblo, dar comandantul rechiziționase alți cai de la ranchurile din drum.

Bayclock se vedea încă drept comandant de escadrilă, iar cele două grupuri reprezentau toată puterea lui armată. Liniile de comunicație erau scurte și nu se îndoia că vor cuceri ușor instalațiile pentru energie solară.

Dar Bayclock își amintea de la Colegiul Național de Război că trupele prea încrezătoare erau cele mai ușor de înfrânt. Nu voia ca

soldații lui să dea greș pentru că oamenii lui Lockwood ar fi opus o rezistență neașteptată. Însă îi era greu să ia în serios un grup de cercetători. Încă nu decisese cât de sever să fie cu ei, după ce se va termina totul.

Bayclock se întoarse către sergentul Caitlyn Morris, intenționând să dea soldaților o pauză, când auzi mai întâi un sunet – ca un milion de insecte furioase care bâzâiau toate deodată, umplându-i capul de zgomot.

Țipete subite, ascuțite, răsunară imediat. Oamenii lui se prăbușiră, caii de sub ei nechezau de durere. Totul în jurul lui, deșertul pașnic, păru dintr-o dată acoperit de un nor de lăcuste, de proiectile grele ce izbeau pământul și şuierau prin aer. Bâzâitul strident se întindea tot mai mult.

Bayclock întoarse calul – doi dintre polițiștii din spatele lui căzuseră la pământ, unul era rănit, celălalt rămăsese nemișcat. Alături de ei, un cal se împleticea, încerca să se ridice, lăsând pete de sânge pe nisipul alb.

La fel de subit cum începuse, ploaia ucigătoare încetă. Aerul nopții continua să fie plin de țipete de durere.

Bayclock își scoase pușca din teacă și ordonă:

– Sergeant, adună statul-major aici!

– Am înțeles, domnule general!

Sergentul Morris întoarse calul și galopă prin noaptea luminată de stele. Bayclock se răsuci în șa și le strigă polițiștilor:

– Ajutați-vă colegii! Ceilalți, postați-vă pentru pază, în semicerc! Răspândiți-vă!

Haosul cuprinse noaptea, în timp ce zgomotele soldaților cuprinși de panică ce se străduiau să îndeplinească ordinele se amestecau cu gemetele de durere. Bayclock își puse arma pe genunchi, încercând să găsească în întuneric vreun răspuns, doar prin forța furiei sale. *Ce naiba se întâmplase?*

Auzi cai apropiindu-se de el și zări siluetele sergentului Morris și ale colonelului David. Colonelul își ținea brațul stâng, rănit, lipit de trup.

– Raportează! se răsti Bayclock. Ce știm?

Colonelul David clătină din cap și-și dresе glasul.

– Nimic clar, domnule general. Nu știu câți oameni am pierdut. Avem foarte mulți răniți, de tot felul, de la răni de impact până la fracturi. N-am văzut așa ceva de la armele cu fragmentare folosite în Golf.

– Bombele alea cu împrăștiere erau aruncate din bombardiere B-52,

colonele. Ai auzit vreun avion deasupra noastră, ceva mai devreme?

Colonelul clătină din cap, iar femeia-sergent sugerează:

– Poate cercetătorii au mortiere, domnule general.

– Bombele cu împrăștiere au două sute cincizeci de kilograme, sergent! se enervă Bayclock. Am cărat și eu, în misiunile mele! Și taci din gură când vorbesc cu statul-major!

– Am înțeles, domnule! răspunse sergentul, strângând din fălci.

– Unde-i Nichimya? îl întreabă Bayclock pe colonel.

– S-a dus, domnule general. Eram la douăzeci de metri de el când a murit. Are o rană mare la trahee.

– Cine este locțiitorul lui?

– Maiorul Zencon s-a dus după niște soldați, domnule general. Era clar că dezertau.

– Și de ce nu i-a împușcat pe ticăloși? Primise ordin să împuște dezertorii.

Colonelul David rămase tăcut și închise ochii.

– Răspunde-mi, colonele!

Îi răspunse, calmă, sergentul Morris:

– Se pare că și maiorul Zencon a dezertat, domnule general. Colonelul David n-a putut să-i împuște din cauză că era rănit. Probabil că am pierdut un sfert din soldați.

Generalul trase de frâu juganului negru. Calul se ridică în două picioare, dar Bayclock reuși să-l țină sub control.

– Sergent Morris, adună-mi garda. Toți cei care nu-s răniți să-i aducă pe ofițerii cu gradul cel mai mare la mine. IMEDIAT! Ordinele rămân neschimbate – dezertorii vor fi împușcați. Ne retragem și ne regroupăm până vom afla mai multe despre armele surpriză pe care le-au pregătit împotriva noastră cercetătorii.

– Am înțeles, domnule general! zise sergentul Morris și-și întoarse calul, apoi se opri și exclamă: Domnule general, priviți!

Bayclock mormăi o înjurătură. În depărtare, la baza lansatorului magnetic, izbucnise un foc. Arăta ca și cum o bombă ar fi distrus întreaga instalație, iar limbile de flăcări lingeau cerul.

– Stai, cine-i acolo?

După ce călăriseră îndelung, relaxant, până la instalația pentru microunde, Spencer crezu, în prima clipă, că-i făcuse cineva o glumă. Dar, văzând sclipirea a două țevi de pușcă, se grăbi să răspundă cât de iute putu:

– Spencer! Nu trage!

– Rita Fellenstein! zise Rita, de lângă el, la fel de repede.

Țevile de armă se mișcară, apoi coborâră, când o voce fornăită zise:

– Mda, e Spencer. Păcat – credeam că o să împușcăm și noi pe cineva.

Spencer rămase cu mâinile ridicate, neștiind ce-o să urmeze.

– Puteți să-mi spuneți... începu el, apoi își dădu seama brusc. Doamne, Bayclock a ajuns aici!

Vocea din întuneric deveni aspră:

– Lucrurile au luat-o razna la lansatorul electromagnetic. Mai bine te-ai duce iute la rulota pentru microunde, să ți se dea raportul.

Spencer nu răspunse. Îmboldi calul cu călcâiele, făcându-l să alerge în galop. Rita alerga alături de el, cu pălăria-i australiană căzută pe ceafă.

Când ajunseră la clădiri, Spencer ascultă, fără să scoată un cuvânt, toate noutățile. Tehnicianul de la telegraf se scuză:

– Romero a reușit să ne țină la curent, până au tras cu tunul.

– Ești sigur că tunul-lansator a explodat?

– Cine știe? răspunse tehnicianul, dând din umeri. Așa se pare...

– Cum se simte Bobby? interveni Rita.

– Nu știu. Nu reușim să vedem balonul, dar asta nu înseamnă nimic. Poate să-l fi coborât, să încarce combustibil.

Spencer își încleștă fălcile, furios pe sine însuși. Dacă ar fi stat încă o oră la lansator înainte să se întoarcă! Cu excepția Ritei, sfătuitoii săi cei mai apropiați rămăseseră lângă lansatorul ghinionist.

– Ce facem? întrebă Rita. Ne-am pierdut armele de lovire la distanță?

– Asta se înțelege de la sine, răspunse tehnicianul.

– Atunci am încurcat-o, zise Rita. Indivizii lui Bayclock pot să ajungă aici în trei ore, dacă vor.

– Dacă așa stau lucrurile, spuse Spencer, nu mai putem face nimic.

Hai, își zise el. Ce s-a întâmplat cu puștiul-minune? Trecuseră prin momente dificile și toți așteptau să-i salveze.

Rita se întoarse spre ușă, cu o figură hotărâtă:

– O să iau doi argați și o să cercetăm pozițiile lui Bayclock. Putem să luăm niște explozibili din ulei de citrice și să le facem militarilor niște cadouri nasoale. Război psihologic. Dacă plecăm acum, putem să ajungem acolo și să ne întoarcem înainte de ivirea zorilor. O să trecem pe la lansator, să vedem cum stau lucrurile și să trimitem pe cineva aici, dacă telegraful nu mai funcționează.

Spencer se simțea de parcă l-ar fi lovit cineva cu un par în cap.

– Nu știu dacă...

– Nu ți-am cerut permisiunea, Spence, replică Rita. De ce nu te duci să faci ceva la care te pricepi mai bine decât toți – de exemplu să dublezi cantitatea de curent recepționată de la sateliți? Fă-ți de lucru și nu ne sta în drum.

După o jumătate de oră, Spencer se uita posomorât cum Rita încăleca pe cal. Sacii de la șaua ei erau plini cu explozibili, detonatori și muniții. Doi argați o însoțeau. Ambii rânjiră nervoși când femeia se aplecă și scuipă o îmbucătură de tutun de mestecat, înainte de a pleca.

– Ne vedem peste câteva ore, zise ea, aplecându-se și mângâindu-l pe Spencer pe obraz. Dacă iei legătura cu Bobby, spune-i că-s pe drum.

– O să fie încântat să afle, răspunse Spencer și lovi cu palma crupa calului. Du-te, ai o treabă de făcut.

– Asigură-te că operatorii catapulței vor fi gata mâine dimineață, când se luminează, strigă Rita. Arată cam duși cu pluta, dar știu ce au de făcut. Întreabă-l pe Romero.

Spencer se uită cum Rita și cei doi tovarăși ai săi dispar în întuneric. Privi după ei până nu-i mai văzu, oftă, apoi se întoarse în rulota pentru microunde, când auzi o voce care-l striga.

– Vino iute! Am capturat doi oameni care vin din vest!

Un fior îi trecu prin șira spinării. *Grozav*, își spuse el.

Nimeni de aici nu are nicio pregătire militară și tocmai am capturat primii noștri prizonieri de război!

Alergă pe cărarea plină de praf, împiedicându-se în beznă. Pe vechiul drum către ferma pentru microunde, Spencer întâlni un paznic în spatele a două persoane – ambele înalte, un bărbat și o femeie, cu mâinile la spate. Chiar și la lumina slabă a stelelor, Spencer văzu că bărbatul purta o pălărie de cowboy, iar femeia își legase părul lung într-o coadă de cal. Nu arătau așa cum s-ar fi așteptat să arate soldații lui Bayclock.

– Spencer, vino să vezi ce avem aici! strigă paznicul.

– Sunteți doctorul Lockwood? zise prizonierul, cu accent puternic de cowboy. Mă bucur să vă văd.

– Pun pariu că-i așa! Cine ești?

Cowboyul se apropie.

– Am discutat prin radioul cu ultrascurte. Sunt Todd Severyn. De la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție, din Pasadena.

La extreme

Rita Fellenstein stătea în șa, cu picioarele în scări, aplecată, căutând să vadă lumina focurilor de tabără ale lui Bayclock. Pentru prima oară era recunoscătoare petromolimei, pentru că datorită ei generalul nu avea acces la ochelari cu infraroșii sau la alte dispozitive de înaltă tehnologie pentru apărare pe timpul nopții. Sau așa credea ea.

Alt avantaj: soldații nu cunoșteau zona.

Rita intenționa să folosească acest avantaj la maximum.

Cei doi argați începură să sușotească, dar Rita ridică o mână, făcându-le semn să tacă. Până atunci nu zăriseră patrulă regulate, dar se putea ca Bayclock să trimită echipe de cercetare.

Nu avea încă nicio știre de la tunul-lansator defect. Rita plecase cu argații ocolind spre sud și ajunsese în spatele taberei. Bobby Carron îi povestise despre „verifică șase”, expresia din jargonul piloților de luptă care însemna să-ți păzești spatele tot timpul, dar el credea că generalul s-ar putea să nu folosească tactica aceea la sol.

Ritei îi plăcea cu adevărat Bobby. Se simțea bine având în sfârșit pe cineva care s-o înfrunte și cu care să se certe, nu să-și târșăie stânjenit picioarele, cum făceau argații. Dar Bobby nu avea de-a face cu raidul ei, așa că și-l izgoni din gândurile ei.

Rita surprinse cu coada ochiului imaginea unui om călare, în tabără. În spatele lui văzu lucirea mai multor focuri mascate cu movile de pământ, ridicate de soldații obosiți.

Rita pipăi traista și scoase trei cutii de conservă, în care se afla explozibil fabricat de Bobby din citrice. Își prinse carabina în spatele șei și le șopti argaților:

– Nu vă apropiați prea tare și nu stați prea mult! Vrem doar să-i speriem. Bum-bum!

Rita plesni din hățuri și-i îndemnă:

– Să mergem!

Caii lor năvăliră către tabăra lui Bayclock. Rita se aplecă pe gâtul calului, îmboldindu-și bidiviul cu tocurele cizmelor să pornească în galop.

Soldații lui Bayclock poposiseră într-un desiş circular, aflat la o sută de metri. Rita și însoțitorii ei se răspândiră, călărind în jurul taberei. Respirația i se iuți, în timp ce copitele calului scoteau un zgomot înfundat în noaptea din deșert.

Soldații zăceau pe pământ, folosindu-și ranițele drept perne. Trei oameni întrețineau focurile. Cineva din tabără se ridică în picioare. Privi speriat în jur și începu să strige.

Rita acționează mecanismul de declanșare cu arc al primei grenade și o aruncă. O urmară imediat celelalte două. În momentul când avu loc prima explozie, văzduhul se umplu de focuri de armă. Soldații lui Bayclock trăgeau orbește prin beznă. Rita auzi șuieratul gloanțelor ce ricoșau de sol. Alt bubuit se auzi, însoțit de-o fulgerare luminoasă. Își întoarseră caii și galopară către ferma pentru microunde.

Doar patru dintre explozivii puși în cutii de conserve funcționaseră. Deși bombe mici produsese, mai mult ca sigur, pagube reduse, Rita era convinsă, după țipetele și focurile de armă care se auzeau în urma lor, că produsese mare agitație printre soldații lui Bayclock.

– Până nu v-am zărit din trecătoarea Las Cruces, nu știam dacă o să vă mai găsim, povesti Todd Severyn, ghemuit pe pământ din cauza oboselii. Un timp, am căutat orbește.

Heather Dixon, care stătea lângă el, îl aprobă. Părea gata să se prăbușească. Lui Spencer i se făcu milă de ei și strigă să le aducă cineva un bidon plin cu apă.

Heather se așeză lângă foc, masându-și genunchii. Avea fața plină de murdărie și privea ca hipnotizată în foc, în timp ce Todd își continua povestea. Părea pierdută, ca și cum viața ar fi doborât-o prea des. Spencer făcu un efort să nu se uite la ea. Se întreba dacă între ea și Todd exista... ceva. Stăteau separat, dar asta nu însemna nimic, după o asemenea călătorie.

Mai târziu, Spencer se trezi gândindu-se că-i singur, întrebându-se dacă va găsi vreodată fata aceea cu nasul ars de soare... Dar nu avea timp de asta acum – avea alte treburi de făcut.

Dădu din cap când Todd descrie călătoria lor după ce Connor Brooks le ucisese tovarășii și le furase sateliții. Bărbatul din Wyoming desfăcu pumnul și-și frecă mâna de blugii murdari, de parcă ar fi vrut să înlăture amintirea călătoriei dezastruoase.

Lui Spencer i se făcuse rău auzind de pierderea minisateliților. Ajunseseră atât de aproape! Încercă să spere că sateliții pierduți vor ajunge, într-un fel, la ferma pentru microunde. Era păcat că, avându-i pe Cei Șapte Pitici care acționau deasupra, nu puteau să folosească sateliții de pe orbita joasă ca parte a apărării lor de înaltă tehnologie împotriva lui Bayclock.

Dar după ce aflase că noii sateliți dispăruseră și că tunul-lansator era

probabil distrus, fără a mai menționa că trupele generalului erau masate la poalele munților, îi era greu să fie optimist. Mai conta oare? De ce mai luptau? De ce naiba se chinuise Bayclock să vină aici?

Spencer se întrebă dacă grupul lui n-ar trebui să abandoneze ferma pentru microunde înainte să-i omoare militarii. Se puteau ascunde în munți, puteau trimite echipe de gherilă care să-i hărțuiască pe ocupanți până când, într-o zi, vor reuși să-i gonească pe militarii barbari. Slabă șansă! Singura lui consolare era că zece minisateliți rămăseseră în siguranță, la LPR.

– Ce facem în continuare, doctore Lockwood? întrebă Todd. Ne-ai putea pune la treabă, să vă ajutăm. N-are rost să stăm degeaba – când generalul e aici. E timpul să luptăm!

– Am tras primul foc, zise Spencer, dar asta ne-a scos tunul-lansator din funcțiune și a distrus toată instalația. Și era cel mai mare avantaj al nostru.

– Nu mai aveți și alte mijloace de luptă? întrebă Todd.

– Vom ține un consiliu extins de război înainte să ajungă soldații aici, răspunse Spencer. Gilbert Hertoya are experiență în domeniul folosirii armelor cu risc înalt în Golful Persic și facem aproape tot ce ne sugerează. Mai avem oamenii din ranchuri și din oraș pregătiți pentru ambuscade și, bineînțeles, mai avem echipa cu catapulta. Chiar în momentul acesta, o echipă aruncă grenade improvizate în tabăra generalului. Dar toate astea înseamnă un ultim efort, nimic care să producă pagube importante. Nu mai am niciun iepure de scos din joben.

Ezită, apoi continuă în șoaptă:

– Sper că cei de la lansator sunt în viață.

Heather continuă să privească flăcările, dar spuse, cu o voce joasă, profundă:

– Ce-i cu antenele pentru microunde? Dacă pot produce atât de multă electricitate, de ce nu puteți să prăjiți oameni?

Spencer trebui să-și desprindă privirea de la ochii mari ai lui Heather, înainte să răspundă. Se uită spre Todd, dar petrolistul îi zâmbi obosit, de parcă l-ar fi amuzat preocupările lui Spencer.

– Ar trebui multă electricitate ca să faci rău cuiva cu microunde – atmosfera le-ar amortiza înainte ca nivelul energiei să fie suficient de înalt pentru a dăuna oamenilor. Un nivel scăzut de energie, își continuă el gândurile, poate produce lucruri neplăcute obiectelor din metal sau componentelor electronice – dar, după petromolimă n-au mai rămas prea multe chestii din astea.

– Puștile generalului sunt din metal, replică Heather.

Spencer deschise gura, să-i răspundă, apoi se opri, când pricepu ce voia să zică.

– Ai dreptate. Mă gândisem să folosesc microundele pentru niște ținte greșite.

– Ce vrei să spui? întrebă Todd, uluit.

– Noi transmitem energie din spațiul cosmic sub formă de raze, la un nivel energetic relativ scăzut, de vreo sută de ori mai redus decât al razelor de soare care lovesc Pământul – asta nu va face niciun rău cuiva care le suportă toată ziua. Vă amintiți de spaima produsă de telefoanele celulare? Telefoanele celulare erau niște monștri în comparație cu razele noastre.

Vorbea tot mai repede, pe măsură ce-l cucerea ideea.

– Dar soldații lui Bayclock cară tot felul de obiecte din metal. Puști, cuțite, baionete – iar obiectele astea se încălzesc ca naiba când sunt expuse la microunde cu nivelul energetic pe care-l folosim acum pentru a transmite energie de pe orbită!

– O să le încingi picioarele! rânji Todd.

– Dacă putem multiplica energia de patru ori, mormăi Spencer, mușcându-și buza, și să iradiem soldații timp de douăzeci de minute, obiectele se vor încinge până vor detona explozibilii. Mai mult ca sigur că soldații își vor arunca armele și vor fugi în munți.

– Deci ce avem de făcut? întrebă Todd, examinându-și mâinile și îndoindu-le.

Spencer se gândi un moment. După cât putea să-și dea seama, era puțin după miezul nopții. Nu auzise santinelele avertizându-i că Bayclock se apropia, asta însemna că aveau un răgaz de cel puțin o oră. Poate tirul lui Gilbert îl făcuse pe Bayclock să se retragă, sau poate generalul își trimisese soldații dornici de răz bunare să cucerească instalația de lansare.

– Cei Șapte Pitici trec pe deasupra noastră în fiecare zi la amiază, adică peste unsprezece ore. Dacă putem să-l oprim pe Bayclock până atunci, aș putea să reprogramez sateliții solari ca să-i iradieze soldații. Nu va fi o armă la fel de distrugătoare ca tunul-lansator, dar s-ar putea să fie suficient ca să le venim de hac.

– Cei șapte pitici? întrebă Todd. Despre ce vorbești? Ce pitici? mai întrebă el, uitându-se la Heather.

– Aveți calculatoare? se interesă neîncrezătoare Heather.

Spencer dădu din umeri, uitându-se la ea și ignorând întrebarea lui Todd.

– Mai mult ce-am recuperat din stațiile de lucru, câteva mari circuite analogice care funcționează cu acumulatori încărcăți zilnic la amiază, când sateliții zboară pe deasupra noastră.

– Nu mă pricep la sateliți, zise Todd încruntat, nici la calculatoare... nici la pitici.

Heather păru să se trezească brusc și zise:

– Mi-ar plăcea să rămân aici și să vă ajut, dacă aveți nevoie.

– E mai bine decât să ne întindem pe jos și să facem pe morții, spuse și Todd. Dacă soldații sunt atât de derutați, că nu pot ajunge aici până la amiază, o fulgerare cu microundele voastre i-ar face să se retragă. Bizuiți-vă pe mine să vă ajut, zise el, ridicându-se, gata de acțiune.

Spencer privi în direcția lansatorului electromagnetic. Probabil că-l vor urca pe Bobby Carron în balon dis-de-diminează, să aibă o imagine completă a câmpului de luptă, înainte de a planifica strategia amănunțită. Dacă Bobby era întreg.

– Pot să fac ceva? repetă Todd. Știu să călăresc și să trag cu pușca.

– Poți să ne ajuți stând de pază împotriva unui atac pe furiș. După ce se întoarce Rita, vom decide cum putem înfrunta cel mai bine soldații lui Bayclock.

Heather își scutură blugii de praf și zise:

– Arată-mi unde-i baia și niște apă de spălat, apoi voi fi gata de lucru.

După aceea își frecă nasul și întrebă:

– N-aveți nimic împotriva arsurilor de soare?

Spencer rămase locului, uluit. *Arsuri de soare?* Reuși să clatine din cap. Nu conta cât de rău arătau lucrurile, avea un presentiment că soarele va străluci foarte puternic a doua zi, dimineăța.

– Stai! Cine naiba ești? mormăi o voce de femeie.

Todd Severyn rămase locului. Nu vedea mare lucru prin întuneric.

– Dar *tu* cine naiba ești?

Todd auzi sunetul piedicii unei puști.

– Ai cinci secunde, cowboyule, sau o să dansezi fără degete la picioare! Identifică-te!

Bărbatul ridică mâinile și răspunse:

– Sunt Todd Severyn. O aștept pe Rita. M-a trimis Spencer Lockwood.

– De unde să știu că spui adevărul? Poate ești un cercetaș al lui Bayclock.

De ce întâlnesc întotdeauna femeii care mai degrabă ar crește șerpi cu

clopoței decât să facă prăjituri?

– Ai de gând să mă întrebi și cine a câștigat Campionatul Mondial în o mie nouă sute șaizeci și patru?

Încercă să-și amintească cuvintele corecte, chiar dacă nu le înțelegea, și continuă:

– Probabil că ar trebui să spun ceva despre un plan de a-l da gata pe Bayclock cu ajutorul Celor Șapte Pitici.

Văzu țeava puștii coborând, apoi auzi un chicotit. Femeia întoarse capul și scuipă o înghițitură de tutun, după care spuse:

– Bine, Tex, poți să-i spui lui Spencer că Rita s-a întors. Hai să mergem.

Todd lăsă mohorât mâinile în jos, dorindu-și să-i recunoască *cineva* accentul din Wyoming și să nu-i mai spună Tex.

Spencer stătea lângă Heather în rulota aglomerată, când se iviră zorile, lucrând pe rând la calculatorul primitiv. Chiar cu o memorie stabilă și cu tuburi catodice de joasă energie, consumul de curent era substanțial și puteau să perfecționeze simularea doar încă o oră, două, înainte să se descarce acumulatorii.

Lumina slabă produsă de acumulatori se reflecta pe figura lui Heather. Fata își legase părul îmbâcsit după ce-l pieptănase, iar Spencer văzu o pată roz de arsură de soare pe nasul și pe obraji ei.

Circuitele făcute de Juan Romero ocupau cea mai mare parte a mesei, sârme neizolate se întindeau în modele labirintice. Heather apăsa cu grijă butoanele întrerupătoarelor cu lamă, introducând codurile date de Spencer – câte o literă de fiecare dată. Apoi se uită la inscripția luminescentă de pe ecranul de sticlă al tubului catodic pus într-o parte.

– Gata, am introdus ecuația pe care mi-ai dat-o. De aici ar trebui să preiei tu.

– Mulțumesc.

Se așază pe scaunul de lângă ea și așteaptă compilarea programului. În interiorul rulotei, căldura produsă de circuitele primitive era înăbușitoare. Se rugă să nu se topească nimic, măcar încă un timp.

Având-o la dispoziție pe Heather, care să-i introducă perturbațiile orbitelor, reușise să calculeze, cu creionul pe hârtie, unghiurile necesare de vizualizare omogenă. Dacă totul mergea, puteau comanda Cei Șapte Pitici să direcționeze transmisia de microunde departe de ferma antenelor, către tabăra lui Bayclock. Creșterea temporară a puterii de patru ori era ceva banal în comparație cu ceea ce făcea

acum, pentru că necesita mai puține coduri.

– Spencer? se auzi vocea Ritei dinspre intrarea în rulotă.

După glas, părea obosită. Se întoarse și-l văzu pe Todd alături de ea, lângă ușă.

– Rita! Cum a fost raidul?

– Grenadele au funcționat destul de bine. Au făcut niște soldați să-și ude patul, dar, după ce și-au dat seama că n-au produs prea multe pagube, s-au enervat. Cowboyul ăsta zice că ai nevoie de alți cercetași. Salut, adăugă ea, uitându-se la Heather.

– Salut, răspunse Heather, dându-și la o parte o șuviță de păr din ochi.

Todd intră în rulotă, Rita trase un scaun lângă calculator și-și trecu mâna prin păr. Picioarele ei lungi abia încăpeau sub masă.

– Telegraful nu mai funcționează. Romero s-a întors de la lansator – se pare că a fugit tot drumul, în timp ce ceilalți încercau să stingă focul și să se baricadeze în instalație.

Spencer se așeză, ignorând calculele pentru sateliți, și exclamă:

– Romero s-a întors! Ce spune?

– Gilbert e rănit grav – la ambele picioare, cred. Un tehnician a murit și tunul-lansator e *kaput*. Arnîe a rămas acolo, să supravegheze totul, dar dacă Bayclock trimite câțiva oameni decîși, n-are nîcio șansă să-i oprească.

– Grozav! zise Spencer, simțînd nevoia sa dea cu pumnul în ceva. Acum ce facem?

Rita se șterse pe frunte și răspunse:

– Bobby o să urce cu balonul cînd se luminează, să privească atent. Crede că Bayclock nu va ataca mâine. Pînă acum l-am făcut praf cu o salvă a tunului-lansator și i-am aruncat o mînă de grenade în tabără – a crezut că suntem o mînă de fraieri neînarmați, dar acum nu mai riscă nîmîc. Cred că l-am făcut pe general să ne respecte talentele.

Apoi Rita se uită la Heather, după aceea la Spencer, și ridică din sprîncene. Un rînjîet îi apărî pe figură. Spencer se ridică, mai mult ca să evîte comentariile Ritei.

– Bîne, atunci să-l lovîm mai întâi cu catapulta, dimîneața. După aceea, să apelăm la orășeni.

Obosit, plîn de durere și cu ochii roșii din cauză că nu dormise, Juan Romero stătea lângă banda-care-nu-era-în-stare-să-țîntească, adică lângă operatorii catapultei. Lumina dimîneții se scurgea asupra cîmpiei de nisip, dîndu-i o nuanță și mai albă. Umbrele munților se retrăgeau

peste întinderea albă.

Armata lui Bayclock începu să se aranjeze în formație și să se pregătească să reatace. Oamenii lui Romero avură nevoie de mai mult timp decât se bănuia pentru a ajunge în zona înaltă, unde catapulta ascunsă era gata să arunce proiectile. Din câte își dăduseră seama, unica tragere cu tunul-lansator al lui Gilbert Hertoya însemnase o lovitură șocantă și devastatoare din punct de vedere psihologic – dar Romero nu spera că arma lui medievală, cu bătaie mai scurtă, va avea același efect.

Locotenentul Bobby Carron făcuse focul în nacela metalică a balonului său pentru supraveghere și se înălțase cât îi permitea cablul de ancorare, trimițând mesaje telegrafice către cel de la celălalt capăt al firului, aflat în clădirea de la ferma antenelor. Romero ar fi vrut să fie acolo, nu aici, și să-și supravegheze echipa făcând toate greșelile la care se aștepta din partea ei.

Pensionarii se certau între ei cine să învârtă la manivelă, cine să ochească și cine să elibereze cârligul. Apoi se apucară să se contrazică în privința căruia dintre butoaiile cu bucăți de metal ar fi reprezentat cea mai bună încărcătură inițială.

Armata lui Bayclock începu să se împrăstie, părăsind tabăra și mărșăluind în mai multe coloane – una îndreptată către instalația incendiată a tunului-lansator, alta către ferma pentru microunde. Un mic grup de călăreți încăleacă, gata să șarjeze. O mare parte dintre soldați rămaseră în tabără, preparând un al doilea val al asaltului.

– Grăbiți-vă, oameni buni! strigă Romero. Dacă nu folosim catapulta repede, o să pierdem ținta cea mai concentrată.

– Suntem aproape gata! se răsti un bătrân.

– N-o să nimerim nimic, așa că tot nu contează, bombăni altul.

– Unde vă e optimismul? se rătoi o bătrână. Încă o vorbă ca asta și vă pun în hârdău, pentru prima tragere! Lăsați-mă să ochesc!

În cele din urmă traseră brațul jos și pregătiră arma. A fost nevoie de trei oameni care să tragă la scripete ca să răstoarne butoiul cu bucăți ruginite de metal în căuș. Încărcată complet, catapulta păru să vibreze de încordare, gata să se destindă.

Romero trase el însuși de coarda trăgaciului. În mintea lui apăru o scenă ridicolă dintr-un desen animat cu Road Runner, în care Wile E. Coyote folosea o catapultă asemănătoare împotriva păsării fără minte – și, indiferent unde stătea, mașinăria încăpățânată reușea să-i arunce stâncile cu care era încărcată tot în capul lui.

Romero își ținu răsuflarea și smuci sârma.

Catapulta se aruncă înainte, cu un sunet ca de explozie, lovindu-se de baricada din față și aruncându-și încărcătura, într-un arc de cerc, către tabără.

Se vedea limpede că echipa de asalt a lui Bayclock răspunse unui fel de semnal și porni în goana cailor, cu puștile pregătite. Gonea către instalația de bază, de care era priponit balonul lui Bobby. Ticăloșii intenționau să doboare balonul!

În partea îndepărtată a taberei, grămada de metal împrăștiat izbi pământul, răspândindu-se în față. Prin lunetă, Romero văzu că lovitura catapulte strivise două corturi mici și o căruță cu provizii, ridicând un nor de praf și nisip în aer. Oamenii alergau de colo-colo ca niște bărzăuni întărâțați.

– Bună lovitură! strigă Romero. Să încercăm să modificăm ținta doar un pic și să lovim în centrul taberei. Mai avem doar două lovituri. După ce-și vor da seama unde suntem, vor veni după noi și va trebui să abandonăm nava.

În timp ce banda-care-nu-era-în-stare-să-țintească se chinuia să tragă din nou brațul catapulte – de data asta cu mai mult entuziasm și o mai bună coordonare – Romero auzi un șir de împușcături îndepărtate. Grupul de călăreți se apropia de balonul de observare și trăgea neîncetat în nacelă, în balon și în cablul de ancorare. Silueta mărunță a lui Bobby Carron se ghemuia, căutând protecție în nacela plată de aluminiu.

– Gata! strigă unul dintre bătrâni. Atenție, domnule Romero!

Catapulta se aruncă din nou înainte, aruncând o altă încărcătură de bucăți de fier către forța expediționară dezordonată, dar de data asta proiectilele loviră deșertul, la vreo treizeci de metri de tabără.

Soldații generalului Bayclock începură să-și dea seama de unde veneau loviturile de catapultă.

Se vedea clar că balonul lui Bobby fusese atins de zeci de gloanțe și că trăgea nebunește de funia de ancorare. Peticele din material de parașută, cusute manual, care nu fuseseră făcute să suporte un asemenea șoc, începură să se sfâșie. Sacul colorat prinse a se dezumfla. După alt șir de împușcături, unul dintre țintași se dovedi fie foarte priceput, fie extrem de norocos. Frânghia de ancorare pocni, iar balonul se puse în mișcare.

Și a treia lovitură de catapultă dădu greș. Un grup de soldați de-ai lui Bayclock se îndreptară către pozițiile lui Romero și se împrăștiară la poalele munților, înaintând către arma medievală.

– Vin! Trebuie să ne ducem într-un loc sigur! strigă Romero. E timpul

să ne retragem!

În timp ce fugeau prin hățișul de la poalele munților, Romero privi în jos, către bazinul uriaș, și văzu balonul lui Bobby Carron plutind liber, apoi căzând spre sol, în timp ce oamenii generalului stăteau într-un genunchi și trăgeau cu carabinele.

Spencer stătea ghemuit peste masa plină cu circuite, suflând peste ele, făcându-le vânt cu o foaie de hârtie, încercând să-și folosească agitația pentru a grăbi calculele. Unele dintre lipituri începuseră să fumege, iar acumulatorii erau aproape goliți.

– Hai! mormăi el.

Heather stătea lângă el și-i masa umerii, dar nu spunea nimic. Durase cu câteva ore mai mult decât se așteptase, iar acum rulota era luminată de razele dimineții. Soldații lui Bayclock se pusese deja în mișcare.

El și Heather mai aveau nevoie să recompileze echivalentul a o jumătate de oră de lucru, când Spencer descoperise o mică eroare pe care o făcuse în calculele lui manuale. Masa cu circuite bandajate părea să se chinuie să reziste suficient pentru a completa instrucțiunile binare înainte de a se supraîncălzi și a strica totul.

– Merge! șopti Heather. O să meargă.

Ca și cum ar fi contrazis-o, circuitele improvizate scoaseră scânteii și se scurtcircuitară masiv. Din zeci de legături țâșni fum.

Spencer încercă să găsească o cale să stingă focul, dar nu mai conta. Toate calculele se pierduseră. Tubul catodic ce arăta progresul trudnic al socotelilor se întunecă.

Spencer se prăbuși pe scaun și refuză să țipe. Executaseră deja instrucțiunile pentru mărirea de patru ori a puterii microundelor transmise. Dar fără informațiile de țintire, radiațiile suplimentare ar fi căzut, nefolositoare, tot pe ferma antenelor pentru microunde, nu pe noua poziție a lui Bayclock. Spencer nu putea să repare circuitele și să le pună în funcțiune în mai puțin de două zile.

Bayclock ar fi cucerit toate instalațiile până atunci.

Speranțele legate de sateliți, de ferma pentru energia solară, viitorul însuși se transformaseră în fum.

Cântec de lebedă

Balonul cu aer cald plutea către solul accidentat. Bobby Carron se prinse de marginile de aluminiu ale nacelei și se ținu cât putu de tare.

Aerul năvălea prin despicăturile din pânza colorată, prin găurile făcute de împușcături și provocate de cusături care plesniseră. Multe dintre gloanțe făcuseră găuri ca niște cratere în nacelă, iar Bobby avusese noroc că nu fusese lovit. Dar norocul fusese doar temporar, pentru că urma să se prăbușească în orice secundă.

Funia de ancorare ruptă atârna pe pământ, în timp ce balonul se târa, îndreptându-se drept către soldații lui Bayclock, care alergau să-l intercepteze. Alte împușcături răsunară, iar Bobby se ghemui. Văzu altă gaură de glonț în sacul ce se dezumfla al balonului, dar auzi și țipete, oameni care strigau la pușcași să înceteze focul.

Nacela largă din metal se zgudui când balonul se înclină și continuă să cadă. Coșul plin cu cărbune încins se răsturnă, împrăștiind jăratec care sfârâia și fumega pe podea. O bucată de jar arse piciorul lui Bobby. El o lovi și fu gata să dea drumul balustradei. Cărbunii fumegând căzură peste marginea nacelei.

Bobby se ghemui, când fundul nacelei se lovi de o ieșitură de stâncă, izbindu-l puternic de marginea coșului de aluminiu. Se pocni la cap, iar sângele începu să-i curgă pe obraz. Clipi, încercând să-și recapete vederea, gata să sară și să fugă, ca să se salveze.

Nacela se lovi iar de pământ și se târî în continuare, în timp ce ultimele rămășițe de aer cald împingeau balonul dezumflat. Nacela topăi, împrăștiind nisip și praf, până când balonul se agăță într-un desiş de tufişuri.

Bobby încercă să-și păstreze echilibrul, dar nacela îl aruncă într-o harababură de funii de ghidare, pânză de parașută și cenușă fierbinte. Coșul din metal se opri lângă el.

Aviatorul oftă și încercă să se ridice în genunchi. Nu simțea nicio străfulgerare de durere, de oase rupte, dar îl durea tot trupul. Se prinse de frânghiile nacelei, încercând să-și tragă pânza de parașută de pe față.

Îndată ce se ridică și se eliberă, clipind din cauza luminii puternice, văzu că fusese încadrat de doi dintre călăreții lui Bayclock. Trei pușcași pedestri veneau alergând către ei. Bobby se uită în jur, căutând un loc în care să se ascundă, să opună rezistență – dar nu avea arme. Nu avea

de ales și ridică mâinile.

Gâfâind de oboseală, sergentul Caitlyn Morris alergă spre el, cu o pușcă în mână. Zâmbi plină de sine când îl văzu. Alți doi soldați își ațintiră armele asupra lui Bobby. Călăreții rămaseră câte unul în fiecare parte, să se asigure că nu poate să fugă.

Figura sergentului Morris era roșie cu dăre de murdărie. Părul ei blond se udase de sudoare.

– Bine ați venit acasă, domnule locotenent. Generalul Bayclock va fi foarte încântat să vă vadă.

Connor Brooks mâna cei trei cai sub soarele dimineții, conducând căruța plină cu sateliții solari către tabăra militară. Îi privise pe soldații lui Bayclock din tabăra lui mică, în ultimele două zile, până-și dăduse seama, în cele din urmă, de ce erau acolo. Decisese că Bayclock voia cu tot dinadinsul minisateliții furați și că ar fi fost dispus să plătească pentru ei.

Connor nu făcuse focul, de teamă să nu-i fie descoperită tabăra, dar dormise confortabil, învelit în păturile argintii, reflectorizante, ale Henriettei Soo. Își spălase sângele de pe mâini și-și schimbase hainele. Mâncase bine, din proviziile furate, aflate în căruță.

Dar rănila de pe față îl usturau groaznic.

Putea să vadă doar cu ochiul stâng, ca prin ceață, iar obrazul și fruntea sfâșiate pulsau în ritmul unei muzici disco, interpretată cu dălți de spart gheață. Reușise să-și spele într-un pârau rănila produse de explozia puștii, dar știa că se puteau infecta și-l îngrijora faptul că durerea creștea. Doamne, ar fi dat orice pentru o mână de aspirine! Din cele foarte puternice.

În timp ce mâna caii către tabără, câteva santinele înarmate îi ieșiră în întâmpinare.

– Stai pe loc, moacă de broască râioasă! răcni un soldat, ridicând pușca. Cine ești?

Connor ridică o mână, ca salut sau poate doar ca să arate că nu era înarmat. Opri caii lângă locul de depozitare al corturilor, sacilor de dormit și proviziilor.

– Vreau să-l văd pe comandant, zise el cu voce răgușită – cuvintele îi ieșeau cu greu din laringele pe care-l zdrobise Uma, atunci când încercase să-l sugrume – și făcu semn către căruță. Spune-i că am ceva ce-și doresc foarte mult indivizii ăia care se ocupă cu energia solară.

– Așteaptă aici, zise santinela.

Connor rămase cu mâinile pe cap. Cei trei cai nechezară, simțind

mirosul altor cai din armata lui Bayclock. Connor ar fi vrut să bea ceva rece, dar cele două santinele îi pândeau fiecare mișcare, într-o tăcere posomorâtă. Cu toate că venise cu o ofertă avantajoasă, păreau să-l privească de parcă ar fi fost un fel de animal scârbos prins într-o capcană pentru șobolani. Chestie tipică, își zise el.

În cele din urmă, apărură un bărbat solid, cu înfățișare de tip dur, flancat de doi însoțitori înarmați, care se îndreptă spre Connor. Avea păr negru zbârlit și o expresie gen *nu-încerca-să-mă-fraierești*.

– Sunt comandantul acestor soldați, generalul Bayclock, zise el. Ce mi-ai adus?

Deși nerostită, pe figura lui se citea amenințarea: *Dacă mă faci să-mi pierd timpul, o să pun să fii dezbrăcat și o să te alerg pe-un câmp cu cactuși!*

Connor încercă să-și pună în funcțiune șarmul care-l servise atât de bine, deși nu știa cât șarm îi rămăsese cu o figură mutilată și cu o voce hârâită.

– Mă bucur să vă întâlnesc, domnule general. Mă numesc Connor Brooks...

– Nu-mi pasă cine ești și-s sigur că nu mă bucur că te văd. Termină cu rahaturile. Ce vrei?

– Hm, da, domnule, mormăi Connor, își umezi buzele cu limba-i uscată și spuse iute: Am pus mâna pe niște echipament tehnic care se îndrepta către ferma pentru energie electrică, pe care o asediați. M-am gândit că ar putea să fie ceva prețios pentru dumneavoastră.

Și ridică din sprâncene, știind că trebuia să fie hidos, cu figura lui zgâriată, jupuită.

– Ce fel de echipament de înaltă tehnologie? întrebă Bayclock, interesat brusc, dar încă neîncredător. De unde vine?

– Ei bine, am în căruță zece sateliți. Au fost fabricați de Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție și au fost trimiși către White Sands.

Ochii negri ai generalului se luminau de-odată.

– Faci parte din expediția de la Pasadena?

Părea gata să se repeadă asupra lui.

– Eu... i-am luat de la ei, răspunse Connor. Expediția încerca să se strecoare cu sateliții printre soldați. Așa că vi i-am adus.

– *Sateliți?* Expediția trimisă de LPR aducea aici doar câțiva sateliți? întrebă Bayclock, privindu-l neîncredător.

– Doar atât.

Un ofițer care stătea lângă Bayclock întrebă:

– Câți oameni făceau parte din expediție?

– Doi sau trei, răspunse Connor, dând din umeri.

Cei din statul-major începură să murmure. Bayclock nu părea convins și era enervat.

– Arată-mi ce-ai adus.

După un minut, Bayclock își trecu mâna pe suprafața celei mai apropiate canistre închise ermetic. Ofițerii lui scotoceau prin aparatură, ciocănind în cutiile din metal. Toți păreau uluiți de descoperire.

Connor se duse lângă general și-i spuse:

– Cred că sunteți dornic să faceți un târg, domnule. Aceștia sunt niște sateliți extrem de valoroși, sunt convins că știți. Neprețuiți, de fapt. Aș dori câteva dintre armele dumneavoastră remediate – să zicem șase puști – și ceva provizii. Și un pic de îngrijire medicală, continuă el, atingându-și rănilor dureroase de pe față. După cum vedeți, n-a fost ușor să fac rost de sateliți...

Expresia lui Bayclock arăta că-i un om dur. Generalul spuse cu voce joasă, dar se părea că-i vine greu să se stăpânească:

– Reprezintă Statele Unite ale Americii și nu facem negoț când suntem în timpul ostilităților. Din ordinul președintelui, sunt autorizat să iau, pur și simplu, tot ce am nevoie. Aducându-mi sateliții, ai făcut un serviciu țării tale. Ar trebui să fii mândru de asta.

Connor se simți jignit de atitudinea generalului căpățânos.

– Nu m-am gândit la asta. Dacă așa gândiți, o să-mi iau sateliții și o să plec.

Se duse la căruță și urcă pe capră. *Idiotul dracului!* Trase de hățuri, mânând caii ca să întoarcă vehiculul. Și rămase uluit de viteza cu care cinci puști fură ațintite asupra lui.

– Ce naiba înseamnă asta? se rătoi el.

– Asta înseamnă legea marțială, domnule Brooks, îi răspunse Bayclock. O să-ți acordăm asistență medicală, după cum ai cerut, și o să fii înrolat în corpul de aprovizionare. Avem nevoie de orice persoană disponibilă în lupta împotriva stației pentru energie solară.

Connor se simțea trădat și speriat. Mai mult, se simțea ca un idiot.

Un bărbat înalt, slab, se apropie de Bayclock. Se vedea că era un civil. Purta ochelari cu ramă din metal, avea bărbie ușor teșită și mărul lui Adam mare.

Bayclock îi spuse cu amărăciune, de parcă sateliții l-ar fi făcut nefericit:

– Doctore Nedermyer, omul ăsta ne-a adus zece sateliți pentru energie solară, produși de LPR. Sunt acum în posesia noastră, deci nu avem de ce să ne facem griji că ar ajunge în mâinile doctorului Lockwood.

Nedermyer se apropie și se uită în căruță.

– Credeam că-i transportă o expediție mai numeroasă...

– Doar atât a fost și asta-i tot ce-au adus, răspunse Bayclock. Vreau să întocmești o notiță, care să-i fie transmisă prin curier lui Lockwood și rebelilor lui amărâți. Spune-le că, dacă nu se predau imediat, începând de mâine dimineată vom lua câte un satelit și-l vom face bucăți, în văzul tuturor. Vom distruge unul la fiecare două ore, până se vor preda. Dacă această tehnologie înseamnă atât de mult pentru ei, atunci să vadă cât de mult vor irosi din ea.

– Domnule general, nu puteți face asta! exclamă Nedermyer, nevenindu-i să creadă ce auzise. Acești sateliți nu pot fi înlocuiți. Nu mai avem instalații să fabricăm alții. Sunt materiale prețioase – iar dacă le distrugeți, încălcați scopul acestei expediții!

Figura lui Bayclock se înroși. Generalul se întoarse încet către Nedermyer:

– Scopul acestei expediții, doctore, este de a zdrobi o insurecție. Sateliții sunt niște jucării, niște obiecte de lux. Putem supraviețui fără ei. *Nu putem* supraviețui fără ordine și fără respectarea legilor. Dacă pentru asta va trebui să distrugem niște containere de metal, așa să fie!

Generalul se întoarse din nou către Connor și-i făcu semn să coboare din căruță. Doi dintre soldați apucară hățurile cailor.

– Sergent, du căruța și caii la grupul pentru logistică. Tu, Brooks, vei ajuta personalul de aprovizionare la asaltul de mâine. Ai fost înrolat în armată.

Cu mâinile legate la spate cu o frânghie aspră, Bobby Carron se împleticea prin deșertul accidentat. Doi călăreți mergeau de fiecare parte a lui, doi pedestrași în spate și unul în față. Bobby trebuia să se silească să mențină ritmul impus de sergentul Morris.

Încerca să-și amintească de timpul petrecut într-o tabără pentru antrenament de supraviețuire, de evadarea dintr-o imitație de lagăr de prizonieri. Pregătirea avusese loc într-o junglă și nu fusese prevăzută a fi aplicată împotriva propriilor soldați. Înainte de a parcurge un kilometru către tabăra lui Bayclock, Bobby își dădu seama că nu avea nicio idee de evadare. Nu avea niciun as în mânecă, niciun truc de care să se folosească. Nu vedea nicio scăpare.

Bayclock îl considera trădător. Dar Bobby știa că, și în condiții de luptă, generalul nu i-ar pune pistolul la tâmplă și n-ar apăsa chiar el pe trăgaci, fără să treacă prin simulacrul unei curți marțiale. Bobby era convins de asta.

Era mulțumit de felul în care-i ajutase pe doctorul Lockwood și pe ceilalți de la ferma pentru energie solară. Își aminti de zilele în care, în calitate de pilot al marinei, staționase la China Lake. Își aminti de ultimul lui zbor, cu Dezgustătorul Petronfi. Voiau doar să aibă parte de o perioadă lungă de odihnă în Corpus Cristi, să stea pe plajă, să mănânce crevete și să se uite la fetele în bikini...

Suprafața taberei militare era o amestecătură de focuri de tabără, corturi întinse împotriva căldurii zilei și a frigului nopții, căruțe cu provizii lângă lăzi nedescărcate. Puști recondiționate stăteau aranjate astfel încât soldații să le poată lua într-o clipă, când se dădea alarma.

Soldații priveau sosirea prizonierului. Bobby se uită în jur, încercând să stabilească o legătură din priviri, încercând să recunoască pe cineva din baza aeriană Kirtland – dar fără folos. O cunoștea doar pe sergentul Morris, iar aceasta îl disprețuia.

Sergentul Morris îl conduse direct la cortul generalului. Probabil că generalul fusese avertizat, pentru că ieșise și-i privea cum se apropie. Îl recunoscuse imediat pe Bobby.

Figura lui Bayclock era ca de gheață, dar în priviri i se vedeau fulgerele furiei.

– Iată-l pe locotenentul nostru fugar! Bună treabă, sergent! îi zise el femeii.

– Manevra balonul, domnule general. L-am doborât și l-am luat prizonier.

– Balonul? se miră Bayclock. Sigur, e o treabă tocmai potrivită pentru un pilot militar!

Bobby nu spuse nimic.

– Ești încă în serviciu militar, locotenente. Sau ai uitat codul comportării militare?

Bobby rămase tăcut, lăsându-l pe general să-și facă jocul de așteptare. Nimeni nu scoase vreun cuvânt, dar Bobby simți tensiunea crescând și nerăbdarea generalului.

– Dar nu mai ești un *adevărat* pilot. Un trădător și un dezertor nu-i omul pe care un aviator l-ar dori în escadrila sa. Nu-i de mirare că avionul tău s-a prăbușit, locotenente. De aceea a murit camaradul tău – nu s-a prăbușit pe când încercai să te salvezi?

Bobby strânse din fălci, dornic să riposteze, dar rămase tăcut.

Bayclock se uită la Bobby, făcând un pas înainte și-l palmui peste față:

– Nu ești potrivit să fii pilot, cu atât mai puțin ofițer!

Ochii lui Bobby străluciră. Își aminti biroul lui Bayclock, plin cu diplome și litografii de avioane. Găsise butonul pe care trebuia să

apese.

– Luptați încă în războiul trecut, domnule general. Sistemul s-a schimbat, continuă el, cu voce joasă. Înainte să ne lovească petromolima, eu zburam pe avioane de luptă pentru țara mea – iar dumneavoastră zburați *într-un birou!*

Bayclock păru gata să explodeze, dar reuși să se stăpânească. Strânse pumnii, de parcă ar fi reținut o replică tăioasă, apoi se întoarse și se uită la ceilalți soldați.

– Legați prizonierul și anunțați toți soldații. Acest trădător și dezertor va fi executat în zori. Îl vom spânzura de un stâlp de telegraf.

Connor era îmbufnat. Medicul taberei îi întinsese antiseptice usturătoare pe rănila de pe față și le bandajase, dar nu știa dacă Brooks o să-și piardă ochiul. Vederea îi va rămâne cu siguranță afectată pentru totdeauna.

Îl hrăniseră cu o mâncare proastă. Ar fi preferat să mănânce din propriile-i provizii, dar căpățânosul ăla de Bayclock îi rechiziționase rezervele pentru oamenii lui. *E mâncarea mea, își zise Connor. Am venit în tabără cu brațele deschise, să facem un târg – iar ei mi-au furat totul!*

De ce era oare surprins? Nu avusese noroc niciodată. Uneori se întreba dacă nu are o inscripție pictată pe spate: FACEȚI-MI CE VREȚI – NU-MI PASĂ.

Se așeză cu picioarele încrucișate pe pământul tare, privind roboții din aviație care alergau de colo-colo, ocupați. Îl ardea fața, hainele cele noi erau inconfortabile. Și pierduse totul...

Oilstar își bătuse joc de el. Căpitanul Uma făcuse același lucru, pe petrolier. Connor își aminti rulota veche, rablagită, pe care o furase de la stația de benzină din California de Sud. Și-l aminti pe idiotul îngâmfat care-l plătise să conducă un AMC Gremlin paradit până în Atlanta. Și pe cele două vrăjitoare mormone, cu rezervele lor pentru un an, care refuzaseră să le dea – lui și lui Heather – câteva fărâməturi amărâte.

Înfipse degetele în praf. Întreaga lume era pornită împotriva lui, iar el nu avea nicio vină. Ce-o apucase pe Heather de se supăraseră pe el și-l îndepărtaseră, doar după câteva săptămâni? O relație care ar fi putut să dureze.

Până și nenorocita aia de pușcă îi explodase în față!

Și acum, după toate rahaturile alea, când merita și el un fel de răsplată, când în cele din urmă luase sateliții solari și-i predase armatei, primise vreo mulțumire? Nu. Primise vreo răsplată? Nu. Căpățânosul ăla de general nu-i dăduse nici măcar o pușcă.

Și, ca să înrăutățească și mai rău lucrurile, Bayclock îi luase toate proviziile, căruța, caii – și-l ținea prizonier în tabără.

Connor luă o piatră și o aruncă din rășputeri. Lovi, la mică distanță de el, un aviator care săpa o latrină nouă. Aviatorul se întoarse și răcni furios, dar nu descoperi cine aruncase piatra.

Altă dată, Connor s-ar fi bucurat de glumă, dar acum se ridică în picioare. Nu avea de gând să mai îndure prostiile astea!

Merse prin tabără, ațintind privirea ochiului său bun asupra cortului comandantului. Prin deschiderea cortului, Connor îl văzu pe generalul solid stând la o masă pliantă, având în față pe sergentul Morris și doi colonei care discutau cu ea. Un aviator stătea în fața cortului, dar Connor îl împinse la o parte.

– Generale, am plecat! Îl anunță Connor.

– Ce-ai zis? Întrebă Bayclock, ridicându-se.

– Nu poți să mă împiedici. Am venit aici de bună voie ca să-ți propun un târg – pe care l-ai refuzat. Sunt cetățean al Statelor Unite și nu poți să mă ții prizonier. O să-mi iau caii, căruța și sateliții și o să-mi văd de drum.

Connor se întoarse, înainte ca Bayclock să apuce să spună ceva. Se uită după căruță și apucă să facă un pas, când îl auzi pe general spunând, amenințător:

– Sergent Morris, m-am săturat! Ia-l pe domnul Brooks în grijă. Dacă se opune, împușcă-l pentru dezertare.

Connor se răsucii, furios, simțind că i se deschide cusătura de pe obrazul sfâșiat, și răcni:

– Dezertor? Nu fac parte din armata ta afurisită! Nu ești comandantul meu!

Bayclock apucă aripa cortului, de parcă ar fi vrut s-o facă bucăți.

– Ai fost *mobilizat*, Brooks! Aici se aplică legea marțială, nu avem timp de pierdut cu pălăvrăgeli în zona luptelor! Asta-i tot! Sergent Morris!

– Da, domnule general.

– Păzește-l. Să nu-l pierzi din vedere. Insubordonarea asta îmi face greață! Dacă nu se potolește, aici o să aibă loc o baie de sânge! Și o să încep cu el! zise Bayclock, uitându-se la Connor.

Noaptea, târziu, după ce se făcuse că doarme timp de patruzeci și cinci de minute, Connor Brooks își deschise ochiul cel bun.

Tabăra era în întuneric, tăcută. Doar focurile exterioare luceau, dincolo de movilele de pământ. Santinele suplimentare stăteau în

alertă, din cauza precedentului atac nocturn al oamenilor lui Lockwood. Connor nu se mișcă, dar continuă să privească, fiind atent la detalii. Simțea funiile de la mâini și de la picioare.

Alături de el, lângă foc, sergentul Morris stătea încolăcită pe pătură. Dormea într-o poziție neconfortabilă, care lăsa impresia că putea să se trezească și să treacă la acțiune, în momentul alarmei. Dormea în uniformă – oricum nu s-ar fi așteptat ca blonda cu buze înguste să-și pună o cămașă de noapte sexy.

Sergentul se ținuse de el ca o lipitoare toată după-amiaza. Stătuse lângă ușa latrinei când își făcuse nevoile! Părea să fie polițist tot timpul, iar Connor era uluit cât de repede începuse s-o urască.

În cele din urmă, sergentul adormise, ca majoritatea oamenilor din tabără. Femeia îl dusesse departe de soldați, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i molipsească. Plănuiseră ca în dimineața următoare să se ducă să cucerească instalația lansatorului electromagnetic și aveau nevoie de odihnă.

Connor își încordă brațele, lărgind ușor funia care-i lega brațele și picioarele. Apoi își relaxă trupul cât putu de mult, fiind surprins de jocul funiei.

Noroc că jigodia m-a legat pe deasupra. Ar fi trebuit să ceară ajutorul unui polițist, al cuiva care știa ce trebuie făcut. Connor își umpluse pieptul cu aer și-și încordase puternic mușchii, atunci când femeia îl legase. Acum avea o funie largă și timp destul să evadeze.

A durat mai mult decât se așteptase și nerăbdarea îl făcu să se zbată fără folos. Își rosese încheieturile de ajunsese carne vie. În cele din urmă, funia îi trecu peste degete.

Connor se ridică încet, centimetru cu centimetru, ca să nu facă zgomot. Focul de tabără pocnea și trosnea. Sergentul Morris tresărea, dar continua să doarmă. Santinelele care vegheau perimetrul taberei dispărură din vedere.

Connor își dezlegă picioarele și se ridică. Genunchii îi pocniră. Înlemni, dar nu se mișcă nimeni. Focul portocaliu pâlpâi, dar lumina era prea slabă ca să fie văzută.

Făcu un pas către foc. Cizmele lui scârțâiră. Sergentul Morris tresări din nou, dar nu se trezi. Dacă nu putea să fugă înainte ca femeia să dea alarma, atunci generalul o să-l spânzure, fără nicio îndoială...

Mai făcu un pas, concentrându-și atenția asupra văturaiului din metal, folosit la scormonit în jar. Făcu un al treilea pas către el. Se aplecă și apucă bara grea din metal.

Când ridică văturaiul, lemnul fumegând din foc se mișcă, aruncând

scânței în aer, Connor îngheță, dar scăpă și de data asta. Poate că o să reușească – măcar de data asta!

Se apropie în vârful picioarelor de silueta adormită a sergentului Morris, oprindu-se după fiecare pas, înaintând cu grijă. Vătraiul era cald în mâna lui, iar celălalt capăt lucea cu o culoare roșie, mată. Rămase în picioare deasupra femeii și zâmbi.

Connor ridică bara de metal deasupra capului. Doamne, ce urâtă părea, cu buzele-i groase, cu față dolofană și cu părul blond răvășit!

Ochii femeii clipiră, se deschiseră – iar ea îl văzu.

Connor lovi cu vătraiul, din răspuțeri.

Fierul zdrobi craniul sergentului, cu un zgomot înfundat; sunetul păru incredibil de puternic în noapte. Metalul înroșit sfârâi pe fața femeii.

Un butuc din foc se răsturnă. Connor auzi câțiva oameni vorbind liniștiți în altă parte a taberei.

Femeia sângera pe pământ. Trupul ei se crispă. O izbise în ochi – chiar în centru – și n-o să mai spioneze pe nimeni. Cățea tâmpită!

Dacă l-ar fi lăsat în pace – dacă Bayclock n-ar fi pus-o să-l păzească – Connor și-ar fi luat liniștit lucrurile și și-ar fi văzut de drum. Dar ăștia trebuiau neapărat să complice lucrurile! Așa că Bayclock și sergentul n-aveau decât să suporte consecințele a ceea ce făcuseră. Connor nu simțea niciun fel de remușcări. Ce poți simți, în afară de dispreț, pentru niște militari roboți, care îndeplineau ordinele unui căpățânos?

Se târî spre căruță. Caii fuseseră deshămați, dar erau în apropiere. Sateliții erau încă acolo, dar Connor nu-și închipuia că poate să fure căruța și să-și și salveze pielea. La urma urmei, omorâse un sergent deal lui Bayclock. Dacă nu pleca – dacă nu pleca *iute* – n-o să trăiască în dimineața următoare.

Se urcă în căruță și scotoci în liniște. Descoperi rucsacul lui Heather, cel cu ramă de aluminiu, din pânză de culoare prostească, roz-strident – adevărată culoare de camuflaj! Dar era destul de mare pentru ca să care proviziile de care avea nevoie. Umplu sacul cu mâncare, un bidon și una dintre păturile reflectorizante ale Henriettei Soo, care funcționaseră atât de bine, îndepărtând căldura usturătoare a deșertului.

Își puse sacul în spate, se ghemui și-și croi drum afară din tabără, târându-se printre oamenii adormiți, până ajunsese în deșert.

Intenționa să fie departe când se va face dimineață.

La câțva timp după miezul nopții, locotenentul Bobby Carron se

trezi la o atingere ușoară de cuțit.

Încordat, Bobby rămase absolut nemișcat, în timp ce lama se mișcă în jos, spre funiile ce-i legau mâinile, apoi începu să le taie.

După întunericul profund și după constelațiile de deasupra capului, Bobby își dădu seama că mai era o oră – poate două – până la ivirea zorilor. Luna apusese, iar frigul mușcător al deșertului îi pătrunsese până la oase.

– Știu că te-ai trezit, șopti un bărbat lângă el. Trebuie să te eliberez. Generalul e nebun și tu ești singurul care n-are nimic de pierdut. În momentul ăsta Bobby deschise ochii. *Generalul e nebun? Mulțumesc pentru că-mi spui o noutate!* Simți curiozitatea arzătoare de a ști cine era străinul, dar nu-l putea zări. Funiile de la mâini căzură, în sfârșit, iar el își mișcă brațele, ca să pună sângele în mișcare.

Cel care-l elibera începu să taie legăturile de la glezne, iar Bobby se uită în jos, uimit să vadă silueta solidă a lui Lance Nedermeyer. Acesta se uită la el, dar își ținu gura. Figura lui slăbită părea scăldată în frică, iar ochelarii îi sclipeau în lumina stelelor.

– Ia căruța și du sateliții de aici. Bayclock vrea să-i distrugă mâine dimineată, ca să-l facă pe Lockwood să capituleze.

Sateliții? se întrebă Bobby. Poate cei care trebuiau să sosească de la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție? Cum ajunseseră în tabăra generalului?

– Ce vrei să fac cu ei? șopti Bobby.

– Ascunde-i! Du-i într-un loc sigur. Du-i lui Lockwood, dacă poți. Dar mai bine să-i furi tu decât să-l las pe general să-i zdrobească pe singurii care au rămas.

Bobby își frecă gleznele, încercând să le dezmorească.

– Am încercat să-ți spun ce-i cu generalul când ai plecat din White Sands. Acum ai înțeles de ce am ales să rămân aici?

– Da, spuse cu amărăciune Nedermeyer. Probabil că nu-i singura greșală pe care am făcut-o în viață, adăugă el, ajutându-l pe Bobby să se ridice. Am înhămat caii la căruță. N-ai cum să te furișezi afară din tabără. Tot ce poți să faci este să mâni caii nebunește și să continui să fugi. Santinelele vor trage după tine, Bayclock o să trimită patrula să te caute, dar tu trebuie să fugi fără încetare.

– Mie-mi spui!

Când ajunseră la căruță, Bobby văzu că focurile de tabără erau pe cale să se stingă. Cei trei cai fuseseră înhămați. Dădeau din copite, neastâmpărați, de parcă ar fi simțit emoția oamenilor.

– Cel mai bine ar fi s-o iei spre sud cam un kilometru și jumătate,

apoi să cotești spre est. Terenul este neted, tare și nu trebuie să ai grijă pe unde mergi, prin întineric. Totul e să te îndepărtezi. Când o să cotești spre est, o să te îndrepti spre munți. Poți să te ascunzi acolo. Peste o oră se luminează, atunci o să fie greu.

Bobby îl prinse de umăr și-i zise:

– Mulțumesc, domnule doctor Nedermyer! Recunosc că mi-ai făcut o surpriză.

Nedermyer se dădu înapoi doi pași, de parcă nu i-ar fi făcut plăcere mulțumirile.

– Trebuia să asigur securitatea sateliților. Civilizația noastră s-a prăbușit destul. Nu-l pot lăsa pe Bayclock să ne distrugă intenționat și ultima speranță.

– O să ascund sateliții... sau o să mor încercând s-o fac.

– Sper să nu mori, răspunse Nedermyer, apoi îi făcu semn să plece.

Bobby trase de hățuri și răcni. Cei trei cai se puseră în mișcare, pornind în galop. Întinzând harnașamentul, bidivii căpătară iute viteză. Căruța, cu încărcătura ei, gonea pe pământul tare al deșertului. În câteva clipe trecu de perimetrul taberei militare.

În urmă, Bobby auzi deodată țipete. Se dădu alarma. Auzi și tropotul altor cai, dar niciunul dintre ei nu venea după el.

După câteva minute, în noapte răsunară împușcături. Bobby se făcu mic pe capră. Însă doar o dată auzi șuieratul unui glonț pe lângă el. Celălalte fuseseră trase la întâmplare. Își mână caii nebunește, iar animalele alergau prin beznă, cuprinse de panică. Bobby se ruga să nu nimerească peste vreo vâlcea sau peste vreun curs de apă.

După zece minute de goană nebunească, Bobby trase de hățuri, făcând caii s-o ia spre est. Pe fundalul cerului pătat de stele se vedeau siluetele zimțate ale munților. Terenul deveni mai accidentat, trebuia să încetinească.

Știa că lăsa o urmă extrem de clară a căruței prin nisip, dar urmăritorii trimiși de Bayclock n-o puteau vedea înainte să se lumineze. Dacă putea să ajungă printre munți până atunci, avea o șansă să găsească un loc în care să se ascundă.

Prin tăcerea clară a nopții, se auzeau încă împușcături și vânzoleala din tabără. Se îndepărtase destul de mult, dar avea nevoie de toată priceperea lui ca să rămână liber.

Spre dimineață, Bobby ajunsese cu căruța la poalele munților. La început înaintă lent, fiind obligat să coboare de pe capră și să conducă de jos caii pe cărarea dificilă, de munte. Ar fi vrut, mai mult decât orice

altceva, să se întoarcă la enclava lui Spencer, de la ferma pentru energie solară, dar știa că nu avea cum să treacă de trupele lui Bayclock. Cu siguranță că nu putea să ajungă cu căruța grea și cu trei cai la centrul de comandă al lui Spencer. Trebuia să ascundă sateliții într-un loc sigur, în speranța că-i va regăsi când – sau dacă – cercetătorii vor reuși să-l învingă pe general.

Când lumina soarelui pătrunse printre culmi, Bobby găsi o albie secată de râu, prăpăstioasă. Era năpădită de tufișuri, stejari pitici și mesquite. Ramurile dese și frunzișul lat, de-un cenușiu-verzui, reprezentau o ascunzătoare bună, iar Bobby legă caii, apoi încercă să camufleze căruța.

O acoperi cu ramuri, până când căruța nu mai putea fi descoperită decât de cineva care nimerea direct peste ea. În timp ce lucra, se gândi că asta i-ar fi plăcut Ritei Fellenstein, să joace un joc al inteligenței cu generalul. Zâmbi când se gândi la ea – nu era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse, dar era cea mai interesantă și singura dintre cele cu care avusese de-a face care nu-l trata de sus.

După ce termină, Bobby își dădu seama că trebuia să ia legătura cu Spencer. Dacă ar fi fost ucis înainte să ajungă la ferma pentru microunde, nimeni n-ar fi știut unde erau sateliții – ar fi fost exact același lucru ca și cum i-ar fi distrus Bayclock. Minisateliții ar fi devenit o comoară legendară, precum mina pierdută a olandezului...

Dar Bobby era hotărât să facă tot ce putea să nu se întâmple un asemenea lucru.

Strânse câteva provizii și mănă iute ceva. Apoi luă calul ce părea cel mai rezistent și încălecă pe el, dându-le celorlalți doi drumul să fugă unde vor.

După aceea coborî panta munților, în speranța că va găsi un drum bun către instalațiile pentru energia solară. Voia să ajungă acolo până la lăsarea întunericului.

Timpu trecea iute, în timp ce încerca să nu se întoarcă pe același drum pe care venise. Când ajunse jos, valea White Sands se întindea larg în fața lui. Cine ar fi crezut că, doar cu câteva luni în urmă, fusese un aviator nepăsător din marină...

Atunci răsună o împușcătură, un tunet puternic ce bubui printre culmi. Calul necheză, tresări și goni înainte, privind când într-o parte, când în cealaltă. Bobby se uita și el, căutând să vadă de unde fusese tras focul de armă. Se auzi altă împușcătură, de data asta mai apropiată, și văzu patru călăreți ivindu-se dintre munți, toți în uniforma aviației.

Oamenii lui Bayclock. Un alt călăreț gonea în fruntea lor.

Bobby strigă, făcându-și calul să gonească în galop. Țâșni dintre coline, căutând disperat un loc în care să se ascundă, în timp ce călăreții se lansară în urmărirea lui.

Se lăsă pe gâtul calului, iar coama acestuia flutura în vânt, lovindu-l peste față. Copitele bocăniră când lovira un morman de pietre, dar calul continuă să gonească la vale.

În urma lui, călăreții se răspândiră, ca să-i iasă în cale. Începură să tragă, iar Bobby își dădu seama că, de data asta, nu erau interesați să-l prindă viu. Măcar fugise destul de departe pentru ca sateliții să fie în siguranță. Dar călăreții ăștia descoperiseră, probabil, urmele căruței. Câți oameni trimesese Bayclock după el?

Împușcăturile se succedau tot mai iute. Călăreții se apropiau. Altă rafală – de data asta mai zgomotoasă decât cele anterioare – răsună subit, ca un ecou al împușcăturilor de până atunci.

Calul necheză și se ridică în două picioare. Bobby văzu pe pieptul lui, la câțiva centimetri de propria-i coapsă, o pată stacojie. Calul sângera din greu din rana mare, din apropierea inimii. Se clătină, apoi se prăbuși.

Bobby se ridică iute. Picioarul îl durea, dar nu-și rupsesese nimic, nu-și scrântise nimic. Privi în jur, căutând niște stânci printre care să se ascundă, ceva care să-l adăpostească.

Apoi zgomotul copitelor celorlalți cai răsunară din toate părțile. Patru călăreți veniră spre el, cu puștile în mâini.

Bobby se rezemă încet cu spatele de un zid de gresie, ridicând mâinile și predându-se.

Spre sfârșitul dimineții, Bobby Carron era din nou prizonierul lui Bayclock. După ce-l legară zdravăn pe un cal, se îndreptară către munții din partea opusă a văii. Tabăra fusese mutată, iar din poziția lui de pe cal, Bobby văzu, dezamăgit, că armata generalului reușise să cucerească instalația în ruine a tunului-lansator doar în câteva ore.

Soldații urcaseră către clădirile de comandă, de la capătul lansatorului electromagnetic, lung de câțiva kilometri. Din câte se vedea, cercetătorii nu luptaseră prea mult.

Bobby se împletici când cei care-l capturaseră îl aruncară jos de pe cal și-l ridicară în picioare. Clădirea de comandă a lansatorului era mânjită de funingine. Bobby încercă să vadă dacă recunoaște pe cineva. Spera că savanții reușiseră să fugă.

Generalul Bayclock ieși din clădirea incendiată. Avea ochii roșii și se

uită cu dezgust la Bobby.

– De data asta nu mai risc nimic. Duceți prizonierul la un stâlp de telegraf. Chiar acum.

Unul dintre paznici îl conduse pe o cărare, către un stâlp vechi, acoperit cu creozot, care fusese folosit cândva pentru aducerea curentului electric la instalația de lansare. Oamenii lui Spencer luaseră sârmele de pe stâlp – dar Bayclock voia să-l folosească acum pentru altceva.

– Știu că ești un trădător, locotenente, dar nu mi-am închipuit că o să te întovărășești cu o jigodie precum Connor Brooks ca să furi sateliții. O să-l prindem imediat și pe el. Care dintre voi a omorât-o pe sergentul Morris? Sau ați lovit-o cu rândul?

Bobby se uită uluit la el. *Sergentul Morris murise?* Întrebă, zăpăcit:

– Despre ce vorbiți?

– Nu mă insulta, se enervă Bayclock. Cred că e timpul să te ridicăm, continuă generalul, privind către bara transversală, din lemn, a stâlpului pentru electricitate. O să te urcăm în așa fel încât n-o să fie nevoie să-l dăm jos pe doctorul Nedermeyer.

Bobby se clătină când paznicii îl împinseră. Văzu figura înnegrită, albăstrită a lui Lance Nedermeyer. Oamenii lui Bayclock aruncaseră lațul de funie în jurul gâtului lui, ca o garotă, vârâseră în laț o bucată de lemn, pe care o răsuciseră până când funia se strânsese, îi sfărâmasese laringele și-i tăiasese traheea lui Lance. Bobby văzu urme de târâre în nisip și rosături proaspete, adâncite în lemnul stâlpului de care fusese legat și strangulat Lance. Trupul lui începuse deja să se umfle, în căldura puternică a dimineții.

– Nu mai am răbdare cu trădătorii, zise Bayclock. E timpul ca oamenii să-și dea seama de asta.

Iarăși singur

Stând pe balconul dinspre sud al Casei Albe, președintele Jeffrey Mayeaux privea soldații patrulând prin Mall. Garda Națională risipise în forță mulțimea furioasă din Elipsă. Chiar și cireșii de lângă Docul Plutitor fuseseră tăiați și folosiți ca lemn de foc în timpul iernii.

Mototoli comunicatul scris de mână și-l lăsă să cadă pe podea.

Comandantul de la baza navală din San Diego fusese asasinat pe când încerca să oprească o întrunire împotriva aplicării măsurilor disciplinare de către armată. Mulțimea o luase razna și-l omorâse pe amiral și cel puțin cincizeci de ofițeri ai marinei din oraș. Un consiliu local, autoproclamat, preluase controlul portului și ale instalațiilor bazei. Conform raportului, restul personalului militar se predase de bună voie.

Ce naiba trebuia să facă?

– Vreau o ședință cu șefii statului major în cinci minute! zise el, fără să se întoarcă.

Îl auzi pe unul dintre oamenii din Serviciul Secret, aflați în spatele lui, părăsind camera. Își dorea ca Franklin Weathersee să se fi întors din expediție.

Toți îl blamau pe el, Mayeaux, pentru problemele lor, și nimeni nu asculta când dădea ordine care să rezolve problemele. Pentru numele lui Dumnezeu, nu el provocase petromolima!

Nu mai primise, de peste o lună, nicio știre de la cățeaua aia bătrână de Emma Branson, de la Oilstar, și-i părea bine – să se descurce singură în California. Primise un raport că gloata incendiase rafinăria Oilstar, dar nu știa dacă era adevărat. Probabil că era.

În toată țara, cetățenii începuseră să-și creeze linii proprii de apărare. Mayeaux conducea ceea ce începuse să numească *echipa Humpty Dumpty* – indiferent câte ore s-ar fi chinuit, fără odihnă, bucățile nu mai puteau fi lipite la loc. Dar dacă populația își imagina că președintele o să stea cu mâinile în sân în timp ce lumea se ducea de râpă, atunci avea de gând să le ofere o surpriză de proporții! Nu-i plăcea că nu știa ce trebuia să facă, nici ce măsuri ar fi fost potrivite, ce ar face gloata să înceteze anarhia de tip porci-care-se-bat-pentru-o-mână-de-porumb. Oamenii nu mai aveau pic de bun simț.

Mayeaux avea șansa să facă față celei mai mari provocări din istorie și să dea tonul țării – ba chiar întregii lumi! – pentru următorul veac.

Statele Unite puteau să se pună din nou pe picioare, după cum spuneau proiectele de viitor ale savanților de la Institutul Național pentru Știință și Tehnologie – mase plastice rezistente la petromolimă, trecerea la o economie bazată pe energie produsă din hidrogen – dar numai dacă oamenii vor reuși să nu se transforme în barbari postholocaustieni.

Numai că oamenii nu voiau să asculte glasul rațiunii. *Uniți vom rezista, divizați ne vom prăbuși* – ce naiba, fiecărui copil din țară i se vârâse în cap sloganul ăsta, încă din școala primară!

Mayeaux îi urmă pe cei din Serviciul Secret către sala de ședințe. Numai funcționarii militari se ridicară la intrarea lui, o lipsă de respect pe care o simți ca pe o palmă peste față. Nimeni nu-l salută, nici urmă de optimistul *Bună dimineața, domnule!* Unde naiba era restul cabinetului? Nu-l văzuse pe vicepreședinte de peste o lună.

La masă stăteau doi militari – generalul Wacon, președintele Statului Major Interarme, și conducătorul operațiunilor navale. Ambii arătau mohorâți. Mayeaux nu recunoscă pe niciunul dintre funcționarii care purtau insigne FCA (funcționar Casa Albă), în loc de ecusoane din plastic.

– Ați uitat să vă ridicați când intrați în cameră comandantul suprem? întrebă el.

Situația era mai groaznică decât își închipuise.

Mârâind, cei doi membri ai cabinetului se ridicară în picioare. Mayeaux își trase un scaun și renunță la amabilități.

– Am convocat o ședință peste cinci minute. Unde-s ceilalți?

– Nu vor veni, îi răspunse generalul Wacon.

– De ce? Nu i-am invitat la o petrecere de binefacere!

Generalul ignoră întrebarea și se interesă:

– Cu ce vă putem ajuta în dimineața aceasta, domnule președinte?

Mayeaux se încruntă și merse direct la țintă:

– Să înțeleg că ai detalii despre incidentul din San Diego?

– Da, domnule președinte, răspunse conducătorul operațiunilor navale. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai rele, consiliul care conduce San Diego a rechiziționat rețeaua de instalații radio. Și-a anunțat victoria prin întreaga rețea Atlantis, încercând să incite la răzmerițe similare.

– De parcă n-am fi avut suficiente necazuri! Și cum intenționați să rezolvați problema, domnilor?

Wacon bătu darabana cu degetele în masă. Răspunse cu un glas inexpressiv, folosindu-și anii de experiență în depunerea mărturiilor în

fața comitetelor Congresului.

– Am decis că-i prudent să nu ne opunem oamenilor, să nu ne asumăm riscuri inutile. Militarii au anumite opțiuni, dar misiunea noastră principală este de a asigura securitatea națională.

– Deci acum decideți voi? întrebă Mayeaux, strângând pumnii. Mulțumesc foarte mult, domnule general! Ce bine că nu mai trebuie să-mi bat capul ca să conduc țara! Dumneata crezi că-i prudent să lași orașele să cotopească baze militare, să asasineze comandanții și să se desprindă de Statele Unite după chef?

– Există anumite niveluri de ripostă la care ne putem gândi, domnule președinte, răspunse bățos generalul. Armata are încă acces la armele de bază – grenade, gloanțe, arme antitanc. Acestea pot fi eficiente doar dacă vor fi folosite în acțiuni coordonate de ierarhia de comandă. Din moment ce comunicațiile noastre sunt sporadice, iar soldații n-au suport logistic și de transport, asemenea arme nu pot fi utilizate eficient pentru suprimarea unor tulburări majore, de tip răzmeriță. Soldații pot câștiga la început, dar vor fi copleșiți repede, ca în San Diego.

Mayeaux bătea cu degetele în masă. Generalul nu-l mințea, dar nu-i spusese totul.

– Mi-e greu să cred, generale. Insiști că molima a distrus capacitatea armatei de a acționa decisiv dacă un oraș respinge fățiș un ordin direct al președintelui?

– N-am spus chiar asta, domnule președinte...

– Am fost informat că mai dispunem încă de zece submarine nucleare de tip Trident, îl întrerupse Mayeaux. Se află în carantină sub apă și sunt, deci, neafectate de molimă. Nu crezi că niște rachete lansate de sub apă reprezintă ceva mai convingător decât câteva arme de mână?

Ofițerii schimbă priviri îngrijorate. Temperatura din sală păru să scadă brusc.

Un agent al Serviciului Secret năvăli în încăpere. Sosirea lui îi alertă pe paznici, suficient de mult pentru ca unul dintre ei să-i taie calea.

– Domnule președinte, zise noul venit, care se împletici, apoi se opri și respiră profund de câteva ori, să se liniștească; Mayeaux îl recunoscuse – era unul dintre cei care-l scosese din pat, în Ocean City, ca să-i spună că președintele Holback murise.

– Da, ce-i? se răsti Mayeaux.

Agentul trase aer în piept.

– Domnule președinte, e vorba de domnul Weathersee. Șeful dumneavoastră de cabinet a fost ucis. Am căzut într-o ambuscadă, în

timpul călătoriei pentru rechiziționare de alimente. O mulțime de civili a năvălit spre căruțele noastre. Cineva a aruncat o grenadă asupra convoiului. Cred că intenționau doar să ne fure hrana, dar i-au ucis pe toți pe care i-au capturat.

Mayeaux simțea că-i plesnește capul. Weathersee!

– Sunteți siguri că a murit?

– Am fost cu el. Domnul Weathersee a fost asasinat, domnule președinte. N-am nicio îndoială în privința morții sale.

Mayeaux se prinse de masă. Franklin Weathersee fusese consilierul său juridic de pe vremea când ocupase prima sa funcție politică, îl urmăse ani de zile ca însoțitor din umbră în ascensiunea sa. Ce-o să facă fără competența lui, mai ales într-o asemenea criză?

– Cum? întrebă Mayeaux, cu vocea ca un orăcăit. Cum a fost ucis?

– Hm, a fost... mormăi agentul Serviciului Secret, stând în poziție de drept și privind către peretele îndepărtat. A fost decapitat, domnule președinte.

Privirea lui Mayeaux se încețoșă. Ce-o să facă fără Weathersee? Respiră adânc și se strădui să-și concentreze atenția asupra celor din sală.

– Condoleanțele mele, domnule președinte, zise generalul Wacon.

– Nu-mi pasă de condoleanțele tale! îi răspunse Mayeaux, apoi vorbi, fiecare cuvânt fiind rostit cu greu, ca un pas trântit puternic pe o scară prea lungă. Cred că urma să-mi răspunzi la întrebarea referitoare la posibilitatea folosirii rachetelor cu încărcătură nucleară de pe submarinele Trident.

Șeful statului-major păli.

– Domnule președinte, nu vă puteți gândi la lansarea unei rachete nucleare asupra unei ținte *americane!* Chiar și în timpul Războiului Rece, folosirea lor împotriva Uniunii Sovietice era considerată ultima șansă de supraviețuire...

– Și asta ce naiba crezi că este? răcni Mayeaux, izbind cu palma în masă și lovind două pixuri de lângă ceașca de cafea. După cum spuneai chiar dumneata, armata nu poate face nimic. Cea mai mare națiune de pe Pământ decade în barbarie, chiar aici, în capitală. *E cazul să tragem linie și să spunem că s-a mers prea departe!*

Mayeaux găfâia, în timp ce se uită în jur, prin sală. Fu surprins să simtă că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Nimeni nu-i răspunse. Șefii statului-major reveniseră la privirea lor glacială. Doi dintre membrii cabinetului priveau în jos, clătînând din cap.

– Statele Unite trebuie să cauterizeze o rană, pentru a împiedica

națiunea să sângereze până la moarte. Nu mai putem tolera această situație. Uitați-vă ce se întâmplă chiar în jurul nostru!

Generalul încercă să-l calmeze.

– Domnule președinte, poate vreți să vă reconsiderați poziția, să așteptați până vă veți liniști după știrile acestea șocante. În câteva zile vom pregăti o listă extinsă pentru un răspuns intermediar împotriva celor din San Diego...

Accentul din Louisiana deveni tot mai puternic, pe măsură ce furia îi creștea și-și pierdea stăpânirea de sine.

– Să-ți zic ceva! Oamenii trebuie să fie convinși că președintele se preocupă! Așa a făcut Abraham Lincoln, așa pot să fac și eu. Lincoln a suspendat legea pentru *habeas corpus*, a băgat la închisoare lideri politici și editori de ziare din Baltimore, pentru a împiedica Marylandul să se desprindă de uniune.

Wacon stătea rigid, ascunzându-și emoțiile. Lângă el, comandantul operațiunilor navale căscă ochii mari, când Mayeaux își îndreptă atenția asupra lui:

– Amirale, vreau să-mi dai o listă cu submarinele tip Trident II care au supraviețuit și care pot lovi San Diego.

Amiralul aruncă o privire către șeful statului major. Generalul Wacon dădu ușor din cap. Mayeaux se încruntă. Cine naiba comandă aici?

Amiralul evită să-l privească pe Mayeaux în ochi, uitându-se la o foaie de hârtie. Își dresе glasul și spuse:

– Dintre submarinele cu care suntem încă în legătură, două sunt în stare să lovească ținte de pe coasta de vest a Statelor Unite.

Ofițerul își făcea de lucru cu hârtia lui, de parcă ar fi fost important să nu i-o dea în momentul acela. Apoi adăugă:

– *Domnule președinte*, nu vă pot asigura că echipajele de pe nave vor îndeplini ordine de luptă care implică dirijarea rachetelor către propria lor țară...

– Mulțumesc, amirale, zise Mayeaux, cu voce tăioasă. Sunt sigur că, deși conducătorii statului major par a nu ști cine-i comandantul lor, căpitaniile acelor nave își vor aminti.

Se simțea amețit, detașat, de parcă l-ar fi zguduit o mână imensă, invizibilă. La câteva zile după prima lovitură nucleară – una decisivă – zvonul se va răspândi ca focul, prin toate canalele de comunicații disponibile. Orașele rebele vor fi șocate, apoi speriate, iar în final se vor căi. Va veni timpul colaborării, nu al dezbinării. Istoria îl va saluta pe Jeffrey Mayeaux ca pe un salvator, ca pe arhitectul viitoarelor State Unite.

Se lăsă pe spătarul scaunului și-și încrucișă mâinile.

– Foarte bine, amirale. M-am hotărât. Vreau să transmit ordinul ca o rachetă nucleară să fie lansată în mijlocul orașului San Diego.

Șeful statului major și amiralul se priviră. Generalul Wacon se înroșise la față, din cauza furiei stăpânite. Mayeaux se întoarse spre el:

– Generale Wacon, ai grijă ca, împreună cu Agenția Națională de Securitate să anunți, într-o manieră cât mai extinsă, că dacă nu încetează răzmerița la nivel național și că dacă noile orașe-state nu-și retrag proclamațiile de independență, vom rade de pe fața pământului, în același fel, oraș după oraș. Conducătorii care au susținut secesiunea trebuie să demisioneze din funcții și să se predea.

Nimeni nu scoase o vorbă. Mayeaux se uită la fiecare pe rând. Oamenii se uitau în altă parte, refuzând să-l privească în ochi.

– Ce mai așteptați ca să treceți la treabă?

Militarii rămaseră țepeni pe scaune, cu mâinile pe masă.

Mayeaux simți că se înroșește la față.

– Amirale, ți-am dat un ordin direct! Marina își va îndeplini obligațiile legale, sub conducerea mea. Trebuie să repet? Nu-ți e clar ceva?

Comandantul operațiunilor navale spuse, încet:

– Nu, domnule președinte. Am înțeles tot.

Dar nu se mișcă din loc.

Mayeaux simți că inima începe să-i bată mai iute. În sânge i se revărsa adrenalina acum, după ce, în sfârșit, se decisese.

– Generale Wacon, trebuie să te întreb și pe dumneata? Eu sunt comandantul suprem.

Generalul își împinse scaunul în spate, cu un gest brusc. Părul lui argintiu contrasta cu albastrul închis al uniformei de aviator. Se uită drept în ochii lui Mayeaux și spuse, cu voce stăpânită:

– Am jurat credință Constituției Statelor Unite ale Americii, domnule, și mă supun ordinelor legale ale superiorilor mei. Îmi pare rău, dar, cu respect vă raportează că refuz să mă supun ordinelor dumneavoastră ilegale. Nu puteți folosi arme nucleare împotriva concetățenilor noștri.

Mayeaux sări în picioare, cu ochii holbați, respirând cu greutate.

– Generale Wacon, ești destituit!

Șeful statului major își adună hârtiile și plecă. Fără să scoată un cuvânt, amiralul se ridică și el și-l urmă către ușă. Vocea lui Mayeaux răsună strident chiar și în propriile-i urechi:

– Istoria vă va considera niște lași, domnilor generali! Pe amândoi!

Wacon se afla la jumătatea drumului spre ușă când se întoarse și îndreptă degetul, cu furie, spre Mayeaux:

– La Nürnberg au fost stabilite niște reguli, domnule președinte. Întrebați orice ofițer american, de la locotenentul Calley încoace. Suntem responsabili pentru acțiunile noastre și trebuie să plătim pentru ceea ce facem. În ceea ce mă privește, folosirea rachetelor nucleare ca exemplu pentru orașele americane este o prostie.

Ezită, apoi adăugă „Domnule președinte”, înainte de a pleca. Amiralul îl urmă.

Doi alți membri ai echipei prezidențiale se ridicară și porniră spre ușă.

– Îmi pare rău, domnule președinte, mormăi unul dintre ei.

Mayeaux strânse fălcile de-i scrâșniră dinții. Unde naiba era Weathersee?

– Întoarceți-vă! răcni el. Sunt încă președinte!

Unul câte unul, membrii echipei prezidențiale ieșiră din sală, cu capetele plecate, mormăind în timp ce plecau, evitând să-l privească în ochi. Nu trebuiau să înceapă procedura de destituire, îl lăsau fără putere într-un mod mult mai simplu.

– Weathersee! Unde ești?

Într-o clipă, Jeffrey Mayeaux rămase singur – cel mai puternic om din lume, în cea mai importantă sală... fără nimeni în jur care să-i audă furia.

Rezistența

Spencer Lockwood și Heather Dixon se apropiară de clădirea incendiată unde se afla sala de comandă a lansatorului electromagnetic, cu un steag alb, de capitulare, prins de-un băț.

Devreme, în dimineața aceea, forța principală a lui Bayclock ocupase locul, luându-i prizonieri pe puținii cercetători și tehnicieni care rămăseseră după explozia tunului lansator, inclusiv pe Gilbert Hertoya, grav rănit. Stăpânind lansatorul electromagnetic și ținând cercetătorii ca ostateci, Bayclock trimesese un curier, cerându-i lui Spencer predarea imediată a tuturor instalațiilor de la ferma antenelor.

Spencer își dăduse seama că nu avea de ales. Dacă ar fi reușit să mărească puterea sateliților, direcționată către soldații generalului! Încercase tot ce era posibil, dar nu reușise să-i facă pe Cei Șapte Pitici să-i răspundă, iar panoul cu circuite improvizate nu era deocamdată bun de nimic. Iar minisateliții urmau să treacă pe deasupra lor pentru scurt timp, neafecțați, transmițând energia solară amplificată pe câmpul cu antene pentru microunde, indiferenți la conflictul de sub ei.

Spencer îi admira pe savanții din ficțiuni, genii precum profesorul din *Insula lui Gilligan*, care puteau găsi o soluție pentru cele mai teribile probleme, folosind cele mai banale resurse – *și care funcționa întotdeauna!* Dar, în ciuda priceperii lui Spencer și a ajutorului dat de echipa lui, măsurile disperate pe care le luase eșuaseră: transformatorul de la pompa de apă, sistemul electric al tunului-lansator al lui Gilbert, încercarea de a reprograma minisateliții...

Bayclock avea acum toate atuurile. Cerase capitularea, iar Spencer înălțase steagul alb.

Pe când se aflau la ferma pentru energie solară, Heather Dixon îl uimise, cerându-i să-l însoțească.

– Pentru ce? bombăniise Spencer.

– Pentru că așa vreau, spusese ea, agitată, apoi îi zâmbise. Și pentru că-i mai puțin probabil ca generalul să împuște un bărbat și o femeie care vin să-l întâlnească decât un călăreț singuratic.

Se uitase la ea, iar ea zâmbise din nou. Spencer nu credea că Bayclock va omorî pe cineva care vine la el cu un steag alb, din moment ce generalul părea atât de încăpățânat în ceea ce privea legea și ordinea. Bayclock trăia conform unui cod bine definit al onoarei – *iar asta putea fi slăbiciunea lui*, gândi Spencer, *pentru că putem prevedea ce va*

face și ce nu va face.

Acum, în timp ce mergeau către instalația lansatorului, cu steagul capitulării în față, priveau amândoi drept *înainte*. Șinele lungi se întindeau pe coasta muntelui Oscura, flancate de resturi, stânci și tufișuri. O mulțime de locuri bune, în care să te ascunzi.

Spencer clocotea văzând soldații ce ocupau instalația ruinată. Câți prizonieri luase Bayclock? Conform codului său de onoare, generalul n-ar fi trebuit să le facă rău lui Hertoya sau altor captivi, dar părea să nu aibă nimic împotriva distrugerii unor aparate tehnice de neînlocuit. Un adevărat barbar.

La poalele munților, de lângă baza lansatorului, cercetașii lui Bayclock îi văzură pe cei doi apropiindu-se și ieșiră la iveală. Spencer se încruntă și întrebă:

– Ești pregătită pentru ce va urma?

Heather se întinse și-l prinse de braț. Agitară, împreună, steagul alb.

Cercetașii se apropiară călare, din ambele părți. Spencer își opri calul, în timp ce aviatorii îi supravegheau, cu armele pregătite.

– Sunteți dezarmați? Întrebă unul dintre cercetași.

– Da, răspunse Spencer.

Cei doi dădură din cap. Spencer bănuise că nu se vor osteni să verifice. Bayclock, cu simțul onoarei militare pe care-l avea, se aștepta, în mod automat, ca și ceilalți să acționeze conform aceluiași reguli. Era dispus să accepte capitularea lui Spencer și să discute termenii capitulării.

Dar mintea lui Spencer nu funcționa la fel. Prefera modelul unuia dintre eroii săi, căpitanul James T. Kirk: promite orice, trage de timp și caută o cale ca să învingi. Și asta plănuia să facă. Spera ca planul să-i funcționeze.

– Duceți-mă la conducătorul vostru, zise el santinelelor.

Cu mâinile legate la spate, locotenentul Bobby Carron înfrunta mânia lui Bayclock.

Unul dintre aviatori aruncă o funie peste bara transversală a stâlpului și o trase în jos, lăsând lațul să atârne la înălțimea umerilor lui Bobby. Urmau să-i pună lațul de gât, să-l strângă, și să-l tragă în aer. Gâtul nu se va frânge iute – trupul se va zbate și se va răsuci în timp ce frânghia îl va sugruma.

Arnie, cercetătorul care-i însoțise pe Bobby și pe Caitlyn în prima expediție, privea din clădirea de aluminiu, ruinată. Avea mâinile legate – alt prizonier de război al lui Bayclock. Părea să trăiască din nou

coșmarul în care familia lui murise din cauza legii marțiale.

Gilbert Hertoya stătea așezat, cu piciorul rupt prins într-o atelă primitivă, iar cu celălalt, care avea mai multe răni sângerânde, căpătate în timpul exploziei tunului-lansator, bandajat. Gilbert se odihnea în umbra redusă de lângă bancul defect de condensatori și lângă șinele lungi din metal, ale lansatorului electromagnetic. Ambii cercetători păreau furioși, părea că nu le vine să creadă ce făcea Bayclock.

Căpitanul de aviație apucă lațul, îl lărgi și se apropie de Bobby. Căpitanul privea în jos, evitând să-l privească pe Bobby în ochi. Bobby încercă să-și amintească numele ofițerului, dar mintea îi era goală, ca o foaie albă.

Generalul Bayclock stătea cu mâinile la spate, încruntat.

Bobby nu găsea nimic de zis. Simțea un nod în stomac, vederea i se ascuțise, de parcă ar fi încercat să absoarbă detaliile inutile ale vieții doar în câteva minute: un cer fără nori, praful uscat, mirosul dulce de salvie, umbre ascuțite ca briciul...

Bayclock nu glumea. Nu glumea deloc.

Pe cărarea dinspre clădire apăru un călăreț. Gonise calul zdravăn și alergase de-a lungul poalelor munților pentru a ajunge la noua bază operativă a generalului. Gâfâind, descălecă lângă Bayclock, privi spre Bobby și spre lațul pregătit, apoi îl salută pe general.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Bayclock. Raportează.

– Un steag alb, domnule general, spuse aviatorul. Cercetătorii au trimis doi reprezentanți ca să capituleze. Cred că unul dintre ei este însuși doctorul Lockwood, domnule general.

Bayclock păru brusc ușurat.

– Foarte bine. Adu-i aici cât mai curând.

– Sunt pe drum, domnule general.

Bobby simți o dezamăgire profundă. Nu-i venea să creadă! De ce se preda Spencer, după ce înfăptuiseră atâtea? Armata lui Bayclock avea o grămadă de pierderi, iar moralul ei era la pământ. Generalul ocupase instalația lansatorului, dar aceasta fusese deja ruinată de explozie. Armata lui Bayclock era slabă și s-ar fi prăbușit în câteva zile. Era convins că generalul știa.

De ce nu rezistase Spencer încă un timp? Bobby nu avea altă opțiune și nu avea nimic de pierdut. Spuse, cu voce puternică:

– Mai bine te-ai grăbi să mă spânzuri, generale. Acum, când vin cu steagul alb al capitulării, cum ai putea justifica execuția unui prizonier de război?

Generalul îl ignoră.

Bobby scuipă cu putere către Bayclock.

– Ei, generale, cu tine vorbesc! Dacă mă spânzuri acum, sunt sigur că-i poți convinge pe toți soldații tăi să susțină că m-ai executat înainte să vadă cineva steagul alb. Asta ți-ar acoperi faptele. De fapt, de ce nu ameninți că o să împuști orice soldat care ar spune altceva?

Bayclock se întoarce spre curier, pălind, cu tot bronzul de pe fața lui. Șuvițele negre de păr i se zburlișeră. Bobby se gândi la zicala bătrânilor piloți: boașe cât grepfruturile, creier cât un bob de mazăre. Voia să continue să-l provoace pe Bayclock, să-l facă să se macine între dorințele lui aflate în conflict.

– Care-i problema, generale? Nu poți să iei o decizie rapidă? *Boașe cât un grepfrut*. Noroc că nu mai zbori cu un avion adevărat! Ai zburat în ultimul război. Zbori mai bine cu un birou!

Bayclock făcu un pas în față, oprindu-și fața la un deget de cea a lui Bobby. Bobby nu se clinti. Bayclock îl palmui. *Creier cât un bob de mazăre*.

Cu figura arzând de durere, Bobby îl scuipă încă o dată.

– Ești un laș, generale, dacă poți să lovești un om care-i legat cu mâinile la spate și care așteaptă să i se pună lațul de gât.

Bayclock smulse cuțitul de luptă de la brâu și tăie funiile de la mâinile lui Bobby, căruia nu-i venea să creadă cât de ușor se lăsase generalul provocat. Bayclock aruncă funia tăiată și cuțitul peste șinele de metal ale lansatorului electromagnetic.

– Bine, trădătorule! Vino încoace!

Bobby nu mai așteaptă să-i dispară amorteala din brațe. Se năpusti către Bayclock, izbind cu ambele mâini, în timp ce spectatorii se traseră înapoi.

Connor Brooks știa că, și dacă soldații generalului s-ar mișca extrem de iute, tot ar fi fost înaintea lor cu câteva ore. Mersese toată noaptea, iar singurul lucru pe care-l vedea la distanță erau tufșuri mărunte și plante gingașe de yucca. Deasupra lui se rotea un fel de șoim, o pată neagră pe cerul limpede.

După câțiva kilometri va ajunge la instalația pentru energie solară. *Atunci* trebuia să vorbească iute.

În dimineața aceea, devreme, Connor se ascunsese când un grup de oameni ieșise din rulota de metal de lângă ferma antenelor și se îndreptase către nord, spre Bayclock. Idioții purtau steagul alb de capitulare – de parcă Bayclock știa ce-i mila! Generalul o să încerce să-i înșele și pe ei sau o să-i arunce într-o închisoare.

Connor văzu vârfurile ca de zăpadă ale dunelor din nisip de ghips la sud, licărind în depărtare, în timp ce căldura se ridica din deșert. Către nord se vedeau șinele imense din metal ale lansatorului electromagnetic, ce urcau panta muntelui Oscura. Dacă ar ajunge la rulota de la instalația pentru microunde, poate că ar descoperi ceva ce ar putea fi folosit ca obiect de târguială. Connor se considerase întotdeauna un tip plin de resurse. La urma urmei, reușise să fugă în mijlocul nopții, chiar de sub nasul lui Bayclock.

Se posomorî de îndată ce-și aminti de generalul ăla căpos. *Napoleon blestemat!* Trebuia să existe ceva în funcțiile de comandă care-i făcea pe oameni tâmpiți. Mai întâi pe căpitanul Uma de pe *Zoroaster*, iar acum pe generalul Bayclock.

Connor se amuză la ideea de a se răzbuna pe general, exact așa cum făcuse cu Uma. Dacă instalația pentru energie solară era atât de prețioasă pentru fiul ăla de lele, poate că ar merita să o saboteze. Asta l-ar supăra cu adevărat pe Bayclock! De fapt, soldații lui s-ar răscula de îndată ce ar descoperi că au mers degeaba în marș forțat tot drumul din Albuquerque până acolo.

Connor Brooks ridică rama de aluminiu a rucsacului în spate și se îndreptă direct spre rulotă. Soarele puternic să ridicase sus pe cer, aruncând puțină umbră. Dacă reușea să ajungă la rulotă până la amiază, o să aibă destul timp ca să strice o parte din echipament sau să fure ceva ce se putea vinde.

Lumina soarelui părea amplificată de nisipul alb, lucitor. Măcar de-ar fi furat o pălărie de la un soldat, sau ceva care să-l apere de soare...

– Mi-ar plăcea să-i văd pe soldații lui Bayclock mărșăluind prin rahatul ăsta! bombăni el.

Se opri și scotoci în rucsac. Scoase pătura termală reflectorizantă și o înfășură în jurul lui, ca pe un *kaffiyeh* arăbesc.

– Dacă arăboii se descurcă, o să mă descurc și eu, își zise el.

După un timp, din cauza acoperământului improvizat, se simți mai răcorit. Luă rucsacul cu ramă de metal și fluieră.

În timp ce se ducea către rulotă, văzu razele de soare reflectându-se în solul tare din fața lui. Se urcă pe o movilă, iar fulgerările strălucitoare deveniră mai puternice, de parcă între el și rulote s-ar fi întins un câmp lat de aproape doi kilometri acoperit cu sârme cromate, ca niște biciuști.

Vedea rulotele mai limpede, chiar dacă le zărea cu un singur ochi. Cele trei construcții cu pereți din aluminiu și acoperișuri din tablă ondulată erau astfel așezate încât formau un triunghi. Dacă o lua direct

prin terenul cu sârme ca niște biciuști, scurta drumul către rulate cu peste un kilometru și jumătate.

Se uită în urma sa. Nici urmă de soldați de-ai lui Bayclock, dar Connor nu voia să rateze afacerea, ajungând prea târziu. Știa importanța planificării timpului – își aminti ce bine plănuiise totul atunci când alergase pe scările petrolierului *Oilstar Zoroaster* după ce declanșase alarma de incendiu; își aminti că în tabără aflate exact la timp despre descreieratul de Uma... și că fusese înșelat de Bayclock din cauză că nu picase la momentul potrivit. Nici vorbă să-l lase pe militarul ăla încuiat să ajungă înaintea lui!

Connor râni și porni spre rulate.

Când păși în câmp, descoperi că lucirea nu provenea de la sârme, ci de la mii de pari subțiri din metal înfiți în sol, de parcă deșertul ar fi fost o gigantică pernuță pentru ace.

Se strecură printre firele de sârmă ghimpată ale gardului ce înconjura complexul antenelor. Avea o senzație bizară, mergând prin câmpul ăla cu pari din metal. Păși peste sârmele fine care erau legate de capetele parilor, rupându-le.

Apoi se îndreptă către rulate. Nu mai avea mult.

Din poziția camuflată a echipei sale din capătul șinelor lansatorului electromagnetic, Todd Severyn îi privea soldații lui Bayclock făcându-și tabără lângă clădirile de comandă, aflate jos. Soldații săpau, își întindeau corturile la poalele muntelui, în timp ce generalul își instalase postul de comandă în interiorul clădirii arse.

Todd îl văzu pe Spencer, apropiindu-se cu steagul alb, înconjurat de o escortă. Din cealaltă parte a șinelor lungi din metal, Rita Fellenstein îi făcu semn lui Todd. Îl văzuse și ea pe Spencer sosind.

Venise timpul să acționeze.

Todd își îndesă pălăria de cowboy pe cap, apoi se lăsă pe gâtul calului. Rita își strânse șiretul pălăriei ei australiene, apoi făcu semn argaților s-o urmeze. Împreună cu Todd erau șapte rancheri din Alamogordo, toți călare și înarmați cu grenade grosolane, făcute din explozibil pe bază de citrice, care mirosea foarte puternic.

Todd și Rita își mânărai caii, căpătând viteză în timp ce galopau pe o cărare de întreținere, de o parte și de alta a lungului lansator electromagnetic. Voiau să atace cu două coloane, lovind tabăra de aprovizionare din două direcții. Todd spera că vor reuși să nu se rănească între ei, când vor arunca grenadele improvizate în soldații lui Bayclock.

Incapabili să se mai oprească, după ce-și goniseră caii în galop, oamenii lui Todd lansară un strigăt puternic de luptă, în timp ce șarjau către tabără.

Stând la umbră, lângă clădiri, Gilbert Hertoya urmărea confruntarea dintre generalul Bayclock și Bobby Carron. Cei doi stăteau în poziție de apărare, dându-și târcoale și privindu-se cu ură. Lațul gol atârna încă de stâlpul de telegraf, iar Spencer Lockwood venea să capituleze.

Inginerul cel scund simțea că nu mai are nicio speranță. Nu voia să cedeze, dar se părea că șansele lor dispăruseră. Fusese absurd de la început să creadă că puteau să înfrunte o trupă de invazie bine înarmată.

Gilbert simțea o durere insistentă, pătrunzătoare, în picioare, dar se străduia s-o ignore. Încercă să se concentreze pentru a găsi un mod în care să-l ajute pe Bobby – sau să-l împiedice pe Spencer să se predea – sau măcar să-i facă rău lui Bayclock.

Bobby Carron se repezi spre general, fentând că lovește cu stânga în stomac – o lovitură pe care Bayclock o blocă – apoi izbi iute, ca un baros, în figura generalului. Bobby îl pocni direct în nas, o dată, de două ori, înainte să sară înapoi, pentru a evita lovitura de răspuns.

Deși nu era el însuși un bătaș, Gilbert știa că nasul era un loc rezistent, dar deosebit de sensibil când loveai. Pumnul lui Bobby provocase o explozie puternică de durere în capul generalului și-l orbise pe acesta, din cauza șuvoiului de lacrimi declanșate din reflex. Un strop de sânge stacojiu se scurse din nările lui Bayclock și căzu pe nisipul alb.

– Recunoaște că ești cam bătrân, generale, zise Bobby.

Unii dintre soldații lui Bayclock se apropiaseră și asistau la spectacol, dar rămaseră bizar de liniștiți și de tăcuți, de parcă ar fi refuzat să-l aclame pe general, dar le era frică să-l aplaude pe adversarul acestuia. Se dădeau înapoi, făcând loc celor doi care luptau.

Bayclock se aruncă înainte, mișcându-și picioarele ca niște pistoane, și lovindu-l pe Bobby în abdomen. Bobby scoase un *uufff!*, dar reuși să facă față parțial atacului. Când Bayclock se izbi în el, Bobby îi puse piedică și se împiedică amândoi. Căzură împreună pe pământ.

Bobby se străduia să se ridice în picioare, depărtându-se de mâinile lui Bayclock, care erau gata să-l apuce.

– Nu poți să zbori, nu poți să lupți, ce naiba poți să faci, boșorogule? gâfâi el.

Bobby reuși să se ridice în genunchi. Praful alb îi acoperise uniforma

albastră de aviație. Nasul lui Bayclock continua să sângereze pe nisip.

Gilbert nu se mai concentrează asupra luptei și privește spre cer. Nu putea să determine ora exactă, dar soarele se apropia de amiază, iar Cei Șapte Pitici urmau să treacă pe deasupra lor în orice clipă.

Stătea lângă ruina tunului-lansator. În timpul exploziei, condensatorii se scurt-circuitaseră, iar bateriile de acumulatori luaseră foc. Pe durata zilei de așteptare și refacere, Arnî deconectase și îndepărtase carcassele înnegrite. Dacă ar fi avut timp și resurse, ar fi putut repara totul – dar se părea că generalul nu le va da ocazia.

În fiecare zi, la amiază, când Cei Șapte Pitici treceau pe deasupra fermei antenelor din White Sands, energia solară era transmisă pe pământ, către elementele colectoare distribuite într-o rețea de recepționare, încărcând baterii de acumulatori, cu care erau puse în funcțiune diferite echipamente. O linie electrică directă ducea la lansatorul electromagnetic, pentru a încărca acumulatorii tunului-lansator, dar acum acumulatorii fuseseră distruși, iar condensatorii stricați întrerupseseră linia.

Dar minisateliții solari nu știau asta. Ei vor continua să transmită energie, iar liniile electrice vor duce curentul către instalația tunului-lansator. Deconectat de sarcină, cablul va fi sub tensiune timp de douăzeci de minute, când sateliții vor trece pe deasupra și-și vor transmite energia.

Un fir sub tensiune. În timp ce toți se uitau la lupta cu pumnii, Gilbert Hertoya luă cablul deconectat, rugându-se, în timp ce-l atinge, ca tensiunea ucigătoare să nu fi apărut încă. Nimeni nu-l păzea cu atenție, având în vedere bandajele de pe picioare.

Gilbert se târî până la structura metalică a tunului-lansator. Prinse capătul sârmei de baza de oțel, apoi se retrase – ignorând împunsăturile de durere care-i străpunseră picioarele în mii de locuri. Se prăbuși în praf, străduindu-se să nu leșine.

Din celălalt capăt al grupului de clădiri, Arnî văzu ce făcuse Gilbert, și se holbă mirat. Gilbert îi făcu cu ochiul și-și încrucișă degetele. Ca răspuns, Arnî își încrucișă și el degetele.

Bayclock îl atacă din nou pe Bobby, iar lupta continuă.

La șapte sute de kilometri deasupra lor, șapte sateliți zburau într-o constelație de patru orbite planetare, înclinate cu patruzeci și cinci de grade față de ecuator. Servomecanisme mici, cu energie solară, emiteau plasmă din electrozi, păstrând sateliții poziționați pe orbite, înlăturând perturbațiile provocate de variațiile gravitaționale din crusta

Pământului.

Sateliții își actualizau poziția folosind Sistemul Global de Poziționare al Sateliților, sistem militar încă în funcțiune, făcând corecțiile necesare. Fiecare minisatelit avea un mic ceas atomic, reglat pe energia unei anumite frecvențe de tranziție fundamentală, pentru a ști unde se află. Izolați de evenimentele care aveau loc sub ei, sateliții funcționau după cum fuseseră programați.

Cu un minut înainte de amiază, conform timpului standard din munți, satelitul din frunte își îndrepta antena cu suspensie cardanică spre orizont. Energia, captată de o mulțime de panouri gonflabile cu celule fotoelectrice, era transformată în electricitate, care ajungea la transmițător.

Satelitul începu, în tăcere, să iradieze ferma antenelor pentru microunde din White Sands.

Connor Brooks se afla la două sute de metri de marginea fermei antenelor când auzi scânteile care săreau din stâlpii de metal ai rucsacului său. Sunetul îl îngrozi – avea impresia că picase în mijlocul unei instalații uriașe de făcut floricele de porumb.

În același moment, simți că i se încinge capul. Foarte tare. Pătura termică părea a se fi transformat subit în napalm. Pânza arzătoare îi apăsa capul și ceafa. Cu câteva secunde mai înainte se bucurase de o relativă răcoare, fiind apărat de soare, iar acum părea a avea pe cap plumb topit!

Connor țipă și sfâșie pânza metalizată. Dar cărpa fumega deja. Metalul pocni și plesni într-un infern de scânteii albastre. Barele rucsacului îi ardeau spatule, ca niște fiare înroșite. Se ridică un fum acru. Chiar și pe capsele de metal ale ghetelor trosneau arcuiri micițe din flăcări.

Durerea era tot mai puternică. Connor căzu în genunchi, trăgând de pătura topită care se întindea peste capul său, peste pielea sa.

Într-un efort final, Connor încercă să desprindă învelitoarea de pe scalp, dar degetele lui refuzară să răspundă, transformate în cioate arse, însângerate, de către metalul clocotind. Scânteii continuau să trosnească în coconul din jurul lui. El țipă, iar arcuiri fierbinți țâșniră din plombe din dinți.

Durerea... nu vrea... să se oprească...

La șapte sute de kilometri deasupra Pământului, al doilea satelit intra în funcțiune și începu să emită microunde către țintă. Alți cinci așteptau

răbdători să le vină rândul.

Todd și Rita galopau de fiecare parte a taberei de lângă instalația incendiată a tunului-lansator, răcnind din rășputeri strigăte de luptă. Todd întoarse mecanismul cu arc al grenadei sale primitive și aruncă explozibilul către un cort cu provizii.

Aviatorii văzură ce aruncase și fugiră în direcția opusă. Unii fugiră după puști, dar majoritatea căutară un adăpost.

Rita Fellenstein îi mână din cealaltă direcție, aruncând altă grenadă în focul de tabără. Urmând-o de aproape, argații trăgeau cu puștile și răcneau.

Un colonel rămase în mijlocul balamucului. Avea un braț rănit, prins într-un bandaj. Se uita la Todd și la ceilalți călăreți. Foarte atent, colonelul își aruncă pușca la pământ.

Ceilalți soldați ai lui Bayclock, de parcă abia ar fi așteptat să se predea, luară gestul lui ca pe un semn de permisiune. Se auziră alte explozii ale grenadelor fabricate pe bază de citrice. Focuri de armă bubuiau în jurul muntelui, dar nimeni nu părea să tragă în cineva.

Todd intenționase doar să vină, să provoace pagube și panică, să-i sperie pe soldați, apoi s-o ia la goană cât mai iute și să se ascundă într-o albie secată de râu.

Rita venise lângă el. Se uitau amândoi cum tot mai mulți soldați fugeau sau își aruncau armele.

– Acum ce facem? întrebă Todd.

– De unde naiba să știu? răspunse Rita, dând din umeri. N-am plănuit să *îvingem*.

Ținând steagul alb ca pe un scut, Spencer și Heather fură escortați către clădirea principală a lansatorului, doar cu câteva clipe înainte ca primele explozii și împușcături să izbucnească în tabăra de sub ei.

Heather îl strânse de mână atât de puternic, că unghiile ei i se înfipseră în piele. Spencer își dădu seama că tremura, știind că încercarea aceea fusese o nebanie. Se strădui să-și păstreze figura calmă, deși simțea că i se înnodaseră măruntaiele.

Primul lucru pe care-l remarcă lângă clădirea de comandă fu lupta dintre Bobby Carron și general. Un grup mic de soldați formaseră un cerc în jurul combatanților, ca niște pariori care urmăresc o luptă de cocoși. Dar nu aclamau, urmăreau în tăcere schimbul de pumni.

Atenția lui Spencer fu atrasă – ca un metal de un magnet – de lațul care atârna de stâlpul de telegraf și de trupul buhăit al strangulatului

Lance Nedermeyer, legat de lemnul mănjit cu creozot.

– Oh, Lance! exclamă Spencer, și i se tăie răsuflarea.

Planurile lui bătaioase îi dispărură din minte. Dacă Bayclock putea face un asemenea lucru unuia dintre sprijinatorii săi, atunci nu s-ar fi dat în lături să-i măcelărească pe Spencer, Rita sau pe oricine ar fi îndrăznit să-l înfrunte.

Lance Nedermeyer fusese o mare belea majoritatea timpului, dar avusese și o trăsătură bună, una pe care el însuși încercase s-o suprima. Poate că asta-i provocase căderea, după ce nimerise în iadul lui Bayclock.

Departe, în josul lansatorului lung, cu șine, auzi primele strigăte ale șarjei lui Todd, care lovea tabăra de la bază. Împușcături. Explozii. Mulți dintre spectatori fugiră să privească atacul, în timp ce alții păreau speriați de ideea de a-l părăsi pe Bayclock.

Bobby Carron și Bayclock se rostogoleau pe pământ, izbindu-se cu pumnii. Generalul îl apucă pe Bobby de ceafă, încercând să-l apuce de păr. În cele din urmă, își înfipse degetele în urechea lui Bobby, până începu să curgă sânge. Bobby țipă și dădu cu fruntea în capul generalului, izbindu-l puternic.

Din nasul lui Bayclock țâșni sânge, care forma o spumă roșie de fiecare dată când generalul încerca să respire. Bobby lovi în coastele generalului cu cotul. Bayclock mușcă, înfigându-și dinții în umărul lui Bobby.

Cu un geamăt, Bobby se eliberă și se împletici înapoi. Bayclock se ridică în picioare și atacă, dar Bobby întâmpină atacul cu o lovitură dublă în abdomenul generalului, făcându-l să se retragă către tunul-lansator. Bayclock avea ochii roșii, iar pielea lui arăta precum carnea macră. Nici Bobby nu arăta mai bine, dar se ținea pe picioare, în timp ce generalul se împletici și căzu în genunchi, în praf.

Todd și Rita năvăliră în zonă, având între ei un colonel înalt, cu nutră solemnă. Colonelul își ținu brațul rănit cât timp analizează situația, apoi făcu un pas spre învinsul Bayclock.

– Domnule general... zise el, ezitând, dar Bayclock nu păru să-l recunoască, însă colonelului David nu-i păsa. S-a terminat, domnule general.

Colonelul aruncă o privire către Spencer, care ținea steagul alb și adăugă:

– Cred că domnul acesta este în postura de a ne spune care-s condițiile capitulării.

Rita sări de pe cal și fugi să-l ajute pe Bobby să se ridice. Bobby se

clătină și-și șterse sângele de pe față. Pe piele îi curgeau pârauri de sudoare și tremura ca un vagabond în timpul unui uragan.

– Gata, Bayclock. Soldații tăi au provocat destule pagube.

Bayclock se prăbuși, dar Spencer văzu că avea ochii deschiși, de om care-și făcea socoteli. Căută ceva pe pământ, în umbra suporturilor șinelor. După un moment, apucă un cuțit de vânatoare care zăcea lângă niște bucăți tăiate de funie.

– Eu nu mă predau!

Sări în picioare, agitând cuțitul de luptă. Bobby înlemni. Rita îl strânse cu putere de braț. Unul dintre oamenii lui Bayclock apucă o pușcă, dar nu știa în cine să tragă.

Generalul se întoarse, întinzând cuțitul. Când se răsuci, brațul i se frecă de suportul de metal al șinelor lansatorului electromagnetic. Firele sub tensiune, deconectate de la condensatori și acumulatori, își duseseră electricitatea în masa nemărginită a șinei lungi de câțiva kilometri, așteptând o sarcină.

Bayclock închise circuitul.

Înțepeni, de parcă ar fi fost prins în chihlimbar. Apoi, într-o clipă, din punctul de contact țâșniră scântei, iar pielea i se înnegri.

Gura i se deschise, într-un țipăt tăcut, iar buzele i se depărtară de dinți. Când generalul Bayclock se prăbuși, în cele din urmă, pe nisipul alb, silueta lui părea a fi o mazăgă ce fierbea în interiorul trupului său.

Nimeni nu scoase o vorbă, mult timp.

În cele din urmă, colonelul David se întoarse spre ceilalți. Părea puternic, chiar dacă avea brațul rănit legat de gât. Soldații continuau să privească.

– Generalul e mort, ca și colonelul Nichimya. Asta înseamnă că am preluat comanda forței expediționare.

Îi privi în ochi pe Spencer, Todd, Bobby și Rita.

– Avem multe de discutat.

În direct din concert

Briza începu să bată spre sfârșitul după-amiezii de Ziua Muncii, agitând iarba aurie de pe munții Altamont. Turbinele eoliene, aliniate ca niște flori din metal pe culmea colinelor, se roteau întruna, generând un rău tăcut de curent electric care se scurgea către stadionul pentru curse de viteză.

În cele din urmă, marele concert era gata să înceapă.

Iris stătea singură, în apropiere de Jackson și Daphne Harris, pe pătura ei, cu coatele pe genunchi. Muncise din greu ca să dea viață acestui eveniment și nu voia să piardă nicio notă. Emoțiile dinaintea spectacolului, pe care le simțise în timpul dimineții, dispăruseră, înlocuite de căldura plăcută a unui sentiment de uimire și ușurare. Se uită în jur și văzu aceeași emoție în ochii altor spectatori.

Jackson și Daphne Harris stăteau unul lângă celălalt, privind orchestra de pe scenă.

Iris și mulți alții renunțaseră la locurile înguste din tribunele reparate, ca să stea pe iarbă. Simțea pământul plin de bulgări sub ea, dar nu-i păsa. I se părea mai potrivit să stea pe iarbă la un concert rock & roll.

Prima formație provoacă râsete și aclamații răsunătoare, deschizând concertul cu o versiune proprie a melodiei *Running on Empty*, a lui Jackson Browne, urmată de melodii clasice de rock din anii șaptezeci, apoi de câteva cântece folk pe care le știa oricine. Murmurul spectatorilor care cântau împreună cu formația, de parcă ar fi fost în transă, o înflora pe Iris. Muzicanții foloseau instrumente improvizate, iar melodiile nu sunau chiar așa cum și le amintea Iris – dar încântarea pură de a asculta iarăși *muzică* îi era de ajuns. Notele vibrau în difuzoarele de metal de pe stadion, sunând a tinichea și înfundate. Dar Iris găsea că-i minunat.

Mulțimea aclama, aproape suficient de puternic pentru a acoperi bubuitul sunetelor din amplificatoarele improvizate de inginerii care colaboraseră cu ei. Iris abia aștepta să vadă dacă reușiseră să construiască o chitară electrică funcțională. Știa că tensiunea nu era stabilă și că vor termina concertul numai dacă aveau noroc. Dar vântul continua să bată, morile de vânt să se rotească, iar muzica să răsună în aer.

Formațiile erau un amestec, format din talentele muzicale care sosiseră după ce auziseră de propunerea de concert. Mulți dintre

muzicanți cântaseră în orchestre din baruri în zona golfului, avuseseră slujbe zilnice și cântau în weekend. Singurul profesionist dintre ei era solistul vocal de la Visual Purple, o formație de rock alternativ de la sfârșitul anilor șaizeci, care rămăsese blocat în San Jose, în timpul unei încercări lipsite de succes de a face un turneu de revenire în viața muzicală. El lucrase cu muzicanții amatori, îndrumându-i și enervându-se pentru că aceștia pierdeau mai mult timp acordându-și instrumentele decât cântând. Iar vocea aspră a cântărețului se desfășura pe versurile tuturor melodiilor clasice – dintre care două erau succese country & western – dar începuse cu adevărat să strălucească când reuși să interpreteze câteva cântece de succes lansate de Visual Purple.

Muzicienii cântară timp de o oră. Iris se așteptase în orice secundă să se ardă siguranțele, să pice vreo piesă, iar concertul să se sfârșească. Dar concertul fu întrerupt doar de o pauză, când prima formație coborî de pe scenă, făcând loc unui al doilea grup.

Al doilea solist avea o voce mai blândă, mai modulată – în parte din cauza nervozității, fu convinsă Iris. Dar mulțimea îi întâmpină cu entuziasm muzica, care deveni prea introspectivă cu piesa postapocaliptică a lui Crosby, Stills și Nash, *Wooden Ships*.

Stând pe pătură, Iris se uita la mulțimea din jur. Sosiseră mii și mii de oameni, majoritatea din orașele învecinate, dar unii străbătuseră drumul din peninsula Monterey către sud, alții veniseră spre nord, din Sacramento. Li se păruse că fac un pelerinaj sacru. Și nu le venea să creadă ce auzeau.

Își dorea ca Todd să fie prezent, să ia parte la spectacol. Poate că, văzând cum îi impresionează muzica pe toți oamenii aceia, se va răzgândi și va vedea ce pierde. Iris se simțea foarte singură, stând izolată, încercând să nu bage de seamă cum se cuibăriseră unul lângă celălalt Jackson și Daphne Harris, în apropierea ei...

Atunci când se făcu întuneric, toți rămaseră tăcuți, uluiți, pentru că luminile stadionului se aprinseră, potopind scena și pisteles abandonate.

Alimentate de morile de vânt, becurile incandescente aruncau o lumină albă, caldă, care-i amețea pe privitori. Luminile pâlpăiră, dar rezistară. După o pauză în care oamenii nu îndrăzniră nici să respire, urmă un val spontan de aplauze și de aclamații ale spectatorilor care se ridicaseră în picioare. Luminile și muzica îi făceau să se simtă că s-au întors acasă.

Sus, în turn, puștiul Harley dirija reflectoarele, stând la panoul de comandă precum căpitanul unei nave cosmice. Se rugase de Jackson

Harris să-i dea voie să se ocupe el de treaba asta, iar Harris acceptase. Iris nu-l văzuse niciodată pe Harley arătând atât de mândru, nici atât de decis să facă treaba cum se cuvine.

Când spectatorii tăcură în sfârșit, potolindu-și entuziasmul declanșat de vederea luminii electrice, solistul de la Visual Purple urcă din nou pe scenă, însoțit de doi ingineri din Livermore, fiecare cu o chitară electrică. Conectară instrumentele la amplificatoare și la difuzoarele stadionului de curse, apoi începură să cânte.

Se auziră primele acorduri, blânde, dar provocând amintiri dureroase, care o făcură pe Iris să simtă fiori pe șira spinării. Oamenii se ridicară în picioare, când auziră imnul național, *The Star-Spangled Banner*, răsunând în difuzoare. Mulțimea începu să cânte, dar Iris simți un nod în gât.

Mulți dintre spectatori se așezară după aceea, răsuflând greoi, zgomotos. În timp ce întunericul creștea, respins de luminile strălucitoare ale stadionului, chitariștii de pe scenă cântară *Stairway to Heaven – Trepte către rai*.

În tribune, oamenii se legănav și cântau versurile pe care le cunoșteau pe de rost. Pe iarbă, oamenii se ridicară și se prinseră de mâini, adăugându-și vocile la cântecul ce răsună pe culmi. Iris auzi doi oameni certându-se asupra înțelesului versurilor, dar ea îi ignoră – auzise discuția aceea încă din liceu.

În stânga ei, în josul pantei, observă perechea de adolescenți din Oakland, stând unul lângă altul. Tânărul tată ținea copilul în brațe, legănându-l în ritmul melodiei. Tânăra mamă îl mângâia pe tânăr pe umăr.

În timp ce muzica și amintirile o copleșeau, Iris simți că i se umplu ochii de lacrimi. Mai văzuse oameni plângând în timpul concertelor, dar niciodată atât de mulți ca acum. Multe dintre voci se întrerupeau în timp ce încercau să cânte.

După ce făcu o pauză scurtă, cântărețul începu *The Long and Winding Road*, al formației Beatles, care-i făcu pe spectatori să amuțească zăpăciți, cufundați în propriile lor gânduri. În cele din urmă, continuând tot cu Beatles, solistul îi bine-dispuse cu acum absurdul cântec *Drive My Car*.

Când formația termină, oamenii izbucniră în urale, iar cântărețul se întoarse către cei doi chitariști și-i întrebă:

– Sunteți gata să faceți lucrul pentru care ați venit aici?

Mărind volumul sunetului, cei trei, cărora li se adăugară bateristul și clapistul, se lansară în cel mai ciudat amestec de muzică pe care-l

auzise vreodată Iris – top 40, new rock, folk, chiar și acorduri din spectacolele de pe Broadway. Toți începură să se agite, să danseze, să se balanseze, să tropăie. Părea că le pasă doar că auzeau din nou muzică, un simbol al civilizației lor pierdute. Iris simți că întreaga lume tăcută de după petromolimă ar fi trebuit să-i audă.

Muzica răsună până noaptea târziu. Iris era moartă de oboseală, dar n-ar fi vrut ca muzica să se oprească. Oamenii strigaseră, cântaseră, fredonaseră, până răgușiseră. Aplaudaseră de-i dureau palmele. Vraja din aer era îmbătătoare, iar Iris simțea, în sufletul ei, că fantomele întunecate, ale violentului concert anterior din Altamont, fuseseră exorcizate în ziua aceea.

Îl văzu pe Doog stând lângă scenă, cu fața îndreptată spre stele, plină de încântare, cu ochelarii lui rotunzi, ca ai lui John Lennon, lucind ca niște monede în lumina stadionului.

Iris se uită în jur, să vadă colinele lucind din cauza a mii de geme galbene, mici flăcări ridicate sus. În alt concert, fanii și-ar fi aprins brichetele, dar de data asta aduseseră lumânări, pe care le păstrasera pentru sfârșit, când le aprinseseră într-un gest al aprecierii lor, pornită din suflet.

– Frumos, nu crezi? întrebă Daphne Harris, privind-o pe Iris astfel încât aceasta își dădu seama cine pusese la cale totul.

O mie de puncte de lumină, gândi Iris.

Poate civilizația se sfârșise, dar rock & roll-ul nu va muri niciodată.

Pământul rabdă

După bătălia din deșert, forța expediționară a lui Bayclock se fragmentă în grupulețe, fiecare cu planuri proprii.

Mulți dintre soldați și personalul auxiliar începură să se pregătească pentru lunga călătorie spre nord, pentru a se înapoia în Albuquerque, de data asta renunțând la legea marțială a generalului. Căzuseră de acord că primarul Reinski va putea menține ordinea și fără un regim de teroare.

În zilele următoare, alți soldați se împrieteniră cu unii dintre rancherii din Alamogordo și se risipiră, hotărând să rămână în apropierea fermei pentru energie solară, în speranța că aici se va dezvolta o așezare a viitorului, o Atlantida pe nisip sclipitor de ghips. Având în vedere mâna de lucru suplimentară, Spencer Lockwood le spuse că puteau să întindă noi linii electrice și să sape fântâni.

Împreună cu Rita Fellenstein, care călărea alături de el, Bobby Carron aduse căruța și cei zece sateliți prețioși, pe care-i ascunsese în albia secată de râu. Spencer atinse ușor cochiliile de metal din dricul căruței, reținându-și cu greu lacrimile, de parcă ar fi descoperit Sfântul Graal.

De altfel, Gilbert Hertoya zăbovise printre resturile armatei lui Bayclock, discutând cu unii dintre soldații din trupele de aviație, indivizi mai entuziaști, să trimită un grup de militari la Laboratorul pentru Propulsie cu Reacție, ca să aducă și restul sateliților. Unii dintre soldați, temându-se să nu fie pedepsiți pentru că-i atacaseră pe cercetători, erau dornici să plece fără întârziere. Înnarmată cu puști care funcționau, escorta militară putea organiza o expediție mult mai sigură decât fusese călătoria nebunească a lui Todd.

În Pasadena rămăseseră zece minisateliți și componente pentru alții. Într-o zi ar putea să completeze inelul orbital, pentru a produce fără întrerupere curent electric la ferma antenelor. Spencer era sigur că-l putea convinge pe vechiul său mentor, doctorul Seth Mansfield, să însoțească această a doua misiune la întoarcerea ei în White Sands.

Între timp, Todd Severyn avea impresia că pierduse ceva, în timp ce se plimba printre rulote, relaxându-se fără niciun chef. Îl deprima faptul că-și îndeplinise cu succes un țel important și descoperise că habar n-avea ce să facă în continuare.

Stând la umbra amiezii, îi văzu pe Heather și pe Spencer

pălăvrăgind, ducându-se la butoiul din aluminiu pentru apă. Spencer umplu cana pentru ea. Fata bău o parte și, în momentul în care bărbatul se aplecă să-și umple și el cana, Heather îi turnă restul de apă pe spate. Spencer tresări, scăpă cana și se stropi.

Văzându-i împreună, Todd își dădu seama că Heather se îndrăgostise până peste cap de Spencer, deși se putea să nu-și fi dat încă seama. Își aminti de momentul în care Heather i se oferise lângă pâraul din munți. Dar oferta fusese făcută din disperare. Iar amintirea acelui moment era pătată cu sânge și violență. Todd și Heather nu se puteau privi fără să intervină între ei fantomele lui Casey Jones și Henrietta Soo.

– Hei, Todd! strigă Gilbert Hertoya, venind de după colțul rulotei. Vreau să discut ceva cu tine.

De lângă butoiul cu apă, Heather se uită spre ei, dându-și seama deodată că fusese privită. Se înroși la față, apoi se întoarse și plecă după Spencer, care nu știa nimic despre cele întâmplare între ea și Todd.

Todd își dădu pe ceafă pălăria de cowboy și se uită la cercetătorul scund, cu păr cărunt, care se sprijinea într-o cârjă din lemn.

– Ce vrei, Gilbert?

Hertoya își puse o mână în șold, rezemând-o de o centură lată din piele, pe care i-o dăduse un rancher.

– Ne vom duce în California peste câteva luni, să luăm restul sateliților. Aș vrea să vii cu noi. De data asta vom fi înarmați, cu mulți însoțitori. Ce zici?

Todd se uită spre vest, spre linia abia vizibilă a munților. Se gândi dacă să plece – alt efort major, o călătorie importantă, ceva care să-i țină mintea ocupată. Ceva care să-i stingă indecizia neîncetată care-l frământa. Dar clătină din cap și răspunse:

– Nu, nu cred că o să vin cu voi. Trebuie să plec, oftă el, după care încercă să-și formuleze motivul în cuvinte care să aibă înțeles pentru el. Voi încerca să salvez lumea de acum încolo prin lucruri mărunte, nu prin atac frontal.

Hertoya se scărpină în cap, iar figura lui reflecta dezamăgirea.

– Ce vrei să spui?

– Cred că o să mă întorc în Altamont, răspunse Todd, aranjându-și pălăria. O să rămân acolo. Am promis. Este locul cel mai apropiat de ceea ce înseamnă pentru mine *acasă*.

Recunoscător pentru ajutor, Spencer îl lăsă pe Todd să-și aleagă un

cal pentru întoarcere. Todd ezită între animalele rancherilor din Alamogordo și cele ale trupelor de aviație. În cele din urmă, destul de stânjenit, alege jughinul negru al lui Bayclock.

Îl înșeuă, luă două carabine care funcționau și ceva muniție, precum și atâtea provizii câte putu îngămădi în sacii pentru șa. Călătoria urma să fie lungă și grea, de cel puțin o lună, dar nu-i păsa cât de lungă va fi – merita s-o facă, doar pentru că se întorcea.

Spencer și Heather, Gilbert Hertoya, Juan Romero, Bobby Carron și Rita Fellenstein îl conduseră la plecare. Todd le făcu semn cu mâna, fără să-i spună nimic deosebit lui Heather, apoi se întoarse și-și mână jughinul către vest, călărind încă o dată în direcția apusului...

În săptămânile următoare călători prin New Mexico și Arizona, oprindu-se iarăși la ranchul omului mort de diabet. Todd petrecu acolo câteva ore, reparând câte ceva la casă. Dormi bine, își refăcu rezerva de provizii, apoi porni din nou la drum.

Nu avea nimic de făcut, doar să gândească în timp ce stătea călare pe cal, în timpul căldurii zilei și în frigul serii.

Pe de o parte își dorea să n-o fi părăsit-o niciodată pe Iris, dar știa că asta nu l-ar fi făcut fericit. Dacă nu s-ar fi dus să livreze sateliții în White Sands, dacă n-ar fi făcut ceva diferit, Todd n-ar fi fost în stare să se stabilească undeva tot restul vieții. Iris ajunsese la un moment al vieții în care dorea să prindă rădăcini undeva, dar Todd nu fusese gata pentru asta. Refuzase oferta ei de a împărți patul, împiedicat de convingerile lui morale. Nu putuse accepta soarta lumii fără să facă nimic. Și reușise.

Dar Todd nu mai avea nevoie să se lupte cu zmeii, nici să mai umble după potcoave de cai morți. Îi ajungea cât hoinărise.

O să-l primească Iris? O părăsise fără să-și ia rămas-bun de la ea. Iar ea nu avea niciun motiv să creadă că o să se întoarcă, în ciuda mesajului pe care i-l transmisese de la LPR. Îl așteptase? Era atât de inteligentă, atât de frumoasă... probabil că altcineva o ceruse de îndată ce urma cizmelor lui dispăruse din iarba uscată de pe munții din Altamont.

Apoi Todd se sili să zâmbească. Iris Shikozu nu permitea să fie *cerută*. Dacă se răzgândise și se combinase cu cineva, atunci făcuse asta pentru că așa decisese ea – și nu s-ar fi lăsat impresionată de cineva care *știa* să vorbească frumos. Nu, nici vorbă!

Ajunse în California și se îndreptă spre nord, urmând autostrada abandonată și linia munților. Ajunse la un fost ranch pentru turiști, în Sierra Nevada, unde un bărbat înalt, numit Carlos Bettario își stabilise o

locuință confortabilă, prosperă.

Grupul de lucrători ai lui Bettario reușiseră să se aprovizioneze cu lemne de foc, pește proaspăt și vânat, precum și carne de vită de la cireada pe care o îngrijeau. Aveau curent electric pentru echipamente și iluminat, produs de o hidrocentrală aflată pe digul din apropiere. Unul dintre oamenii lui Bettario, un bătrân cărunt, numit Dick Morgret, îi arătă lui Todd caii sălbatici din munți și-i spuse că începuseră deja să facă troc cu oamenii care locuiau în vecinătate.

Todd rămase acolo o zi, ajutând la repararea unui gard, ca plată pentru casă și masă, apoi plecă mai departe.

Se gândi de unde ar fi putut să transmită un mesaj pe unde scurte, s-o anunțe pe Iris că sosește. Dar îi era frică să facă asta. Nu voia să afle că era cu altcineva.

Traversă Sierra Nevada înainte de prima zăpadă, apoi străbătu Central Valley, trăind din generozitatea fermierilor care-și împărțiră produsele cu el. În schimb, le povesti toate știrile pe care le aflate, distrându-i cu istorisiri despre bătălia pentru ferma pentru energie solară, despre Casey Jones și trenul lui, despre Los Angelesul distrus.

Când ajunse în Tracy, înaintând prin munții Altamont, plini de iarbă, revăzu turnurile albe ale morilor de vânt, înșirate pe creasta colinelor. Opri calul lui Bayclock și le privi, cu inima strânsă. Îl cuprinse teama. Se gândi foarte serios dacă nu era cazul să se întoarcă înapoi în White Sands, sau să facă drumul lung până la ferma părinților săi din Wyoming.

Nu putea să facă așa ceva. N-ar mai fi avut pic de respect față de sine dacă renunța acum. Înfruntase armate, criminali și mulțimi răzvrătite – nu putea să fugă cu coada între picioare de o femeie înaltă de un metru și jumătate!

Când se apropie de comunitatea din Altamont, văzu ca aceasta se triplase în lunile în care lipsise el. Multe dintre morile de vânt se roteau în bătaia brizei. Uitându-se în jur, Todd nu recunoscuse mulți dintre oameni, dar aceștia arătau mai puțin... ciudați – Daphne Harris îi ieși în întâmpinare. Pielea neagră îi lucea din cauza transpirației, pentru că lucrase în grădină. Bluza ei, colorată strident, era de-a dreptul electrizată. Se repezi la el, strigând:

– Hei, ia te uită cine-a venit!

Todd descălecă și-și priponi juganul, în timp ce veneau și alți oameni să vadă cine sosise. Apăru și Jackson Harris, cu mâinile murdare de la reparatul rotoarelor turbinelor eoliene. Îl bătu pe Todd pe spate.

– Am aflat ce s-a întâmplat. Doctorul Lockwood a avut grijă să ne

informeze pe ude scurte că ai fost un erou acolo, la ferma pentru energie solară. Până și Tibbett, de la Sandia, a fost emoționată când ne-a povestit, dacă-ți vine să crezi!

– Ne întrebam când o să apari, zise Daphne.

Todd nu mai rezistă și întreabă:

– Ce-i cu Iris? Locuiește în aceeași rulotă?

Daphne și Jackson schimbă o privire care-l făcu pe Todd să roșească.

– Du-te singur să vezi, Todd, îl îndemnă Daphne.

Cu genunchii moi – din cauză că mersese prea mult călare, își spuse el – Todd se împletici către vechea rulotă. Cizmele de cowboy îi scârțâiau prin iarba uscată. Îi zări pe Ren și Stimpy într-o parte, pascănd.

Peretele rablagit, din aluminiu, al rulotei, arăta la fel, cu pete de apă și cu alge în crăpături. Roțile ruginite stăteau pe blocuri din ciment. Placa de metal de pe ușă fusese reparată. Todd se îndoia că Iris făcuse reparația.

Așteptă un moment, îngrozit. Apoi, în cele din urmă, bătu la ușă.

În sinea lui, Todd știa că-i va răspunde alt bărbat. Și ce putea să-i zică? Era vina lui că plecase. Dar trebuise să plece. Se decise să-i strângă mâna și să-și vadă de treabă.

Dar Iris deschise chiar ea ușa, clipind din cauza luminii soarelui aflat spre înserat. Ochii ei ca migdalele se măriră. Zâmbi șocată, instinctiv, apoi se stăpâni. Își plecă ușor capul și se uită la el pieziș:

– Deci te-ai întors.

– Ți-am promis, nu? mormăi el și-și scoase pălăria, mototolindu-i borul în mâinile lui mari. Sunt gata să-ți accept oferta – dacă mă mai vrei. Dar va trebui să te măriți cu mine, zise el, încăpățânat.

Iris rămase tăcută un timp, apoi exclamă:

– Nici de data asta nu ți-ai amintit să aduci flori!

Și zâmbi, după care îl strânse în brațe.

SFÂRȘIT

Cel mai mare dezastru ecologic din istorie: peste un milion de barili de titei se scurg în Golful San Francisco, din superpetrolierul avariat *Zoroaster*. Proprietara vasului, compania multinațională *Oilstar*, aruncă în ocean o bacterie "petrofaga" insuficient testată. Ceea ce nu știu însă cercetătorii de la *Oilstar* este că bacteria se propaga și în aer. La început, toate mașinile rămân cu rezervoarele goale și, în scurt timp, se dizolvă și ultima urmă de material plastic din lume. S-a întâmplat o nenorocire, dar este mult prea târziu...

"Romanul atrage atenția asupra pericolelor generate de cercetarea biotehnologică imprudentă, dar relevă, în același timp, puterea de adaptare și ingeniozitatea oamenilor în mijlocul haosului și al pericolelor."

National Public Radio

ISBN 973-8180-32-5

9 789738 180321